

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

B 1,375,181

PROPERTY OF
*University of
Michigan
Libraries*

1817

ARTES SCIENTIA VERITAS

Aristonicus, of Alexandria

ARISTONICI

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΙΑΙΑΔΟΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

LUDOVICUS FRIEDLAENDER.

GOTTINGAE,

IN LIBRARIA DIETERICHIANA.

MDCCCLIII.

888
14810
A 72
1853

IMMANUELI BEKKERO

VENERABUNDUS

EDITOR.

Craw
Stechert
2-6-40
40224

888
H810
A72
1853

PRAEFATIO.

Ad haec fragmenta edenda numquam accessissem, si Lehrs mihi ullam spem reliquisset, se editionem Aristonici olim inchoatam ad finem perducturum esse. Accepi igitur scholiorum exemplar quod mihi obtulit, in quo quid Aristonico tribuendum esset plerumque indicatum erat, plurima menda sublata, multae res difficiles explicatae. Haec omnia descripsi et reliqua absolvi quantum potui et schematologiam Aristarcheam dissertatione complexus sum: ut tamen de omnibus rebus quae mihi dubitationem moverent, Lehrsium consulere. Quidquid autem ab eo accepi, sive ex ejus libro sive e sermonibus quos de his rebus identidem instituebamus, littera L. significavi.

Illam Cobetii scholiorum Homericorum editionem quam anno MDCCCXLVII promisit Pluygersius in programmate scholastico Leidensi, adhuc frustra exspectavimus. Ad Aristonici autem fragmenta ex nova codicum Marcianorum collatione multum salutis redundaturum esse, parum nobis verisimile erat, quantum quidem judicare licebat e specimine a Pluygersio publicato. Verum est Bekkerum nonnulla scholia minuscula omisisse, sed spicilegium rarissimum esse apparet. Et sunt in his a Pluygersio allatis tria vel quatuor e quibus aliquid novi discamus, reliqua nota omnia. Quid attinet autem scire, in codice paulo saepius legi quam adhuc notum erat, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον vel ὅτι τὸ βῆλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε? Quum sciamus Aristarchum ad observationes suas probandas omnibus locis qui alicujus momenti essent notas suas apposuisse. An eo magnopere juvamus, quod nonnulla Aristonici scholia in codice revera ab ὅτι incipere docemur, in quibus hanc particulam omiserunt editores? Talibus ii gaudeant, quibus omissa vocula ὅτι scholiorum originis certa indicatio perisse videtur, ut Pluygersio.

Quamquam quis neget novam codicis collationem nequa-

quam inutilem esse? maxime si textus Iliadis denuo accurate describatur. Is autem qui Bekkeri et Villoisonis editionibus comparatis non intelligit, quanta etiam in hac re Bekkeri sint merita, aut in hoc genere omnino nil intelligit aut malignus est. In eorum numero qui nil intelligunt, habemus Pluygersium, qui satis superque prodidit se harum litterarum ne elementa quidem didicisse. Hinc excusatio ei petenda, quod in Bekkerum virum mea laude majorem petulanter invehi ausus est.

Nos codicem numquam vidimus. Ubi igitur diximus aliquid in codice esse, intelleximus aut apud utrumque editorem esse aut apud Bekkerum. Quidquid in hoc libro aliter a Lehrsio correctum est atque in libro de Aristarchi studiis: posteriores curas magis placuisse sciant lectores. Non potuerunt autem omnia a nobis recipi, quibus illic Lehrsius usus est ad doctrinam Aristarchi illustrandam. Et omnino ea scholia fere sola recepimus, quae Aristonici verba propria continere viderentur. Nam hoc summum habuimus et operae pretium, ut hujus grammatici liber quantum licuit ita restitueretur, ut uno tenore legi posset. Hinc fere ex codice A hausimus, ex aliis exempli gratia neque multa nec summa constantia usi. Nam ex his eodem jure plura potuissemus recipere, quae ex Aristonico derivata sunt. Signorum criticorum indicationes plerasque intactas reliquimus, nec ubique de eorum corruptelis monuimus, quia in hac re aut omnia incerta sunt aut nemini ignota. Ex Didymi libro in haec excerpta nonnulla fluxisse certum est, maxime ubi de Aristophanis lectionibus refertur, quae tamen non semper ab Aristonico distingui poterant. Neque in hac re prorsus constantes fuimus.

Jam igitur postquam Herodiani Nicanoris Aristonici libros e scholiis compositos habemus, restat ut quis Didymi librum eodem modo restituat. Quod omitti potuisse, si quis nunc de Didymo scriberet ut nuper factum est: id inter mirabilia referendum erit, quae in hoc genere his annis multa acciderunt. Hoc monemus, quia multos inde errores natos esse observavimus, nequaquam omnia scholia Didymi esse, in quibus *γράφεται* legitur. Scribebam Regimontii a. d. V. Idus Julias MDCCCLIII.

Ludovicus Friedlaender.

FRAGMENTA

SCHEMATOLOGIAE ARISTARCHEAE.

Affectionibus iis, quibus substantia vocum interpolatur (quales sunt pleonasmi ellipses tropaeque variae litterarum vel syllabarum), respondent quodammodo singulares constructionum formae, quae fines ordinariae ac legitimae syntaxeos egrediuntur; has grammatici Latini figuras appellarunt, Graeci *σχήματα*. Ejusmodi dicendi proprietatibus¹⁾ poeticam orationem magis adpersam esse quam pedestrem consentaneum est, quippe in quibus licentia potius quam ratio dominetur: unde quaedam a poetis etiam nomina acceperunt. Huc accedit quod in illa prisci sermonis fluctuatione minus certis legibus adstricti erant poetae quam postea: ex qua libertate figuras ab Homero adhibitae haud raro explicandas esse, non latuit veteres²⁾. Permulta autem apud poetas interpretationis ambiguitate laborant, ut leges syntacticas migratas esse certum sit, quae autem migratae sint et quibus rationibus incertum. Equidem nunc Aristarchi syntacticis observationibus collectis, quantum in hac fragmentorum paucitate fieri potest, explicare conabor, quibus finibus circumscriptam esse poeticam licentiam quibusque proprietatibus Ho-

1) Proprium est, quod ab usu recepto et in universum obtinente recedit; unde *ιδιότης* de iisdem constructionum formis dicitur de quibus *σχήμα*. Aristonicus ad E 244 *ἡ δ.πλῆ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως*, item Θ 47: utrobique poterat *ἡ δ.πλῆ πρὸς τὸ σχήμα*. Dativus pro genitivo *ιδίως* positus esse dicitur K 559, et Y 454 *ἡ δ.πλῆ πρὸς τὸ σχήμα, ὅτι ιδίως κτλ.*

2) Veluti Aristonicus ad A 275 *ἀφαιρέσθαι* cum duplici accusativo *ἀρχαίων* constructum esse dicit, item dativum pro *παρά* cum genitivo B 186 *ἀρχαίων* usurpatum; eadem locutiones alibi *σχήματα* audiunt.

Contra nonnullas proprietates sermo Homericus cum recentiore Attico communes habet, v. ad E 249, 700 B. Pal. δ 634. His Aristarchus ad quaestionem de patria Homeri usus esse videtur, qua de re infra dicam.

meri sermonem a stabilito recentiorum usu differr¹ atuerit grammaticus nobilissimus. Tribus autem potissimum modis verborum structuram affici apud Homerum observasse sibi visus est: pleonasmo ellipsi permutatione; partesque orationis his inaequalitatibus maxime obnoxias esse verbum nomen praepositionem.

De verbo.

Verbi partes, ut ab hoc incipiam, commutatas saepe notavit, ut genera pro generibus posita esse diceret, tempora pro temporibus modos pro modis. In adnotationibus de generibus commutatis id notatu dignum est, medii nomen apud Apollonium et Herodianum usitatissimum (μέσον) apud Aristonicum et quantum scio apud Didymum nondum inveniri. Veluti *A* 562 aoristum medii pro aoristo passivi positum his verbis indicavit Aristonicus: ὅτι ἐκορέσσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη, cf. scholia de εἰδόμην (quod aoristo activi praelatum) Aristonici *A* 203 *I* 163 Didymi *N* 449 *O* 32. Contra κτεάτισσα dicit Homerus, ubi e recentiorum usu medium exspectes *II* 57: ἡ διπλὴ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτεαάμην. At non modo nomen, verum etiam notionem medii Aristonico ignotam fuisse ex eo apparet quod ejus generis formas passivis annumerare non dubitavit ¹). *I* 297 ubi Aristarchus τιμήσονται scripsit non τιμήσουσιν, ἡ διπλὴ inquit ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο. Eadem ratione passivum pro activo usurpatum dicit *I* 306 ἐπεὶ οὐ πῶ τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι Μαρνάμενον φίλον υἱόν. *K* 188 ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν. Sic explicuit *Φ* 363 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον — Κνίστην μελδόμενος: ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ κνίστη, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Eadem de causa notavit ἀκούετο *A* 331 ἐρύκεται

1) Hanc confusionem generum notavit Apollonius constr. 211: οἱ γὰρ μὴν ἀπειρώτερον περὶ τὰς τούτων διαφορὰς καταγινόμενοι οἴονται ἔσθ' ὅτι παθητικὰς διαθίσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παραλαμβάνουσιν οἱ μικρὸν ἀμάρτημα προσάπτοντες τοῖς λόγοις. κτλ.

Interdum recentissimi veterum illorum more loquuntur, veluti ad *ο* 8 δῶκετε non modo Harl. sed etiam Ambros. B. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

M 285; et quod est ad *P* 136 *ἐλκεται ἔφη ἀντὶ τοῦ ἄλλου* fluxit fortasse ex fonte Aristarcheo. Injuria ad hoc genus retulit *πυρὸς αἰθομένοιο* (hujus verbi formas activas non habet Homerus) *Π* 81.

Perfectum secundum veteres non ad activum sed ad medium pertinere statuerunt ¹⁾. Quod quum a passivo non distinguat Aristonicus, omnibus locis ubi haec perfecta activam significationem habent, passivum pro activo positum esse dicit. In definiendo verbi genere terminationis nullam rationem habitam esse patet ex schol. *O* 730 *ἡ διπλῇ ὅτι παθητικῶς δεδοκημένος ἀντὶ τοῦ δοκεῖν, ἐπιτηρῶν, ὡς „ῥαβδῶ πεπληγυία“* *K* 238; nam etiam *πεπληγυία* forma est passiva (i. e. media), v. ad *B* 264 *E* 763: *ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσοσα τῷ παθητικῷ*. Jam vides quomodo intelligendum sit *N* 60 ubi ad *κεκοπῶς*: *ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπτεω*.

Contra etiam activum pro passivo (vel medio) poni posse censuit. Hanc rationem adhibuit *B* 626 *νῆσων αἷ ναῖονσι*, *Δ* 45 *ναϊετάουσι πόλεις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων*, *Z* 370 *δούμους εὐναϊετάοντας*; neque aliter *ῥέε δ' αἷματι γαλα* *Θ* 65: *ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρεῖτο ἡ γῆ*; unde ei tribuendum schol. *V* *T* 494: *ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἐρρεῖτο*. *Βράσεων* *K* 226 explicuit per *βρασόμενος*. Cf. ad *H* 65. Sed an. huc pertineat *X* 251 *ὅτι τὸ δῖον ἀντὶ τοῦ ἐδιώχθην* mihi non liquet. Pro medio activum positum credidit *X* 84 *ἄμυνε δὲ δήιον ἄνδρα*: *ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνου*²⁾.

Quid senserit Aristarchus de commutatione temporum, breviter exposui in Schneidewinii Philologo VI, 669: pauca nunc retractanda sunt, quae Aristarchea doctrina accuratius explorata falsa esse cognovi. Sumsit igitur Aristarchus tempora et ita commutari posse, ut modi iidem manerent et ut hi simul mutarentur. Prius illud commutationis genus ad tres modos pertinet, indicativum infinitivum participium. Attuli l. c. ea exempla ubi indicativum praesentis pro indicativo praeteriti po-

1) Cf. Apollon. de constr. p. 211. *E. M.* 754, 17: *τίτηκα μέσος παρακείμενος καὶ διὰθεις μέση*. Recentiores interdum nude μέσος ut *L* *B* 93.

2) Contra *Π* 354 error declinatus est in quem inducere poterat lectio *διέτμαγον*. Scribendum esse *διέτμαγεν*, ἢ *ἡ διετμάγησαν παθητικῶς*: τὸ γὰρ *διέτμαγον* ἰνερρητικόν ἐστι.

situm esse sibi persuasit Aristarchus: *A* 163, 168 *A* 650 et illos tres duales *K* 364 *N* 346 *Σ* 583 cf. Harl. η 104; v. c. *A* 163 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας: ἡγνόηκε (Zenodotus) ὅτι ἡλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον¹). Addendum *X* 356 ἢ σ' εὐ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἂρ' ἐμὲλλον Πείσειν: προβλέπω τῷ νῶν ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἡλλακται γὰρ ὁ χρόνος, et *V* *A* 32. Unde non dubito scholium ad *N* 228 ex Aristonico derivatum esse: ἐνεστῶς ἀντὶ παρωχημένου τὸ ὁτρύνεις κτλ.

Hinc ad participia et infinitivos transeo. Non fugit veteres hos modos si praesenti tempore ponantur actionem παρατατικῶς significare, unde etiam ad imperfectum pertinent, aoristo συντελικῶς. *Γ* 295 scripsit Aristarchus οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσιν Ἐκχεον (Bekk. αμεινοι). Did. Ἀρισταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ὀ παρατατικῶς· καὶ ἀναλογεῖ τὸ ἐκχεον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ᾱ. *K* 578 ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη Πλείου ἀφυσσόμενοι λειβον (sic etiam Bekkerus, alii ἀφυσσάμενοι). Didymus: ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λειβον. Participium praesentis defendit etiam *I* 509 ἐκλυον εὐχομένοιο (alii εὐξαμένοιο). Cf. Did. *M* 468. Etiam qui hic illic ab Aristarcho dissentiat, certa via ac ratione in his rebus dijudicandis eum usum esse, infitiri non poterit. Nunc una tantum nota servata est propter participium praesentis pro participio praeteriti usurpatum posita *Z* 87 ἢ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς — Οἶξασα κλήιδι θύρας: ὅτι ὁ χρόνος ἡλλακται ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα, ubi tantum certe concedendum est, participium aoristi magis consentaneum fore²).

1) Notavi in Philol. errorem Schaeferi Kruegeri Buttmanni illis tribus dualibus δαίκετον τετεύχεται λαφύσσειτον ut quartum addentium θεωρήσειτον *N* 301. Monui etiam recentiores grammaticos Graecos in his formis explicandis ab Aristarchi auctoritate discessisse: ab Apollonio enim (pron. 140 *A*) non tempus pro tempore positum sed persona pro persona, in Epimerismis (397) persona inaequaliter terminata esse dicitur; Etymologus denique (280, 28) excusationem ex metrica necessitate petit.

2) Epim. 251: τὸ δὲ νομῶν ἀντὶ τοῦ νομῶσας (i 336) ἔθος γὰρ τῇ ποιητῇ παρατατικοῖς (ita legendum pro παρωχημένοις) ἀντὶ συντελικῶν χρῆσθαι, οἷον „τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη“ (*A* 58) ἀντὶ τοῦ ἀνιστάς.

In scholiis ad Odysseam nonnulla sunt, quae ex Aristarcho manasse censeo. Pal. θ 290 ἐρχομένη: ἀντὶ τοῦ ἀορίστου· τὸ γὰρ ἐρχομένη (cod. ἐχόμενον) ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ. Cf. *Q* i 297.

Propter eandem differentiam in infinitivis observatam Aristarchus, ut hoc exemplo utar, scripsit παύεσθαι κέλομαι non παύσασθαι. Γ 434 ¹⁾. Ad I 578 ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι, de scholio Aristonici hoc superest: ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλέσθαι: i. e. (quantum quidem e tam decurtato fragmento colligi potest) infinitivum aoristi hoc loco proprie accipiendum esse, ut actionem cito transeuntem significet. Hunc desideravit etiam Φ 33 αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε θαιζέμεναι μενεαίνων: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐξει προθυμούμενος κατὰ συντελικόν.

Non minus diligenter differentia imperfecti et aoristi perpensa.

- Α 368 ἡ καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν,
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο
370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνετο, ποιμένι λαῶν.
373 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμιοιο
αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσσι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελεκεν
καὶ βάλεν.

Aoristum primo versu a Zenodoto scriptum Aristarchus jure rejecit: commodum enim incipi spoliationem neque statim ad finem perducere, unde spoliante adhuc Paris vulneret. Similiter imperfecta defendit E 842 (ἐνάριζεν) N 443 (πελέμιζεν) O 240 (ἐσσεύετο) contra aoristos. Sed recte aoristum (ἐσσεύαντο) recepit O 272, quum in comparationis protasi imperfecto non locus sit ²⁾. At non ita sibi constituisse videbatur Homerus, ut non interdum aoristum pro imperfecto posuisset et vice versa. Ξ 24 οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον Μαργάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής: dubitatum est utrum λάκε imperfectum sit an aoristus: qui illud intelligerent, Ionicam correptionem esse pro ἔληκε statuerunt, qui hoc, ἡλλάχθαι τὸν χρόνον. Similiter H 148

1) O 698 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρεῖς ἀλλήλοισιν
ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἱσχυμένως ἐμάχοντο:

Tyrannionem notat Herodianus quod infinitivi synaloephen passi secundam syllabam acuerit: σημαίνει γὰρ παρατατικόν.

2) Hoc quum in Philol. exponerem, fugerunt me, quae de eadem re in eundem fere modum disseruit Hermannus in appendice ad Vigerum Cap. IX p. 910.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳφι φίλῳ θεράποντι φορῆναι:
 ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν ἑταξεν. Si etiam
 H 465 δύσσετο δ' ἡέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν imper-
 fectum pro aoristo desideravit (σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ
 ἐδύετο) explicuerit necesse est: sol in eo erat ut ad occa-
 sum vergeret¹⁾. Exemplum praeteriti pro praesente positi Ari-
 starcho esse videbatur E 729, ubi describitur currus dearum:
 θοιαί δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν. Τοῖς δ' ἐξ ἀργύρεος
 ῥυμὸς πέλει, qua de re dixi in Philol. p. 675. Sed Π 633
 ὀρώρει praesentis significationem habere putavit injuria. v. ib. p. 679.

Ut praesentia futurorum significationem induere posse su-
 meret (errore ut Lehrsus monuit Aristarch. p. 312 apud gram-
 maticos graecos pervulgato) induxerunt eum ea verba, in qui-
 bus una eademque forma utrique temporis communis est, ut
 τελέω B 286 I 156 ἐρύω O 351 X 67, ubi additur etiam
 ἐντανύσειν φ 27 esse pro ἐντανύσειν²⁾. Rectius idem obser-
 vavit de νεῦμαι Σ 136. Hanc explicandi rationem adhibuit ad
 locum difficilem E 150 οἷς οὐκ ἐρχομένοισι πατὴρ ἔκρινεν ὄναί-
 ρους, ut οὐκ ἐρχομένοις sit non redituris.

Formas οἷσε X 481 οἷσετε Γ 103 O 718 ἄξετε Γ 105
 ἄξεσθε Θ 505 futuri significationem habere negat idemque va-
 lere ac praesentis imperativos affirmat; quas a praesentibus
 οἷσω cet. videtur derivasse³⁾. Θ 545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο
 βόας: τὸ ἄξοντο (cod. αντο) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ'
 ἀντὶ τοῦ ἤγοντο (cod. ἄγοντο).

1) Ex sch. A B 35 (siquidem recte emendatum est a Bekkero) ap-
 paret Epaphroditum has formas quae in ετο exeunt pro imperfectis, quas
 in ατο pro aoristis habuisse. Aristarchus ἐπεβήσετο K 513 posuit et po-
 suisset Γ 262, nisi codices alteram formam praebuissent. Caeterum
 quin formae in ετο exeuntes vere aoristi sint, non dubitavit, ut apparet
 ex schol. ad H 465.

2) Herodianus Aristarchum sequitur, v. A 365, 454 cum nota Lehr-
 sii et Y 452.

3) Ita derivantur Epim. 321, 30 et Etym. 619. Alii οἷσε imperati-
 vum aoristi secundi esse censuerunt, ἴσως ποιητικῶς μεταπλασθέντος τοῦ
 τίλους Epim. 205, 28. In his Apollonius videtur fuisse, in illis Hero-
 dianus; certe Apollonius ξον pro aoristo, Herodianus pro imperfecto ha-
 buit: v. Etym. 472, 10. Epim. 205 (ubi linea 28 pro καὶ τοῖ ἀορίστων
 εἰ λέγειν εἶναι legendum καὶ τοῦτο).

His percursis ad ea exempla transimus, quae non modo temporum sed etiam modorum enallagen continere visa sunt. Quae priusquam enarrem, hoc moneo neque vocabulum ἐγκλίσεως vel κλίσεως quo Apollonius et Herodianus modi notionem exprimunt, neque modorum nomina ὀριστική ὑποτακτική εὐκτική in certis Aristonici testimoniis inveniri ¹⁾. Ea igitur figura quae apud recentiores ἐναλλαγή ἐγκλίσεως vocatur, apud Aristonicum audit ἐναλλαγή ῥήματος, ubi ῥήμα formam verbi significare apparet. P 70 ἐνθα καὶ ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα: ὅτι τοὺς χρόνους ἐνήλλαξε καὶ τὰ ῥήματα· ἔδει γὰρ φάναι τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερον (cod. αν). Ubi si plurales recte habent, sensus est: quod poeta verborum tempora et formas (i.e. modos) permutare solet, quam consuetudinem saepissime notavit. Hujus duplicis permutationis in scholiis nonnunquam altera tantum pars indicatur, ut interdum legatur ὅτι ὁ χρόνος ἡλλανται ut N 127, interdum ὅτι τὸ ῥήμα ut N 343 (μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη "Ὅς τότε γηθήσειεν). Quae exempla monstrant, ad hoc genus relatum esse ab Aristarcho optativum qui significat quod fieret si impleta esset conditio, non fit autem quia non est impleta, v. c. E 311 καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπολοῖτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ ἄρ' ὀτρύνῃσιν Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη: καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥήμα ἐνήλλακται, ἀπὲρ τοῦ ἀπώλετο ἄν. Cf. A 232 B 242.

Particulam ἂν bis positam notavit N 127: οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών. Δ 539 ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο: ὅτι περισσὸς ὁ κεν καὶ ῥήμα καὶ χρόνος ἡλλακται, unde Aristarchum in iis fuisse censeo qui in ἐτι offendentes legerunt οὐ καὶ τι. In ejusmodi enuntiationibus interdum τις mente supplendum est ²⁾. N 287 οὐδέ κεν ἐνθα τισὶν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο: ὅτι ἐλλείπει τὸ τις, ὄνοιτό τις: plerumque autem pro tertia persona secunda ponitur, quasi

1) Hinc ab Aristonico abjudicandum duxi schol. cod. V. ad O 571 (quod ei tribuit Lehrs. Aristarch. p. 8): ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προστατικῷ ἐχρήσατο, ὡς φησι Διονύσιος. Recentiorum sunt etiam scholia ALA1 Pal. ζ 37 B o 24.

In Didymi genuinis reliquiis semel in vestigiis illorum nominum incidere memini Φ 611: Ἀριστάρχος εὐκτικῶς σαφῶς ἀντὶ τοῦ σαώσκειν.

2) τις supplet etiam Δ 307, τινῶν Y 223.

sermo conferatur cum aliquo. E 85 *Τυδαίδην δ' οὐκ ἄν γνοίης ποτέροισι μετρίη*: ὅτι ὡς πρὸς *τινα* διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνῆλλακται. E 58 οὐδ' ἄν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων: ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἔξωθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἄν· εἴωθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι· οὐδέ κε φαίης (Γ 392), ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν. Ubi si dixit, οὐδ' ἄν γνοίης esse pro οὐδέ γνοίη τις ἄν, non uti debebat pro ἔγνω τις ἄν, minus accurate locutus est, quoniam hoc loco ad id tantum intentus, ut voculae τίς omissionem personaeque permutationem notaret, enallages modorum nullam rationem habuit. Unde tum dicit οὐδέ κε φαίης esse pro ἔφη τις ἄν, tum pro φαίη τις ἄν. Γ 220 φαίης κε ζῆκοτόν τε τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει ὡς πρὸς τὴν Ἑλλήνην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκληπτικόν ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ ἐν δ' οὐκ ἄν βρίζοντα ἴδοις (Δ 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. Cf. Γ 392 Δ 223, 429 O 697 Harl. η 293.

Sed ut Aristarchea doctrina de modorum enallage rectius cognosci possit, explicandum est, quid statuerit de usu Homérico particularum ἄν et κέν. Has particulas praeter necessitatem a poeta saepissime adjici, ubi recentior usus iis absterneat (Hermann. part. ἄν 143) recte observavit, v. c. Z 260: Ὀμηρικὸν τὸν κέ περιττὸν εἶναι, qua in re tamen haud dubie ultra veritatem progressus est, ut particulam non paucis locis pro superflua haberet, quibus prorsus necessaria est. Imprius cum indicativo consociata περιττεύειν visa est, exceptis tamen iis exemplis ubi haec consociatio ad conditionem non impletam spectans, rem quae non est facta significat. T 310

ἐννοοῖσθαι, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον

Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσειαι ἢ κεν ἑάσεις:

ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἡ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἑάσεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον μέν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσσει (Z 260) μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). Voluit igitur res futuras ita enuntiari ut in certis futurum sine ἄν, in incertis optativus cum ἄν adhiberetur: quam legem ubi migratam in-

veniret, permutationem factam esse statuit. Notum est etiam conjunctivum apud Homerum futuri significationem non raro habere, et sine *ἄν* (Z 459 *καὶ ποτέ τις εἴπῃσιν: ὅτι τὸ εἴπῃσιν ἄντι τοῦ εἶποι ἄν*) et (quod est frequentius) cum *ἄν*. Ubi aut conjunctivus pro optativo positus esse videbatur (ut *ἄν* necessarium esset), aut pro futuro (ut superfluum esset). Hinc emendandae scholiorum corruptelae et lacunae. Incipiam a sententiis non pendentibus. Interdum utraque explicatio posita est. A 137 *εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι· ἔλωμαι ἄντι τοῦ ἐλοῦμαι* (sc. *καὶ περισσὸς ὁ κεν*) ἢ *ἐλοιμήν*. Cf. ad E 235. Sed plerumque alterum tantum posuit epitomator A 184 *πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω: ὅτι τὸ ἄγω ἄντι τοῦ ἄγοιμι*. At ex Choerob. 1, 290 Bekk. scimus Herodianum *ἄγω* per *ἄξω* explicuisse ut *κέ* superfluum diceret, unde veri simillimum est, Aristarchum inter duas explicationes optionem fecisse. In nostris scholiis fere ubique conjunctivus pro optativo esse dicitur: A 387 Π 129 X 505 α 396 δ 691.

Futura cum *ἄν*. A 176 *καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει: ἦτοι ὅτι ὁ κέ παρισσεύει, ἢ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλαται, ἐρέει ἄντι τοῦ εἶποι ἄν*. Ex hoc exemplo emendavi scholl. B 488 I 262. Prior explicatio sola posita est A 523 Z 260 E 239 X 49. Postremum locum adscribam: ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἄν ἔπειτα Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα: ὅτι *περισσὸς ὁ ἄν σύνδεσμος*· εἰ γὰρ ἐνετέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἄν ἀπολυσαίμεθα.

Aristarchi observationes adhuc allatae ad enuntiationes non pendentes spectant omnes; sed hujus universae inquisitionis causam dedit conjunctivus in membro pendente per pronomen relativum praecedentibus annexo usurpatus. Locus est Φ 126

*θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρήϊ' ὑπαῖξει
ἰχθύς, ὃς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.*

Philetas et Callistratus conjunctivum cum *ἄν* et pronomine significationem futuri exacti habere opinantes, quam habet apud recentiores, intellexerunt: piscis qui ederit; unde *ὑπαῖξει* in *ὑπαλύξει* mutantes hunc sensum extricarunt: piscis qui de Lycaonis adipe ederit, nigrum frigus evitabit, *λέγοντες ὅτι οἱ πῖονες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψῦχος ὑπομένουσιν καὶ*

οὐ φθείρονται. cf. ad Z 459. Aristarchus et veram vocabuli φρίξ potestatem perspexit et hanc constructionem conjunctivi ab Homero etiam finali significato admitti vidit, sensum autem esse hunc: piscis sub aequor vento exhorrescens se jacet, qui edat de adipe; quod recentior sermo vel ὅς φάγοι ἂν vel ὅς ἔδεται dixit. A 191 ἡδ' ἐπιθήσει Φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι μελαινῶν ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἂν, ὡς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγησιν, ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἂν. Hermann. part. ἂν p.83: „quae leniant dolores: quod recentior sermo vel ἃ παύσει vel ἃ παύσειεν ἂν dixit.“ Eadem de causa diplex apposita est his locis paullo aliter comparatis: Φ 294

μη πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἔλσαι
Τρωϊόν, ὅς κε φύγησι.

et Ψ344 εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρεξέλασθησθα διώκων, Οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλθοι. Ubi optativos e legibus recentioris sermonis si non necessario requirendos, attamen praeoptandos esse fatendum est. Cetera exempla propter conjunctivum pro optativo notata diversae notae sunt, nam praeter novissime allata pertinent hac etiam enuntiationes non pendent de quibus supra dictum est Z 459 X 505 et reliquae. Deinde locus difficilis H 171 κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν: πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγησι πρὸς Φιλητᾶν. Equidem sic potius explicuerim, ὡς λάχοι τις, ὅς κε λάχῃσιν: ut destinetur aliquis, quicumque destinabitur. Est etiam scholium quod certissime doceat Aristarchum hac in re ultra modum prodiisse. A 26 μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηχεῖω: ὅτι τὸ κηχεῖω ἀντὶ τοῦ κηχεῖοιμι ¹⁾.

Conjunctivum proprie accipiendum esse recte intellexit (ut tamen falso ἂν superfluum judicaret) A 409 ὅς δέ κ' ἀριστεύ-

1) Contra recte restituit conjunctivum I 112 et 397 τάων ἦν κ' ἐτίλλωμι φίλην ποιήσομ' ἄποιεν »ut in re vere futura.« Herm. p. ἂν p. 172. E6 ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιος, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι conjunctivum recte agnovit: ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνῃ. Quomodo autem E 746 βρεθὺ μίγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν: δάμνησι οὖν τῷ « scribere poterit i. e. pro conjunctivo habere, non assequor.

ἦσι μάχη ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεώ 'Εσταμέναι προτερῶς: ὅτι περισσὸς ὁ κέ. Sine κέ sensus esset is quæ, nunc est quicumque.

Etiā in enuntiationibus relativis pendentibus futurum cum ἄν ab Homero usurpatum est: in his quoque aut ἄν superfluum aut futurum pro optativo positum esse statuit Aristarchus. A 174 παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἳ κέ με τιμήσουσι: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος ἢ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. Cf. K 44, 282 (ubi nunc nil nisi ὅτι ὁ κέ περιττός, alteram explicationem excidisse verisimile est).

Ut liberiorem usum in adjiciendo ἄν ubi recentiores omitunt, observavit Aristarchus, sic etiā in omittendo ubi adjiciunt. In recentiore sermone particulae temporales jungi non solent conjunctivo, nisi accedat ἄν: quod apud Homerum in ejusmodi enuntiationibus saepissime deest. Unde Aristarchus A 168 (ἐπεὶ κε κάμω) P 658 (ἐπεὶ ἄρ κε κάμω) optionem facere potuit utrum syllabam κε pro reduplicatione habere mavis an pro particula ¹⁾. Posteriori loco si dixit ὅτι ὁ κέ περισσός, non ut solet adjectionem contra recentiorum consuetudinem factam significavit, sed leges Homericī sermonis non prohibere, quominus κέ omittatur. Ubi autem in sententiis quae a particulis temporalibus pendent, aliquid ut vere futurum ponitur, indicativam futuri requiri censuit Aristarchus, pro quo tamen Homerus conjunctivum usurpat. A 164 ἔσσεται ἡμαρ, δὲ ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ: ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς δὲ ἡ διπλῇ. Θ 373 ἔσται μᾶν, ὅταν αὐτὲ φίλῃν γλαυκῶπιδα εἴπῃ, quod cum priore loco comparatur. Utroque loco additum fuisse, ὅτι ὁ ἄν περιτεύει, persuasum habeo, quod ab epitomatore omissum est ²⁾.

1) H 5 ubi Dionysius Sidonius ἐπὶν κε κάμω voluit, Aristarchus ἐπεὶ κε praecepit, ut tamen ἐπὶν κεκάμω non prorsus videatur improbasse.

Notavit eas formas, quae et addita et demta reduplicationis ponuntur: διδίδω E 228 διδίδωμι E 238 πεπύθοτο Z 50 πέπυθοτο K 381 λελάχως H 80.

2) Quod Aristarchus scripsit Θ 23

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἰθὺίωμι ἔρυσσαι,

αὐτῇ κεν γαίῃ ἔρυσσαι, αὐτῇ δὲ θαλάσῃ,

non ut debebat ἰθὺίωμι, id jam notavit Hermannus part. II 172: »non enim facturum se id Jupiter indicat, sed dicit quid si vellet facere futurum sit.«

Quomodo Aristarchus de usu modorum et particulae ἄν in sententiis conditionalibus judicaverit, ex scholiis tam paucis ac decurtatis erui non potest. B 258 εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραινοντα πιχῆσομαι scribi voluit εἰ δέ τι vel potius εἰ δ' ἔτι: nihilominus annotavit Aristonicus, ὅτι περισσὸς ὁ κέ — siquidem alteram lectionem praeferendam ducas. Hinc non dubito quin πιχῆσομαι pro indicativo habuerit, in cujus consociatione cum ἄν eam offendisse non mirum est. Sed quid senserit de conjunctivo cum ἄν in ejusmodi sententiis, nequaquam liquido apparet. Tribus locis ubi conjunctivi rectissime habent, pro optativis eos esse dicit. E 212

εἰ δέ κς νοστήσω καὶ ἐσώφωμαι ὀφθαλμοῖσιν
πατρίδ' ἐμὴν —

ἀντίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμοῦ κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς:
ἀντι τοῦ νοστήσαιμι, ὡς πληθύν' δ' οὐκ ἄν ἐγὼ ὀνομήνω. περιτεύει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος. Etiam ubi εἰ an significat. O 403 τίς δ' οἶδ' εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω: ἀντι τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι, ubi V. addit περισσὸς ὁ κέν. Denique T 70 ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἄντιος ἐλθῶν Αἰ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν: ὅτι ἀντι τοῦ αἰ κ' ἐθέλοισιν. Consideranti mihi has annotationes videtur Aristarchus in ejusmodi sententiis, quae res non certo exspectandas sed in cogitatione positas continent, solum optativum recte usurpari ratus esse; sed nil affirmari potest propter paucitatem exemplorum. Exstant quidem Aristonici scholia ad locos similiter comparatos B 72 ἀλλ' ἄγετ' αἰ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν et H 39 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο Ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσονται: sed utrique loco nota apposita esse dicitur propter correptos conjunctivos. De enallage modorum ne verbum quidem 1).

1) Neque scholio ad Γ 25 quidquam proficimus. μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἄν αὐτὸν Σείωνται ταχέες τε κύνεις θαλεροὶ τ' αἰχῆροι: ὅτι τὸ εἴπερ ἄν αὐτὸν ἀντι τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λίγη εἴπερ ἄν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείθοιεν (B 578, ubi idem dicitur). Potuerunt hi duo loci recte comparari, quamvis hic optativum habeat ille conjunctivum, quia optativus ἀείδοιεν conjunctivi vice fungitur, quum oratio recta mutata sit in obliquam. »Nam recta oratio est νικήσω ἦνπερ αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδουσιν.« Hermann. part. ἄν p. 147.

Nescio quid faciam hoc scholio ad Σ 125: νῦν δὲ κλέος ἰσθλὸν ἀρεῖ-

Particulam ἄν infinitivis vel participiis adjectam non semel injuria superfluum dixit Aristarchus. Nam ubi in recta oratione ἄν cum verbi modis quae rectae orationis sunt — constructur, per infinitivum in obliquam versa, etiam infinitivo adjiçitur ἄν. Hermann. part. ἄν p. 179. Iisdem prorsus conditionibus participio jungitur (p. 182). Aristarcho particula περιτετύειν visa Γ 166 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις. Η 41 οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ Ὀλον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίφῃ. Χ 108

ἐμοὶ δὲ τότε ἄν πολὺ κέρδιον εἶη
ἀντην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντι νέεσθαι
ἢ κε κεν αὐτῷ ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλλυος:
ἢ διπλῇ, ὅτι ὁ κέν περισσός.

Errorem eorum vitavit Aristarchus, qui indicativum pro conjunctivo poni apud Homerum opinati sunt, inducti vocalium correptionibus, quae faciunt ut una forma non raro utriusque modo communis sit. Herodianus in incerto relinquit, utrum in his formis vocalis correptio an modorum permutatio sit agnoscenda. Ad ἄλσται (sic scripsit derivans ab εἰλέω) Α 192 τοῦ-του τοίνυν inquit ὑποτακτικὸν ἄλγται ὡς λάβηται. συστολή οὖν ἐγένετο ἢ μεταβολὴ ἐγκλίσεως ὁμοίως τῷ ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων. Cf. eundem Θ 18. Aristarchus has formas et notavit omnes et recte explicuit. Ad ἄλσται (derivavit enim ab ἄλλομαι): ἢ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλγται. Cf. Η 39 προκαλέσεται. Reliquae diplae servatae omnes propter primas personas pluralium correptas positae sunt: Α 141 Β 72, 440 Ι 165 Μ 216, 328 Ν 465 Π 60 Τ 8 Ψ 75, 244 ζ 259 (Harl.). Hae adnotationes quum omnes non modo re consentiant sed etiam verbis, sequitur ab Aristonico abjudicandum esse schol. Α ad Κ 360

ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντες δύω κύνας εἰδότε θήρης
ἢ καμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἄν' ὑλῆενθ'· ὁ δὲ τε προθέησι μεμνηκώς:
ἢ διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγεται ὀριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπείγεται· ἐπιφέρει γὰρ προθέησι κτλ. Accedit quod ea mo-

αην, Καὶ τινὰ Τρωιάδων — ἀδινὸν στοναχῆσαι φεῖν. Γνοκεν δ' ὡς δὴ θηρὸν ἰγὼ πολέμοιο πέπαιμαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴνυ γνῶσις.

dorum nomina continet, quae in certis Aristonici testimoniis non inveniri supra monui.

Usum infinitivi pro imperativo quasi Homericis sermonis proprium notavit Aristarchus, ut eum praeoptaret ubi duplicis lectionis aequa esset auctoritas, *A* 64 *ἐπιτελλαι* scribens, (Lehrs p. 377) et *T* 213 interpungens *εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα δαήμεναι*, similiter *Φ* 487 (Nicanor. p. 28 sq.). *Γ* 459

*ὑμῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήριαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣν τιν' εἴκεν.*

Zenodotus qui *ἀποτινέτον* scripsit, ignorasse dicitur ὅτι *συνηθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ προστακτικῷ χρηταί* "Ομηρος. Apparet non id exprobrari Zenodoto quod hunc usum omnino ignoraverit, sed id tantum quod non satis attenderit quantum ad eum inclinet sermo Homericus. Moneo propter Duentzerum. Cetera Aristonici testimonia sunt *A* 20 (ubi inf. est pro 2 pers. plur. imp.) *B* 10 *A* 64, 70 *E* 262 sq. *I* 279, 709 *K* 65, 347 *Π* 454, 496 (pro 2 plur.) *T* 203 *Φ* 487 *X* 259.

Participium pro verbo positum esse sumsit Aristarchus ad explicandum locum difficilem *Θ* 306 *μήκων δ' ὡς ἐτέρως κάρη βάλεν, ἣτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη*: ἡ διπλῇ ὅτι *ἐκδοθὲν προσληπτέον τὸ εἶναι* (sc. ad ἣτ' ἐνὶ κήπῳ Lehrs p. 383), *εἰ μὴ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ βριθείται, ἡ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν*. Quocum si comparas schol. *E* 661 *αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμῶσα Ὅστιν ἐγχιμφθεῖσα*: ὅτι ἀκαταλλῆως· *ἔδει γὰρ εἰπεῖν μαιμῶσα ὅστιν ἐγχιμφθῆναι*, videbitur etiam hoc loco commutationem participii cum infinitivo statuuisse ¹⁾.

Contra participium pro indicativo audimus poscentem *K* 37 *τίφθ' οὔτως ἤθελε κορύσσειαι; ἣ τιν' ἐταίρων Ὀτρυνέεις Τρῶεσσιν ἐπίσκοπον; ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀτρύνων*. Hoc fragmento non multum juvamus. Nam quomodo in *ὀτρυνέεις* offendere potuerit Aristarchus, non intelligimus, praesertim quum ad comparisonem se praebeat locus eadem ratione conformatus *T* 16

1) Mirum est quod legitur in Harl. ad *ν* 113 *ἐνθ' οἳ γ' ἐκτελουσιν πρὶν εἰδότες*: ἀντὶ τοῦ πρὶν εἰδῆσαι, ὡς τὸ *καρπῷ βριθομένη*; sed absurdius quam ut Aristarcho tribui possit.

τίπτ' αὐτ' ἀργιέραυγε θεοὺς ἀγορὴν δὲ μάλασσας;

ἢ τι παρὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μεριμνήζεις;

ubi nulla adnotatio servata est. Atque ut concedamus participio posito aptius duo membra interrogationis fore conjuncta, tamen in hoc scholio aliquid corruptionis latere videtur.

Adhuc quaesivimus quid de modorum, nunc quaeremus quid de numerorum permutatione judicaverit Aristarchus. Et quod Homerus cum pluralibus nominum quae sunt generis neutrius, verborum pluralia construit, id quidem rationi syntacticae congruenter facit, unde Aristarchus ad *M* 159 diplen ponens πρὸς τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως inquit τῷ βέλεα πληθυντικῷ ῥέον ἐπενήνοχεν¹⁾. Item *H* 102. ἢ διπλὴ ὅτι τῷ ἀπηρητισμένῳ κέχρηται, νίκης πείρατ' ἔχονται οὐκ ἔχεται. Τὸ ἀπηρητισμένον significat genus dicendi aptum et sibi constans i. e. absolutum, quasi illi constructioni verbi singulari numero prolati cum plurali nominum aliquid ad perfectionem desit. Sed cum leges recentioris sermonis singularem verbi poscant, HomERICA construendi ratio figuris annumerata est *B* 36 *H* 6 *N* 85. Cf. Aristonicum *A* 291 *B* 135, 397 *E* 657 *Θ* 130 *K* 351 *A* 574 *N* 28 *Π* 128, 507 *Σ* 130 *X* 266 *Ψ* 431, 504. Didymum *B* 397 *Θ* 137 *A* 128 *O* 714²⁾.

1) Apollon. constr. 224, 27. καὶ δὴλον ὅτι τὸ σπάρτα λέλυνται ἀναλογώτερον τοῦ δοῦρα σέσηπε.

2) Notum est quam acriter Aristarchus eos refutaverit qui dualem et pluralem apud Homerum promiscue usurpari statuerent, in quibus fuerunt Eratosthenes et Crates *Ω* 282 et Zenodotus, qui multis locis ubi de pluribus sermo est duales aut posuit aut retinuit: *A* 567 *Γ* 459 *Z* 112 *Θ* 503 *N* 627 *O* 347 *Σ* 287. Aristarchus observatione sua usus est in quaestionibus de bigis heroum (*E* 233 *Θ* 109, 191) et de legatis ad Achillem missis (*I* 168, 182, 192), in explicando versu *Γ* 279, in damnando v. *Θ* 73 sq., in definiendo numero Sirenum *N* 66. Quin etiam de patria Homeri aliquid ex frequenti dualis usu colligere posse sibi visus est. Ad *N* 197 ἢ διπλὴ ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς δυοῖς: ἢ δὲ ἀναφεῖται πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος. Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. Non satis apparet quae fuerit Aristarchi sententia, quam ex hoc tenui vestigio eruere conatur Nitzschius hist. Homeri 2, 89. Sed constructiones Atticorum consuetudinem referentes diligenter cum attendisse et libenter recepisse non dubito, quod nunc minutae quaedam produnt reliquiae; et quidem praeter hunc locum solae quod sciam observationes de *ἰνί* cum genitivo v. p. 1

Sine dubio figuris annumerata est transitio ab uno numero ad alterum, veluti *N* 257 τὸ νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον; nam etiam constructio vocabuli quod intellectu quidem plurale est, positione autem singulare cum plurali verbi figura appellatur *B* 278 ὡς φάσαν ἡ πληθύνει: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν. Eadem de causa multa hoc genus exempla notata sunt: *O* 305 ἡ πληθύνει — ἀπονέοντο, *Ψ* 157 ὁ λαὸς — πείσσονται; hinc paullulum distant *Σ* 604 ὁμιλος τερπόμενοι *Τ* 166 δῆμος ἀγρόμενοι (cf. Herodian. *Σ* 665), et id genus ubi inversis numeris nomen plurali verbum singulari profertur *Π* 265 οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες Πρόσω πᾶς πέτεται ¹⁾).

A numeris ad personas transimus. Ex iis quae huc pertinent, unum jam supra occupavi, ubi de tertia persona dixi, quae in secundam mutatur omisso pronomine τίς. Praeterea notavit Aristarchus transitionem a narratione de aliquo ad allocationem ejusdem (ἐκ τοῦ περὶ τινος λόγου εἰς τὸν πρὸς αὐτόν — quae figura ἀποστροφῇ audit *O* 583 *Π* 20, 812): ut tamen nonnunquam paulo post ad primum dicendi genus revertatur. *Π* 691

ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας

692 Πατρόκλεις;

693 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον

697 Τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μινῶντο ἔκαστος:

ἡ διπλὴ π. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοὺς ἔλες. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἀπέστρεψε (vel potius οφε) τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτόν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ, καὶ πολλάκις ἀποστροφὰς ποιεῖται. Idem iisdem verbis *Π* 586, 788. Cf. *P* 701, 705. Hinc facilis erat emendatio scholii *P* 681.

Alterum ἀποστροφῆς genus est transitio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ πρὸς τὸ μιμητικόν, ubi poeta suis verbis referre incipit quid aliquis dixerit, deinde ita pergit ut eundem loquentem inducat, ubi Aristarchus τὰδε λέγων vel tale quid supplere

not. Atticismi in verborum formis factorem eum fuisse, multis exemplis testatum est.

1) Cf. *Υ* 454. τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὃν κε κίχλω. Ad constructionem πρὸς τὸ νοητόν, νοούμενον, σημανόμενον pertinent etiam quaedam generum permutationes, de quibus infra.

solet, quasi ad hiatum explendum, quo duae diversae locutionis formae, distant alteramque alteri recte continendam. Π 200

Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλείειν Διολαθέσθαι,
 ἄς ἐπὶ νησὶ δοῶνιν ἀπειλείει Τρώεσσιν·
 πάντ' ἀπὸ μνηστρόν, καὶ μὴ ἤτις αὐθις ἔκαστος
 ἠσθέτῃ· Πηλεὺς κλέϊ γόλῳ ἄρα ὃ δέσσει, μή τις
 ἢ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφος τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ
 ἐπὶ τὸ μνηστρὸν, καὶ ἑλλείπει τὸ τὰδε λέγων ἑκαστος ἐπὶ
 ἡττάσθαι. A 301

ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο τοὺς γὰρ ἄνθρωποι
 σφοδρὸς ἱππανδρόχῃαν μὴδὲ κλονέσθαι· ὁμίλῳ
 μὴδὲ τις ἱπποσύνη τε καὶ ἡμωρήφει πεποιδώς κτελ.
 ὅτι ἀπέρστροφος (οφε) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίζας ὡς
 ἂν αὐτὸς ὁ Νέστορ εἴποι. BL ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ
 τὸ μνηστρὸν μέτεισιν. Cf. I 254, 685 α 40. Sed non de-
 habat hac observatione motus B 11 ubi Jupiter ad spmnum
 verba facit, ita scribere:

δοῶνταί ἐ κλέυς καρρηκώωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶνσινδ'· νῦν γὰρ κεν ἔλῃς πόλιν εὐνάρνεια·
 ubi Bekkerus jure Zenodoteum ἐλοι praetulit. Π 406 Sarpe-
 don ad Glaucum ὄτρυνον inquit Ἀνκίων ἡγήτορας, ἄνδρας
 Πάντη ἐποιοχόμενος Σαρπηδόνας ἀμφιμάχεσθαι· ubi Azi-
 starchus et explicationem dedit naturae loci consentaneam, ὅτι
 ἦτοι ἀπέστροφος τὸν λόγον, ὡς παρ' ἐτέρου λέγων Σαρπηδόνας
 ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, et alteram artificiosam· ἢ ἑλλείπει τὸ τὰδε
 λέγων καὶ τὸ ἀπαρέμφοτον ἀντὶ προστακτικοῦ κτεταί, ἢ
 ὄτρυνον Ἀνκίων ἡγήτορας ἄνδρας τὰδε λέγων, Σαρπηδό-
 νος ἀμφιμάχεσθαι¹⁾.

Tertium ἀπαστροφῆς genus est, quo a secunda persona
 quae vocandi casu continetur (v. e. g. Apollon. constr. 215, 2)
 ad tertiam transitur. P 248

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἷτε παρ' Ἀλκείδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μεγαλένῃ
 δῆμια πίνουσιν·
 πρὸς τὴν ἀποστροφὴν· οὐ γὰρ εἶπε πίνετε.

Denique est ubi a tertia persona ad primam transilio facta
 sit. E 875

1) Ab his paullum distat θ 38 (v. Harl.).

σοὶ πάντες μαχόμευθα — 877 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλίμῳ σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέυθω ἕκαστος: πρὸς τὸ σχῆμα· εἶδει γὰρ παιθόμευθα καὶ δεδμημέυθω ἕκαστος, E Didymi scholio ad Z 71 discimus, a Chaeride hunc locum una cum exemplo prorsus diverso Σ 297 adhibitum esse ad explicandam eam transitionem a prima persona ad tertiam quae est Z 71 (quam Athenocles recte explicuerat). Apparet hunc ab Aristarchi observatione profectum, ut solent sectatores, ultra veritatem et necessitatem progressum esse, ut permutationes personarum omnino Homericī sermonis proprias esse statueret (Ὁμηρικὸν εἶναι φησιν τὸν τῆς ἐρμηνείας χαρακτήρα); neque quid inter singula exempla intersit accurate discerneret.

De nomine ac praepositione.

Sicut Aristarchus prisci sermonis fluctuatione induci se passus est, ut Homerum verborum tempora modisque confundere existimaret: ita etiam nominum casus liberrime ab eo permutatos esse censuit. Haec est figura procidentiae (Priscian. 1099), quae ab Aristonico vocatur *μετάληψις πτώσεως* A 262 ἀλλαγὴ πτώσεως O 451 plerumque *ἐναλλαγὴ πτώσεως*, ab Apollonio *παράλλαγή* (constr. 214, 9) vel *ἀνθναπαλλαγή* (218, 20), a recentioribus (V A 546 Pal. η 216 Q x 150) *ἀντίπτωσις*, interdum *πτωτικὸν σχῆμα* ADF 16. Hanc permutandi libertatem apud Homerum tam late patere Aristarchi fuit sententia, ut nominativum pro vocativo accusativo genetivo poni posse existimaret et vocativum pro nominativo; tres obliquos autem ita inter se permutari, ut quisque duorum reliquorum vice interdum fungeretur. Ceterum apud Aristonicum singuli casus nomina usitata gerunt.

Nominativus pro vocativo notatus A 189 φίλος ὦ Μενέλαε: ἡ ὀρθὴ ἀντὶ τῆς κλητικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φιλε; et Γ 277. Sed etiam versa vice vocativum pro nominativo usurpari posse ratus est. B 107 Θυέστα: ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστιος. Π 185 ἀκάκητα: ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται. Eodem modo formas αἰχμητά E 197 κυανοχαίτα N 563 pro vocativis habere non dubitavit ¹⁾.

1) Cf. Apollon. constr. 46, 4; 213, 24.

Usum nominativi pro accusativo ad syntacticas incongruentias explicandas non semel adhibuit. Z 510. ὁ δ' ἀγλαίῃφι πεποιθώς. Πίριθα εἰ γούνα φέρει· πρὸς τὸ σῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαίῃφι πεποιθὺνα. Hic locus facit ut non aliter eum semissem credam, ubi minus diserte locutus est, praesertim quum his enallagis non offendi posset is, qui vocativum pro nominativo poni posse sibi persuasisset. Si igitur ad B 353 ἀστράπτων ἐπιδέξῃ ἐναίοιμα σήματα φαίνων· ὅτι· ἀστράλλῃως, inquit εἰρηται· ἴδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα, hoc idem significare arbitror ac si dixisset: ὁρῶ γὰρ ἀντὶ αἰτιατικῆς. Similiter E 244 ἄνδρ' ὁρῶ κρατερῶ ἐπὶ σολύμασθε μάχεσθαι. Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας — ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς. Αἰετίας· πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς φράσεως· ἀπόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδὼτα (cui Iosepho Nicanor suppleto verbo substantivo consulit).

Nominativus pro genetivo. B 621 υἷες ὁ μὲν Κτεάτῳ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίων, δέον Ἀκτορίωνων. Z 396 Ἡετιῶνος, Ἡετιῶν — diplo erat πρὸς τὸ τῶν πτώσεως ἀπατάλλῃλον. V. ἐνῆλλακται ἡ πτώσις. Pro eo genetivo quem absolutum vocant. A 170 οὐδὲ σ' οἶω ἐνθάδ' αἰμιος εἶναι ἄφρονος καὶ πλουτέον ἀφύξειν· ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλακται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς πέρηται ὀνομαστικῇ· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπονοῶν δὲ σε ἐμοῦ ὄντος αἰμιου πλουτήσιν. Item Ψ 412 ubi Antilochus equis currui subjunctis minatur: si victi e certamine redirent, Nestorē eos interfecturum — αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον· ὅτι εἶδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν. In divisionibus quum id quod dividitur genetivo sit proponendum (v. Apollon. constr. 35) Homerus saepissime nominativo proposuit. Γ 211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραιότερος ἦεν Ὀδυσσεύς Zenodoto ἄμφω δ' ἐξομένων scribenti Homericam consuetudinem objequit Aristarchus: καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρω δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθήμενων δὲ ἀμφοτέρων. καὶ ἐστὶ σύνηδες ὡς ἐπὶ ἐκείνου σὺν δὲ δὴ ἐρχόμενω (K 224) οἱ δὲ δὴ σκοπέλοιοι (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. Contra eandem corrigentium temeritatem defendit K 224. Cf. H 306 Π 317.

His nominativi et genetivi enallagis similes accusativi et genetivi permutationes respondere videbantur, ut etiam

quantum casum pro genetivo absoluto nonnumquam positum esse superet. *A* 567 μήνυται οὐ χροιάμεσιν δοσι. *Δασί* εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Ἀσφόν ἰόνθ' ὅτε. Ἰόνθ' εἰ ἴοντα est (qm. ep. 48) et explicat ἀντί τοῦ ἰόντος. cf. ad *Z* 479. Ad hanc explicandi rationem ita propensus fuit, ut accusativum a verbo transitivo pendentem genetivi vice fungi putaret. *N* 476 ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει, Ἀλκίαν ἐπαιόντα βοηθόν· ἡ πτωσίς ἤλλαται, ἀντί τοῦ Ἀλκίου ἐπαιόντος.

Deinde ubi aliquid dividitur, ut de duobus nominativis, sic etiam de duobus accusativis prior pro genetivo caso videbatur. *E* 27 ἐπεὶ ἴδον υἱὰ Δάρετος τὸν μὲν ἀλευόμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὀχοφινι· πρὸς τὸ σχήμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν κτλ. Frequentissima est illa figura qua primum ponitur vocabulum totius significationem continens, deinde ad ejus accuratorem definitionem eodem casu id adjicitur quod partem significat. *E* 208 εἰ κείνῳ γ' ἐπίεσαι παραινοπιθεῖσαι φίλον κῆρ· κείνων οὖν τῷ ὦ Ἀριστοφάνησι καὶ Ζαρδόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὀμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραιπίσασα τῆν ψυχὴν ἐγχεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ π, εἰ κείνων τὸ κῆρ πείσασα· οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτωσιῶν ἐναλλαγαῖς. Ita Didymus. *Θ* 47 Ἰδὴν δ' ἑανέν πολυπίδακα μητέρᾳ θηρῶν Γάργαραν· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως ἀντί τοῦ τῆς Ἰδης εἰς Γάργαραν. Cf. *E* 283. *Φ* 37 ὁ δ' ἐρινεὸς ἔξτε χαλκῷ Τάρμῳ νέους ὀρηπας· ὅτι πτωσίς ἤλλαται ἀντί τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὀρηπας. *Ω* 58 γυναῖκά τε θήσαστο μαζόν· ὅτι ἀντί τοῦ γυναικὸς μαζόν. Ὀμηρικόν δὲ τὸ ἔθος· ὡς τῆν μὲν περὶ μνήην ἄμφω περ. *Π* 124. Nam in hoc exemplo *πρυμνήν* pro substantivo habuit, unde priorem accusativum genetivi vicarium esse ratus est· v. adn. ad eum locum et ad *K* 570. Huic figurae in pugnarum descriptionibus maxime locus est, ubi primum indicatur quem quis vulneraverit, deinde quā corporis parte. *E* 146 τὸν δ' ἕταρον εἶποι μεγάλῳ κληίδα παρ' ὄμου Πληΐης· ubi Zenodotus mutavit τοῦ δ' ἑτέρου. Cf. *A* 583 *Φ* 166. Sed etiam ubi ab aliis verbis bini accusativi pendent, alter qui personam significat, alter qui rem ad eam pertinentem· illum genetivi esse loco credidit Aristarchus. *N* 575 τὸν δὲ σκότος ὅσοι κἀλυσεν· ὅτι ἡ πτωσίς ἤλλαται ἀντί τοῦ τοῦ δὲ σκότος

ὁδός¹⁾. Praecipue id dedit in verba quae privandi spoliandi-
potestatem habent. *A* 275 μήτεσ' οὐ γένθ' ἀγαθός· περὶ αὐτὴν
ἀποαίρεσ' κούρη· ὅτι ἀρχαίως τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ ταῦδε.
E 156 φίλον δ' ἐξαίνυστα θυρόν' ἀμφοτέρω, ubi Zenoetus
ἀμφοτέρων. Cf. *Z* 17 *K* 495 *O* 462 *Π* 59 *P* 125 *T* 290.
Denique quum verbum ἐπαυρεῖν et cum genetivo jungatur et
cum accusativo, illum solum legitimam esse censuit, huius
usum permutationibus annumeravit, v. *N* 649 *O* 316.

Praepositionem διὰ notavit, ubicunque cum accusativis vo-
cabulorum locum indicantium conjunctam invenit. *K* 298 βάν
ῥ' ἱμῖν, ὡς τε λήοντες — διὰ τ' ἔντια καὶ μέλαν αἵμας· ὅτι
πρώσις ἤλλακται δι' ἐντέων καὶ μέλανος αἵματος. Cf. *K* 469
O 1 *X* 189.

Longe rarius genetivos accusativorum locum obtinere ob-
servatum est. *A* 357 ὡς γινώχωμεναισιν· et ubi ἐπὶ cum gene-
tivo directionem motus ad locum significat. *E* 700 αὐτὸ ποτὲ
προστέροντο μελαινάων ἐπὶ πηῦς ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σπμαί-
νόμενον, ὅτι· Ἀτρεΐδῃς ἐξενήνοχεν, οὐκ ἐφωσγὼν ἱπποτροπὰν
δὴν ἐπὶ τὰς ναῦς. Hac observatione abusus est in interpreta-
tione eorum versuum, quibus Sthenelus Diomedem ad sagam
hortatur *E* 349 ὦλλ' αἶψ' ἀγέ· χαλῶμεθ' ἐφ' ἱππῶν· ὅτι· Ἀτρεΐ-
δῃς ἐξενήνοχεν· ἀντὶ ὡς ἐπὶ τοὺς ἱππούς. Utrobique co-
sistit Didymus.

Genetivum pro dativo semel invenimus notatum. *I* 242 αὐτὸ
τὰς τ' ἐμπροσθεν μαλεροῦ πυρός· σπρμασύναι· τις· ὅτι
ἀντὶ τοῦ μαλερῶ· πυρὸς. Sed *Z* 331 μὴ τάχα ἄσπερ πύρρος
δηλοῖσθ' ὀφείλει, *A* 667 εἰς ὃ καὶ δὴ νῆες — πυρός· δηλοῖσθ'
δέρωνται, *Π* 81 μὴ δὴ πυρός· αἰθομένησιν Ἀἴας ἐνιπρόσσωτος.
hi tres loci ab Aristarcho propter omissam praepositionem ὑπό
notati esse dicuntur. Aut igitur Aristarchus inter duas expli-

1) Etiam ubi significatio rei non accusativo proposita est, ἀσπρμασύναι nomine quidem comprehensa, nihilominus personae genetivum requirit, Aristarchus *A* 128 ἐκ γὰρ ἀσπρμασύναι· ἵππων ἱπρία ἀγαλόντας· ὅτι· τῇ
αἰσωπικῇ ὑπὲρ τῆς γενικῆς ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

Duplicem anallagen factam esse statuit *A* 197 ἐπὶ τοῦ δὴ καίματος· ἐπὶ
Πηλεΐωνος· ὅτι· ἐν τῷ καίματι· τὸν Πηλεΐωνα· τῆς κόμης· εἰλεν, οὐχὶ (ut de-
bebat) τοῦ Πηλεΐωνος τὴν κόμην· ἀγνοήσαντες δὲ τινες (fortasse Zeno-
tus) γράφουσι· ἐπὶ τὴν δὲ κόμην ἐπὶ Πηλεΐωνος. Cf. *A* 376.

candi rationes optionem fecit, quarum his locis unam illò alteram epitomator excerpsit: aut signum ad I 242 appictum a discipulis non prorsus ex mente praeceptoris explicatum est.

Hinc transeo ad exempla frequentissima, in quibus dativus pro genetivo esse videbatur. Ubique primum totum, deinde pars indicatur vel personae significationi adiecitur res, quae ejus propria est vel aliquo modo ad eam pertinet: Aristarchum nomen principale genetivo duxisse proferendum exposui, unde non modo ubi accusativo sed etiam ubi dativo prolatum erat, casus commutatos esse sumsi. De accusativo dixi, nunc dativi exempla enarrabo, incipiam autem ab eis, quae binos dativos habent. M 24 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδαν θυμῷ. Zenodotus Ἀτρεΐδῃ, ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. E 218 εὖν ῥά εἰ Ἐμφαλῇ χυροῖσι· ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλαται ἀντὶ τοῦ αὐτῆς [ταῖς] χερσίν. δ 771 αὐτὲ τι εἶδεν ὃ οἱ φόρος ὑπὲρ τέτυκται· ὅτι φόρος τῷ εἴῃ αὐτῆς ἡντρεπίσται· ἡ γὰρ οἱ ἀντὶ γενικῆς ἐστίν (Harl.). Huc pertinere statuit etiam νηὶ παρὰ πρύμνῃ K 35, νηὶ δ' ἐπὶ πρύμνῃ K 570 cf. Vulg. β 417: nam quum ut monti alteram vocem pro substantivo haberet, genetivum desiderabat a quo penderet. — Alterum nomen genetivo prolatum A 331 οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς· ὅτι πτώσις ἤλλαται· οὐ γὰρ πῶ αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (sc. αὐτῆς). Cf. N 205. Denique nominativo F 138 τῷ δὲ κε πικρῶσαντι φίλῃ παλίσση ἀκοιτῆς· ὅτι πτώσις ἤλλαται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ πικρῶσαντος¹⁾.

Reliquae observationes de dativo cum genetivo commutato aut ad dativos spectant a verbis pendentes, praecipue imperandi notionem habentibus (A 71 νήεσσ' ἡγήσατο· ὅτι ἀντὶ τοῦ

1) Ψ 387 οἱ δὲ οἱ ἱβλάφθησαν ἀνεν κντρον θιόντες. Aristarchus, ἐκ ἐκλήτις, καὶ δῆλον inquit Herodianus ὅτι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. Alii οἱ, pronomen possessivum intelligentes, quibus assentiuntur Apollonius (constr. p. 157) et Herodianus, ex patris libro fortasse hauriens. Aristarchus ne ὅς scriberet, impeditus est τῷ τῇ ἵς ἀντωνυμίας πολλάκις εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι: sed Apollonius ostendit pronomen ἵς non modo genetivi ἑαυτοῦ sed etiam αὐτοῦ vicē fungi. Ferendam tamen esse lectionem Aristarcheam propter Homericam consuetudinem, καθὲ ἀπειράκις δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν. — Ptolemaeum Ascalonitam Herodianus F 384 scripsisse ait πικρῶθη δὲ οἱ αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, καὶ σφιν κτεσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς!

ναιῶν. Cf. E 211. I 484 Δολόπτεσθιν ἀνάσσειν Δολόπων Cf. N 217 x 110 Harl.)¹⁾; partim ad dativos cum praepositionibus constructos (A 557 περὶ γὰρ δις νηυσὶν Ἀχαιῶν), maxime ubi ὑπό cum dativo ad verbum passivae significationis accedit (A 121 ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. Cf. A 262 Σ 11 T 62)²⁾; denique sunt de dativis cum adverbis conjunctis. E 300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχα καὶ ἀσπίδα παντός ἐισσην: ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Cf. P 7. O 451 αὐχέτι γὰρ οὐ ὄπισθε πολύστονος ἐμπασὲν ἴος — αὐχέτι ἀντὶ τοῦ αὐχένος explicatur, quum expectes potius: τὸ οὐ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Et fortasse etiam hoc posuerat.

Restat ut de ea enallage dicam, qua dativus pro accusativo dicitur et retro. Ad Π 557

Αἰαντε, νῦν σφῶν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω;

οἳ περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους, ubi Nicanor σχῆμα ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν esse ait, et ad similes locos observationes Aristonici non servatas sunt. Sed ad B 148 ἐπὶ τ' ἡμῶν ἀσταχύουσιν: ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀσταχούς, οἷον ἐπιμύειν. Praepositio ἐπὶ cum dativo quum apud Homerum in motu exprimendo et usque et contra significet, hanc dativam non magis quam genitivam similiter usurpatum legitimum esse censuit Aristarchus, sed cum accusativo commutatam. E 14 οἱ δ' ὅτε δὴ σκεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. Cf. B 89 A 251. Dativi loco accusativus esse videtur etiam A 606 τί δέ σε χρὴ ἐμείο; ὅτι πτωσίς ῥηλλανται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί³⁾. Verba quae jubendi significationem habent, legitime dativum personae adsciscere, statuisse videtur. Γ 259 ἐκέλευσε δ' ἑταίροισι Ἴηκους ζυγνύμεναι: οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτι-

1) Cur haec verba genitivum assumere debeant, exponit Apollonius constr. p. 292, 12.

2) Ad B 820 Αἰνίας, τὸν ὑπ' Ἀχλίου τίει δὲ Ἀφροδίτῃ Pluygersius in cod. A. esse affirmat: ὅτι περιτίθει ἢ ὑπό. Quod quum ab annotationibus supra allatis prorsus abhorreat, aut non integrum esse puto aut non Aristonici.

Ad δ 295 ὅππῃ ὡς γλαυρῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες hoc habet Harl.: περιτῇ ἢ ἐπὶ, ἢ (L. ἧ) δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. Altera pars ex Aristonico fluxisse videtur.

3) δ 634 ἐπὶ δὲ χρὴ γίγνεται αὐτῆς: αἰτιατὶς ἀντὶ τοῦ ἐμοί. B. Pal.

κὴν αὐτὸν Ἀριστάρχου. Ita Didymus. Ὁ Μῆ καὶ δ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 λειο δεινόν τε Φόβον τε Ζευγύμεν· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ
 Δεινῶ καὶ Φόβῳ. Γ 4 Ζεὺς δὲ Θέμιττα κέλευε θεοὺς ἀγο-
 ρῆν· ἡ καλέσσαι· ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιττα. II Petronius: ad ea exempla, in quibus non casus tantum
 permutatos sed etiam praepositionem omissam notavit; Aristar-
 chus 1). Huc pertinet usus genetivi pro ἐπὶ cum accusativo.
 N 159 Μηριόνης δ' αὐτοῖς ἐπύσετο δουρὶ φασγίνῃ· ἡ διπλὴ
 ὅτι παραλέλειπται πρόθεσις ἡ ἐπὶ καὶ ἡ γενική ἀντὶ τοῦ
 αἰτιατικῆς αἰται· τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ αὐτόν, ὡς ἐν
 ἀλλ' ἄγ' οἵστευσον Μενελάου (Δ 100) — et sic saepissime,
 ubi verba ejusdem vel cognatae significationis cum genetivo con-
 junguntur, Z 3 M 36 N 502 Ξ 402 P 608, sed etiam Δ 334
 ὅπποτε πύργους Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὀρμήσει·
 ἡ διπλὴ πύργους, τὸ στήμα διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πύργοις ἡλ-
 λαται; ac vel M 118 εἶσατο γὰρ νῆών ἐν ἀριστερά ὀφινά-
 τια est νῆων προθέσις τοῦ ἐπὶ esse. Schbl. Vulg. χ 89 Ὀδύ-
 σσεος εἶσατο· ὡς ἐπὶ Ὀδυσσεὶ ὀρμήσει, non modo hoc, sed
 etiam verbis Aristonici refert, qui ille ὡς ἐπὶ in his adnota-
 tionibus libenter utitur. Ubi cum dativus cum verbo passivae significationis con-
 structus personam aut rem significat, per quam aliquid efficitur,
 pro τὸ ἐπὶ cum genetivo positus esse videbatur. P 2 Τρώες
 δαμνέμενοι ἐν δημοτήτι· ἐμφύβαλον πότμον Τρώες σιγήσας
 κατὰ ἐναλλαγὴν πτώσεως παρέρχεται ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς
 Αἰαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἰαντος, καὶ ἐστὶ
 δαμνέμενοι ἐν Τρώων δημοτήτι, ἐν τῇ πῶν Τρώων μάχῃ· ἡ ὡς
 τὸ ἦν (μὴ καὶ αὐτὸ δάναρε Ἀχιλλεὶ δαμασθείς (X 55)
 οὕτως Τρώες δαμνοσθείς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. Cf. Z 398
 N 16 O 376 Π 326 Σ 103, 461 X 40, 55, 110. Quae ex-
 empla ut recte explicata esse concedamus, quia in his omnibus
 nomen dativo prolatum personam significat: in iis ubi dativo

1) Etiam haec figura ἀντιπροσφωκεται a recentioribus; Harl. 6.

2) Apollon. constr. 282, 28: τὰ γε μὴν πλαγίαν ἀπαυτοῦκα (αἰ-
 εῖμα) πάτερ καὶ ἐμὰ πρῆτα καὶ διὰ θείων μετασχηματισθῆσαι, ἱερμα-
 ραλαμβατομένης γενικῆς ἡτὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, θέρμα ὑπὸ Τρώων
 τιμῶμαι ὑπὸ Θίανος. Καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶ τῶν παρὰ τῶν
 ἡ ἀντιπροσφωκεται.

praeter duas ad *M* 207 (αὐτός δὲ κλέγας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιοι· ὅτι λείπει τὸ ἄμα) et *T* 8.

εἰς. *K* 195 ὅσαι πεκλήατο βουλὴν. Cf. *Θ* 47 *Σ* 291 *Φ* 40. Mirum hoc: *A* 405 μέγα μὲν κακόν, αἷ κα φέβουμαι Πληθὺν ταρβήσας· ὅτι ἔξωθεν ἢ εἰς πρόθεσις, εἰς πληθύν. *A* 244 αἱ τ' ἐπὶ οὖν ἔκαμον πολλὰς πεδίοισι θείουσαι. Et sic saepissime suppletur praepositio ad genetivos: *E* 222 *Z* 2, 38. 507 *Θ* 106 *K* 353 *N* 820 *Ξ* 147 *Σ* 7. *Φ* 247 *X* 23. *Ψ* 364, 372, 518, 521; ad accusativos nusquam ἥ.

κατά. *I* 160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλευτέρους εἰμι. *Π* 249 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τέτ' ἐπίνυσσεν ἐρετμή· Ἀριστάρχης ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά (Herodiani verba sunt).

ὑπέρ. *M* 155 ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, περί. *A* 65 εἰ τ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἰδ' ἀκατόμβης. Qui Iliadem non ab eodem poeta profectam esse statuerunt atque Odysseam, inter cetera argumenta attulerunt etiam versum *B* 356 τίνασθας δ' Ἑλένης ἀρμήματα τέ στομαχὰς τες ex quo concluderunt, ab Iliadis poeta Helenam fingi iavitam raptam, quum in Odyssea se ipsa accuset, quod non coacta domum maritumque deseruerit. Ἀλλ' ἐξοιδον, inquit Aristonius, πρόθεσιν τὴν περί δει λαβεῖν, τὴν ἡ περί Ἑλένης. Cf. Apollon. constr. p. 165. De diplis propter hanc omissionem positia supersunt hae: ad *A* 93, 429 *B* 689 *Θ* 124, 125, 317 *Δ* 531, 567 *A* 142 *N* 166, 203 *Ο* 651 *Π* 17, 522, 546, 553 561 *Σ* 171 *Φ* 146 *X* 170 *Ψ* 39 *Ω* 550.

παρά. *A* 596 μειδήσασα δὲ παρὲς ἐδέξατο χεῖρι κύκλω. *I* 632 *Ω* 305.

πρός. *T* 375 καὶ τότ' ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων· ὅτι ἐλλείπει ἢ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἔκτορα. καὶ τοι παρὴν εἶπεν Ἔκτορι εἶπεν, ἄλλὰ συνήδως παρέκειν τὴν πρόθεσιν καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ὠγαδὸν Μενέλαον (*P* 237). Hinc *Ψ* 155 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς (ita Bekkerus) legit Ἀγαμέμνονα. *M* 60, 210 *N* 725 *P* 237, 651.

1) Apollonius etiam ad accusativos supplet, ἔτλω σε, φέγω σε et similia explicans ellipsi praepositionis περί. V. constr. p. 289 cum nota Sylburgii.

ἐπί. Θ 2 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ἐποιήσατο τετραπύραν
 νός Ἀρεσάτη κορυφῇ. M 82 χαρμῇ γηθύνοντο: οἱ ἑλλεί-
 πει ἢ ἐπί, ἐν ἢ ἐπὶ χάρις. Item K 277 χαίρει δὲ τῷ ὄρει.
 Ὀδυσσεύς.

ὕπό. Z 331 A 667 Π 81, qui loci supra allati sunt, ab
 de genetivo et dativo commutato dixi.

Omissionem praepositionis cum verbo compositae notavi
 Ω 17 (παύσκειτο esse pro ἀναπαύσκειτο cf. Did. Ω 636)
 et B 148 ἐπαιγίζων pro ἐπικαπαγίζων¹).

Rarissime praepositio cum nomine ita constructa esse di-
 citur, ut non significet. Quo magis suspiciosum est illud scho-
 lium ad B 820: ὅτι περιτεύει ἢ ὑπό. Certa testimonia sunt
 M 303 οὐδὲ καὶ δούρασι φυλίσσοντας περὶ μῆλα: ση-
 μαιούνται τινες ἐνταῦθα, ὅτι περισσὴ ἢ πρόθεσις ἢ περὶ.
 Θ 19 αἰρήν χροσσίην ἐξ αἰθανάδου περιύσαντας ὅτι ἢ ἐξ
 περισσῇ. Nam accessione syllabae θέν eandem significationem
 assumere censuit vocabulum, ac si ejus genetivus cum prae-
 positione ἐξ ponatur (cf. Apollon. p. 117, 14—21). Unde
 ad H 202 Ἰδηθεν μεδέων: ὅτι τὸ θέν παρέλκει: ἔστι γὰρ
 ἀντὶ τοῦ Ἰδηγ. Brevius Γ 276: ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων.
 Cf. Apollon. adv. 608, 25; 623, 25.

Sed vocabula cum praepositionibus ita composita, ut ni-
 hilo fere addita praepositione evadant significantiora simplicibus,
 minime fugisse Aristarchum jam exposuit Lehrsius (Aristarch.
 p. 115—118), ad quod genus pertinent ὑφηγίος ὑποδμῖς
 multa alia. His substantivis addendum adjectivum προσηγυγῆς
 (v. ad Ω 18) verbum ἀπομηνύειν (Γ 62 cf. Herodian. I 426).
 Ad κατεπάλμενος A 94: ὅτι δύο προθέσεις παρελήφθη ἐξ
 ἑτέρας ἀρκούσης²).

Etiam quae dixit Aristarchus de commutatis praepositioni-
 bus, pleraque conguessit Lehrsius (quaest. ep. 87 sq.), qui du-
 bitat (p. 89) an ipse jam tamquam legem agnoverit licere, vel
 poetis certe licere commutare praepositiones (quam legem re-

1) Apollon. adv. 546, 26: ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχοσθε ἀντὶ τοῦ ἀντι-
 χροσθὲ καὶ περιτὸν εἶναι χροσθῶ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ χροσθῶ. Cf. p. 613.

2) Herodianus etiam in hoc genere modum excoquit. Ad I 452 προ-
 μνηγας: πρὸ τοῦ κινήσε μνηγας ἢ περιούσε ἢ πρόθεσε. Idem ad H 669:
 πολλὴ ἴσκι παρὶ κινουσα ἢ πρό.

centiores ut Apollonium et Herodianum baud dubie statuisset decet), in universum tamen non dubitat, quin Aristarchus observationi soli nimirum intentus et ipse labi poterit et sectatoribus multo magis peccandi ansam dare. Addo quaedam à Lehrsio præterita: 'Η πρό ἀντὶ τῆς ὑπὲρ K 286, μετὰ ἀντὶ τῆς ἐν Γ 460. 'Επὶ προ παρά etiam H 86 X 97. Memorabile hoc X 158: ἐποῦ δ' ἐπὶ αὐτῶν (νηγῶν) πλεονεὶ εὐρεῖς ὅγγυς εἰσιν ὅτι πρόθεσις ἡλλανται καὶ πεῶσις ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς. De δὲ accusativo personae annexo non loci est, etiam V X 214. Sed quod habet Harl. γ 219 περιηθέντο ἀντὶ τοῦ ὑπερηθέντο οὕτως Ἀριστάρχος — pro certo testimonio esse non potest.

Quod est in scholio Didymi ad Γ 602 ἀλλ' ἐπὶ δούρων 'Εργιο: ὅ ἐστι μετὰ δούρων — id omnino huc non pertinet, nam hæc explicatio sensus est, non observatio syntactica; hæc magis quod annotavit Aristonicus ad X 118²).

Praepositiones adverbiorum vim induentes ab Aristonico non invenimus notatas nisi bis: Γ 53 Τυδείδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἐνὶ κατερός ἐστὶν ὅτι τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς, et ἐν pro ἐν M 163 Ἐκτορα δ' ἐν βελείων ἔπαγε Ζεύς ἐν τεκονίῃς. De ἀπό pro ἀποθεν in quo Aristarchus abecentum retrahit (v. Herodian. Σ 64, Lehrs. qu. ep. 96), Aristodori nota non superest.

Seepius adverbiiis notæ adhibitæ præpositionum significationem habentibus, maxime εἶσω pro εἰς A 71 καὶ τῆσοι ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω, item Φ 125 Ω 145, 153, 184, 199. ἐνδον pro ἐν P 13 ὡς οἱ μὲν Διὸς ἐνδὸν ἐξηγήεμετο. ἀνώ pro ἀνά Ω 544 ὅσων Διόβορος ἀνώ Μάναρος εἶδος ἐν-

1) Recentior est sine dubio auctor scholii V. ad M 114 παρὰ νηῶν; ἴδου ἀπὸ νηῶν ἡ γὰρ παρὰ ἱμνηίων ἐστὶ. παρὰ νηῶν οὖν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. Idem affirmant auctores ignoti scholiorum ad Odysseam, quæ attulit Lehrsius qu. ep. p. 92. Cf. etiam Bz 500. Ad horum exemplorum normam scholium corruptum (allatum a Lehrsio p. 88 not.) V A 603: παρὰ νηῶς, ἀπὸ τοῦ παρὰ τῇ νηῇ, ἀπὸ τῆς κῆς — ita emendandam esse videtur, ut verba παρὰ πῇ νηῇ quæ male irreperunt, deleantur, quibus omissis et hunc cum ceteris consentientem habebimus.

In Herodiani prooem. line. II 497 Lehrsius oblitus est corrigere, περὶ τῶν ἐναλλασσόντων προθέσεων.

τὰς λέξεις ὅτι τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἀντι, ἢ ὃ ἀντιόνομα καὶ περιορίζει. (Cf. Aristarch. ad Nicomach. I 18. B 111. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.)

De varis enallagarum generibus.

Ac jam ad commutationes partium orationis delapsi sumus, Adverbiorum vice non modo praepositiones sed etiam neutra adjectivorum funguntur. Νέον pro νεωσι κατὰ μεσότητα accipiendum esse pluribus locis observavit (Lehrs Aristarch. p. 153). Etiam A 473 καλὸν αἰδοντες παιήονα, καλὸν pro καλῶς accepit. Hoc falsum esse olim putabam, sed postquam vidi καλὸν cum verbo αἰδεῖν conjunctum numquam non vim adverbialem habere (α 155 ὁ 266 τ 519 φ 411, καλὸν αἰοιδίαι κ 227): et hoc loco Σ 570 (λίον δ' ὑπὸ καλὸν αἰδεν) revera pro καλῶς esse persuasum habeo. Quod hanc explicandi rationem adhibuit Aristonicus ad I 18 (μέγα pro μεγάλως): id per errorem scholae factum esse scimus ex Didymo ad B 111 (Lehrs Ar. p. 20); nam non Ζεὺς με μέγα Κρονίδης legit Aristarchus, sed μέγας. Sed Ξ 418 ubi Aristarchus ὡς ἐπεὶ Ἐκτορος ὡς χάμαι μένος ἐν κινήσιν: εἴτε ἐπιθετικῶς εἴτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς ὁξὺ δὲ πικρὺν αἶμα (Σ 71) Bekkerus jure praetulit ὠκα.

Haec vocabula quae verbis apposita sunt, ut νέον καλόν, recte dicuntur adverbiorum locum obtinere. Aliter se habent illa adjectiva, quae substantivis quidem apposita sunt, significatione tamen aut nihil aut non multum differunt ab adverbis 1). Ψ 287 ταχέως δ' ἱππῆες ἄγεσθην: ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως, οὗ κατὰ τῶν ἱππέων. Idem de βδσξ' Ἰθι' Ἰρι ταχέα A 186: ὅτι οὐ κατ' ἐπιθετον τὸ ταχέα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὅλον καὶ τότε μοι χάσμι εὐρεῖα χθών. Cf. O 188 Ω 144. Eadem res paullo aliter expressa A 182 (χάσμι εὐρεῖα χθών): ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν τὸ σῦμα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, ὅλον εὐρὺ μοι χάσμα πῆρ γένοιτο. BV: ἐπιβόημα ἀντὶ τοῦ εὐρέως. Cf. Θ 150, 399. Recte etiam

1) Rem tetigi in proll. ad Nicanorem p. 113, ubi brevitati studens, haec adjectiva adverbiorum loco posita affirmare Aristonicum dixi. Debebam potius: secundum Aristarchum ad sensum nil interesse, utrum Homerus adverbis utatur an hoc genere adjectivorum.

4889 ὡς δ' ἐν μελέων θυμὸς πτάτο· ὅτι ὡς ἀντὶ τοῦ ὠκέως. V. ad β 257 (λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν).

Observavit Aristarchus articulis Homerum plerumque non uti, ut tamen nequaquam omnes excluderet (Lehrs Ar. 377): eos autem qui nominibus additi sint, non raro pronominum demonstrativorum vim habere. Ita factum est ut nonnullis locis, quamvis articuli non desint (non tamen proprie accipiendi sed hi pronominum vicarii), veri articuli cogitatione suppleri debeant. K 322

ἡ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα:

ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρεῖληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας. Cf. ad 321, 330 et E 268. Hinc Aristonico tribuendum duximus A 621 τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτῶνων: ὅτι σαφές ὅτι οὗτοι. Hac observatione usus est ad recte explicandum I 133 ὄρκον ὁμοῦμαι Μῆποι τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι: ὅτι ἐξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρεῖληπται. καὶ ἔστιν ὁ λόγος μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. Cf. ad B 576. Ad β 206 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς: ὁ Ἀρίσταρχος λέγειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἢ εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς· Ἰαχὼν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Cf. Apollon. constr. 106, 22—107, 3.

Pergo ad tres gradus comparationis inter se confusos. Ad hoc genus traxisse videri potest Aristarchus usum vocabuli μέγας, quod nomini Telamonii Ajacis adjicitur, ad distinguendum a cognomine minore: ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Ἄαντα ὁ μέγας (cf. ad Π 358 P 115 et Lehrs Ar. p. 9); sed id non ita est; nam nil significare voluit, nisi hunc Ajacem non simpliciter magnum vocari sed comparate. — Comparativus pro positivo A 324.

αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἳ περ ἐμείε
ὀπλότεροι γεγάασι παποιθάσιν τε βίηφιν:

ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἶρηκε τὸ ὀπλότεροι· τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Eodem modo explicati comparativi σαώτερος ὥς κε νείηαι A 32

et μέλαιντερον ἤτορ πλοῖσα *A* 277. Deinde superlativus non semper id significat, supra quod nihil aliud sit ejusdem generis: sed interdum etiam id quod excelles. quidem in aliquo genere et tamen ab aliis ejusdem generis nequari possit vel superari. Hanc altera significatione superlativus ita proprie ad absolutum accedit, ut pro eo positus esse dicatur non injuria. *A* 199 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰονός ἐπέγραψε χρόα φαιός· ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀκρόν τὸν χροῦτα. Idem de ἀκροτάτῃ κόρυμφι *E* 754 Θ 3 et πόλις ἀκροτάτη *X* 172. *P* 80 Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφάνεν (de Euphorbo sermo est quem occidit Menelaus): ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν Τρώων ἄριστον· οὐ γάρ ἐστιν ὡς Μυρμιδόνων τὸν ἀριστον (*Σ* 10). Hoc vult: ἄριστον significare viram inter Trojanos egregium, non optimum Trojanorum; superlativum non proprie accipiendum esse, ut alibi quum v. e. Patroclus optimus Myrmidonam audiat. Si recte judicavi schol. ad *F* 124 ex Aristarcho fluxisse, hoc modo soluta quaestio quomodo de Priami filiabus nunc Cassandra nunc Laodice (*N* 365) pulcherrima dicatur. Pausilo aliter res habet *A* 176, ubi Agamemnon ad Achillem: ἐχθιστος δὲ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλῆων. Si hoc ἐχθιστος vere superlativi potestatem haberet, sequeretur etiam alios reges Agamemnoni invisos esse: quod quum non ita sit, non potest Achilles invisissimus esse. Hinc Aristarchus: ὅτι συγκριτικῶ (immo ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο. Aristarcheae interpretationis vestigia apparere videntur etiam *A* 832 (δικαιότατος Κενταύρων).

De commutationibus generum pauca dicenda sunt. Substantivis feminini generis adjici saepe adjectiva masculina, non satis attenderat Zenodotus, qui *Σ* 222 ὅπα χάλκεον in χάλκεήν mutavit, οὐ συνείς ὅτι παραπλήσιον ἐστὶ τὸ σχῆμα τῷ κλυτὸς Ἰηποδάμεια (*B* 742, ubi v. cl. Apollon. de constr. 209) et θερμὸς αὐτμή. Cf. ad *K* 27 (πολλὴν ἐφ' ὕγρην) 118 (χρεὼ οὐκ' ἐ' ἀνεκτός) *O* 826 (δεινὸς ἀήτη) *Π* 589 (αἰγανὲς ῥιπὴ ταναοῖο) *T* 229 (ἀλὸς πολιοῖο) δ 442 (ὀλωτάτος ὁδμή). Ἀκίων pro ἀκίονσα usurpatum credidit *A* 22 Θ 459, et πληγέντα pro πληγείσα Θ 455. Contra etiam formam femininam ἀσβέστη notatam invenimus, quia in recentiore sermone hoc adjectivum generis communis esse solet.

Π 123: καὶ τὰ σήματα Ὀμήρικόν, ἀβέστη, καθ' ἑαυτὴν ὅτι
δ' ἀριγνώτη πέλεται ἀπὸ τοῦ ἀρίωνος.

Ab his exemplis longo diversam φιλέειν οὐκ ἀφίλον

X 84, quem structuram πρὸς τὸ σημαινόμενον factam esse recte observant. BV. Vocabulis autem ita constructis, ut sensus potius quam terminationum ratio haberetur, haud raro nascuntur incongruentiae syntacticae. Hinc notati hi loci.

Δ 250 γὰρ μισοῦσιν ἀνθρώπων — οἱ. Δ 91 κρατερὰ στίχας ἀσπιστῶν Λαῶν, οἱ. (cf. λ 90). Η 238 βῶν, τὸ μοι ἐστι

Φ 167 τῷ δ' ἐτέρῳ — ἡ δ' ἐπὶ αὐτοῦ. Neque aliter intel-

laxit E 140, quem locum adscribo ex Aristarchi sententia distinctum. De leone sermo est,

ὃν ῥά πεποιμένην ἀγρῷ ἐν εἰροπόκοις οἴεσιν

χρᾶσθ' μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, αὐτὴ δαμάσθ'

τοῦ μὲν τι σθένος ὥρσεν, ἀπειτα δὲ τ' οὐκ προσαιμύει,

140 ἀλλὰ κατὰ σταθμούς δύνεται· τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται,

αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι κτλ.

τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπηγάγετο: i. e. ut ait Porphyrius (ad Σ 514¹): εἰπὼν ἐν εἰροπόκοις οἴεσιν ἐπάγει τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: πρὸς γὰρ τὰ πρόβατα τὸ στήμα.

Neque video quomodo hic locus aliter intelligi et distingui possit — siquidem φοβεῖσθαι non metuendi sed fugiendi significationem habet. Sensus autem erit: pastor leonem sollicitavit quidem, non autem cum eo congregari valet, sed stabulis se occultat; at illae (oves) desertae fugiunt. Bekkerus, qui minimam distinctionem post δύνεται, majorem (colon) post φοβεῖται posuit, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται de pastore intellexerit necesse est: timet deserta.

Hac constructione quae dicitur ad sensum etiam numerorum enallagae factae. Δ 124 χρυσόν — ἀγλαὰ δῶρα: πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, χρυσὰ δῶρα. Cf. λ 517 πάντας — ὅσων λαὸν ἐπεφνεν. (Harl.) et X 454.

De conjunctionibus.

Restat ut de conjunctionibus dicam. Quas inaequalitates

1) Ibi plurima exempla, in quibus ob diversas causas genera confusa sunt, conguessit Porphyrius.

ἐν τῷ praepositionum apud Homerum observavit Aristarchus, ellipsin pleonasmum enallagen: easdem in usu conjunctionum apparere statuit. Omissiones trium invenimus notatas particularum: μή, ἵνα vel ὅπως et ὥς. *A* 262 οὐ γάρ πο' τοίους ἶδον ἄνδρας οὐδὲ ἰδωμαι: ὅτι παραλείπεται ἢ μή ἀπαγόρευσις. ἔστι γάρ οὐδὲ μή ἰδωμαι, ὅμοιον τῷ πληθύνει οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. — *Ψ* 71 θάψετε με, ὅτι τάχιστα πύλας Ἀΐδαο περήσω: ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. Cf. ibid 75 et *Σ* 125. — *Ξ* 499 ὁ δὲ φῆ κώδιαν ἀνασχοῖν scribens, φῆ pro verbo accepit et ὥς supplevit 1).

Inter conjunctiones quae περιτεύειν visae sunt, primo loco memoranda est δέ in redditionibus posita: v. Aristonicum ad *A* 41, 137, 194 *B* 189 *E* 261 *Z* 146 *H* 149, 314 *I* 509 *K* 490 *T* 49 *Ω* 15. Sed etiam aliis enuntiationibus hanc particulam imperi posse, ut non significet sed mere expletiva sit, statuit Aristarchus. *Ω* 14

ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξετον ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
15 ἔκτερε δ' ἐλευθεῖαι δηρὰ σκετο δίφρου ὀπισθεν,
τοῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοντιάδαο θανόντος,
αὐτοῖς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, **ΤΟΝΑΕΔΕΑΣΚΕΝ**
ἐν κόμῃ ἐκτανύσας προπρηγέα.

Ad v. 17: ὅτι ὁ δὲ πάλιν (hoc spectat ad illud δέ in v. 15) περισσός: οὐ γάρ ἐστι λέγειν, ὅτι ἐδέσμευεν (sc. ut τὸν δὲ δεῖσας legatur), ἀλλὰ χωρὶς δὲ δέ, εἴτα ἔτασεν ἀντικεῖται. Voluit igitur τὸν δὲ δ' ἔτασεν, quod quam tolerari nequeat, Bekkerus dedit τόνδε δ' ἔτασεν. Hoc ne id quidem placet. *T* 356

ἀργαλέον δὲ μοι ἔστι, καὶ ἰσθμίου περ εἴναι,
τοσοῦτο δ' ἀνδράϊνους ἐφίπειν:

Herodianus tradit Ptolemaeum Aescalonitam scripsisse τοσοῦτοδὲ (v. Lehrs. qu. ep. 138); Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παροληγὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ — quasi ad sensum nil in-

1) Hoc testimonio uti debebam in proll. ad Nican. p. 144, ubi de ἄρ ab Aristarcho extrinsecus assumpto dixi; non schol. A. ad *T* 386 quod injuria Didymo tribui.

tersit, utrum *δέ* addatur an non¹⁾. Haec opinio fessit, ut *B* 802 "Ἐνταρ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι — *δέ* pro superfluo haberet.

Ut copulativam καὶ non significantem poni posse crederet, ejusmodi locis videtur motus esse, quales sunt *N* 306 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν et *T* 234 πᾶν καὶ ἀνηρεύσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχεύειν (ubi v.). Etiam *B* 247 defendi poterit, quod pleonasmum ad explicationem adhibuit; non autem *M* 300, ubi particula prorsus necessaria est: (κέλευται δὲ ἑ θυμὸς ἀγγέλω Μήλων περιήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμιον εἰλθεῖν), nec α 35 (ὥς καὶ νῦν Αἰγισθρς ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαι Γῆμι ἄλαχον μηχανοτήν) v. Q.

Alteram copulativam τε (siquidem ex paucis exemplis in universum concludere licet) non significare credidit, ubi relativo adjecta est: *E* 5 ὅς τε μάλιστα Λαμπρόν παμφαίησι, cf. ad *X* 29, 118; et ut videtur ubicunque non vim copulativam habet, maxime ubi aliis particulis annexa est, ut μάλᾳ γάρ τε κατεσθίει *Γ* 25, εἴπερ τε νοήσῃ *K* 225, εἵπερ τε τύχῃσιν *A* 116. Sed etiam inter duo nomina positam non necessario significare credidit. Nam *Π* 636 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βῶν τε εὐποιητάων: incertam relinquit, utrum bis idem dicatur (ῥινοῦ τε, βῶν τε), an is sensus sit, qui foret dempto altero τέ: ἢ τὸν καὶ περιτεύειν νομοστέον, ἢ ἢ ῥινοῦ βῶν ποιεῖσσι τῶν ἀσπίδων.

Γάρ superfluum esse dicitur *Ψ* 9 Πάτροκλον κλαίωμεν: ἃ γὰρ γέρας ἐπὶ θανάτων: ὅτι ἀντί τε καὶ πρὸ γὰρ γέρας ἢ παρισσός ἢ γάρ.

Quid de particula πέρ judicaverit Aristarchus, obscurum est. Adversativam eam esse identidem dixit Apollonius: ὁ πέρ ἐναντιωματικός ἐστι μετ' ἀνέξσεως (schol. 518, 26. sch 525 et constr. 267, 28), velut in illo μήτε σὺ τάνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεα κούρη *A* 275. Contra *A*, 131 μὴδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἔων, θεοείκελ' Ἀχιλλεὺ Κλέπτε νόφ. —

1) Quid quod nonnulli *Π* 697 scripserunt: οἱ δ' ἄλλοι ἔργα δι μνησάντο ἱκανοί, ἰσχυρὰ pro accusativo habentes, τοῦ δὲ ἰσχυρὰ παρὶλ-κοτικός? Herodian.

affirmativa potius esse videtur, unde εἰς τὸν δὴ μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ κυρίως τὸ δηλούμενον αὐτοῦ (τοῦ πέρ) ἀπαιτεῖ ὁ λόγος (conj. 519, 3). Cum hoc consensit Aristonicus ad h. l.: ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ, ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δὴ. Hinc Aristarchus videri potest etiam de principali particulae significato idem statuuisse atque Apollonius. Quod affirmatur quodammodo Aristonici scholio ad Φ 189: Χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτα: ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὡς ἐκεῖ (ρ 46) μὴ δέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσι νύ ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. Nam si particulam adversandi vim habere credidit, quae neque huic loco convenit neque illi, non potuit non superfluum dicere. Contra non intelligimus quomodo ad N 317 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι — Νῆας ἐνιπρῆσαι, annotare potuerit: ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός. Nam hoc loco, si ullo, πέρ contrarietatis causa positum est.

Praeter illam particulae πέρ cum δὴ commutationem paucissimas conjunctionum enallagas notatas invenimus. Διὶ in iis membris, quibus praecedentium causae enuntiantur, dicitur pro γάρ esse: Z 360 μὴ με κάθιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Θ 85 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Et haec propter sensum. Contra legibus syntacticis commotus est, ut μὴ in enuntiatione non pendente pro οὐ esse moneret. O 41 ἴστω νῦν τόδε γαῖα — μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαιοι Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορά, τοῖσι δ' ἀρήγει: ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὐ. Cf. proll. ad Nicanor. p. 111.

W. T. M.

Y O K I W O T Z I P A

W. T. M. 7 21 1931

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

- πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν,
5 οἰωνοῖσι τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,
ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε.
Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
3: ὅτι κακῶς τινὲς μεταγράφουσι παλαιὰς δ' ἰφθί-
μους κεφαλὰς, ἵνα περιφραστικῶς τοὺς ἀνδρείους καὶ
ἀγαθοὺς λέγῃ ἰφθίμους κεφαλὰς. *A.* Addidit secundum ἰφθί-
μους. *Id. recte scribi A 55, hic non, quod opponitur αὐτοῖς*
(v. 4) v. *A 55; H 330. L.*
4. 5: ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς δύο ἀθηαί· γίνεσθαι δὲ πο-
προϊμνον πόλον. καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιδιέσταλκε τὸ αὐ-
τοῦς δέ, ἐπὶ τῶν σωματίων. *A.* Et annihilaverat ἐλώρια non
significare cibum, sed rapinam: *E 684, v. Lehrs. Ar. p. 110.*
5. Exoidit refutatio lectionis Zenodoteae: οἰωνοῖσι τε δαίτα.
Ar. p. 95.
5. 6 Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα·
Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ παροῦσα τις φαικῇ καὶ βουλή
καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα
μὴ τὰ παρὰ τοῖς κωτέροις πλάσματα (*Ar. 191*) δεξώμεθα. *A.*
Pro παροῦσα malim προσῦσα: nam hac nota caverē voluit, ne
quis credat jam ante Achillis iram hoc consilium a Jove captum
fuisse. v. Ar. 191.
8: τίς τὰρ σφωε θεῶν ἐριδι ξυνέηκε μάχεσθαι·
ὅτι (*Pluygers. p. 9*) ὁ Ζηνόδοτος σφῶϊ γράφει. *A. cod. σφῶιν.*
Τὸς τὰρ σφωι scribebat Zenodotus et alii enclitice, et hanc
ipsam formam de tertia personā (eos) intelligebant, Apollon.
constr. 167. pronom. 115. Lips.: οἱ περὶ τὸν Σιθώνιον τῇ
σφῶϊ ἀρέσκονται, οὐ καλῶς. ἡ γὰρ σφῶϊ δύο πτώσεις ἐπι-

δέχεται, ὑμεῖς καὶ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόττει. τὸ δὲ σφωὲ μᾶλλον τρίτου ἐστὶ δυνικοῦ προσώπου, καὶ σημαίνει τὸ αὐτούς. Similiter fere dixerat Aristonicus: v. ad K 546. L. Unum ἀρμόττει offendit: nam quod in omnibus Aristonici scholiis ἀρμόζει legitur, non casu factum crediderim.

11 τὸν Χρῦσῃν ἡτίμασεν ἀρητῆρα: διὰ τὴν τάξιν τοῦ ἄρθρου, τὸν ἀρητῆρα Χρῦσῃν. A. A 340 Φ 317 ρ 10 (Q). Apollon. constr. 66, 24.

12 ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν λυσόμενός τε θυῶντα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα, στέμματα' ἔχων ἐν χειρὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

12. 13. 14 ἀπερείσιοι οὐ καλῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς (372) μετετέθησαν. A.

14 στέμματα: ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ δυνικοῦ λέγειν. A. Sequitur mox (28) στέμματα θεοῖο. L. δυνικοῦ dedit Bekkerus; in cod. δυνικῶς esse ait Pluygers. p. 11.

20 παῖδα δ' ἐμὸι λῦσαι τε φίλην τὰ δ' ἄποινα δέχασθαι. Huc pertinet quod a Villois. et Bekk. ad v. 23 relatum est: ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. A. V. BD 20. Apollon. constr. 78, 21 et pag. 14.

23 αἰδέσθαι τ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Αἰδέσθαι idem valet atque ὡς ἱκέτην προσδέχεσθαι: X 124. Ar. 150.

24 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν θανε θυμῷ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ (sc. Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος L.) ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. A. Cf. p. 22.

26 μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κηχεῖω: ὅτι (Pluyg. p. 8) ἀντὶ τοῦ κηχεῖοιμι. A. Cf. p. 10.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπαισιν

30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τέλῃσθι πάντες, ἱστὸν ἐποιοχόμενῃν καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσαν.

29—31: ἀδεικνύονται, ὅτι ἀναλύουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν. ἠσπένιοι γὰρ καὶ ὁ Χρῦσῃς ὑπηρετούσης αὐτῆς τῷ βασιλεῖ. ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα τοιαῦτα λέγειν. A. ὑπηρετούσης pro ἐπιούσης emendavit Lehrs. Herodian. p. 461.

29 πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπαισι: οὐ τοῦτο λέγει, ὅτι

Δ.

γράφουσαν αὐτὴν τότε ἀποδώσει, ἀλλ' ὅτι πρότερον γράσει ἢ ἐκείνῳ ἀποδοθήσεται. A. Cf. ad Σ' 263. 42 551. L.

32 πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὅτι καὶ νύκτα· ὅτι τὸ σαφές ἐστὶν τοῦ ἀπλοῦς. A. Cf. p. 80.

34 βῆ δ' ἐκείνῳ παρὰ θίνα πολλοὺς βοῦς· ὅτι λέσσηται ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ γ' ἀχέων. A.

37 κλύει μὲν ἀργυροῦς, ὅτι Χρύσην ἀμφιβέβηκας· ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τετραπόδων ἐπισημαίται. A. E 21, 299 G 331 N 420 T 477 P 4, 80.

40 ἢ εἰ δὴ ποτε τοι κατὰ πίονα μηρὶ ἐκῆται, ἐκείνων ἢ δ' αἰγῶν, τὸ δὲ μοι κρήνην ἐκείνην· τὸ δὲ (Pluyg. p. 11): ὅτι παρὰ τὸς δὲ δὲ συνήθως αὐτῶν. A. Cf. p. 33.

42 εἰσεται Ἀπτασί· ὅτι Ζηνόδοτος εἰδικαίον. A. ceteris.

44 βῆ δὲ καὶ Οὐλύμπιο κρημένων· ὅτι ὄρος ὁ Ὀλύμπος· τὰ γὰρ κρήνη ἐπὶ ὄρους. A. Ar. 169.

46 ἐκλαγξάν· δ' ἄρ' εἰς τοὺς ἐπὶ ὤμων χρομίσμοις, αὐτοῦ κινήσεως· ὁ δ' ἦτορ πύκνις ἐκείνη· ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφότερους ἠθέτηκεν, ὅς κληῖς. A. Et Zenodotum non recte scripsisse videtur ἐκείνην. M 468. L.

50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κῆρας ἄρ'· ὅτι οὐκ ὀρθῶς τινὰς εἰρήσας τοὺς φύλακας, ἀντιδικαστέλλαι· γὰρ διὰ τοῦ αὐτοῖσι (51). A. 47 111.

51 βέλος ἐχευευνές· ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πύκνης. A. Pluyg. p. 8, Cf. schol. AD ap. Bekk. Fortasse hoc Aristonici est.

53 ἐννοήματα μὲν ὑπὸ ἀνταφών· ὅτι καὶ κληῖς· Fuit annotatio de significatione vocis κληῖς. A 584.

56 ὁρᾷτοι ὅτι Ζηνόδοτος ὀρεῖτο γράφει· ἀγνοᾷ δὲ ὅτι Ἀρετὴν γίνεσθαι. A. Cf. ad v. 198.

59 Ἀρετὴν, νῦν ἄμμε παλιμπλαρχθέντας ὅτι· ὁ ψ' ἀπονοσησται, εἰ κεν δ' ἄν' αὐτὸν γὰρ φύγοιμεν ἢ διπλῇ πρὸς τὴν τῶν κωμικῶν ἰστορίαν, ὅτι ἐκείνην τὴν κατὰ Μυσίων ἰστορίαν ἐπλασάν. A. Cf. ad 71 et Ar. 101. In repetito ἰστορίας· offendo; pro altero fortasse fuit ἐφόρμησιν vel tale quid. Et dixerat πάλιν significare recte non iterum: BL ad h. l. et A 326.

A.

60. εἰ κεν: ὅτι Ζηνόδοτος αὖ κεν γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπεργνωσις τῆς σφηρητικῆς. A.

62. ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρεῖομεν ἢ ἱερῶτα, ἢ καὶ ὄνειροπόλον: ἢ διπλῇ, (ἢτε μάντις/γενεῶς, ἱερῶς δὲ καὶ ὄνειροπόλος εἰδικῶς, εἶδη μάντεων. Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκεν αὐτὰν (v. 63), μήποτε δὲ ἐνείροκρίτην ὑπέληφεν, οὕτε ὀρθῶς. A. Cod. οἰωνοπόλος pro ὄνειροπόλος. Quid significet ἐνείροκρίτης, v. ad E. 149.

65. εἰ τὰρ ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμύθευται: ὅτι ἐλλείπει ἡ περί. A. Cf. p. 26.

68. κατ' ἄρ' ἔξετο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκατέξετο. οὐκ ἔξ δὲ ἐλληνίζειν τὸν Ὀμηρον· ὥσπερ γὰρ αὐτὸς λέγει ἐκατέβαινον, οὕτως οὐδὲ ἐκατέξετο. A. Pro οὐδὲ λέγει in cod. esse ait Pluyg. p. 11. οὐδεὶς λέγει: quod si est, falsum est.

ἦτοι ὁ γ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοιοῦτ' ἀνέστη.
69. Κάλχας Θεσορίδης: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάντις Θεσορίδης. A. Collato Aristonici scholio ad J2 77 conjici certe poterit, our Zenodotus hanc lectionem praetulerit. Sollicit Achilles generatim dicit: ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρεῖομεν (62), neque Calchantem nominatim appellat. Hinc censuisse videtur Zenodotus, eum qui respondeat, necessario ut vatem esse significandum. Aristarchus contra dixisse videtur, hoc nequaquam esse necessarium et attulit locum illum ex ultimo libro, ubi ἐξ ἐπὶ τόμιας μὴ καλέσαντος τοῦ Ἀχὼς ἢ πρὸς ταῦτα τεταγμένη ἱεὺς ὑπανοίει.

71. κατ' ἡμέας ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶπω: ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶν. (cf. p. 22). καὶ ὅτι Κάλχας ἠγήσατο τοῖς Ἑλλησιν καὶ οὐχὶ Τηλέφος, ὥς τινες νεώτεροι (Ar. 190). καὶ τὸ εἶπω ἀντὶ τοῦ εἶς. (Ar. 142). A.

73. ὁ σφιν εὐφρογνέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν: ὅτι (Pl. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει· ὅς μιν ἀμειβόμενος ἐπεκπερόοντα προσηύδα. A. μιν pro αὐτούς, quod reiciunt Aristarchei; v. ad K. 127, Apollon. pron. p. 108. L.

80. κρείσσων: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἦ γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ἦ. A. Cod. εὐσύγκριτα pro συγκριτικά. Correx. Bekkerus.

83. σὺ δὲ φράσαι εἰ με σαώσεις: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φράσον. μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἀρμόζει. A. Ar. 94.

A.

85 οἶσθα· ὅτι οἶσθα χάρις τοῦ θ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ πάντοτε οἶσθα· τῇ τοι ταῦτα (*A* 365). οἶσθα γέρον (*δ* 465). *A.*

86 Καὶ λῆγον· ὅτι Ζηνόδοτος χάρις τοῦ καὶ Καίλα· τὰ δὲ εἰς ὡς λήγοντα, διὰ τοῦ ὅτι κληρόματα ἐπὶ τῆς γυναικὸς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς π. Ὁδόν, Αἴαν. *A.* Cf. ad N 68, 222.

88 οὐ τὰρ ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἐκαστόμβης ἀλλ' ἐνεκ' ἀρετῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων.

εὐχολῆς ἐπιμέμφεται· ὅτι ἐλλείπει τὸ περί, καὶ περισσὸν τὸ ἐπιμέμφεται. *A.* Ego suspicabar· καὶ κοινόν τὸ ἐπιμέμφεται *sc.* ἐπὶ τὸν ἕξῃς· *v.* adn. seq. et ad *A* 56 φ 479 *W* 183. Contraria corruptela est *I* 416 (κοινόν pro περισσόν). *Lehrs.* hunc locum ita sanare mavult· καὶ περισσόν τὸ ἐπὶ ἐν τῷ ἐπιμέμφεται, ut *Ξ* 54 *T* 62. Cf. p. 26.

90 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγεα εἴδωκεν ἐκηβόλος ἡδ' ἔτι δώσσει· ἀδεταιται, ὅτι περισσός· πρόκειται χάρ' ἀλλ' ἐνεκ' ἀρετῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων. τὸ δὲ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινού· δεῖ λαμβάνειν. *ABL.* Hoc scholium a Vill. et Bekk. injuria ad *v.* 94 relatum est.

98 πρίν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλῳ δορμέναι ἐλικώπειθα κοῦρην ἀπριάτην, ἀνδραποινον· ὅτι οὐ κατὰ προσήγοριαν τὴν ἀπριάτην λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπρατί· καὶ παράλληλον τὸ ἀνδραποινον· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται. *A.* Ut hinc κατὰ προσήγοριαν, ita *I* 446 κατὰ μεσότητα *A* 186 κατέπιθετον. De παράλληλον cf. ad N 276.

100 τότε κέν μιν ἱλασσάμενος πεπιθεῖμιν· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἱ κέν μιν. γαλοτον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν. *ABL.*

πεπιθεῖμιν· ὁμοίον ἐστὶ τῷ ῥηιδίως πεπιθεῖν (*I* 184). εἶπθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάξεν. *A.* Cf. p. 11 not. 1.

108 ἀχνύμενος· μένους δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναί· πίμπλανε, ὅσπερ δὲ οἱ πυρὶ λαμπροῦνται εἴπωτην.

109· τοῦτω τῷ στίχῳ καὶ τῷ πίμπλανε· ὅσα δὲ οἱ παράκειται ἀσπερίσους, ὅτι ἀμφοτέροι εἰς τὴν Ὀδυσσεϊαν (*δ* 661) μετὰκινεῖται οὐκ ὁρθῶς. *A.*

105 Κάλχαντα πρῶτιστα καὶ ὁσοόμενος πρὸς εἰπεν· ὅτι ἀπὸ τῶν ὁσων κακῶς ἐπιιδόμενος, οὐκ ἀπὸ

Α.

τῆς ὄψεως, τῆς φωνῆς, παρολογήσας· οὐ γὰρ γινώσκται Ὀμη-
ρος τῇ ὄσσει ψιλῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς θέσεως
κληδόνας. Α. Ατ. 96.

106 μάχῃ τε κακῶν, οὐκ ὀπίσσω δὲ, ἐπὶ κρήνην ἔβησας.
καὶ οἱ ποιεῖν καὶ ἐπὶ φίλῳ φρεσὶ μακροτέρως θάλασσαν
ὅτι ἄνωγ' εἰρηταί τε κρήνην. (Ατ. 14), καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθὲς
ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τῇ αἰετοῦ τε καὶ κῆ-
ρ ἐπὶ φίλῳ. Α.

καὶ κῆρ ἐν Δαναοῖσι θάσπεροπτερον ἀκροεῦρε,
110 ὡς δὲ ταῦθ' ἐνεκάσθη ἐκ τῆς βόλλος ἀλγέα τεύχεα,
οὐκ ἔθελον δέξασθαι.

110: ἀθετεῖται, ὅτι αἰρομένην ταύτην σύντομος γίνεσθαι
ἢ ἐρμηνεῖα καὶ οὐδὲν ἑλλήπτες ἔχουσα. ΑΒ.

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δομέναι πάλιν, εἰ γὰρ ἄμεινον·
117 βούλομαι ἔχω λαὸν σὼν ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

117: ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ὑπέστηκεν, ὡς τῆς διακοῆς
ἐθέτους λαύσας· οὐ γὰρ αὐτὸν ἰδίᾳ προφίρεσθαι, ἀλλὰ
συνάπτειν τοῖς ἄνω· ἐν ᾗ γὰρ λέγεται. Α. Sensum esse
dicit Langius (Gött. Gel. Anz. 1851 p. 940): hunc versum tam
demum recte intelligi, si non separatim sed conjuncte cum
praecedentibus pronuncietur et intelligatur. Quod (si recte in-
terpretatus sum) haud ita longe distat ab eo, quod proposui in
proll. ad Nicanor. p. 112: Aristarchum cavere voluisse, ne ante
hunc versum majus intervallum a pronunciantibus fieret.

τριπλὴ τετραπλὴ τ' ἀποτίσομεν, αἰ κέ ποθι Ζεὺς
129 δῶκε πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξέλασπάσαι.

ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Τροίην, ὡς ἐπὶ πρὶν Ἰλίαν βουλόμε-
νος ἰσχυρῶς τὴν ἀναφορὰν, ἀπιδάνας· ἀδελφὸν γὰρ ἦν εἰ
ἐλουσάν αὐτήν. ἔστιν οὖν ὁ λόγος παρὶ μᾶς πόλιν τῶν
περιοίκων· (v. ad 164) ταύτας γὰρ ἐπόρθει ὁ Ἀχιλλεύς ἰδίᾳ
καὶ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἀναγινώσκεται. Α. Et εὐτείχεον πό-
λιν non tantum de sola Troja dici: Π 67, L.

131 μὴ δ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἴων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεύ
κλέντε πόφ'· ὅτι ἰδίᾳ κέχρηται τῷ πρὶ ἀννδάμα,
ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δῆ. Α. Cf. p. 35.

133 ἢ ἐθέλεις ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτως
ἔσθαι δευδόμενον, κέλειαι δέ με τῇδ' ἀποδοῦμαι.

Α.

133. 134. ἔδδοτονται· ὅτι πτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ διατομῇ καὶ μὴ ἀρμόζοντες Ἀγαμέμνονι. Α.

135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μετὰ θυμῷ Ἀχαιοί, ἔρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξωμαι ἔσταν· εἰ δέ κε μὴ δώσω, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι —

136. καλῶς ἂν ἔχοι in talibus supplent Aristarchei. 17559. L.

137 ἐγὼ δέ κε κεν αὐτὸς ἔλωμαι· ὅτι παρυσσεύει· ὁ δὲ (cod. κέ σφ. p. θ) σύνδεσμος, καὶ τὸ ῥῆμα ἡλλανται· ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. οὕτως δὲ γίνεται περιστροφὴ ὁ ὧς ἐλὼν. Α.

138 ἢ τὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος ἄξω ἐλὼν· ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν τιμωμαι.

139. ἔδδοται· ὅτι πλήρης ὁ λόγος, ἀλλὰ γὰρ γενομένης τοῦ ῥήματος ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. καὶ εὐθεὶς τὸ προστ. αἶμενον· ὁ δὲ κεν κεχολώσεται· πῶς γὰρ οὐκ ἐμὲ λη χολώσεται; Α. Ar. 360.

141 πῶν δ' ἄρ' ἔγωγε μέλαινα κέρυσσε μιν· ἄλλα στα· ὅτι τὸ κέρυσσεν ἀντὶ τοῦ ἐρύσσωμεν συνίσταται γάρ. Α. Cf. p. 13.

ἐν δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐν δ' ἐκαστομβὴν 143 οἰομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον βήσομεν.

143· ὅτι Ζηνοδότος αὐτὸν ἠθέτηκεν. ἀναγκαῖος δὲ ὁ περὶ τῆς Χρυσήϊδος λόγος· ταύτης γὰρ ἐνίκη ἐγένετο καὶ ὁ λοιμός. Α.

148 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη Πηλεΐδης ἄκυσ Ἀχιλλεύς· τὸ σημεῖον ὅτι — Quae sequuntur, Aristonidi non sunt. Sin autem diplex punctis notata recte habet, ad Zenodoti lectionem hanc scholium spectavit. Qui quum M. 239 prò τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος ἔκτωρ, mutata verit τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα, suspicio erit etiam hunc locum ab eo aliter scriptum fuisse, ac nunc est.

155 ἀλλὰ σοί, δὲ μέγ' ἀνασάμεν· αἶψ' ἐσπάμεθ' ὄφρα σὺ χαίρης.

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω σοὶ τέκνονα, πρὸς Τρώα· τῶν οὐ τι μετατρέψῃ οὐδ' ἀλογίζεις· ὅτι Ζηνοδότος γράφει· τιμὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν ἔξῃ ἠθέτηκεν. ἠγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς τιμωρίας κεῖται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ

Α.

διαπραττόμενος παρὰ Τρώων. A. Debebat potius: ἀλλὰ τὸ ἀρνύμενοι ἀντὶ τοῦ διαπραττόμενοι παρὰ Τρώων. De τιμῇ idem obs. P. 92. Cf. Ar. 153, 365.

163 εὐ· μέν· σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπύρσωσ' ἀναιόμενον περὶ ἱεθρον.

163 ὅτι Ζηρόδοτος γράφει οὐδ' ὅτ' Ἀχαιοί. ἡγνόησε δὲ ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔρχον. A. Cf. p. 4.

164: ὅτι φανερόν ἐν τούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω (129) περὶ τινος τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος. καὶ ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται; ἐκπύρσωσιν ἀντὶ τοῦ ἐκπύρσουσιν. Al. Ultima (quibus non uti debebam Philol. VI p. 677 not.) recte habere non possunt. Nam cum qui explicuit: si Graeci expugnabunt (ἐκπύρσουσιν) urbem Trojanorum, de ipsa Troja cogitasse apparet: quod aperte pugnat cum explicatione Aristarchi, qui hoc de oppido aliquo in agro Trojano sito intellexit, quod illo tempore jam expugnatum esset; unde praesentia ἔχω et ἔρχομαι (168) praeteritorum significationem habere voluit. Fortasse verba ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται pertinent ad v. 165, ut sit διέπουνσι ἀντὶ τοῦ διαιπον.

167 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον; ἐγὼ δ' ὀλίγον κε φίλον τε

ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ καὶ κάμω πολεμίζων: ὅτι δύναται ὑπ' ἐν κεκάμω, δύναται (ins. δὲ) καὶ χωρὶς κε κάμω (p. 11) καὶ ὅτι ἥλλακται ὁ χρόνος, ἔρχομαι ἀντὶ τοῦ ἔρχομένην (p. 4). A.

170 οὐδέ σ' οἶμα

ἐνθάδ' αἵματος ἰών ἄφαντος καὶ πλοῦσαν ἀφύξεισι ὅτι ἡ πτώσις ἐνῆλλακται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ἀπομαστικῇ· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπάρχει δὲ σε ἐμοῦ ὄντος αἵματος πλουτήσιν. A. σε ἐμοῦ scripsi pro σου. Cf. p. 19.

175 οὐ καὶ με τιμήσουσιν: ὅτι πείριστός ὁ καὶ σθένος, ἡ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. A. "H pro καὶ corr. L. Cf. p. 11.

176 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι διατρεφέων βασιλῆων: ὅτι συγκριτικῶ (ἡμῶς ὑπερθετικῶ) ἀντὶ ἀπλοῦ ἔχθησα. A. Cf. p. 31.

177 αἶψά γάρ τοι ἔρσι τὸ φίλον πόλιν μοί κε μάχαι

Λ.

παι: ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐνταῦθα οὐκ ἐρῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ (891). A. Cod.: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ Ὀδύσσειᾳ οὐκ. In *Odyssea* nec hic versus legitur, nec similia.

184 πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρεσηίδα καλλιπάρηγον: ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι. A. Cf. p. 9.

διάνδιχα μεριμήρεξεν,
190 ἢ ὁ γὰρ φάσγανον οὐκ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τούς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξέσθαι,
ἥε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

διάνδιχα: ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλαις, ὅπερ ἐκλαβὼν τις προσέθηκεν ἥε χόλον παύσειεν. A.

192: ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς διὰ ἀδυνατίαν. A.
ὥς ὁ ταυτὶ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἐκλυετο δ' ἐν κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.

ἦλθε δ' Ἀθήνη: ὅτι (Plügg. 8) περισσὸς ὁ δὲ συνδεδότος. A. Cf. p. 33.

195. 196: ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ (sc. ad titulumque) ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐν τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγονται. A. V. ad 208 sq. Scripsi λέγονται pro λέγεται. Τοῦ ποιητικόν προσώπων ἐστὶ ὁ ποιητής.

197 ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνας: ὅτι οὕτως λέγεται τὸν Πηλείωνα τῆς κόμης εἶλεν, ἐντὶ τοῦ Πηλείωνος τῆς κόμης. ἀγνοήσαντες δὲ τινες γράφουσι ξανθὴν δὲ κόμην (cod. ξανθῆς δὲ κόμης) ἔλε Πηλείωνος. A. Cf. p. 21 not. 1.

198 ὁράτο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁράτο· τοῦτο δὲ Δωριον. A. v. ad 56.

203 ἢ ἔνα ὑβριν ἴδῃ: ὅτι χωρὶς τοῦ ὁ τὸ ἴδῃ. A. Cf. p. 2.

204 ἀλλ' ἔα τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. τοῦτο δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ἀρμύζει μᾶλλον διαβεβαίον. A.

ἦλθον ἐγὼ πάθασα τὸ ὅδ' ἄν' ἔμενον καὶ κε πύθμαι
208 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.

208. 209: ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν· οὕτως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλεύος (v. ad 195 sq.). A.

A.

212 ὥδε γὰρ ἔξεσθην, τὸ δὲ καὶ τετελειωμένον ἔσται· αἱ Ζηνόδοτος γράψαι τετελειώσθαι οἶω. τοῦτο δὲ Ἀχιλλεὺς ἤμερδεν (v. ad 204), A.

216 χεὶρ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασσθαι· ὅτι πρὸς δύο ἀμείβεται· τὸ γὰρ σφωίτερόν ἐστι δαιμόν. κα-
κῶς ἄρα ἀθετεῖ Ζηνόδοτος τὸν πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώ-
λενος Ἥρη καὶ τὸν ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κη-
δομένη τε (208 sq.). A. Scilicet Zenodotus σφωίτερον acce-
pit pro plurali, L.

218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μᾶλα τ' ἔκλυον αὐ-
ταῖς· περὶ τὸ σχῆμα, ὅτι οὐ κλύουσιν εἴπην ἢ ἀκούσονται.
A. Cf. p. 6.

ἢ καὶ ἐπ' ἀργαρόν κῆπη σχέθε χεῖρα βαρυστάν,
220 ἃς δ' ἐς κονίλιον ὥσε μίχα ξίφος, οὐδ' ἀπιδήσαν·
οἱ (Pl. p. 9) Ζηνόδοτος μεταγράφει ὡς εἰπὼν πάλιν ὥσε
μίσχον ξίφος οὐδ' ἀπιδήσαν καὶ τοὺς δύο ἕνα ἐποίησεν. A.
ἢ δ' Οὐλύμπων δὲ βεβήκει

222 δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλ-
λους. Hunc versum ab Aristarcheis obelo notatum pulc. v.
ad 424. Sed Schol. AV quod Ar. p. 363 inter Aristarchea re-
latum est (quo ut Aristarcheo usus est Hauptius Zus. zu Lach-
manns Betr. über die Ilias p. 99), nunc ab Aristarcho abjudi-
candum esse censemus. Nam vix μετὰ δαίμονας ἄλλους ex-
plicare potuit: εἰς τὸν τῶν δαιμόνων τόπον. L. Contra Ari-
stonici esse videtur, quod in cod. A. esse dicit Pluygers. p. 9;
ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ σ. τὰ μετὰ. v. Did. ad 423.

223 ἀφροβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο· οἱ Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠδέτηκεν, ἕως
τοῦ καὶ μὰ τόδε σκήπτρον (234). A.

232 ἢ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λαβήσεται· ὅτι
τὸ ἐπικείμεν ἄντι παρεληλυθότος ἀριστικῷ τοῦ ἐλωβήσω πα-
ρηληπτῆται, αἷς καὶ νῦν κεν ἐν δ' ἀπὸ λοίπῳ ἄν εἴ ἀπὸ δὲ
Αἰνείας (E 811), A. Ipsa verba Aristonici haec non sunt
(v. p. 7), sed idem observavit. L. Ut patet ex ejus adnota-
tione ad B. 242.

244 ἢ τ' ἀρτατον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτι σῶς. Notaverat
Aristonicus (ut ad A. 412), ὅτι τὸ δὲν παρελκεῖ. Quae
sunt in A. L.

A.

249 μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδή: ὅτι (Pl. 8) Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ὅ γράφει γλυκίω. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει τὸ ὅ. A.

γενναὶ μαρόπων ἀνθρώπων

251 ἔφθιαθ', οἷ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἢ ἔγενοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἷ εἰ. A. Cf. p. 32.

260 ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἤεπερ ἡμῖν

ἀνδράσιν ἀμίλησα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἤεπερ ὕμιν ἀντὶ τοῦ ἡμῖν. ἐφύβριστος δὲ ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ ἡμῖν καὶ ἑαυτὸν συγκαταριθμῶ καὶ πάντας τοὺς καθ' αὐτόν. A.

262 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι: ὅτι παραλέλειπται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις. ἔστι γὰρ οὐδὲ μὴ ἴδωμαι ὁμοιον τῷ πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω (B 488). A. Cf. p. 33.

270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης: ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης. οἱ δὲ νιώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πιλοπόνησον. A. Ag. 233 ei de παραλλήλως ad N. 276.

271 κατ' ἐμὲ αὐτόν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κατ' ἐμωτόν. τὸ δὲ πλήρες ἐμὲ αὐτόν. A.

272 μαχεύαιτο: ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο. A. Cf. ad 344.

275 μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρειο κυρὴν: ὅτι ἀρχαίως (Cf. p. 1) τὸν δ' ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε (p. 21). A.

276 μήτε σὺ Πηλεϊδῆθελ' ἐριζέμεναι: ὅτι ἐγκακλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς τὸ ἔθειε. A. Cf. A 217.

290 εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες, τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδέα μυθήσασθαι: ὅτι συνήθως ἑαυτῷ προθέουσιν τὰ ὀνειδή. A. Sc. ut neutrum plurale cum verbo plurali conjunctum sit. Cf. p. 15.

295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεσθ' μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαιν'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.

295: κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεσθ', καὶ ὁ γὰρ περισσὸς ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθροίζεται. A. Haec ita fere scripta fuerunt: κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεσθ' καὶ ἐπὶ τὸ μὴ γὰρ ἔμοιγε· περισσὸς οὖν ὁ ἐξῆς· διὸ ἀθροίζεται. Cf. ad 443.

299 ἐπεὶ μ' ἀφελίσθε γε δόντες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ ῥ' ἐθέλεις ἀφελίσθαι. ὀργῇ δὲ κοινωνεῖ εἰς

A.

ἅπαντας, τὸν αἷτιον τῆς ἀφαιρέσεως ἀγνοῶν (i. e. rationem non habens). A. ὀργῇ pro ἔργῳ et τὸν αἷτιον pro τὴν αἷτιαν L. Lobeck Aglaoph. p. 18 not. docuit κοινῶναι dici pro κοινούν. L. Nihilominus scribendum puto κοινοποιεῖ, quo verbo utitur A 343 A 659. Ceterum ante τὸν αἷτιον ὡς vel ὡσεῖ inserendum erit. Et dixerat h. l. de conjunctione verbi ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personae: E 156 Π 59. Cf. p. 21.

300 τῶν δ' ἄλλων ἃ μοί ἐστι. Reliqua sorte, Briseidem παρ' Ἀγαμέμνονος ἐξαίρετον accepit: I 367.

307 ἦτε σὺν τε Μανοιτιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν: ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον. A. Sc. nunc primum Patrocli fit mentio. v. Haupt Zus. zu Lachm. p. 99 et contra Naegelsbach Anm. z. Ilias, ed. 2. p. 78.

320 Εὐρυβάτην: ὅτι καὶ ἑταρος Εὐρυβάτης, Ὀδυσσεώς κῆρυξ (B 184). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πυλαιμένην (N 658). A. Cf. I 170.

323 χειρὸς ἐλόντες ἀγέμεν: ὅτι χειρὸς ἐλόντες ἀγέμεν Ἀρίσταρχος (cod. ἄγειν Ἀριστόνικος v. qu. ep. 49), ἵνα τὸ δυικὸν εὐδηλον ἢ ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, ἐὰν κατὰ συναλοιφήν ἀναγινώσκωμεν. A. Ita scripsimus et Aristonico tribuimus, quum non appareat, utrum id quod Pluygers. p. 7 „legendum esse“ dicit (οὕτως χ. ἐ. ἀγέμεν Ἀρίσταρχος πτλ.) in codice scriptum sit an ab ipso conjectum.

324 εἰ δὲ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι: πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ [ἐλοῦμαι ἢ] ἐλοίμην. A. (Pluyg. p. 7). Verba uncinis inclusa in cod. deesse dicit Pl. p. 10, et desunt apud Vill.: sed quin ab Aristonico posita fuerint minime dubito. Cf. p. 9.

330 οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς: ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστίον· οὐκ ἐγήθησεν ἀλλ' ἐλυπήθη. A. Ar. 14.

336 ὃ σφῶι προὔει: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν, ὃ σφῶιν. τοῦτο δὲ σημαίνει ὑμῶν ἢ ὑμῖν, ὧν οὐδὲν ἀρμόζει τῷ λόγῳ, ἀλλὰ τὸ ὑμᾶς. A.

340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄρθρον μετακείται. ἔδει δὲ πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλῆος (Bekk. καὶ παρὰ τοῦ βασιλῆος). καὶ ἄνω (11) κατὰ τὸ οὐνεκα τὸν Χρῆσιν ἡτίμας (ita pro ἡτίμασιν) ἀρητῆρα.

A.

A. Quod Bekk. dedit, propius ad verum accedere videtur, quam quod Vill.

344 *μαχείοιντο*. Notaverat formam sine dubio Aristonicus: v. ad 272. L.

351 *χείρας ὀρεγνύς*: ὅτι *Ζηνόδοτος γράφει χείρας ἀναπτάς*. A.

364 *ὅτι τὸ βαρυστενάχων κατὰ βαρείαν τάσιν*. A. Pluyg. p. 5. Cf. Ar. p. 315.

365 *οἶσθα· τί ἦ τοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω*: ὅτι *παλιλλογῆν παρήτηται* (cf. ad Π 747, Ar. p. 358). *ἄλλοτριοι ἄρα οἱ ἐπιφερόμενοι στίχοι εἰκοσι ἐπτά*. A. Cf. Σ444. Et dixerat fortasse de *οἶσθα* sine ᾧ finali scribendo: v. 85. De versibus 372—75 v. ad 12—14.

393 *ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἑῆος*: ὅτι *Ζηνόδοτος γράφει εἶσο*. A. qu. ep. 66.

396 *πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα*: ἡ *διπλῇ* ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ τὸν καὶ ὑπέδδεισαν (406) *Ζηνόδοτος ἀθετεῖ*. A. Cf. ad 504 et Ar. 353.

399 *ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι*. Fuit Aristonici nota, Olympios intelligi non posse Titanes: Ξ279 (O 225). Unde apparet, qui Titanes intelligerent, jam ante Aristarchum fuisse. L.

400 *Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Παλλὰς Ἀθήνη*: ὅτι *Ζηνόδοτος γράφει Φοῖβος Ἀπόλλων*. ἀφαιρεῖται δὲ τὸ πιθανόν: ἐπιτηδες γὰρ τοὺς τοῖς Ἑλλῆσι βοηθοῦντας θεοὺς ἡχθρευμέναι Διί φησιν, ἵνα μάλλον ἀκούοιτο Θέτις. BL?

402 *μακρὸν Ὀλυμπον*: ὅτι *μακρὸν τὸν Ὀλυμπον* ὡς ὕρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν. A. Ar. 168.

404 *Αἰγαίων*: ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ πατρὸς ἀμεινων: ὅτι *Ζηνόδοτος γράφει ὁ γὰρ αὐτὲ βίη πολὺ φέρτατος ἀπάντων* (puto ἄλλων L. Etiam Eustath. 124, 40: φέρτερος ἀπάντων) ὅππουσσι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα. οὐκ ἔστι δὲ τῶν Τιτάνων ὁ Αἰγεύς, ἀλλ' ἐνάλιος δαίμων· οὕτως γὰρ καὶ ἡ σύγκρισις λαμβανομένη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα λόγον ἔχει. A. Ar. 183.

405 *ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίων*:

A.

ὅτι ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως λέγεται οὐκ ὀρθῶς παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο κύδει γαίῳν (E 906). A.

412 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν: ὅτι τὸ δὲν παρέλκει. AL.

420 εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον: ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος. A. Pl. p. 9.

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

424 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα, θεαὶ δ' ἅμα πάντες ἐπονται: ἰστίον δὲ ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίμονας ἄλλους· διὸ ἀθετεῖται. A. Mihi haec sic fere scripta esse videntur: ὅτι τινὲς γράφουσι μετὰ δαίτα· διὸ ἡ διπλή· καὶ ὅτι μάχεται τὸ μετὰ δαίμονος ἄλλους (vs. 222)· διὸ ἀθετεῖται (v. ad vs. 222). In textu Hom. Villois. appositus ad hunc versum

424 obelus errore irrepsisse putandus est. L.

429 χῳόμενον κατὰ θυμὸν εὐζῶνοιο γυναικός: ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ· ἔστι γὰρ περὶ γυναικός. A. Cf. p. 26.

434 ἰστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες· Ἀρίσταρχος ὑφέντες, Ζηνόδοτος ὑφέντες. A. Ita Bekk. et Vill. Duo ultima verba si desunt in cod. (quod affirmat Phryg. p. 10), assumenda sunt ex BL. Ceterum hoc ex Didymo et Aristonico coaluit.

443 παιδά τε σοι ἄγέμεν, Φοῖβῳ δ' ἱερὴν ἐκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα.

443: ὅτι τὸ ἀγέμεν κοιτόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἐξῆς περισοόν· διὸ καὶ ἀθετεῖται. A. v. Φ 479 et Ar. p. 359.

444: ὅτι περισσός. A. Pl. p. 8.

446 ὥς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων παιδα φίλην. τοὶ δ' ὦκα θεῶ κλειτὴν ἐκατόμβην ἐξείησε δαυσσαν ἐύδμητον περὶ βῶμόν.

ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως συντεταγμένως· ὥς εἰπὼν· (εἶπεν Duenizer p. 152) τοὶ δ' ὦκα θεῶ ἱερὴν ἐκατόμβην· Ἐξείησε δαυσσαν. τὴν δὲ ἀναγκαιωτάτην Χρυσηίδα περιῶλεν. A.

ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλινε εὐξαμένοιο,

454 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἱψαο λαόν· Ἀχαιῶν.

454: ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (Π 237) οὐκ ὀρθῶς λέγεται, ἐντεῦθεν μεταχθεῖς. οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλλεὺς ἐπιχαίρει τῇ ἥττῃ τῶν Ἑλλήνων. ἃ δὲ Χρύσης βάρβαρος καὶ μισέλλην. AL. Sic βάρβαροι ad B 122. L.

Α.

459 αὐτὸν ἔρυσαν notatum fuit significare εἰς τοῦπίσω εἰλ-
κον: M 261. L. Diplon in textu esse dicit Pluyg. p. 9; sed
schol. ad γ 453 quod ineditum esse credit, jam edidit Cramer-
ex Harl. An. Paris. 3, 436.

461 διπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέ-
τησαν: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερῶν ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μι-
κρὸν ἀπὸ παντός μέλους, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὰ μηρία, ὡς
δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι· διὸ ἡ διπλῇ. Α.

467 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον τετύκοντό τε
δαίτα: ὅτι πόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἱερουργίας ἔργον· οὐδέποτε δὲ
τὴν ἀλγηδόνα πόνον εἴρηκεν. Α. Pl. p. 8. Ar. p. 86.

472 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο
καλὸν αἰδόντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
μέλποντες ἐκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπειτ' ἀκούων.

472 πανημέριοι: ὅτι οὐ δι' ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας,
ἀλλὰ τοῦ λείποντος τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ τὸ μὲν πεπλεύ-
κασι, τὸ δὲ λείπον εὐαχθήθησαν. Α. Cf. A 601 B 385.

473: ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ κα-
ταλύσει λοιμοῦ ὕμνον (Ar. 181). καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ
καλῶς. Α. (Cf. p. 29).

474: ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα
εἰρησθαι, προσέθηκεν αὐτόν· καὶ γίνεσθαι διασολογία· προεί-
ρηται γὰρ οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο.
Α. Accessit quod μέλπειν apud Homerum non est *cantare*
sed *ludēre*, maxime *sallare*. Hoc certē statuit Aristarchus. Nam
Aristonici est scholium Q. ad δ 19 μολπῆς: ὅτι οὐ πῆν ᾠδὴν
ἀλλὰ πῆν παιγνίαν λέγει οὕτω πρὸς τὸ μέλποντες Ἐκά-
εργον· καὶ γὰρ κυνῶν μέλπηθρα (N 233) φησί. Cf. Pa-
lat. ad ζ 101. Praeter hunc locum A 474 omnes loci Home-
rici qui μέλπειν et μολπῇ habent, hanc significationem aut
admittunt aut requirunt: H 241 N 637 Π 182 Σ 572 α 152
ζ 101 φ 430 ψ 145, exceptis duobus Σ 604 (qui iterum po-
situs ab Aristarcho δ 19) et ν 27. Ille hodie sic legitur:

Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμύλλετο θεῖος ἀοιδός
605 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβισιτητῆρε κατ' αὐτούς

μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνετον κατὰ μέσους.
At Aristarchus (Athen. 181 C) τοῦ κρητικῆς χοροῦ τὸν ᾠδὸν
ἐξεῖλεν, ἐπιτεμὼν τὰ ποιήματα τὸν τρόπον τοῦτον:

A.

τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστηγῆρε κατ' αὐτούς
 μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον κατὰ μέσους.
 Quin idem fecerit in quarto Odysseae non dubito. Wolfium
 (Proll. p. cclxiii. not. 49) errasse apparet. Restat alter lo-
 cus v 27:

τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θείος Ἀοιδός
 Δημόδοκος λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς —
 Quo quid fecerit nescimus. An legit ἐδαινυτο pro ἐμέλπετο?
 477 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 καὶ τότε' ἐπειτ' ἀνάγοντο κατὰ στρατὸν εὐρύν
 Ἀχαιῶν.

477: ὅτι τῇ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης κατέρχονται. ἡ δὲ ἀνα-
 φηρὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν. A.
 Cf. ad 493 et maxime ad B 48. L. Delevi ἀπὸ ante σημειώ-
 σεως. Sensus est: diplen spectare ad numerum dierum, ad
 quem Aristarchum diligenter attendisse scimus: nihil ultra. Quo-
 modo Lachmannus Zenodoti negligentiam in hoc scholio ab
 Aristarcho notatam invenire potuerit (Betr. üb. die Ilias p. 93),
 non intelligo. Quod praeterea sumsit, scholia ad v. 490 Ari-
 starcho, vel Aristarcheis tribuenda esse, id non magis con-
 cedi potest.

488 αὐτὰρ ὁ μήνις: ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ὥς τοῦ
 αὐθι μένων (492). τὸν δὲ οὕτως ποτ' ἐς πόλεμον (491)
 οὐδὲ ἔγραψεν. A.

493 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο θυωδεαύτη γένατ' ἠώς:
 ἐκ τούτου λέγει τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μῆνιδος. BL. Certe
 ἐκ τοιοῦτο hoc modo explicatum esse ab Aristarcho apparet ex
 sch. B 48.

497 ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν
 τε: ὅτι οὕτως εἶρηκεν, οὐχ ὥς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ
 ὄντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη
 εἰσὶν· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανός καλεῖται ὁμωνύ-
 μως τῷ στερεμνίῳ. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ
 γεγονέναι αὐτὴν λέγει. A. καὶ ἀλλαχοῦ pro ἀλλὰ καί. L.
 Ar. p. 171.

Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν
 ὄνησα

504: ἡ ἐπεὶ ἡ ἔργω: ὅτι εἰ μὴ προιστορήσαμεν τὰ

A.

περὶ τῶν δεσμῶν, ἐφ' ὧν ἡ Θέτις ἐβοήθησεν αὐτῷ, ἐξητοῦ-
μεν ἂν τί αὐτὸν ὤνησεν. A. Puto προιστόρησεν: nam ubi-
que quod sciam *ιστορεῖν* et composita apud Aristonicum nar-
randi significationem habent: *παριστορεῖν* B 612, 745 *προ-
ιστορεῖν* Θ 371.

523 ἐμοὶ δὲ καταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσω:
ὅτι περισσὸς ὁ κί. A. Pluyg. p. 9. Cf. p. 9.

528 ἦ, καὶ κυανέησιν: Fuit adnotatio de ἡ ἐπὶ προσι-
ρημένοις tantum posita: T 114.

530 κρατός: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρητός· οὐκ ἔστι
δὲ Ἰακόν· ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος
(992). AL.

559 πολέας: Ζηνόδοτος πολὺς (cod. πολεις]. L.v.B4.L.

564 εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον
εἶναι: ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρονικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοι-
κεν. A. Ar. 125.

566 μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν
Ὀλύμπῳ

ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἅπαντας χεῖρας ἐφείω:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄσσον ἰόντα. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ'
ἀντὶ τοῦ ἰόντος (sc. τὸ πλῆρες ἰόντα v. qu. ep. 48. Cf. p. 20.)
συχχεῖ δὲ καὶ τὸ δυκόν. A. τὸ δυκόν, quod pro τὸ Διός
proposuit Bekkerus, in cod. esse affirmat Pluygers. p. 11.

572 μητρί φίλῃ ἐπιήρα φέρων: ὅτι ἐπιήρα τὴν μετὰ
χάρITOS ἐπικουρίαν, οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ συνδέσμου αἰτιώ-
δους χροῶνται, ἀντὶ τοῦ χάριν. A. Cf. Apollon. lex. L.

578 πατρὶ φίλῳ ἐπιήρα φέρειν Διί: πρὸς τὸ αὐτό.
A. Pluyg. p. 8.

591 ῥίψε ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θασπε-
σίοιο: ὅτι ἀπὸ δυοῖν τόποιν συμπληρώως τὸν μῦθον. νῦν
μὲν γὰρ, ὅτι ἐρρίφη, κατὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν τῶν τῆς Ἥρας
δεσμῶν (O21) καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐρρίφη. A.

593 κάππεσον ἐν Δήμῳ: πρὸς τὰ περὶ Ὀλυμπον·
παρακείται γὰρ ἡ Λήμνος τῇ Θράκῃ. A. Ar. 170.

596 παιδὸς ἐδέξατο: ὅτι λείπει ἡ παρὰ πρόθεσις,
ἐν' ἡ παρὰ παιδός. A. Cf. p. 26.

599 ἄσβεστος videtur notatum fuisse: Π 123.

600 ποιπνύοντα notatum fuit: Ξ 155. Cf. Ar. 109.

A. B.

601 πρόπαν ἡμᾶρ: τὸ ὑπόλοιπον πάσης τῆς ἡμέρας.
BLV. Fluxit ex Aristonico: *B* 385. L.

605 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φᾶος ἡελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἑκαστος: ὅτι
οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναλύουσιν οἷ-
καδὲ καὶ κοιμῶνται. *A.* Et hic locus et Ψ58 notati esse vi-
dentur, quia faciunt ad defendendam italaticiam scripturam
α 424 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκον δὲ ἑκαστος, a non-
nullis ita mutata: δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον
ἔλοντο. Sed ex his minutis reliquiis nequaquam liquido appa-
ret, quae Aristarchi fuerit sententia.

609 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος: ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ ᾤ, πρὸς ὃ λέχος, οὐ νοῶν ὅτι κοινόν ἐστι τὸ ὃν ἀρ-
σενικοῦ καὶ οὐδετέρου. *A.* Cf. Apollon. pron. 140. L.

611 ἐνθ' ἀναβᾷ ἀναβάς: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἐνθ' ἐκάθευδ' ἀναβάς. *A.*

EIS THN B.

1 ἄλλοι μὲν ῥά θεοί: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄλλοι.
ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυναρτῶς ἐκφέρει. *A.* Ar. p. 377.

2 Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος: ὅτι τὸ νήδυμος
μετὰ τοῦ ᾤ, καὶ οὐχὶ ἡδυμος, ὡς ἔνιοι παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς
δῆλον ἐκ τοῦ νήδυμος ἀμφιχυθεῖς (Ξ 253). οἱ δὲ μεθ'
"Ομηρον καὶ χωρὶς τοῦ ᾤ λέγουσι· καὶ Ἀνείμαχος ἐπεὶ ῥά
οἱ ἡδυμος ἐλθὼν καὶ Σιμωνίδης οὗτος δέ τοι ἡδυμον
(ita cod. Pluyg. p. 11. potius ἄδυμον Bergk. fr. 79 L.), ὕπνον
ἔχων. *A.* K 187 Π 454 L. Fortasse etiam sequentia Ari-
stonici sunt: ἴσως οὖν ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἡδύς εἶναι παρα-
γωγὸν τὸ ἡδυμος, ὡς ἔτυμος ἐτήτυμος. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ
τοῦ ἀνακδύτου τίθησι τὴν λέξιν.

4 πολέας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πολῦς. *A.* v. A 559.

6 οὐλον ὄνειρον: ὅτι οὐ τὸν μάλακόν ἀλλὰ τὸν ὀλέ-
θριον· πέμπεται γὰρ ἐπ' ἀπάτη καὶ κακῷ. *A.* ἀπάτη pro
ἀπίστω. L. Herod. p. 459.

8 βάσ' ἴθι: ὅτι παραλλήλως βάσκει καὶ ἴθι· ἰσοδυνα-
μοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. *A.* Cf. ad N 276.

B.

10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν: ὅτι ἀπα-
ρεμφάτω χρήται ἀντὶ προστακτικοῦ ἀγορευόμεν ἀντὶ τοῦ
ἀγόρευε. A. Pluygers p. 8. Cf. p. 14.

11 θωρήξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυνδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλθοις πόλιν εὐρύπυγυιαν·
ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἑ ἐλθοι. ἀπέστροφαι (cod. εφε) δὲ
τὸν λόγον σχηματίσας, ὡς ἂν αὐτὸς ὁ ὄναιρος εἴποι πρὸς
τὸν Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 17.

21 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγα-
μέμνονι: τῶν ἐντίμων, ἐν οἷς καὶ Διομήδης καὶ Αἴαντες.
A. Ar. 122.

Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

27 ὅς σε αὖτε θανέων μέγα κήδεσται ἡδ' ἔλκεαί-
ρει: ἀστερίσκεις σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι τοῦτο ὀρθῶς πρὸς
Πρίαμον Ἰρις λέγει (Ω 174): ἐπεὶ καὶ τίνας χέριν ἔλασιν
αὐτὸν μέλλει; A.

36 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι
ἔμελλον: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι ἔμελλον· ἡμῖς δὲ
ἐροῦμεν ἔμελλον ἐνικῶς. (V. p. 15). καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ
τοῦ ἐφύεσαν (Ar. 125). A.

41 θεῖη δέ μιν ἀμφέχουσ' ὀμφή: ὅτι ὀμφή ἢ θεία
κληδών, οὐ πᾶσα φήμη· διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομφαίος, ὁ κλη-
δόνιος (Ar. 97). A.

45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόη-
λον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ Ἀγαμέμνονος ξίφος νῦν μὲν ἀργυ-
ρόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (Α 29) χρυσόηλον. καὶ Εὐρυπιδῆς
σφυρῶν (cod. ὦν) σιδηρᾷ κέντρα εἰπών, ἐν ἄλλοις φησὶ
χρυσοδέτοις περόναις (Phoen. 26—812). τὰ τοιαῦτα δὲ
κυρίως εὐ λέγεται, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν ἐστὶ ποιητικῆς ἀρε-
σκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν Θῆρακα καὶ τὴν Ἀσπίδα δια-
φορώτερον φράζει (illo sc. loco, ubi v. ad 30), οὕτω καὶ τὸ ξίφος
νοσμεῖ. A. „Hinc discant Wolfiani“ (Ar. 363) et Lachmanniani.

48 Ἡὼς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσαστο μακρὸν Ὀλυμ-
πον: πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸν, ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστή·
δέκα μὲν μέχρι τῆς μηνίδος, δώδεκα τῶν θειῶν ἐν Αἰθιο-
πίᾳ ὄντων. ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστίν. A.
Hinc apparet quomodo intellexerit Α 424 χθιζὸς ἔβη κατὰ
δαίτα — δωδεκάτη δέ τοι αὐτίς ἐλεύσεται. Quod quum ipsa

B.

contentionis die Thetis dicat, qui est decimus, illa Jovis migratio incidit in nonum. Ab hoc si duodecimum numeres, quod fecit Zenodotus, dies relictus erit vicesimus vel vicesimus primus, is qui hoc versu (48) illuoscere dicitur vicesimus primus vel secundus. Quem quum Aristarchus vicesimum tertium dicat, apparet ab ipsa contentionis die eum numerasse, unde ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δουδεκάτη γένετ' ἡώς A 493 explicare debuit: ἐκ τοῦ τῆς μῆνιδος χρόνου.

καὶ ὅτι ὄρος ὃ Ὀλυμπος· διὸ καὶ μακρός. A. Pl. 11.

49 Ζηνὶ φόως ἐρέουσα: ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἐρέουσα ἀντὶ τοῦ σημαίνουσα. A.

55 τοὺς ὃ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αὐτὰρ ἐπαί ῥ' ἤγερεθ' ἐμ' ἡγερέας τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνισταμένους μετέφ' ἡ κρείων Ἀγαμέμνων. ἀπίθανον δὲ ἐν ἐπτά (cf. ad A 343. L.) ὀρθὸν δημηγορεῖν. A. Cf. ad 76.

56 θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθευ ὄνειρος: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεῖόν μοι ἐνύπνιον· οὐ λέγει δὲ ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνου, ἐνυπνίως. ὃ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν τῇ Ξ' τῆς Ὀδυσσεύς (495) κακῶς φέρεται. A.

60—70: ὅτι Ζηνόδοτος συντέμμεν, οὕτως εἰπὼν ἀνάγει σε πατὴρ ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων Τρωσὶ μαχίσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὡς ὁ μὲν εἰπὼν Ὡχετ' ἀποπτάμενος. τὰ δὲ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρις ἀναπολαίται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσωπητέον· ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῖς συγκεκλημένοις βουλευταῖς διηγήσασθαι. A. Arg. 357.

64 ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδετα· ἡδ' ἐλεαίρει: ἀστερίσκος σὺν ὀβελίσκῳ, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰριδος πρὸς Πρίαμον δέοντως λέγεται (Ω 174). A.

70 σῆσιν ἔχε φρεσὶν: ὅτι οὐ λέγει μηδενὶ εἰπης, ἀλλ' οἶον φύλαξον ταῖς φρεσὶ καὶ διαμνημόνευσον. A. Puto quaestionem excitatam fuisse, cur quum sibi imperatum dicat ut sua mente servet, enuntiet. L.

72 ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν: ὅτι συνεσταλμένως θωρήξομεν ἀντὶ τοῦ θωρήξομεν. A. Cf. p. 13.

76 ἦτις ὃ γ' ὡς εἰπὼν καὶ ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη

B.

Νέστορ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμάρτοεντος·
ὃ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
ψευδὸς κεν φαίμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·
νῦν δ' ἴδεν, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι·
ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.

76: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως" (83) ἀθε-
τοῦνται στίχοι ὀκτώ, καὶ (del. Pluyg. p. 10) ὅτι οὐκ ὀρθοῦ
αἰρηκίτος τοῦ Ἀγαμέμνονος λέγει ἡῆτοι ὃ γ' ὡς εἰπὼν κατ'
ἄρ' ἔξετο", καὶ ὅτι ἰσταμένον ποιεῖ λέγοντα (sc. τὸν
Νέστορα), καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστορ ἀλλὰ καὶ
εὐηθες τὸ εἰπεῖν καὶ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος
ἐνισπε ψευδὸς κεν φαίμεν·" οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυ-
νατώτεροι ἀληθεῖς ὄνειρους ὁρῶαιν. (Versum 81 ex Ω 222
huc male translatus esse: quod excidisse potest ex adn. ad eum
locum). αἰρομένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἐπενεχθήσεται ἡπαίδοντό τε ποιμένα λαῶν" (85)· μὴ παρόν-
τος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν
(Ψ 411, ο 151). πῶς δὲ καὶ ὁ Νέστορ λύει τὴν βου-
λὴν ἀπιῶν; ἄτοπον γὰρ τούτῳ ἐπεσθαι τοὺς ἄλλους. A.
Quae insignitis litteris sunt a Lehrsis sunt: Herodian. 457.

89 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοί-
σιν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄνθη εἰαρινά, ὡς ἐν τῇ Δ(351) ἡλθες
δ' ἐπὶ Κρητέσσι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρητας. A. Cf. p. 23.

93 ὅσσα: ὅτι ὅσα ἡ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι
ψιλῶς ἐπὶ πάσης φωνῆς. A. Ar. 96.

99 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός: ὅτι σπουδῇ λέγει οὐχ οἶον
ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγις καὶ δυσχερῶς, ὡς τὸ ὡς ἄρ' ἄτερ
σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς (φ 409). A.
Δ 232 Ar. 122.

107 αὐτὰρ ὁ αὐτὲς Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φο-
ρῆναι: ἡ διπλὴ ὅτι οὐ γινώσκει τὴν ἐχθρὰν Ἀτρεΐδης καὶ Θυέ-
στου, ἀλλὰ συμφωνοῦντας αὐτοὺς συνίστησιν. αὐτῷ γοῦν
παραδίδωσι τὸ σκήπτρον οὐ τοῖς υἱοῖς ὁ Ἀτρεΐδης, καὶ ὁ Θυέ-
στης οὐ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Αἰγισθαὶ καταλείπει τὸ σκήπτρον ἀλλ'
' Ἀγαμέμνονι. (Ar. 182). καὶ ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστης. (Cf. p. 18). A. οὐ τοῖς υἱοῖς pro ἡ L.

B.

109 ἔπε' Ἀργείοισι μέτ' ἡὔδα: ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶ μετ' Ἀργείοισιν ἔπεια ἡὔδα. A. Recepimus dubitanter, nam diple versui appicta etiam ad aliam observationem spectare potuit, et forma epica ἔπεια suspiciosa est. Cf. Herodian. ad A 269 A94 et Ariston. ad P 240.

110 ὦ φίλοι ἥρωας Δαναοί: ὅτι πρὸς πάντας ἀποτεινόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς Ἴστορον λέγοντα μόκους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. A. Cf. ad I 17 et Ar. 108.

111 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐπέδησε βαρσῆχ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ζεὺς με μέγας Κρονίδης· καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ὅως τοῦ αἰαχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ (119) οὕτως συντέμνει· ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης· λῶβη γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνυθέσθαι, μὰ ψ οὕτως. A. De lectione Aristarchea (μέγας non μέγα) cf. schol. Did. et Ar. p. 32.

112 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Hic recte scribi πρὶν μὲν, contra in repetitione huius loci τότε μὲν: I 19.

115 δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι: ὅτι κατὰ συστολήν Ὀμηρικὸν (cod. -ῆν) τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν (cod. εἶ), δυσκλέα καὶ ἀγακλέα, Ἰωνικῶς. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. A. Emend. L. Cf. K 281.

116 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ μέλλει, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικεν (Ar. 125)· ὃ δὲ ἀστερίσκος ὅτι εἰς τὰς Λιτὰς (I 23) οὐκ ὀρθῶς μετάνεινται οἱ γ' (hic et duo sequentes) A. οἱ γ' pro δις vel δέ L.

119 αἰσχροὺν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πνυθέσθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πνυθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκούσαι τίθῃσιν (nsc. non explorare" Ar. 151). A.

122 μάχεσθαι Ἀνδράσι παυροτέροισι: ἡ διπλῇ ὅτι ἥσσονες κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ βάρβαροι (cf. 130). A.

εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοισιν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,

125 Τρῶες μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν —

123: ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

124: ἀθιγγέται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀληθείας (cf. ad X 351)

B.

λέγεται, ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων· πρὸς τί οὖν ἔρχια; A.

125: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ (Ar. 150)· καὶ ὅτι ἐφέστιοι ὅσοι ἐστίας τουτέστιν οἰκίας αὐτόθι διανεμουσιν. A. Cf. *ιστίαν νέμειν* Sch. B I 63. Ceterum apparet hoc explicare Τρῶες, non Τρῶας, quod est in nostris edd. Et in hoc conspirant Aristonicus et Didymus, dissentiunt in explicatione. Putabimus Aristarchum non omni tempore eodem modo locum explicuisse. Didymi adnotationis pars superest. L.

130 Τρῶων, οἱ ναίουσι κατὰ πόλιν. ἀλλ' ἐπικουροὶ πολλῶν ἐκ πολίων ἐγχείσπαλοι ἄνδρες ἔασιν, οἳ μὲν μέγα πλάζουσι καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἴλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.

130—33: ἕως τοῦ Ἴλίου ἐκπέρσαι ἀδεοῦνται στίχοι τέτταρες, ὅτι καθόλου πάντας τοὺς βαρβάρους σὺν τοῖς ἐπικούροις ἥσσαντας τῶν Ἑλλήνων διὰ παντός φησιν εἶναι. A. Cf. Θ 56.

135 δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρεα λέλυνται: ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν στίχον καὶ αὐτῷ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενήνοχε τὸ λέλυνται καὶ σέσηπε. A. Cf. p. 15.

142 ὥς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῦν ὄριθον πᾶσι μετὰ πλῆθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.

143: ἀθετεῖται ὅτι κενῶς ἐπαγγέλλεται· τὸ γὰρ νοσούμενον τὸ αὐτό. A.

144 ὥς κύματα: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φῆ κύματα. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν. A. De φῆ cf. Ξ 499 Jo. Alex. 31. L.

ὥς δ' ὅτι κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν,

148 λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσιν: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς προθέσεως εἰρηκεν ἀντὶ τῶν ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ὥς ἡμεῖς καταιγίδας (cf. ad P 594 et p. 27). καὶ ὅτι πτώσις ἤλλακται· ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιμῦναι δὲ τοὺς ἀσταχύας, οἷον ἐπιπλῖναι (cf. p. 23). A.

156 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον εἰπεν.

ὡ πόπποι κελεύει

156—169: ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισημαστικῶς εἰ μὴ

B.

Ἀθηναίη λαοσοῖος ἤλθ' ἀπ' Ὀλύμπον. εὖρεν ἐπειτ'
Ὀδυσῆα, καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράφας, ὅμη-
ρικῶς ἔχοντα· καὶ γὰρ καὶ τῆς ξιφουλκίας αὕτη ἀφίστησιν,
ἣ δὲ Ἀθηναῦ ὑπηρετεῖ (A 208), κατὰ διαφορὰν τῆς ἀξίας
τηρουμένης τῶν προσώπων. A.

160 καὶ δὲ κεν εὐχολήν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἷης.

160: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο (162)
ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι
οἰκειότερον ἐν τῷ τῆς Ἀθηναῖς λόγῳ ἐξῆς εἰσεῖται γινόμενοι
(176), νῦν δὲ ἀνοικειότερον λέγονται. A. ἀνοικειότερον L.
pro κοινότερον (Vill.) vel κωμικώτερον (Bekk.) Herodian. 459.

161: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργεῖην θ' Ἑλένην σὺν
τῷ συνδέσμῳ, ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα, καὶ σὺν τούτῳ
τὴν Ἑλένην. οὐ λέγει δὲ οὕτως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην
καύχημα. A.

164 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκα-
στον: ἀθετεῖται καὶ ἀστερίσκος παράκειται, ὅτι καὶ οὗτος
πρὸς Ἀθηναῖς οἰκείως πρὸς Ὀδυσσεά λέγεται (180), καὶ ψευ-
δος περιέχει νῦν· οὐ γὰρ ἡ Ἀθηναῦ παρίσταται ἐκάστῳ,
ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς. A.

176. 177. 178: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα τάξιν ἐπέχου-
σιν. A. (160—62).

180: ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως τέτακται. A. (164).

184 κῆρυξ Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἑταρος Εὐ-
ρυβάτης ὁμώνυμος (A 320 I 170). A.

186 δέξατό οἱ σκῆπτρον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρχαικώτερον
δέξατο αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. A. Cf. p. 25.

187 σὺν τῷ ἔβη: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ βᾶς. A.

188 ὃν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἑξοχὸν ἄνδρα κίχσει,
τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς.

188: πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἐξῆς τὸ ἀντίσκιμα (v. ad 192
et 203). A.

189: ὅτι οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δὲ σύνδεσμον, ὥς ἂν τις εἴ-
ποι ὑφ' ἐν τόνδῃ· χρηταὶ γὰρ ὁ ποιητὴς συνήθως αὐτῷ πε-
ρισσῷ. ABL. Recinunt ex his et Herodianus et Aristonicus. L.
Similis dubitatio, quid utrique tribuendum sit est. I 509, de

B.

quo vide Lehrs. in Herodiano. Ut hic ἐγκλιτέον, ita ἐγκυλι-
μένως ἀναγνωστέον A277, ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγνωσιν A217,
I 509 συνεγκλίνειν.

192 οὐ γάρ πω σάφα αἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐωνος:
τὸ ἀντίσκιμα ὅτι ὑπὸ τοῦτον ἔδει τετάχθαι τοὺς ἐξῆς παρσι-
γμένους τρεῖς στίχους (203—5)· εἰσὶ γὰρ πρὸς βασιλεῖς ἀρ-
μόζοντες, οὐ πρὸς δημότας· οὐ μὲν πως πάντας βασι-
λεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ
καὶ τὰ ἐξῆς. A et L omittens τὸ ἀντίσκιμα.

193 νῦν μὲν πειράεται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον εἶπεν.
μὴ τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος,
τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμνηστία Ζεὺς.

193: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι (197)
ἀθετοῦνται στίχοι ε', ὅτι ἀπιστοιότες οἱ λόγοι καὶ μὴ προ-
τρεπτικοὶ εἰς καταστολήν. A.

196: ὅτι Ζηνόδοτος (Pluygers. p. 10) γράφει διοτρεφέων
βασιλῆων· ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος·
διό φησι φιλεῖ δὲ ἐμνηστία Ζεὺς. A. Videtur igitur ε
Zenodotus pro plurali accepisse. L.

203 οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρανός ἔστω,
εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

203: τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο ἢ σιγμῇ παράκει-
ται. A. (v. ad 192). Antisigmata et puncta versibus Θ 535—
541 addita significant, aut eos retinendos esse quibus haec aut
eos quibus illa sint appicta.

217 πολκός· ἡ διπλῇ, ὅτι ἄποξ εἴρηται. A. Ar. 14.

220 ἐχθιστος δ' Ἀχιλῇ μάλισι' ἦν ἢ δ' Ὀδυσῇ·
τοὺς γὰρ νεκρίσους. τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω
ὀξεία κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί·
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

220: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς ἠθέ-
τηκεν. πρὸς ὑπόθεσιν δὲ τινα λέγονται· ἐπίτηδες γὰρ τού-
των τῶν ἀγαθῶν ἐπεσβόλον παραγέοχεν. A. παραγέοχεν
etiam Z 338. Ejicienda fortasse verba τῶν ἀγαθῶν, quae sic
certe nude posita ut nunc sunt, vix videntur ferri posse. L.

B.

226 πλείται τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐν κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

226 πολλαὶ δὲ γυναῖκες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πλείται
δὲ γυναικῶν καὶ τοὺς ἐξῆς δύο ἠθέτησεν, ἐν οἷς μάλιστα
ὁ Θεορίτης γελοιοποιῶς. A.

227: ὅτι τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς Ζηνόδοτος ἠθέτησεν. ἡ
δὲ αἰτία προεῖρηται. A. Ag. p. 354.

229 ἥ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιθεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει:
ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cod. καί). A. Pluygers. 8. Cf. p. 11.

231 ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν —
υἷας Ἀχαιῶν (234): ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς τέσσαρας ἠθέτη-
σεν, ἐν οἷς πάλιν ἐστὶ τὰ γελοιότατα. A. Ag. 354.

238 ἥ καὶ οὐκί: ὅτι τὴν ἀπόφασιν διὰ τοῦ κ, οὐ διὰ
τοῦ χ. A. B 300, 349 K 445.

239 εἰ μὲν ἄμεινονα φῶτα: ἡ διπλῇ περιστοιγμένη,
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ. τοῦτο δὲ συναρθρον καὶ οὐχ
ἄρμόζον τῷ λόγῳ. A. συναρθρον pro αὖν. Bekk.

242 ἥ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο:
πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐλωβήσω ἂν. A. Cf. p. 7.

247 ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος: ὅτι ἔθελε κατὰ συναλοι-
φὴν. A. Pluyg. 8.

252 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἐσται τὰδε ἔργα,
ἥ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἷας Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι αἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· αὐτὸν δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.

252: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἥρωες Δαναοί (256) ἀθε-
τοῦνται στίχοι ε', ὅτι πεζότεροι εἰς συνθέσει, καὶ τὸ ἦσαι οὐ
κυρίως ἐστὶ δέξασθαι· οὐ γὰρ κάθηται· οὐδ' ὡς ὁ Διομήδης
λέγει τέττα, σιωπῇ ἦσα (A 412) ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε. A.

258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κεχῆσομαι, ὥς νῦν περ
ᾤδα: ὅτι περισσὸς ὁ κέ. A. Cf. p. 12.

260 μηδ' εἴ τι Τηλεμάχοιο πατὴρ κευλημένος εἴηεν
ἡ διπλῇ ὅτι προδιασυνίστησι τὰ κατὰ τὴν Ὀδυσσειαν μέλ-
λοντα λόγον τυχεῖν πλαιῶνος. AB. Cf. B 278 A 354, ὅτι
προδιασυνίστησι scilicet. L. pro πρὸς διασύνκρισιν.

B.

264 πεπληγώκε· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήθους τὸ παθητικὸν παρὰ ἴληφεν. A. Cf. p. 3.

269 ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομύρετα δάκρυ· ὅτι Φίλητος τὸ ἰδὼν περιεπαῖ, ὡς τῶν ὀφθαλμῶν, ἰδῶν. οὐδέποτε δὲ Ὀμηρος ἰδέας τὰς ὀφθαλμοῦς εἶπεν. ἔστιν οὖν τὸ ἀχρεῖον ἰδὼν ἐντελῶς σχηματισσας. A. Nam ἰδὼν esset non ἐντελῶς σχηματισμένον, sed κατὰ πάθος L. Cf. Ar. 55.

276 οὐ θῆν' μιν πάλιν αὖτις ἀγγήσει θυμὸς ἀγήμερος· ὅτι τὸ πάλιν εἰς τετυπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικόν, ἐξ ὑστέρου. A. Pluyg. 8. Ar. 100.

278 ῥῆς φάσαν ἡ πληθύν· ἀνὰ δ' ἡ πολίπορθος Ὀδυσσεύς· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητόν· τὸ γὰρ ἔγνωσαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς τὸ (ins. L.) πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξα (cf. A 363) τὸ φάσαν· [ὥς εἴη ἂν ἡμῶν δεικνόμενοι πᾶς δῆμος πρὸς πρὸ ἀγρόμενοι T 166 L.] (cf. p. 16): καὶ πρὸς τὸ πολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσεύς δαδεκεται πρὸς κατὰ τὸν δοῦρειον ἔππον. A. Hoc extremum pertinet ad Homeri morem notatum v. 260, in Iliade quae in Odyssea latius exponantur, levī significatione occupasse. Ulixem autem πολίπορθον dictum vult propter ejus operam in Troja per equum diruenda (ἐπεὶ Τροίης πολίπεδρον ἔπαρσεν) cf. ad Φ 550. L. Verba πρὸς τὸ σχῆμα in codd. LV ab hoc versu ad sequentem aberraverunt.

284 Ἀτρεΐδῃ, νῦν γὰρ σε ἀναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοί· ὅτι αὕτη ἡ γραφή ἡ διὰ παν γὰρ μετὰ τῆς (μετὰ τὴν?) προσηγορίας, καὶ λόγον ἔχει, ἔθος δὲ αὐτῇ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἔρχεσθαι· ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω ἐννεμήριδας Ἀχαιοὺς (σ 259). (Ar. p. 9). A. τότε ante λόγον del. L. Pro ὦ γύναι, οὐ γὰρ cod. ὦ πόποι, ἡ γὰρ.

286 οὐδὰ τοι ἐκτελέουσιν ἢ πέσχοσιν ἢν περ ὑπέσταν· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν ταῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐκτελέουσιν. A. Cf. p. 6.

291 ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστίν· ἀκηθέεντα εἶσαθαι· ἡ διπλῇ πρὸς τὸν πόνον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργου οὐδέποτε γὰρ οὕτως εἶπε τὴν ἀληθῆνα. A. Ar. 88.

τῷ αὐτῷ κεμασίβοι· Ἀχαιοὺς

297 ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ καρμνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπησι ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀσχαλάαν μίμνησκ' ἐπὶ νήεσσι

B.

(cod. ἀσχαλάαν μινιμόντεςσι, corr. Bekk.), τὰ πληθύνοντα δυνικῶς ἐκφέρων. περιτεύει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34). A.

299 ἐλήτε φίλοι, καὶ μείναντ' ἐπὶ χρόνον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπὶ χρόνον, ἀπιθάνως. ἐμφασις γάρ (Ar. 74) γίνεται πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἐπὶ. A. Ar. 378.

300 οὐκί: ἡ δειλὴ, ὅτι διὰ τοῦ κ γραπτέον, οὐ διὰ τοῦ χ. A. Cf. 238.

302 μάρτυροι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες: ὁ δ' Ὀμηρος οὕτως ἐσχημάτιζεν· Ζεὺς δ' ἄρμ' (cod. ἄμ) ἐπιμάρτυρος ἔστω (H 76). A.

314 ἐνθ' ὃ γὰρ τοὺς ἐλαεῖν ἀπατήσθαι τ' ἐπιγνώσας: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τιτίζοντας. εὐτελής δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τρίζουσιν. A. Aut in εὐτελής aliquid vñii est aut post ἡ λέξις addendum καὶ ἀνοίκετο· ἐνταῦθα. Ceterum cf. Ar. 378.

317 ἀθάρ ἐπει κατὰ τέκν' ἔφαγε στρούθοιο καὶ αὐτῆς, τὸν μὲν αἰζήλον θῆκεν θεός, ὃς περ ἔφηνεν.

ἄαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

318: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρίδηλον καὶ τὸν ἐχόμενον προσέθηκεν. ἔδει δὲ αἰζήλον. τὸ γὰρ ἀρίδηλον ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπιθάνον. μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος. ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ. λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήσας αὐτὸν θεός καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. A. Verba ἔδει δὲ αἰζήλον εἰ μάχεται οὖν ὁ ἐχόμενος, ins. L.; idem pro ὃ γὰρ ἐὰν πλάσῃ, τοῦτο ἀναιρεῖ scripsit ὃν γὰρ ἀναπλάσῃ, τοῦτον οὐκ ἀναιρεῖ, et totum locum explicuit Herodian. p. 456 his verbis: Hoc dicit: narrationis tenor haudquaquam verisimile facit, de draconte, quem antea subito Deum in lucem prodidisse dixerat (309), nunc in fine dicere poetam: postquam autem peregerat ad quod proditus erat, Deus qui eum prodiderat valde eum conspicuum fecit: sed contra eo nos duci ut dixerit: postquam autem quasi partes suas peregerat, Deus qui eum prodiderat, idem delevit. Verior itaque altera lectio αἰζήλον. Hoc si ita est, subsequens versus stare non potest: nam quem de integro fingit, eum non delet. Certe quidem (μέντοι γὰρ v. ad v. 528) dicit (sc. id sensus recti docet): Deus, qui eum prodidit, idem nunc eum ex hominum oculis delevit.

B.

Non dubitandum quin Aristarchea lectio αἰζηλον fuerit, quam in suis exemplaribus habuit Apollonius lex. Homericus auctor p. 16 Be., cujus vocabuli memoriam praeterea servarunt Hesychius et Etymologus, hic ex hoc loco, Hesychius, apud quem nominativus est αἰζηλος αἰηλος, ex alio. Cf. Buttm. lex. I, 252.

319. ἀθροίζεται· προεῖρηται γὰρ ἡ αἰτία. A.

320. ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξεπληττόμεθα. A. At. 149.

328. ὡς ἡμεῖς τρῶσ' αὐτ' ἔτασ' πτολεμίξομεν αὐθι: ὅτι τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αἰτὸς ὢν καὶ τῆς Τροίας, διὸ κέχρηται τῷ αὐθι τοπικῇ ἀρχῇ τοῦ αὐτόθι ὅπου νῦν ἐσμέν. A. Hoc γὰρ: Si orationem Calchantis immutatam transtulisset (qui sc. dixerat κείθι) fecisset eum de bello in Aulide gerendo loquentem, quum ipse in agro Trojano sit. Unde illud κείθι, in αὐθι, mutavit. ἐποίησεν est ἐποίησεν ἄν: eodem modo ἄν omittitur ad 129—31, P 153. L. — Equidem verba ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος non pro sanis habeo.

341. σπονδαὶ τ' ἄκρητοι: ἡ διπλῇ ὅτι ὅταν λέγῃ ἐν ἄλλοις κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (Γ 269), οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον. (Ar. 199). ABL. Sed L. ab initio σημείωσαι ὅτι, nec ἡ διπλῇ erit in B, quod de similibus locis valebit. L.

347. νόσφιν βουλεύωσι — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν: ὅτι βουλεύωσι αἱ Ἀριστάρχου. A. cod. βουλεύωσιν. V. qu. ep. 49. Nisi potius Didymi est.

349. οὐκί: ὅτι διὰ τοῦ κ καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. A. Cf. ad 238.

350. φημι γὰρ οὐκ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρο-
νίωνα —

353. ἀστράπτων ἐπιδέξι, ἐναΐσιμα σήματα φαίνων: ὅτι ἀκαταλλῆως εἴρηται· ἴδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ὡς καὶ Εἰριπίδης ἐν Παλαμήδει Λάϊε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπειργε. BL. Cf. p. 19.

356. εἰσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας· ἔφασαν γὰρ τὸν μὲν τῆς Ἰλιάδος πειρητὴν θυσαναδοχεύσαν συνιστάνειν καὶ στέ-

B.

ναυσαν διὰ τὸ βίᾳ ἀπῆλθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰν δὲ πῆς Ὀδυσσεΐας ἀναύσαν, οὐ νοεῦντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἂν ἀν- τὴς ὁ λόγος, ἀλλ' ἔκωθεν πρόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν, ἐν ᾗ περὶ Ἑλένης. A. Cf. p. 26.

385. ὡς καὶ πανημέριοι στυχερῶ περιπέμμεσθ' ἄρρη- ὅτι προσηλυθυίας λέγει τῆς ἡμέρας ἤδη τὸ πανημέριοι ἐπὶ τοῦ ἀπολείποντος αὐτοῦ (αὐτῆς?) μέροσσι, καὶ οὐ πάντως τὸ ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύσεως λέγει πρόπταν ἡμέρ(α). (cf. A 601). A. προσηλυθυίας. Set. L. pro παρελ.

389 ἀσπίδος ἀμφιβρότης: ὅτι περιφερὴς καὶ ἀνδρο- μήκης αἱ ἀσπίδες. A. Ar. 194.

τὸν δ' οὐ ποτε κύματα λείπει

397 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἡ ἐνθα γένων- ται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ γραπτόν, ὡς τινες, γένηται· δημηκώ- τερον γὰρ οὕτως λέγειν, γέωνται τὰ κύματα, ὡς σπύρτα λέλυνται. A. Cf. p. 15.

412 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι- ναίων: ὅτι ἐν τισι γέγραπται Ζεῦ πάτερ Ἰδῆθεν με- δέων. οὐχ ἀρμόζει δὲ τὸν ἐγγώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν (sc. πρόσκλησιν). A.

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι

417 χαλκῷ ῥωγάλεον: ὅτι οὕτως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ χαλκῷ ῥηγέντα, καὶ ἐκ παρεπομένου ἐν μέρει τὸ ἀνελεῖν. A. Pro ἐν μέρει quod sensum non habet, scribendum videtur ση- μαίνει. Cf. I 546. Multa significantur ἐκ παρεπομένου vel ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος i. e. rerum vel actionum acciden- tibus positae ipsae res vel actiones indicantur. Ut si πυρὸς ἐπέβησε dicitur pro ἀνελεῖν, δονηῆσαι significat bello perire. V. A 213 N 426 Ξ 214 Π 142, 822 T 388 Ψ 679. Plenius hoc dicitur Q γ 486: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προη- γούμενον. Cf. scholl. ad ζ 83 μ 172 ν 78 ο 184. L. ad N 426: ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος τὸ προηγούμενον.

422 αὐ' ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδει- ραν: ἡ διπλῇ οἱ τὸ αὐ' ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω ἀνέ- κλασαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες. A. Ar. 198.

424 δῖπτευχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτη- σαν: πρὸς τὸ ὠμοθέτησαν, ὅτι ἐστὶν ἀπὸ πῶν μελῶν τῶν

B.

ὦμῶν ἀπάρξασθαι καὶ εἰς τὸν ἐπίπλου ἐνθέντας ἱερεῦ-
σαι. A. Ar. 198.

435 *μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι λεγόμεθα: ὅτι* (Pluyg.
p. 8) *Ζηνόδοτος γράφει ταῦτα λεγόμεθα. ὁ δὲ Ὅμηρος*
εἰσθε λέγειν, ὅταν πολλά προειρημένα ἦ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ
Ἀχιλλέως ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα (T244). A.
Hic autem quum ante Nestorem nemo dixerit, poni non potest.
Aristarchus explicuit *συναθροισόμεθα*, v. Did.

438 *λαὸν ἀηρύσσοντες ἀγείροντων κατὰ νῆας:*
ἀντὶ τοῦ ἀγείρευσαν. A. Cf. Θ 517, 521 I 67.

440 *ἴσμεν, ὅφρα καὶ θάσσοι ἐγείρομεν ὅξυν Ἀργα:*
ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. A. Cf. p. 13.

448 *τῆς (αἰγίδος) ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἡερέ-*
θονται: Ζηνόδοτος γράφει παρατατικῶς ἡερέθοντο, ὅπερ
οὐχ ἀρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων. A. Ar. 379. Ceterum erravit
Aristarchus: v. Philol. VI, 675.

453 *τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίω γένον' ἢ ἐνέεσθαι*
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

453 sq.: *ὅτι πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστίας (A13) οὐκ*
ὀρθῶς φέρονται. A.

458 *αἰγλή· παμφανόωσα δὲ αἰθέρος οὐρανὸν ἵκει*
ὅτι καθ' Ὅμηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἔστιν ὁ αἰθήρ, εἶτα μετὰ
τὰ νέφη ὁ αἰθήρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεομνίῳ οὐρανὸν
καλεῖ. (Ar. 167). A.

484 *ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-*
σαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι.
οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἶρηκεν,
ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας (v. Ω 215 Ar. 115). ABL.

485 *ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστέ, πάριστε τε, ἴστε τε*
πάντα: ὅτι τινὲς γράφουσι παρήστε, ὅλον κατ' ἐκείνον τὸν
χρόνον. βέλτερον δὲ καθολικῶς ἐπὶ πάντων. A.

488 *πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνο-*
μήνω: ἦτοι ὅτι περιπόδ' ὁ ἂν ἦ μυθήσομαι εἰρηκεν ἀντὶ
τοῦ μυθησαίμην. A. Cod. ἦτοι ὅτι περὶ σόν, εἰ πελ. V. p. 9.
Additum praeterea fuit, ad οὐδ' ὀνομήνω supplendam esse par-
ticulam μή: A 262, aut etiam hunc conjunctivum esse pro
optativo: E 215. Non mutavi ἦτοι ὅτι in ὅτι ἦτοι: v. A176.

489 *οὐδ' εἰ μοι δένα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ οὐό-*

B.

ματ' εἰλεν: ὅτι ἡ ἰδιότης τῆς ὑπερβολῆς Ὀμηρικῆ, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα οὐδ' εἰ οἱ χεῖρες τε εἰκόσι καὶ πόδες εἰλεν (μ 78). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς περιγράφοντας τοὺτους τοὺς στίχους: A.

493 καὶ αὖτε προπάρας: ὅτι περισσὴ ἡ πρὸ πρόθεσις. AD. V. p. 27.

500 οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἡδ' Ἐλῆν: ὅτι νῦν ἐντεταμένως Ἐλῆν εἶρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συνεσταλμένως Ἐλῆ ἐνι οἰκίᾳ ναίων (H 221). νῦν δὲ καλοῦνται Ἐλαὶ πληθυντικῶς. (Ag. 241). A.

502 Θίσβην: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Μέσσην. ἔστι δὲ ἡ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἣν ἐν ἄλλοις Μεσσηνὴν καλεῖ. A. Cf. 582.

507 οἱ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀσκηρην ἔχον (H 9). οὐ δύναται δὲ πολυστάφυλος ἡ Ἀσκηρὶ λέγεσθαι· ἀξιοπιστοτέρως γάρ ἐστιν Ἡσίοδος λέγων Ἀσκηρὶ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν (E. 638). A. Ag. 234.]

511 Ὀρχομενὸν Μινύειον: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἕτερος Ὀρχομενός ἐστιν Ἀρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς Μινύειος καλεῖται, ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς πολύμηλος (605). καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. A.

517 αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστρεφος ἤρχον: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερος Σχεδῖος ἐστὶ Φωκίης, τῶν ἐπὶ μέρους ἡγεμῶν (cf. T 84), καὶ ἀμφοτέρω ὑφ' ἑνὸς ἀναιρουῦνται. ἐνθ' Ἐπστρεφὸς μὲν ἔλα Σχεδίον Ἀρχὸν Φωκίων (O 515). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ Πυλαιμένους. A. De Epistrophe homonyma B 856.

519 Κυπάρισσον: ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη. A. V. Lobeck. proll. path. p. 64, qui suspicatur fuisse, qui Κυπάρισσαν vellent. Ab Aristonico haec fluxisse suspiceris propter notam ad. v. 532. L.

520 καὶ Πανοπέη: ὅτι (Pluyg. p. 8) Ζηνόδοτος γράφει καὶ Πανοπέων (Duentzer conj. ἡδὲ Πανοπιέων), ἀμεινον ποιῶν τὸν στίχον καὶ οὐ καθ' Ὀμηρον ὑψηματίζων τὸ ὄνομα. ἔστι γὰρ Πανοπέης, ὡς Ἀχιλλεύς, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπέῃ (P 307). A. Eustathius hinc ipsa verba referens Zenodoto tribuit Πανοπέων ὡς Μενέλιων. L.

B.

527 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων ἀνέγνωσαν χωρὶς τὸ ὅ, ὡς
ἄρθρου ὄντος, εἶτα Ἰλῆος. Ὁ δὲ Ὀμηρος οὖν τῷ ὅ λέγει
τὸν Ὀϊλῆα. (Ar. 180). A.

528 μείων, οὐ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας·
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν.
ἀναγκαιὸς δέ ἐστι· προδιακονιστησί γάρ, ὅτι ἤττων ἐστὶ κατὰ
τὸ μέγεθος τοῦ Τελαμωνίου. ἐκαῖνον μέντοι γε μέγαν (Π
358 P 115) λέγει. A.

ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγας μὲν ἄην, λινοθύρηξ,
530 ἐγχείη δ' ἐπέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς.

529. 530: ἀθετούνται ἀμφότεροι ὅτι προσηρῆκε μείων
οὔτε τόσος γε καὶ πρὸς οὐδὲν διλογαί, ἀλλὰ πολὺ μείων,
καὶ οὐδὲ πολὺ λείπεται τῶν ἐτέρων. καμῶς δὲ καὶ τὸ λινο-
θύρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐκράντα ἁλλοῖς θύραξι· διὰ
παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας αὐτοὺς λέγει. (cf. ad N 372, Ar.
194). καὶ Ἕλληνας οὐδέποτε εἶρηκεν, ἀλλ' Ἀργεῖους ἢ Λα-
ναοὺς· καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Ἕλληνας, ἀλλὰ
μίαν πόλιν Θεσσαλίας, ἥς τοὺς εἰσέτορας Ἕλληνας λέγει·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί
(548). Cf. ad I 395. Ar. 233. A.

532 Βῆσαν· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει Βῆσαν ἐν τῷ ἐνὶ ὅ, διὰ τὸ βῆσας λέγεσθαι τῶν
ὄρων τοὺς καθύπευρος τόπους. ἔστι μὲντοι προσηγορικά, ἃ
τινων κῆρια γίνεται, οἷον κυπάρισσος καὶ πόλειος ὄνομα
(519). A.

υἱὸς Πηλεΐδα Μενεσθεύς.

553 τῷ δ' οὐ πᾶσι τοῖς ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Νέεσσιν οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

553: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ ταύ-
του τρεῖς στίχους ἠθέτηκεν, μήποτε θάσσει (διότι pro δε Bekk.)
διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτὸν διατάσσονται κυρίως
σιν. πολλὰ μὲντοι Ὀμηρος κεφαλαιωδῶς συστήσασιν, αὐτὰ
τὰ ἔργα παλαιῶν, ὡς τὴν Μαχάονος ἀριστείαν· παύσειν
ἀριστεύοντα μάχας (A 506). A.

Αἴας δ' ἐν Σαλαμῖνι ἄγειν δουραϊδάκα νῆας.

558 ο τῆς δ' ἄγων, ἔχ' Ἀθηναίῃσι ἴσαντο φάλαγγας

B.

558. Notatum fuit ἀδυνατεῖσθαι hunc versum, quod ordo navium non is fuerit, ut Athenienses prope Ajacem steterint: Γ 230 Δ 251. Ar. 230. L.

570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον: ἡ διπλή ὅτι ἐν τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον· ὅταν δὲ ἡρωικῶν προσώπων περιετρίβῃ τὸν λόγον, Ἐφύρην λέγει· ἔστω πόλις Ἐφύρη (Σ 152). Ar. 237. A.

571 Ἀραιθυρέην: ἡ διπλή περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνοδοτος γράφει Παραιθυρέην. οὐκ ἐπίσταται δὲ ταύτην τὴν πόλιν οὕτως ὀνομαζομένην. A. Fortassé σὺν ἐπίσταται δὲ οὐδαίς ταύτην τὴν πόλιν νελ τινα πόλιν κτλ. Aut οὐκ ἐπίσταται δὲ (Zenodot.) τὴν Φλισούντα πάλαι οὕτως ὀνομαζομένην.

576 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἡ ῥοὴ κρείων Ἀγαμέμνων: ὅτι τὸ τῶν οὐχ ὡς ἄρδρον παρείληπται, ἀλλ' ἀντὶ ἀντωνυμίας τῆς τούτων, καὶ παραλέλειπται ἡ ἐν πρόθεσις, ἐν ᾗ, ἐκ τούτων τῶν πόλεων ἑκατὸν νηῶν ἤρχεν. A. V. p. 25 et 30.

579 κυδίδων, πᾶσιν δὲ μετέπειπεν ἡρώεσσιν,
(Agamemnon)

οὐνεκ ἄριστος εἴην, πολὺ δὲ πλείστον ἄγε λαοῦσι.

579. 580: ὅτι Ζηνοδότος ἀμφοτέρους ἡθέτηκεν, ἐπεὶ διὰ τῶν ἐξῆς (768) ἄριστος ὁ Αἴας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασιν εἰσιν οὗτοι ἄριστοί, ὁ μὲν πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ. A.

582 Μέσσην: ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λυκαονικῆς Μεσσηνίαν λέγει, συγκόπως τοῦτομα (v. 502). A. Ar. 241.

592 Θρύον: ἡ διπλή, ὅτι Θρύον εἶπε τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις (Δ 710). A. Ar. 241.

596 Οἰχαλίηθεν: ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὁμηρον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Ἑλβόιας πεποιήκασι (v. 730). A. Ar. 185.

597 στεύτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν: ὅτι τὸ στεύτο κατὰ διάνοιαν ἠρίζετο, σὺν ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν νεκρίαν ἡθετημένοις· στεύτα δὲ διπράων (λ 583. Ar. 106). καὶ ὅτι εἶπερ ἂν αὐτὰς ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. (cf. ad Γ 25). A.

599 αἱ δὲ χολώσάμεναι πηρόν θάσαν: ἡ διπλή, ὅτι πηρόν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ῥῆθης πηρόν· τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερόν κισθαρωδῶ ὄντι, εἰ τῷ ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν; καλλὸν γὰρ προσεκτιθεὶς εἶν ἐγέ-

B.

νετο τῇ φωνασίᾳ· τὸν γε δὴ τῷ Δημόδοκον ἢ Μοῦσα
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερος, δίδου δ' ἡδελαν ἀοιδὴν (964):
A. ὡς ante ἀπαδέξαντο ins. L. quas emendatio facillior ea,
quam dedit in Aristarcho p. 190.

605 οἱ Φένεον ἐνέμενοντο καὶ Ὀρχομενὸν πα-
λύμελον: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ,
ὅτι τῷ ἐπιθέτω διίσταλκεν. A. Cf. 511.

612 αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας ἐνσεέλιμους περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.

612: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ Ἀτρεΐδης ἐπεί οὐ σφι
(614) Ζηνόδοτος ἡθέτηκε τρεῖς στίχους. ἀναγκαῖοι δὲ εἶσιν·
παριστόρηται γὰρ δι' αὐτῶν ὅτι παρέσχεν αὐτοῖς ναῦς ὁ
Ἀγαμέμνων. A.

616 ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσιον ἐσχατόωσα
πέτρῃ ἐν Ἰλαινῇ καὶ Ἀλίσιον ἐντὸς ἔεργει.

616 (Ἐρμίνην): ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ἔγραψε.
γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. A.

620 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
νῆες ὁ μὲν Κτεάτου ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε.

621: ἡ διπλὴ ὅτι παρὰ τὸ εἰδιαμέμεν πρὸς τὸ πρότε-
ρον ἀπήντηκεν· ἔστι γὰρ ὁ προκαταγεγραμμένος Ἀμφίμαχος
Κτεάτου νῆος, ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου, καὶ ὅτι οὕτως εἰ-
ρήκεν Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτορίωναν (Cf. p. 19). A.

625 αἱ δ' ἱὲν Δουλιχίου Ἐχινάων θ' ἱερῶν:
ἡ διπλὴ ὅτι οὐχ ὡς πεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινάων
οὕτως εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐν Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων
Ἐχινάων, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἐχίνα εἴρηκεν Ἐχινάων. (Ag.
236). A. Lobeck proll. path. 221 vult. Ἐχίμαι.

626 εἴπω, αἱ ναῖονες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἱ
ναῖονες, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν. σὴ ποιεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναῖον-
ται. A. Cf. p. 3.

627 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέρης ἀτάλαντος Ἀρηί,
Φυλείδης, ὃν τίκατε δειφίλος ἱππῶσα Φυλεύς,
ὅς ποτε Δουλιχίον δ' ἀπενάστατοι ἡ διπλὴ πρὸς
τὴν ἀμφιβυλίαν, πότερον ὁ Μέρης ἀπώκησεν ἢ ὁ Φυλεύς,
ὁ καὶ ὁμηρεώτερον· Ὀμηρος γὰρ εἰ πρὸς τὸ δευτέρου πρὸ-

B.

τερον: ἀπαντᾷ (Ar. 18). Α. αἰ non semper significat, v. modo ad 620, sed *plerumque*, ut haud raro apud grammaticos. L.

634 ἡδ' οἷ Σάμιον ἀμφανέμενοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡδ' οἷ Σάμην (nonne addendum ἐπέμενοντα? L.), καὶ ἄμετρον ποιῶν, καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ (cod. ὅς) λήγοντα· μεσσηγύς: Τενέδοιο Σάμοιό τε· (error pro μεσσηγύς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε d 845, ortus ex confusione cum N 33 μεσσηγύς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου) οὐ γὰρ εἶπε Σάμης τε. (Ar. 238). Α. Cf. Φ 232 (δαίλη δαίλος) et scholl. ad E 397 (πύλη πύλος).

641 οὐ γὰρ ἐτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος νῆες ἦσαν, οὐδ' ἂρ' ἐτ' αὐτὸς ἔην, θάναθ' ἔθανθός Μελέαργας.

641: ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν, ἵσως ὑποπτεύσας τὸν Μελέαργον κχωρισθαι τῶν Ρίνεως παιδῶν (quod intellexerunt οἱ νεώτεροι: Herod. π. αἰγμ. Waltz Rhetores 8, 605). εἴρηται δὲ ἐξ ὀνόματος κατ' ἐξοχὴν, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ζεύς δ' ἐπεὶ οὐκ Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα (N 1). καὶ γὰρ ὁ Ἑκτωρ Τρῶς ἦν. Α.

649 ἄλλοι θ' οἷ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφανέμιοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι νῦν μὲν ἐκατόπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἦτοι οὗν ἐκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολυπόλιν· ἡ ἐπὶ τὸν συντεγγύς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενέμεται νῦν, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. Α. Quod nunc excidit de Sophocle, puto fuisse δυοδεκάμηνον χρόνον, quem Herculem abessē dicūt choros in Trachinīs v. 648, quum alibi (v. 44, 164) accuratius quindecim menses dicantur. Similliter prorsus ex tragico exemplum contulerat Aristarchus supra ad v. 45. L.

654 Ῥαδίων ἀγρωχών. Sine dubio etiam hic notatum fuit, hoc adjectivum non Rhodiorum tantum epithetum esse: K 430. Ejus scholl. reliquiae exstare videntur in BL: ἄγαν γέρας ἔχοντων, ἐνείμων, cf. Γ 36.

658 βίη Ἑρακλεΐη: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἑρακλεΐη (i. e. Ἑρακλεΐη L.) καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ ἀντ' Ὀμηρικόν τὸ σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἑρακλῆος Ἑρακλεΐη ἐκπίπτει. Α. (v. ad E 638).

659 τὴν ἄγει ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σαλλήαντας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ Ἐφύρη αὕτη ἐτέρᾳ ἐστὶ τῆς Κορίνθου,

τῆς Θεσπεσίης οὐσα (Αγ. 236)· καὶ ὅτι σὺν τῇ ᾠ. Σιλλήεσσα τὸν ποταμὸν λέγει, ἀφ' οὗ τὸ παροικούν ἔθνος Σιλλοὺς καλεῖ. οἱ δὲ νεώτεροι Ἕλληνας λέγουσι πλανηθέντας (Αγ. 239). Α.

667 αὐταρ ὃ γ' ἐς Ῥόδαν ἴξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει αἶψα δ' ὃ γ' ἐς Ῥόδον, οἱ δύνανται δὲ ταχέως ἐληλυθέναι ἐπὶ τὴν Ῥόδον ὁ πρότερον μὲν ναὺς πεπηγώς, εἶτα ἀλώμενος καὶ οὖν εὐθυπλόησας. Α.

668 τριχθὰ δὲ ψῆκθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφιλήθην ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

668: σεσημειῖται πρὸς τὸν ἐξῆς ἀθετούμενον· οὐ γὰρ νοήσας τις, ὅτι τὸ σημαυνόμενον τοιοῦτόν ἐστι, καίπαρ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκοῦντες πόλεις ἀλλὰ τριχθ' διασπαρέντες, ἐφιλήθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, ἐξήχθρεον ὑπὸ τίνος ἐφιλήθησαν· διό προσέθηκετόν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει. Α. Αγ. 350.

669: ἀθεύεται. ἡ δὲ αἰτία προσιρρηται (668). Α.

670 καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευα Κραπνίων· ἡ διπλῇ ᾠῃ Πίνδαρος (Οἴ. 7, 59) κυρίως δέδεται χρυφὸν ὕσαι τὸν Δία, Ὀμήρου μεταφασὶ κακημέναυ θεῷ τοῦ κατέχευα πρὸς ἐμφασιν τοῦ πλοῦτος. Α. Αγ. 188.

673 Νιρεὺς, ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα, ἀλλ' ἀλαπαδνός ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

673. 674: 675: τριπλὸι στίχοις παράκεινται διπλᾶ περιεσφιγμένοι, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τοὺς δύο ἠθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον οὐδὲ ἔγραφεν, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμυμένου ἐν πᾶσι τὸν Ἀχιλλεῖα προτιροῦντα παρασιῆσαι (Pluyg. p. 11. Bekk. ed. VIII. στήσαι). Α.

681 νῦν αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαινον· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν οὕτως· οἱ δ' Ἄργος σ' εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὐθαρ ἄρουρης, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμῶς ὥσπερ προσιμαζομένον διὰ τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὴν ἀπὸ Θεσσαλίαν, οὐκ ἄντα συναφῇ τοῖς προσιρημένοις. Α.

684 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνας καὶ Ἀχαιοί· ἡ διπλῇ, ὅτι μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἕλληνας καλεῖ. Α. Cf. ad 529, Αγ. 233.

B.

686 ἀλλ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
οὐ γάρ ἔην κτλ.

686: ὅτι Ζηνόδοτος ἀδρακεῖ ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τῆς ὁ
γε κεῖτ' ἀχέων (694) στίχους ἐννέα. ἀναγκαῖοι δὲ εἰσιν·
δι' αὐτῶν γὰρ δηλοῦνται ὅτι ἐφ' ἐαυτῶν ἔμενον οἱ Μυρ-
μιδόνες. A.

689 ποσειδῶνος χωόμενος Βρισηίδος ἡνκόμοιο: ἡ
διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 28.

690 τὴν ἐν Αὐρνησοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας:
ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὴν ἐν Αὐρ-
νησοῦ. ὅσα ἐλαβε δὲ αὐτὴν ἐν Αὐρνησοῦ ἀλλὰ πρότερον
κατάξας τῷ Ἀγαμέμνονι ἐξαιρετον ἐλαβεν αὐτὴν γέρας. A.

692 Annotatum fuit tres Epistrophos esse: 856.

694 τῆς δ' γε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνοστήσεσθαι
ἐμελλεν: ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἀνατάσασθαι (Vill. ἀναστ.) ἐμελλεν, διὰ τοῦ καταπροηγουμέ-
νως λόγον ἀφαιρῶντος, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως δι' εὐφωνίαν.
οὐδὲ οἱ Αἰολεῖς δὲ οὕτω λέγουσιν. A. In ἀνατάσασθαι prae-
ter ἀντήσεσθαι a Bekkerō propositum etiam ἀνεν τῷ ὦ de-
litescere videtur. Reliqua manent in insolubilibus, nisi quod
in fine fuisse videtur: ἀλλ' οὐχὶ Ὅμηρος, εἰ μὴ σπανίως κτλ. L.

Πύρασον ἀνθεμόεντα

696 Δήμητρος τέμενος, Ἰωνά τε μητέρα μήλων:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸν Πύρασον λέγει Δήμητρος τέμενος, ἀλλὰ
πόλιν ἐστὶν Δημήτριον καλουμένην. A. Ar. 235 et cf. schol.
Nicanoris.

697 ἀρχιῶλον τ' Ἀντρώνα: ἡ διπλῇ περιστιγμένη,
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀρχιῶλην τ' Ἀντρώνα: καὶ εἰ
δηλονῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρών, κοινόν ἐστι τοῦ ὀνόματος, ὁ
ἀρχιῶλος καὶ ἡ ἀρχιῶλος. A.

701 τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (Protesilaum).
Notatum erat ab Aristarcho: omnium minime Hectorē intelligi
posse, ut reperitur in fabulis recentiorum, quia apud Homerum
Dardani a Trojans diversi: 819 T 215. Ar. 235. L.

718 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἤρχεν, τῶν δὲ εἰδώς:
ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῶν αὐ-
τῶν Φιλοκτήτης ἀγὼς ἀνδρῶν, ὁ δὲ ποιητὴς
προδιασυνίστησιν ἐν τῷ καταλόγῳ τὴν [περὶ] ἐκείνου ἀρετὴν. A.

B.

721 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν κήσῳ κείτο κρατερὸν ἄλγος πάγχυν,
 Ἀθήμῳ ἐν ἡραδίῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν.

721. Ad hunc fuit asteriscus. Harl. (Gram.) ad § 13: οἱ κείσπερον ἐν Ἰλιάδι κείται παρὰ Φιλονκτήτου.

722: ὅτι ἐν Ἀθήμῳ ἔμενε καταλειψομένης ὁ Φιλονκτήτης· οἱ δὲ νεώτεροι ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. A. Ag. 188.

724 ἐνθ' ὃ γε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μήσασθαι φεβέλλον
 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήτηαο ἄνακτες.

724: ἡ διπλὴ περιστοιχμένη, ὥς Ζηνόδοτος ταῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθέτησεν. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι γινῶναι ὅτι ὕστερον ἀπὸ κομίοθῃ ἐκ Ἀθήμῳ ὁ Φιλοκτήτης. A.

726 αὐτὸς μὲν αὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόδας γὰρ μὲν
 ἀρχόν·

ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν: ἡ διπλὴ περιστοιχμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοὺς δὲ Μέδων κόσμησεν, ἵνα συν-
 δῇσιν τὴν φράσιν, ἡδαικῶς τοὺς προϊοιμένους ἀρίστους. A. Videtur igitur Zenodotus etiam v. 726 ejecisse.

730 οἳ κ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου, Οἰχα-
 λιῆος: ἡ διπλὴ, ὅτι αὐτῆς Εὐβοίας ἡ Οἰχαλία παρὰ Ὀμη-
 ρον, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀλλὰ τῆς Θερραλίας (v. 596, Ag. 185). A.

740 τῶν αὐθ' ἡγαμόνευε μνησπόλεμος Πολυπόιτης,
 υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 τὸν δ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἰπποδάμεια
 ἡματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσαστο λαχνηέντας·
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὥς καὶ Αἰθίναςαι πέλασσετ·

745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γὰρ Ἀρουντεὺς ὄζος Ἄρης.

741: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τὸν ἀθάνατον
 τέκετο Ζεὺς· ὅπερ ψευδὲς (v. ad Φ 2). A.

742 κλυτὰς Ἰπποδάμεια: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ κλυτῆ
 κλυτὸς εἶπεν. A. Cf. p. 31.

745: ἡ διπλὴ, ὅτι διὰ μέσου τὰ περὶ τοὺς Κενταύρους
 παριστάνεται, τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ τοῦ λόγου, τῶν αὐθ' ἡγαμό-
 νευ μνησπόλεμος Πολυπόιτης, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γὰρ Ἀρουν-
 τεύει· ὄζος Ἄρης. A.

αὐτῶν ἡδ' ἱππῶν, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐποικε-
 763 ἱππῶν μὲν μὲγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιέες· ὅτι
 πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντησαν. A. Playgers p. 8.

B.

767 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας·
ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ἐν πολέμῳ φεγγὴν φόβον Ἄρεως εἰρήκεν·
ἀρετὴ γὰρ Ἰηππων οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀτα-
ράχως φεύγειν, διωκέμεν ἢ δὲ φέβεσθαι (E 223 ubi v.
ei Θ 107). A. Ar. 89.

791 εἶσατο δὲ (Iris) ψοσγγῆν υἱὲ Πριάμοιο Πολίτη,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκείῃσι πέπριθώς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροσάτῳ Αἰουήτῳ γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.

795 τῷ μιν λείσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις.

791: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ τῷ μιν λείσαμένη (795) ἀθα-
τουῦνται στίχοι πέντε. εἰ γὰρ ἔνεκα τοῦ προπαγγεῖλαι, ὅτι
παραγίνονται οἱ Ἕλληνες, ἦρκει ὁ Πολίτης, εἶπερ ὅπως
ἐπιτήρει· εἰ δὲ ἔνεκα τοῦ προτρέψασθαι μὴ τολμῶντας
πρόελθεῖν, ἔδει αὐτοπρόσωπον παρῆναι. ἔθος τέ ἐστὶ τοῖς
μεταμορφουμένοις θεοῖς κατὰ τὴν ἄφροδον ἀπολιπεῖν τεκμή-
ριον εἰς ἐπίγνωσιν. οἳ τε λόγῳ δούχ' οὕτως εἶδεν ἐσχημα-
τισμένῳ τοῦ Πολίτου ὡς πρὸς πατέρα, ἀλλ' εἰσὶν ἐπιτετα-
μένοι καὶ ἐπιπληκτικοί. καὶ τὸ Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ'
ἐπιτέλλομαι Πολίτη ἀνοίκειον· μᾶλλον δὲ Ἴριδι ἀρμόζει
ἐπιτάσσειν. A. v. 807.

802 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὥδ' ἔγε
ρέξαι: ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

807 ὡς ἔφαθ', Ἐκτωρ δ' οὐ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίη-
σεν: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω
(791) διασκευάσαντα (Ar. 350). οὐ κείται δὲ συντόμως ἡμῖν
τὸ ἠγνοίησεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπίσθησεν. A.

809 πᾶσαι δ' ὠγνῶντο πύλαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐμφασιν
ἔχει (Ar. 74) πολλῶν πυλῶν, μία δὲ ἐστὶ καὶ ἔστι τὸ πᾶσαι
ἀντὶ τοῦ ὅλαι. A. Cf. M 175, Ψ 135, Ar. 131.

819 Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν ἑὺς παῖς Ἀγχίσαο: ἡ
διπλῇ ὅτι τῶν Δαρδάνων ἤρχεν Αἰνείας, καὶ αὐτὸς ὢν Δάρ-
δανος. πρὸς τὸ τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ (701). A.

820 τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ: ὅτι πέ-
ριτεύει ἡ ὑπό. A. Pluyg. p. 8. — ? — Cf. p. 23. not. 2
et p. 27.

827 Πάνδαρος, ἢ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδω-
κεν: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸ τόξον λέγει ἀλλὰ τὴν τοξικὴν

B.

ἐμπειρίαν· τὸ γοῦν τόξον αὐτῶν ὁ παροξόος κατασκευάζει (A 110). A. Cf. O 441.

830 καὶ Ἀμφίτος λινοθώρηξ· ὅτι καὶ ἕτερός ἑστιν Ἀμφίτος Περικῶσιος Ἐλάτιος υἱός (E 612). A.

837 τῶν αὐθ' Ἰφρακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὁρχαμβος ἀνδρῶν,

Ἀσιος Ἰφρακίδης· ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Ἀσιος οὗτος ὁμῶνυμος ἐστὶ τῷ Ἐκάβῃ ἀδελφῷ (Π 719). ἐσημειοῦτό δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ Πυλαιμένους (Ar. 8). καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι (Ar. 368). A.

839 ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος· ὅτι Σελλήεις ποταμός ἐστιν Ἀσίας, ὁμώνυμος τῷ Θεσπρωτικῷ (ita L. pro τῇ Θεσπρωτίᾳ). A. Cf. O 531.

844 αὐτὰρ Θρήικας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείρωσ' ἤρωσ.

Aristarchum Πείρωσ' scripsisse apparet ex add. ad T 484.

846 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν.

Sed praeter hunc etiam Mentis Ciconum dux est: P 73.

851 Παφλαγόνων δ' ἦγείτο Πυλαιμένους λάσιον κτρ
ἐξ Ἑνετῶν.

851· ἡ διπλῇ, ὅτι οὗτός ἐστι Πυλαιμένης περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐζητήκασιν (E 576 N 643). A.

852 ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἑνετῆς. A.

856 αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἕτερός ἐστιν Ὀδῖος ὁμώνυμος (I 170), καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν Ἐπίστροφος. A. Immo· καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἕτερος Ἐπίστροφος (517) καὶ τρίτος παρὰ τοῖς βαρβάροις, Εὐήνου υἱός (692).

858 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομός οἰωνοστής· ὅτι νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις δὲ λέγει Χρόμιον τὸν αὐτόν (P 218). A. Et Ennomus ex homonymis A 422. L.

860 ἀλλ' ἰθάμῃ (Ennomus) ὑπὸ χειρὶ πόδωνιός Ἀιακίδαο

ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρώας περᾶζε καὶ ἄλλους· ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (Φ) οὐχ εὐρίσκεται ἐπ' ὀνόματι πίπτων. εἰώθε δὲ ὁ ποιητής τοὺς ἡγεμόνων θανάτους διηδῆλως λέγειν. εἰάν δὲ μὴ ὀρισθῇ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρός, δύναται ὁ ἕτερος μένειν. A.

862 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάγιος θεοειδής· ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ νεώτεροί τιν' Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν

B. Γ.

τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος σίχ' οὕτως· Αἰσχύλος δὲ συνέχευεν (cf. Γ 184). Α. Αρ. 238.

867 Νάσσης αὐτὸν Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων· ἡ διπλὴ ὅτι Θουκυδίδης (α', γ') λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων γλωττικὴν εἶναι· ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. (?) Α. Αρ. 233.

871 Νάσσης τ' Ἀμφιμάχος τε Νομίους ἀγλαὰ τέκνα, ὅς κ' αἰ χρυσὸν ἔχων πόλεμον δ' ἔαν ἦν τε κούρη· ἡ διπλὴ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάσσου λέγει· καὶ ὅτι οὐ λέγει ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσά, ὥς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσαῦν· λέγει γὰρ ἦν τε κούρη· ἐναπλέκοντο γὰρ χρυσὸν οἱ βάρβαροι· πλοχμοὶ δ' οὐ χρυσαῖοι καὶ ἀργύρεοι ἐσφῆκοντο (P 52). Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

3 ἦν τε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό, αἶ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον.

3 οὐρανόθι πρό· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ· διὸ καὶ τὰς τοῦ Ὀλύμπου κορυφὰς ἐπουρανίους νοητέον. Α. Cf. Αρ. 167.

4· ἡ διπλὴ, ὅτι χειμῶνα οὐ τὴν χειμερινὴν κατάστασιν λέγει, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θράκης· οὐ γὰρ ἐνστάντος χειμῶνος, τότε (i. e. tum demum) ἀπαιροῦσιν, ἀλλὰ προσδοκίας οὔσης. Α.

10 εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὁμίχλην, ποιμήσιν οὐ τι φίλην, κλέπτει δὲ τε νυκτὸς ἀμείνω.

10· ὅτι τὸ εὐτε οὐκ ἔστι χρονικὸν ἀλλ' ὑμαιοματικόν, ἀναλογοῦν τῷ ἦν τε. Α.

11· ἡ διπλὴ, ὅτι τινὲς γράφουσι οὖν τῷ ἡ ἀμείνων, εἰ δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἐστὶ, χωρὶς τοῦ ἡ γράφεται· ἀνάλογον γὰρ ἐστὶ τὸ (τῷ? O 718) ἀμείνονα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἀντὶ τοῦ νυκτὸς ἀμείνω — Α. — an πολλὸν ἀμείνω? L.

Γ.

13 *κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀελλῆς, ἀλλὰ κονίσσαλος ἀελλῆς, ἀελλώδης. Α.*

18 *καὶ ξίφος· αὐτὰρ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἄριστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ θηιοτήτι.*

18. *Excidisse videtur adnotatio de duobus jaculis quibus Paris armatus est: Α 43.*

19. 20: *ἀθετοῦνται ἀμφοτέροι· ὁ γὰρ παρδαλέην ἀνελήφως καὶ τοξικὴν στολὴν ἔχων οὐκ ἂν προκαλοῖτο εἰς μοιρομαχίαν, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ τούτῳ ἔρχεται ὄνειδισθεὶς ὑφ' Ἑκτορος. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσθαι. Α.*

25 *παινῶν· (leo) μάλα γὰρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτόν*

σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζυχοί.

25: *ὅτι τὸ εἴπερ ἂν αὐτόν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λέγῃ εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν (B598) ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταί. Cf. p. 12, 1. Καὶ ὅτι ὁ τέ σὺν-δεσμος περισσεύει (p. 34). Α. Cod. θέλοιεν pro ἀείδοιεν.*

27 *ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα*

ὁφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην: ἡ διπλῇ περισειγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλείτας, τὰς ἁμαρτίας ἐκλαμβάνων. κρεῖττον δὲ αὐτόν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτην. Α.

31 *κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατεπλάγῃ. Α.*

36 *Τρώων ἀγερώχων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγερώχους τοὺς Τρώας, οὐ μόνον τοὺς Ῥοδίους (B654), ὡς τινες ψήθησαν, διὰ τὸ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφήν· ὁ γὰρ Ὀμηρος ἀγερώχους τοὺς ἄγαν γεράρχους καὶ σεμνοὺς λέγει. Β.*

44 *φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ συγκοπὴν τὸν πρόμαχον εἰρηκεν, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Αγ. 45) τὸν βασιλέα. Α. Αγ. 109.*

48 *γυναικ' εὐειδέ' ἀνῆγες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἔστι γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς ἄρκτους. Α. ἄρκτους pro αὐτοὺς L. (cl. I 337) Herod. p. 460.*

49 *ἐξ ἀπίης γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀγεσιώ-*

Γ.

σαν, οὐκ ὥς οἱ νεώτεροι τὴν Παλοπόννησον. φησὶ γοῦν ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (π 18). AV. Ar. 233.

52 ἀρρήφιλον Μενέλαον. Notaverat epithetum ἀρρήφιλος Menelao a poeta constanter dari. Si igitur Apollon in Phaeonopis persona (P 588) eum μαλθακὸν αἰχμητὴν appellet, ab hoc nequaquam exprimi poetae sententiam de Menelai moribus et iudole.

54 οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς μὴ εὐρίσκοντες κατὰ τὴν ποιήσιν τὸν Ἀλέξανδρον κίθαρίζοντα, μετέγραψαν κίθαρις· τοῦτο δὲ πύλου γένος εἶναι λέγουσιν. πολλά δὲ ἐστὶν ἀπαξ λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ. A.

56 ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλεήμονες. οὐκ ἐλευοῦσι δὲ αὐτόν, ἀλλὰ μισοῦσιν· οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεύθανον· ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο (453). διὰ δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἑκτορα εὐλαβοῦνται αὐτῷ ἀντιπράσσειν (Cf. ad H 390). A.

65 οὐ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀπόβλητα, ἐκὼν οὐκ ἄν τις ἔλοιτο. A. „Sine dubio de significatione vocabuli ἐκὼν exposuerat.“ Ar. 212.

71 ὅππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται: διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ὄν κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἔχει τὸ π. A.

73 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμύοντες ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ναίοιμεν. γελοῖος δὲ ἐστὶν ἑαυτὸν καταριθμῶν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀθλότητος οὔσης εἰ νικήσῃ (Cf. 257). A.

80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκειν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει. A. De hoc loco fusius dictum Ar. p. 74 sq.

82 ἶσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ βάλλετε ἀντὶ τοῦ τιτρώσκετε. A.

83 στεύεται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαῖολος Ἑκτωρ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στεύεται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὀρίζεται. A. Ar. 106.

Γ.

92 ὁππότερος δὲ καὶ νικήσῃ κρείσσων τὰ γένηται· ἡ διπλὴ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ὃ κρείσσων. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τὸ ὃ προσλαμβάνει. Α.

98 φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη.

Ἀργεῖους καὶ Τρῶας· ἡ διπλὴ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, ὡς ἀποστροφῆς τοῦ λόγου γεγονυίας πρὸς αὐτούς. ἔστι δὲ διακρινθῆναι διχῶς χωρισθῆναι, ὃ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν (*puto pro judicium subire* Ar. 151). Α.

100 εἶνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς· ἡ διπλὴ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔνεκ' αὐτῆς. ἔστι δὲ ἀπολογούμενος Μενέλαος, ὅτι αὐτῇ περιέπυσεν ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ μέντοι τοῦ ἔνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατήρξεν. Α.

103 οἴσεται δ' ἄρνα· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ οἴσεται, ὅτι σὺ μέλλοντός ἐστι χρόνου ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ οἴσας, ὃ ἐστι φέρε. Α. Cf. O 718 X 481 et p. 6.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἄγεται. Α. Cf. p. 6.

108 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·

οἷς δ' ὁ γέρον μετέησιν, ἅμα πρίσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὃχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

108: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λεύσσει ὅπως (110) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπολογία ἐστὶν αὕτη ὑπὲρ τῶν παραβάντων Πριάμιδων. εἰ γὰρ κατὰ κοινοῦ αἱ φρένες τῶν νέων κρέμονται, οὐδὲν ξένον ἁμάρτημα πεποιθήκασιν. Α. Et accessit significatio vocis ὀπλότερος non Homericā de qua v. A 324 Ξ 267, Ar. 183. L.

122 εἰδομένη γαλῶ· ἡ διπλὴ διὰ τὸ γαλῶ Α. Fortasse propter diaeresin (cf. Γ 273). Idem cod. haec habet: γάλως, ὃ ἐστὶν ἀνδραδέλφη, ὡς Ἀθως· καὶ διαίρεσις γαλὼν ὡς Ἀθῶω δ' ἐπὶ πόντῳ (Ξ 229). Α.

124 Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· φησὶ γοῦν Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδραν (N 365). V. Fluxisse videtur ex Aristonico. Cf. p. 31.

126 δίπλακα πορφυρέην· ἡ διπλὴ, ὅτι παραλέλει-

Γ.

πται τὸ κύριον, ἡ χλαῖνα. λέγει δὲ διπλακα χλαῖναν, ἣν ἐστὶ διπλὴν ἀμφιέσασθαι. A. Verba, si quis forte aliquid dubitet, confirmantur ab Eustathio hinc referente. Ψ293 servatum ad διπλακι δημῶ in V: ὅτι ἀρσενικῶς. Certe vix dubito Aristonico fere sic annotatum fuisse: ὅτι νῦν ἀρσενικῶς, πρὸς τὸ διπλακα, πορευρέην: quo confirmatum est, διπλαξ adiectivum esse, et ubi de palla dictum, παραλελειφθαι τὸ κύριον, τὴν χλαῖναν. Nec χλαῖναν διπλὴν ἐπεαδίην K 134 praetermissum fuerit. L.

138 τῷ δὲ καὶ νικήσαντι φίλη κεκλήση ἄποιτις: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ καὶ (cf. p. 33), καὶ ὅτι πτωσίς ἐνὶ ἡλ-
λακται, ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ νικήσαντος (cf. p. 22). A.

143 οὐκ οἷη· ἄμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,

Αἰθρη Πιπθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις.

144 Αἰθρη: εἰ μὲν τὴν Θηοῦς λέγει μητέρα, ἀδειτη-
τόν· ἀπίθανον γὰρ ἐστὶν Ἑλένης ἀμφίπολον εἶπαι τὴν οὐ-
τως ὑπεραρχίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ζῆν διὰ τὸ μῆκος τοῦ
χρόνου. εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων,
δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσὶν ὁμώνυμοι τινες κατὰ
τὰ Ἰλιακά, Ἀδραστος, Τεύθρας, Οἰνόμαος. A. H. e. ho-
monymy cum claris quibusdam regibus: v. ad E148. Ceterum
non dubito, quin pars Aristonici notae intercederit, in qua
dictum fuerit, probabiliorē tamen esse athetesin. Primum enim
tanto magis mirandam esse hanc homonymiam, quae duplex sit
in patre et filia: et hoc quidem ex conjectura dico: dein acce-
dere ad haec adiectivum βοῶπις, quod de heroina praeter
hunc versum semel tantum inveniat in H9. Ad eum enim ver-
sum Aristonicus: ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώωνος τὸ ἐπίθετον,
καὶ ἐν τῷ ἀθετουμένῳ (F144). Unde primum apparet, hic
etiam de βοῶπις monitum fuisse, et inventum esse in eo mo-
mentum suspicionis, deinde brevitatis causa recte potuisse Ari-
stonicum τὸν ἀθετούμενον dicere, si hic additum fuerit, veri-
similius ἀθετεῖσθαι: ut nunc est, non potuisse. L. Cf. Ar. 362.

152 δεινδρέω: ἡ διπλὴ περιστεγμένη, ὅτι Ζηηρόδοτος γρά-
φει δένδρει. ὁ μὲν οὖν λέγων δένδρος ὡς κάλλος ἐρεῖ δέν-
δρει ὡς κάλλει, ὁ δὲ δένδρον ὡς βᾶθρον ἐρεῖ δένδρῳ ὡς
βᾶθρῳ. Ὁμηρος δὲ λέγων δένδρεον ὑψιπέτηλον (N437)
ὡς χάλκεον, ἐρεῖ καὶ δεινδρέν ὡς χαλκέν. A.

I.

οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰόσαν,
155 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον:

Ζηνόδοτος γράφει ἄκα. εἶτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἑστίν, ὅτι ἄκα ἐπορεύετο, ἀπραγές ἐσται· εἶτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ἄκα διαλέγοντο, ἀνάρμοστον· βραδυλόγοι γάρ εἰσιν οἱ γέροντες. Α.

163 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν — ἴδῃ· ἢ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὤ γράφειν ὀμηρικώτερον. Α. Cf. p. 2.

184 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσιν: ἢ διπλῇ, ὅτι διαφέρει ἡ Φρυγία τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νωώτεροι συγχέουσιν (Αγ. p. 238). καὶ ὅτι τὸ ἦδη παρείληπται ἀντὶ χρονικοῦ τοῦ ποτέ· διὸ καὶ παραλλήλως λέγεται τὸ ἦδη τῷ ποτέ· ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἦλυθεν (205). Α.

205 ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἦλυθε διος Ὀδυσσεύς: ἢ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως τὸ ἦδη (cod. δὴ) τῷ ποτέ (Cf. 184). Α. V. ad N 276.

206 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης: ἢ διπλῇ ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης. αὐὸ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν, τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἀγγελος. Α. Cf. A 384, Apoll. lex. 7, 12. Voss. h. Cereris 440.

207 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα: ἢ διπλῇ ὅτι παραλλήλως ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἐξνίζεῖν τίθησιν. Α. Αγ. 150 et cf. ad N 276.

211 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρότατος ἦεν Ὀδυσσεύς: ἢ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι *Ζηνόδοτος* σὺν τῷ ὤ γράφει ἐξομένων. τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις ἐπιδέχεται (cod. ἔχει, v. ad A 8), ἀμφοτέρωι ἢ ἀμφοτέρωι. καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρωι δὲ καθήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθήμενων δὲ ἀμφοτέρων, καὶ ἐστὶ σῖνηθες, ὡς ἐπ' ἐκείνου σὺν δὲ δὴ ἐρχομένω (K 224). οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν (μ 73), ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. AV. Cf. p. 19.

219 ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκον: ἢ διπλῇ πρὸς τὰ ἀστεμφές, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον. ὁ γὰρ Ἀνακρέων σὺ γὰρ ἦς ἐμοιγ' ἀστεμφής. Α.

220 φαίης καὶ ζᾶκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι: ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει (A 699 O 544) ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον· κατὰ μέντοι γὰρ Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐλληπτιέον ἐν ἴσῳ τῷ ἔφη τις ἂν, ὡς ἔχει τὸ ἐνθ' οὐκ ἂν βρῆζοντα ἰδοῖς (A 223) ἀντὶ τοῦ ἰδοῖς τις ἂν. Α. Cf. p. 8.

Γ.

224 οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆες ἀγάσσαμεθ' εἶδος
ιδόντες· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σιωπώμενον, ὅτι συνυπακούσαι
δαὶ τὸ ου τότε οὕτως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος ιδόντες, ὡς τὴν
κατὰ λόγον δύναμιν. Α.

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἔρκος Ἀχαιῶν.

230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν· ἡ διπλῇ, ὅτι πλησίον
ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσετο καὶ (ins. L.)
κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν (Δ 251, 273) συμφώνως. παραιτητίον
ἄρα ἐκείνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ καταλόγῳ (B 558) ὑπὸ
τινῶν γραφόμενον στήσε δ' ἄγων ἔν' Ἀθηναίων ἴσταντο
φάλαγγες· οὐ γὰρ ἦσαν πλησίον Αἴαντος Ἀθηναῖοι (Δ326).
Α. Ατ. 230.

243 ὡς φάτο, τοὺς δ' ἦδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα

ἐν Ἀκαδαίμονι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ· ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει ἐῆ ἐν πατρίδι (Apollon. constr. 157, 18;
pron. 60). εἶτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων ἔσται τὸ ἐῆ, ἐνικὸν
οὐχ ἀρμόσει· εἶτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἐκθεσμιόν ἐστι τὸ οὕτω
λέγειν, τοὺς δ' ἦδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα ἐν τῇ αὐτῆς
πατρίδι. Α.

256 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· ἀστερίσκος, ὅτι νῦν
ὀρθῶς ἐν τῷ τοῦ κήρυκος λόγῳ γράφεται ναίοιμεν, ἐν δὲ
τοῖς ἐπάνω, ὅτε Ἀλέξανδρος λέγει (74) οὐκέτι. Α.

261 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνειν ὀπίσσω·
πάρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ· ἡ διπλῇ, ὅτι δύο ἐπεδέχοντο οἱ
δίφθοροι· διὸ νῦν Πρίαμος ἡνιοχεῖ παραιβατοῦντος τοῦ Ἀν-
τήνορος. καὶ ὅτι οἱ ἥρωες πάντες ἐμπειροὶ καὶ αὐτουργοί·
διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ναυπηγεῖ καὶ κυβερνᾷ. Α.

263 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίον δ' ἔχον· ἡ διπλῇ, ὅτι
παραλείπει τὸ πυλῶν, καὶ ὅτι ἀδιαίρετως ἐξενήνοχεν· εἰ-
θίσται γὰρ λέγειν Σκαιῶν (X 6). Α.

269 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τῶν
Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις σπονδαί τ' ἄκρη-
τοι (B 341). Α. Ατ. 199.

271 μάχαιραν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν
καλεῖ· διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρητῆσθαι τῷ κουλεῷ τοῦ ξί-

F.

φους. τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ, ξίφος, φάσγανον· [καλοῦ-
σιν] συνώνυμα γάρ. A. Ita nunc L., non ut Ar. 98.

273 ἄρνων ἐκ κεφαλῶν: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει ἄρνέων ἐκ κεφαλῶν. ἀπὸ δὲ τῶν
κατὰ τὴν ὀρθὴν ληγόντων εἰς ἑς οὐ γίνονται τοιαῦται διαι-
ρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ' εἰ δὲ ἄρνες, ἄρνων. ἀπὸ δὲ
τοῦ κεφαλαί κατὰ λόγον κεφαλῶν. A. Alii Zenodotum ἄρ-
νέων pro ἄρνείων accepisse putabant: Epimerism. p. 239. L.

276 Ἰδθηθεν μεδέων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδης
μεδέων. A. Cf. p. 27.

277 ἡέλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ: ἡ διπλῇ περισστι-
γμένη, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς καὶ δὸς φίλος (p415),
καὶ ἀλλὰ φίλος. θάνε καὶ σύ (Φ 106) (et φίλος ὡ Με-
νέλαε A 189 L. cf. p. 18). καὶ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐν
'Οδυσσεΐα ὡκέα θ' ἡελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἡλθεν
(μ. 374) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντας ἐφορῶντι. A.

καὶ οἱ ὑπένερθε καμώντας

279 ἀνθρώπους τίνυσθον: ἡ διπλῇ περισστιγμένη
πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἐκ τοῦ δυνικῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον
ἐλέγχεται, ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λό-
γος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. A. Cf. p. 15.

280 μάρτυροί ἐστε: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει μάρτυρες. Ὀμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ
ἐνικὸν λέγει· Ζεὺς δ' ἄμμ' (cod. ἄμ') ἐπιμάρτυρος
ἔσσω (H 76), οὐ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι. A.

286 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν: ἡ διπλῇ, ὅτι
τιμὴν τὸ ἐπιτίμιον λέγει, ὁπολλάκις λέγει ποινὴν. A. Ar. 152sq.

297 ὥδε δέ τις εἵπασκεν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὥδε οὐ-
δέποτε τοπικῶς, καθάπερ ἡμεῖς, λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως
τοῦτο παραλαμβάνει. A. Ar. 84.

305 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν: ὅτι θηλυκῶς αἰετὴν Ἴλιον
λέγει. A.

306 οὐ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι:
παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

δεύτερον αὐτὸ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν

οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον

335 χάλκεον, αὐτὰρ ἐπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.

Γ.

334. 335: ἡ διπλὴ περισειγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκε, καὶ μετὰ τὸν οἶον κασιγνήτοιο ὑπετάσσει κρατὶ δ' ἐπ' ἐφθίμῳ κυνέην εὐευστον ἔθηκεν Ἰππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν· Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει· Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετ' ἀσπίδα θυσσάνόεσσιν. ὥστε ἐναντίως τῷ Ὀμηρικῷ ὀπλισμῷ (Α 30, 32 Ο 480) ἔχουν· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων. A. Verba ὁ οἱ — θυσσαν., quae sunt apud Villos., exciderunt apud Bekk.

339 ὥς δ' αὖτως Μενέλαος ἀρήτιος ἔντε· ἔδυνεν· ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει (v. 361)· εἰ δὲ ὡσαύτως τῷ Ἀλεξάνδρῳ καθώπλισται, πάντως κἀκεῖνος εἶχε ξίφος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 194.

351 Ζεὺ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὃ με πρότερος κἀκ' ἔοργεν διον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι.

352: ἀδεύεται, ὅτι οὐκ ἀναγκαίως ἐπιλέγεται· καὶ γὰρ ὁ καιρὸς τὸ σύντομον ἔχειν θέλει. καὶ διον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει. A. Etiam Ψ 581 ἀδεύεται, ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφεῖς, ἐργιζόμενος αὐτῷ. Sed quod epithetum non apte positum esse videbatur, id solum nec hic nec illic satis fuisset ad suspicionem firmandam. Nequaquam enim fugerat Aristarchum, esse quaedam epitheta apud Homerum nominibus quasi propria et ita firmiter adhaerentia, ut ne tum quidem divelli possint, si significatio eorum ab aliquo loco vel tempore aliena sit. Veluti aquae Scamandri amoenae dicuntur quamvis sanguine suffusae, vestes fulgentes quamvis ita sordidae ut lavari debeant: v. ad Φ 218. Cf. ad Ζ 160 (δι' Ἀντίου) Η 75 (ubi Hector se ipse divinum appellat) Ψ 304 (ubi pigri Nestoris equi ὠκύποδες audiunt). Ne vs. Α 432 quidem obelo notatus, quamquam alterum ejus dimidium inconcinne adsutum est.

354 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξει, ὃ κεν φιλότητα παρούσχη· ὅτι σαφῶς νῦν φιλότητα τὴν ξενίαν εἴρηκεν. BDL.

361 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος· ἡ διπλὴ, ὅτι ξίφος ἔχει, πρὸς Ζηνόδοτον (334). A. Ar. 195.

364 οὐρανὸν εὐρύν· ἡ διπλὴ περισειγμένη, ὅτι Ζη-

Γ.

νάδοτος γράψει αἰπὺν. αἰπὺ δὲ ὄρος ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ σύ-
ρανός ἐνός· παρῆκει γὰρ τῇ γῇ. Α. ΑΓ. 168 ποί.

367

ἐν δέ μοι ἔγχος

ῥίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν· ὅτι
σαφῶς τὸ οὐδ' ἔβαλόν μιν σημαίνει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα
αὐτόν. Α. ΑΓ. 72 et 65 ποί.

371 ἄρχε δέ μεν πολύκεστος ἱμάς· ὅτι πολύκεστος
ὁ πολυκέντητος· ἐν δὲ τούτῳ ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς
ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κιστὸς ἀπὸ τρύπου· τῇ νῦν
τ' οὗτον ἱμάντα — Ποικίλον (Ξ 219). ὁ δὲ Καλλίμαχος
ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κιστὸν ἐκδέχεται. Α.

αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων

380 ἔρχεῖ χαλκείῳ· ζητεῖται ποίῳ ἔρχεῖ· ὃ γὰρ εἶχεν,
ἐξηκόντισεν· διὸ ἡ διπλῇ. λεκτέον οὖν, ὅτι ἐπώρουσεν ἐφ'
ὃ ἐξηκόντισεν ἔγχος ἐνεχόμενον τῇ ἀσπίδι καὶ τῷ θώρακι
τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἵνα τοῦτο ἐκπαύσας ἀνέλοι αὐτόν. οὕτως
οὖν ληπτέον τὸ ἐξῆς, ἐπόρουσε ἔρχεῖ χαλκείῳ, εἴτα χωρὶς
κατακτάμεναι μενεαίνων. Α. ΑΓ. 212.

391 δινωτοῖσι λέχεσσι· ὅτι δεινωτὰ λέχη λέγει ἤτοι
διὰ τὸ τετρανεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἐντασιν τῶν
ἱμάντων· πρῶτῃ γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ.
Α. In πρῶτῃ aliquid vitii esse videtur. L.

392

οὐδέ κε φαίης

ἄνδρὶ μαχησάμεναι τόν γ' ἐλθεῖν· ὅτι ὡς πρὸς
τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου προσώπου, ἀντὶ τοῦ φαίῃ τις ἂν.
Α. Cf. p. 8.

395 ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν.
καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν
στήθεά τ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα κτλ.

395· ὅτι οὐ δεῖ ἀκούειν ἐκ τοῦ θυμὸν ὀρῖνεν ἐθί-
μιωσεν, ἀλλὰ τὸ παρώρμησεν· δεξιόμενος δὲ τις τὸ πρότερον
τοὺς ἐξῆς ἐνδιακινεῖ (ΑΓ. 350; de signif. cf. ad Α 208).
διὸ ἀθειτοῦνται ἀπὸ τοῦ καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε ἕως τοῦ
ὡς ἔφατ'· ἐδδειςεν δ' Ἑλένη (418) στίχοι κγ'. πῶς γὰρ
ἡ γραία παλαιγενεὶ εἰκασμένη περικαλλέα δειρὴν εἶχε καὶ
ὄμματα μαρμαίροντα καὶ στήθεα ἱμερόεντα; καὶ βλάβημα
καὶ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστι τὰ λεγόμενα ἕξο παρ' αὐτόν

Γ.

λοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθου (ita Aristarch., cod. ἀπόειπε κελεύθους), μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν. καὶ εὐτελής κατὰ τὴν διάνοιαν μὴ ρ' ἔρεθε σχετλήη. αἰρομένων δὲ αὐτῶν, καὶ τῆς συνεπειᾶς γινομένης οὕτως· ὥς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε· Βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαεινῶ Σιγῇ, πάσας δὲ Τρωὰς λάθην, ἥρχε δὲ δαίμων — Α. — Add. καλῶς ἔχει, vel tale quid. L. Et si fides sch. Q. δ 12 et Eustath. (1479, 63), vox δούλη (409) suspicionem auxit. Καὶ ante παρὰ τὸ πρόσωπον inserui.

423 ἣ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κτε δια γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρα δίφρον ἰλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἀντί Ἀλεξάνδροιο θεᾷ κατέθηκε φέρουσα·
ἐνθα καθίς Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

423: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἐνθα καθίς Ἑλένη (426) στίχοις τέσσαροι παράκεινται διπλαὶ περιστοιχισμένοι, ὅτι Ζηνόδοτος μετετίθει τὴν συνέπειαν οὕτως ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος, Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ· ἀπρὸς γὰρ αὐτῇ ἐφαίνετο τὸ τῇ Ἑλένῃ τὴν Ἀφροδίτην δίφρον βασιτάζειν. ἐπιλέλησται δὲ ὅτι γρατὶ εἰκασταὶ καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα πράσσει. Α. Ar. 353. De hac ordinatione verborum τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα si quis dubitet, conferat: τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι vel ταῖς ἀσπίσιν (ad A 571 N 148), τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὀπλων (Π 822), τὸ παρηγμένον πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν (A 747).

432 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσαι ἀρρήφιλον Μενέλαον
ἔξαυτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλὰ σ' ἔγωγε
παύεσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι
ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

432: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἀφραδέως (436) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροί εἰσι καὶ τοῖς νοήμασι ψυχροὶ καὶ ἀκατάλληλοι. ἄμα μὲν γὰρ λέγει ἀλλ' ἴθι προκάλεσαι καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ἐπιφέρει ἀλλὰ σ' ἔγωγε παύεσθαι (ita Aristarch. cod. παύσασθαι) κέλομαι, ὡς φροντισζούσης. Α.

445 νήσῳ δ' ἐν κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ:

Γ. Δ.

ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐν Σπάρτῃ ἐμίγη τῇ Ἑλένῃ, ἵνα μὴ περιφανῆς γένηται· καὶ ὅτι ἄθλον πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κτανθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἣ ἐπιθετικῶς τὴν τραχεῖαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτῃ πρώτῃ ἐπέβη. Α. Αρ. 237.

453 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεῖθ' ἄνθρωπον, εἴ τις ἴδοιτο· ὅτι ἀπηλλοτριῶντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες. οὐκ ἂν οὖν λέγοι ἐν τοῖς ἐπάνω (56) ὁ Ἑκτωρ ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἐλεήμονες, ὡς Ζηνόδοτος γράφει, ἀλλὰ δευδμήμονες. Α.

458 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἣν τιν' ἔοικεν· ἡ διπλῇ περιστοιχισμένη, ὅτι Ζηνόδοτος ἀποτίνατον. συγχέεται δὲ τὸ δυνικὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον· (cf. p. 15) καὶ ἴγνῳρῃσιν ὅτι συνήθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ χρῆται Ὅμηρος, ἀποτινέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποτίνατε (cf. p. 14). Α.

460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλγαι· ὅτι ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἔν. Α. Pluyg. p. 8. Cf. p. 28.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

1 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐφνοχόει· ἡ διπλῇ, ὅτι παρθένος ἡ Ἥβη· οἰνοχοεῖ γάρ· (Αρ. 198) οὐκ ἄρα γεγάμηται ἔφ' Ἑρακλέους, ὡς ἐν τοῖς κατὰ (Αρ. 22) τὴν νεκυίαν ἡθιτημένοις (λ 602). Α. (Αρ. 186).

22 ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν οὐδὲ τι εἶπεν· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκέων, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξηγήκεται· οὐ γὰρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἡσυχῶς. [ὡς ὁ Ἀριστόνικος ἐν τοῖς σημείοις φησὶν cf. Αρ. p. 2]. Α. Cf. p. 31 et de loco ex Apollonio negligentissime adscripto Αρ. 36.

31 δαιμονίῃ, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ ῥέζουσιν· ἀντὶ τοῦ ἔρεξαν (cf. p. 4). ἄγνοεῖ δὲ τὴν κρίσιν (Αρ. 187). V.

Δ.

44 αἶ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
ναιετάουσι πόλῃες· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ἐκκερητικῷ ἀντί
τοῦ παθητικοῦ κέχρηται, ἀντί τοῦ ναιετάονται. A. Cf. p. 3.

46 Ἰλῖος ἱρή· ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον. A. Pluyg. 8.

51 ἦτοι ἐμοὶ τραῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃες
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη· ἡ
διπλῇ ὅτι τούτων τῶν πόλεων ἕνεκα συνεμάχουν τοῖς Ἑλ-
λησιν, οὐ διὰ τὸ ἀποκεκρίσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ κάλλος
αὐτῶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. A. Pertinet ad Ω 29, cf.
Ar. 187.

55 εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰώ· διαπέρσαι,
οὐκ ἀνύμ φθονέουσ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.

55. 56: ἀθιτοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι τὴν χάριν ἀναλύου-
σιν, εἰ καὶ μὴ προδεχθεὶς δύναται τοῦτ' ἔχειν. A. i. e. quia
nulla gratia Junoni a Jove deberetur, si Jupiter etiam nullis
precibus adhibitis optatum impetrare posset.

59 καὶ με πρὸς βυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομή-
της· ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν τιμῇ. A.

60 ἀμφοτέρον, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλῃμαι· ἡ διπλῇ ὅτι γενεῇ ἀντί τοῦ γένει· ἐκ Κρό-
νου γάρ. A.

64 σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτείλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι
τὸ ἐπιτείλαι ἀντί προστακτικοῦ κεῖται. A. Cf. p. 14. Idem
praecipit Apollon. 102 A, Et. M. 365, 40.

70 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθ' μετὰ Τρώας καὶ
Ἀχαιοὺς.

πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξῃσι — δηλήσασθαι· ὅτι τὸ μὲν ἔλθ' προστα-
κτικόν, τὸ δὲ πειρᾶν ἀπαρέμφατον ἀντί τοῦ πείρα προστα-
κτικοῦ. A. Cf. p. 14.

74 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρήνων αἶξασα· ἡ
διπλῇ ὅτι ὥς περὶ ὄρους τοῦ Ὀλύμπου λέγει. A. Ar. 169.

86 ἡ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῃ Ἀντηγορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένῃ, εἴ ποιν ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

88: τούτῳ καὶ τῷ ἐξῆς παράκεινται διπλαῖ περιεστι-
γμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος τούτου μὲν τὸ ἀκρτελεύτιον οὕτως

Δ.

γράφει εὔρε δὲ τὸν δευτέρον οἷδὲ γράφει, δο-
κῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι· καταλέλοιπε δὲ τὸ διζη-
μένην. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδῆκην ἀνάγκην εἶχεν
(malim ἔχει v. ad Γ 423) ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν. Α. Ar. 353.

90 ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστῶν

λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο· πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ
γενεαὶ ἀνθρώπων οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν (A251). AL.

100 οἵστυσον Μενελάου· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον. Α. Cf. p. 24.)

101 εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ· ὅτι ἀπὸ τῆς
Τρωικῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἐστὶν ὁ Πάνδαρος. Α. Ar. 237.

110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέ-
κτων. Non igitur ab Apolline Pandarus arcum accepit: ad B 827.

116

ἐκ δ' ἔλειπ' ἰόν

ἀβλήτα πτερόεντα, μελαινέων ἔρμι' ὀδυνάων· ἀθετεί-
ται (Ar. 10), ὅτι νῦν ἀπλῶς ἀβλήτον καὶ μηδέποτε βεβλη-
μένον καὶ ἀφειμένον, οὐχ Ὀμηρικῶς· τὸ γὰρ βάλλειν Ὀμη-
ρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησιν (Ar. 72). καὶ διὰ
τοῦ μελαινέων ἔρμι' ὀδυνάων οὐχ ὃ θέλει λέγει· ἔρμα
γὰρ καθ' Ὀμηρον ἔρεισμα καὶ κώλυμα, οὐ γίνεται δὲ ὀδυνῶν
κώλυμα τὸ βέλος. Α. Lehrs (Ar. 75 sq.) Aristonicum illud
argumentum de ἀβλής de suo addidisse censet.

122 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
λίγξε βιός.

123: ὅτι Ζηνίδοτος πρὸ τούτου τὸν ἐξῆς τέταχεν, οὐ-
τως ποιήσας ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ νεῦρα βόεια·
εἶτα αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
Νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, εἶτα
λίγξε βιός, οὐ νοήσας ὅτι διὰ τῶν παρεπομένων τοῦ ἔλκε
δ' ὁμοῦ καὶ νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν συνίστησι τὴν
ἐντασιν γεγεννημένην, εἰθ' ἐξῆς λέγει, ἐπειδὴ ἐνετάθη καὶ
κυκλοτερὲς ἐγένετο, ἀπέσπειλε τὸ βέλος. Α. Et propter σί-
δηρον, ad refutandam Zenodoti lectionem v. 139.

132 αὐτὴ δ' αὐθ' ἴθυσεν, ὅθι ζωσθήρος ὄχης

χρύσαισι σύνεχον καὶ διπλόος ἤκτετο θώρηξ· ἡ
διπλὴ, ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ,

Δ.

καθὸ ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθήκον μίχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων. Α. Αρ. 126.

135 διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο θαιδαλεύιο, καὶ διὰ θώρηκος πολυθαιδάλου ἡρήρειστο μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἐρυμα χροός, ἐρκος ἀκόντων, ἣ οἱ πλείστον ἐρυτο· διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς ἀκρότατον δ' ἄρ' οἶστος ἐπέγραψε χροά φωτός·

140 αὐτίκα δ' ἐρῶειν αἶμα κελαιναφες ἐξ ὠτειλῆς.

135: πρὸς τὸν ὀπλισμὸν· πρῶτος γὰρ ἐστι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ζωστήρ, καὶ κατὰ τοῦ στατοῦ καὶ κατὰ τοῦ ζώματος· ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα θώρακα καλεῖ, διόπερ ὅταν τοῦ ἐτέρου μνησθῇ, τὸ ἕτερον παραλείπει· ἐνδοθεν δὲ τούτων πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας ἡ μίτρα. Α. Cf. *ibid*.

138: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος, τὴν δὲ μίαν χρυσήν, τῇ ῥ' ἔσχετο (Τ 272), καθὸ ἡμαύρωσε τὴν φορὰν τοῦ δόρατος, ὅμως μέντοι διεκόνη, καθάπερ νῦν ἐπὶ τῆς μίτρας λέγει. Α.

139: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαλκός· ἐπιλέλῃται δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐπάνω (123) σιδηρᾶν τὴν ἀκίδα τοῦ βέλους εἶπεν εἶναι· καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκρον τὸν χρωῖα. Α. Cf. p. 31.

140: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστελλεῖ γὰρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν. Α. Αρ. 70.

141 ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μιήνη· ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς ἐλέφαντά ὡς βλαβερά προεινεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπιδῶκαν ἔρια λευκά· δεῖ δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἐλέφαντα. Α. προεινεγκάμενοι pro διεν. et δεῖ δὲ pro νῦν δὲ Lehrs. Herod. 460.

149 ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς· ἀθετεῖται πάλιν (140) διὰ τὴν ὠτειλὴν. Α. Αρ. 70.

154 τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων

χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπαισινάχοντο δ' ἐταῖροι· ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ στενάχοντο ὡς ὀρέγοντο. Α.

Δ.

157 ὥς σ' ἔβαλον Τρώες: ὅτι ἐκ βαλῆς ἔτρωσαν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἐρῶεν αἷμα (140). Α. Cf. 196.

159 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι: ὅτι εὐκρινὲς γίνεται ἐντεῦθεν τὸ κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον (Γ 269). οὐ γὰρ κεκραμένον ἔσπενδον. Α. Αρ. 199.

160 εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὅψε τέλει, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τελέσει καὶ σὺν τε μεγάλῳ τίσουσιν, ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον. οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρια. Α.

164 ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἄν ποι' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή: ἀντὶ τοῦ ἀπολείται, πρὸς ὃ ἡ διπλῇ (cf. Θ 373). Α. Cf. p. 11.

166 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης —

αὐτὸς ἐπισσεῖσιν ἐρμηνὴν αἰγίδα πᾶσιν: ὅτι τοῦ Διὸς ὄπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς· καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστικὴ ἐστίν. (cf. P 595, Αρ. 192). ἐπισσεῖσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισσεῖν· πρὸς ὃ ἡ διπλῇ. Α.

171 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην: ἡ διπλῇ, ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει. Α. Αρ. 232.

174 σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα

κλειμένου ἐν Τροίῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτώντων οὐκ ἀπικομίζετο τὰ ὀσῆα εἰς τὰς πατρίδας. οὐκ ἄρα Ὀμήρου ἐστὶ ταῦτα ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἄν αὖτε νεώμεθα (H 334). Α. Αρ. 197.

176 καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει: ἦτοι ὅτι ὁ κέ περισσός ἡ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλαται, ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἰποι ἄν. Α. De ordinatione verborum cf. ad B 488, de re p. 9.

182 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστι καθολικὸν ἐπίθετον τὸ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, ὅλον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο. Α. Cf. A 186 et p. 29.

186 εὐρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἡδ' ὑπένευσεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεὶς παραλέλοιπε τὸν θώρακα, ὥστε ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον

δεδηλωσθαι. A. Cf. ad 135. „Reliqua pars scholii et corrupta et suppositicia est.“ Ar. 126.

189 φίλος ὦ Μενέλαε: ἡ ὀρθὴ ἀντὶ τῆς κλητικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε. A. Cf. p. 18.

190 ἡδ' ἐπιθήσει

φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων: τὸ παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, ὡς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγῃσιν (Φ 127), ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως λέγει ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν. ABL. Cf. p. 10.

193 Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον

195 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήιον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

195: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι νῦν παρέλκει· ὄρᾳ γὰρ ὁ κῆρυξ τὴν χρεῖαν τοῦ Μαχάονος. A. Pertinet simul ad vs. 196, 197, et habet his tribus versibus textus obelos cum asteriscis appositos. Recte contra habent 205—7.

205 (195): ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν δεόντως λέγεται πρὸς Μαχάονα ὑπὸ τοῦ κῆρυκος. (Item duo sequentes: v. ad 195). A.

206 (196) ἔβαλεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ βολῆς ἐτρώσεν, πρὸς τὸ αὐτίκα δ' ἐρῶσεν αἶμα κελαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς (140). A. Bekker. hoc ad vs. 196 retulit, v. Pluygers p. 7, 11.

208 ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύορινεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὀρινεν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύορινεν· (Γ 395, cf. Ar. 107 not.) ὅτι οὐκ ἔστιν ἐθύμωσεν, ὡς ὁ διασκευάσας (Ar. 350) ἐκλαβὼν ἔταξε τοὺς ἐξῆς εἰκοσι τρεῖς στίχους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ παρώρμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. A. Deerat τρεῖς post εἰκοσι.

216 ζῶμά τε καὶ μίτρην: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (187) τοῦ ζώματος μνησθεῖς τὸν θώρακα παραλέλοιπεν. A. Ar. 126.

223 ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δίον: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πρὸς ὑφιστὸς πρόσωπον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἂν. A. Cf. p. 8.

226 ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀχήματα νῦν χωρὶς τῶν ἵππων ἄρματα εἶρηκε. A.

228 Εὐρυμέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ Ἀγαμέμνωνος

καὶ Νέστορος ὁμώνυμος ἦν ἡνίοχος Εὐρυμίδαν. Α. Cf. ad Θ 114 Α 620.

232 καὶ ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι: ἡ διπλῇ, ὅτι σπεύδοντας οὐχ οἷον ταχύνοντας, ἀλλ' ἐνεργοῦντας καὶ κακοπαθοῦντας. σπουδῇ δ' ἔξετο λαός (B 99) μετὰ πάσης κακοπαθείας. Α. Αρ. 122.

243 τίφθ' οὕτως ἔσθητε: ὅτι μετείληπται 'τὸ ᾧ εἰς τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ἔστατε. Α. Pluyg. 8.

244 πολέος πεδίοιο θέουσαι: ἡ διπλῇ διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν διὰ πρόθεσιν, ἔν' ἡ διὰ πεδίου. Α. Cf. p. 26.

246 ὡς ὑμεῖς ἔσθητε: ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔστατε. Α. Pluyg. 8.

251 ἤλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.

251: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρήτας. Α. Hoc ὡς ἐπὶ amat Aristonicus: 335, E 249, 700. Cf. p. 24.

261 εἰ περ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔσθηχ' ὥσπερ ἐμοί, πῖεσιν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

262: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ παντὸς αἱ τράπεζαι παρόκειντο, καὶ πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς μέρος ἐνεχείτο. Α. Αρ. 198.

273 ἤλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἡ τάξις Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος, πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον (B 557). Α. Αρ. 230. Huic versus Pluygers. p. 6. hoc scholium ascriptum esse dicit, quod Bekkerus ad v. 251 retulit. Ad rem nihil interest, utro loco ponatur.

277 μελάντερον ἤυτε πίσσα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἰρηκεν οὔτε μελάντερον πίσσης οὔτε μέλαν ὡς ἡπίσσα, κίχρηται δὲ τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἀπλοῦ. Α. Cf. p. 30.

282 κυάνεαι, σάκκισιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡρώων σάκκισιν. γέγονε δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ μέλανος νέφους (277) πρὸς τὸ κυάνεαι. Α.

295 Χρομίον τε: ἡ διπλῇ, ὅτι τρίτος οὗτος Χρομῖος Πύλιος, πρὸς τὰ Πυλαιμένους. Α.

τοὺς γὰρ ἀνώγει.

σφοδρὺς ἵππους ἐχέμεν μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.

Δ.

303 *ἡμιθέ τις ἰπποσύνη τε καὶ ἡνορέηφι πεποιθώς*“ κτλ.

303: ὅτι ἀπέστρεψε (cod. *εφε*) τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς, σχηματίζας ὡς ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἴποι. Α. Cf. p. 17.

306 ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἔκηται, ἔρχει ὀρεξάσθω, ἐπει ἢ πολὺ φέρτερον οὕτως.

307: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι ἐκ τοῦ ἔρχει ὀρεξάσθω ἐστὶν ἔρχει παταξάτω τις αὐτόν, ὥστε παραλείπει τὸ τις καὶ τὸ αὐτόν. καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦτο συνίστησιν, ἐπει ἢ πολὺ φέρτερον οὕτω, τὸν ἵνα τεθνάναι ἢ τὴν ὅλην τάξιν σπυγνθῆναι. Α. Pro utroque αὐτόν erat αὐτιῶν. „Si quis suum currum relinquens ad alius currum veniat, ferito eum aliquis.“ Eustath. 475, 40: κατὰ δὲ ἐτίρους ἐκείνος ὁ ἕτερος ὁμοεθνῆς, ὁ τὸ ἄρμα ἔχων, ἔρχος ἐκτείνας, παταξάτω τὸν τοιοῦτον, ἵνα δηλαδὴ μὴδεὶς τὸ ἴδιον ἀφ᾽ ἄρμα φθῇ τοῦ ὑπὸ τοῦ συμφυλέτου τρωθῆναι καὶ πεσεῖν. Quod illi superiori explicando inservit, nisi quod Eustathius ita, quasi non τις, sed οὗτος Aristonicus omissum dixerit. τις omissum v. ad N 287. L. et cf. p. 7.

315 γῆρας — ὁμοίον: ὅτι, οἱ γλωσσογράφοι ὁμοίον τὸ κακόν. Α. Αρ. 44.

320 ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν: ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι εἰ ἀμφότερα αἰρετὰ ἔκρινεν ὁ Νέστωρ, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν νεότητα, ἐν λόγῳ ἂν ἔλεγον ἅμα πάντα. μετανήσκειται δὲ ἐξ ἄλλου τύπου, ὅπου φησὶν ἀλλ' οὐ πῶς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν· (solo errore u. v. pro eo quod nunc est: δυνῆσθαι αὐτὸς ἐλέσθαι L.) ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃα ἔργα ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι (N 729). Α.

324 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουνσι νεώτεροι, οἱ περ ἐμῆτο ὀπλότεροι. γαγᾶσι πεποιθασίω τε βίηφιν: ἡ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ πείοι, ὀπλότεροι δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἶρηκε τὸ ὀπλότεροι· τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. Α. Αρ. 183. et p. 30.

331 οὐ γάρ πώ σφιθ' ἀκούετο λαὸς ἀντιῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἀκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν (v. p. 2), καὶ ὅτι πτωσίς ἤλλαται· οὐ γάρ πω αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν (cf. p. 22). Α.

Δ.

ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπαλθὼν

335 Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιοι· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πρῶαις ἐνῆλλαται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρώας ὀρμήσειεν. Α. Cf. p. 24.

339 καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνάδοτος γράφει φαίδιμι Ὀδυσσεύ. ἀαυμῶνως δὲ τῇ ἐπιπλήξει φαίδιμος ἂν νῦν λέγοιτο. Α.

343 πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖοι· ἡ διπλῇ, ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεὶ συμβεβηκός καὶ ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ ὁ Μενεσθεύς ἐστι τῶν ἐπτά (v. B 55) γιρόντων, [ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διομήδης] οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι εὐχάζεται. καὶ ὅτι ἀκουάζεσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοή εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως, καὶ τὸ οὐδὲ πληγῆς αἰόντες (A 532). Α. Verba ἀλλ' Ὀδυσσεύς, Διομήδης e margine irrepsisse videntur.]

354 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μίγντα· ἡ διπλῇ, ὅτι προτετυπωμένως τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν μνημιονεύει, ὡς νῦν τοῦ Τηλεμάχου. τοῦ αὐτοῦ ἄρα ποιητοῦ καὶ ἡ Ὀδύσεια. Α. cf. B 260. ὡς νῦν ms. L.

357 γυνῷ χωομένοιοι· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι τῇ γενικῇ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς. Α. Cf. p. 21.

376 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας ξείνος, ἃμ' ἀντιθέω Πολυνεΐκει λαὸν ἀγείρων· ὅτι ἐπὶ τὰς τοιαύτας λειτουργίας δύο ἐπέμποντο [κατάσκοποι] πρέσβεις. ἡ ἀναφορὰ δὲ, ὅτι οὐδὲ ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς λιταῖς πρεσβεύει (I 168 cf. Ar. 154). Α. κατάσκοποι alienum est.

384 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελου. Α. Pluyg. 8. Cf. ad Γ 206.

390 ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη· ὁ ἀσταρίστος, ὅτι ἐνταῦθα ὑγιᾶς τέτακται, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τὸν Διομήδην λόγῳ (E 808) οὐκ ἐστὶν. Α.

400 γείνατο εἰς χέρηα μάχη, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων· σὺν τῷ ᾧ ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγεται ἐπιπληκτικῶς. ἐλλείπει δὲ τὸ ἔστι ῥῆμα. Α. Videtur ex Didymo et Aristonico compositum. L.

Δ.

ἡμεῖς καὶ Θήβης ἐδος εἴλομεν ἐπταπύλοιο,
407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Ζηνὸς ἄρωγῃ·
καῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

407: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ καῖνοι δὲ σφετέρῃσιν (409)
ἀδειτοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐπιλύει τὸ διὰ τῶν προειρη-
μένων λεγόμενον. καὶ εἰ μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Διομή-
δους λέγει ἀγαγόντε, ὅπως τὸ θυικὸν παρείληπται, ψεῦδος
δὲ περιέχει· οὐ γὰρ μόνον ἐπεσιράτευσαν· εἰ δὲ ἐπὶ πάν-
των τῶν στρατευσάντων, συγχέεται τὸ θυικόν. καὶ ἐκλύεται
ἡ ἀλήθ· γίνονται γὰρ οἱ πατέρες ἀλκιμώτεροι, οὗτοι δὲ διὰ
τὸ τοὺς θεοὺς συνεργεῖν πεπορθηκότες. Α.

412 τέττα, σιωπῇ ἥσο: ἡ διπλῇ, ὅτι προσφώνησις
ἐστι φιλεταιρικὴ ἀμετάφραστος καὶ ἀμετάληπτος. Α. Et
propter ἥσο ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε: B 252. Cf. de ἄττα ad I 607.

429 οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδὲ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἐπεσθαι ἔχοντ' ἐν στηθεσιν αὐτήν:
ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόσωπον λέγει οὐδὲ
κε φαίης ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν. Α. Cf. p. 8.

439 ὥρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις
Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμανία:
αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωικῶν θεῶν τέταχε τὴν
Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεος υἱοί. πλανηθεῖς δ'
Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεος ὀνόματα ἀποδίδωκεν Δεῖμός τ'
ἡδὲ Φόβος πόδας αἰνετώ, ὡς θυέλλης. Α. Αρ. 182.

447 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε'
ἀνδρῶν

χαλκροσφωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως λέγει ἀτὰρ ἀσπίδες· προ-
εῖρηκε γὰρ σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς. Α. Cf. Θ 62, Αρ. 194.

450 ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα:
ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν· ἡ γὰρ
εὐχολὴ τῶν ὀλλύντων. Α. Αρ. 13.

456 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε πόνος τε.
φόβος: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν μετὰ θεοὺς φυγὴν φόβον εἶρη-
κεν. Α. Hoc si integrum traditum, in Aristonici exemplam

Δ.

falsa lectio irrepserat. Cf. Did. Ceterum in tot locis, ubi de significatione vocis *φόβος* et *φοβείσθαι* traditum (Ar. 89 sq.), tribus tantum notio metus fugae adjuncta invenitur, *μετὰ δέους φυγή* hic et Σ 247, *μετὰ φυγῆς δειλίαις* K 10. Quod Aristonicus, aibi distinctius tradens, fortasse sibi passus excidere, nisi ab aliena manu his locis aliquid labis traxit. Aristarchus certe prudentius simpliciter docuerat, *φυγήν* et *φύγειν* significare. L.

457 *πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστέην ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ τυχόν πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιρουντα παράγει, ἀλλ' ὅτι τάχιστον αὐτὸν παρασυνώτισσε διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον.* A. *τυχόν* L. pro *ἐσθλόν* v. Herodian. 459.

458: *ὅτι ἄθλητον πότρεον κύριον, ὃ Θαλυσιάδης ἡ ὃ Ἐχέπωλος.* A.

463 *τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς (cf. ad E 68) πέπτωκε: τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκεν.* A.

478 *Θρέπτρα: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ρ. λέγεται δὲ Θρεπτά τὰ τεθραμμένα. Θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ρ τὰ Θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια.* A.

487 *ἡ μὲν τ' ἄζομένη (quercus) κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν αἰτίαν ἐν ἄλλοις παραδίδωσι, δι' ἣν παρὰ ταῖς τῶν ποταμῶν ἀναβολαῖς τίθεται τὰ δρυτομούμενα ξύλα: ὡς δ' ὁ πότις πλήθων ποταμὸς πεδῖον δὲ κάττεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὁ παζόμενος (cod. ὁπάζων) Διὸς ὁμβρῳ, Πολλὰς δὲ δρυὺς ἄζαλέας πολλὰς δὲ τε πεύκας (A 493). τούτου χάριν ἵνα κατάγῃται ὑπὸ τοῦ ῥεύματος.* A.

Αἴας διογενῆς. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ
490 *Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὕξει δουρί.*
τοῦ μὲν ἄμαρδ', ὃ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν
ἐταῖρον

βεβλήκει: ἡ διπλῇ ὅτι συγχέεται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχήν. A.

ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,

A. E.

500 ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἱππων αἰκιδάων·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ λέγει ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἱπποτροφίῳ ὄντων τοῦ
Πριάμου. A. Post οὐ λέγει lacunam esse censere, ita ferre
explendam, assumpto cod. B: ὅτι οὐ λέγει [ἐφ' ἱππων, ἀλλὰ
τὸ παρ' ἱππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἱππων], ὡς ἐν
Ἀβύδῳ κτλ. Ad Z 25 ἐπ' ὅσοι: ὅτι ἀντὶ τοῦ παρ' ὅσαι
καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν αἰῶν λέγει. Ad Θ 213: ἐκ νηῶν
δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου.

501 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς ἐπάρῳ χολωσάμενος βάλε δουρὶ
κόρσῃν. ἡ δ' ἐπάρῳ δια' ἀροτάφῳ πέρσεν: ἡ
διπλῇ, διότι προειπὼν τὴν κόρσῃν (cod. κεφαλῇ) διέσταλκε
κατὰ μέρος τὸν κρόταφον, A. Corr. L. Apollon. lex. 103, 2:
κόρσῃν κεφαλῇν.

513 (Ἀχιλλεὺς) ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμολογία πείσσει
ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μῆνιδι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
προσώπου. A. Ar. 137.

521 λᾶας ἀναιδής: ἡ διπλῇ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνέν-
δοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. A.

527 τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε
δουρὶ: ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε. A. Pluygers. p. 8.

535 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ
σημαινόμενον, ὅτι τὰ ἐμπησόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀνα-
χωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ. A. Cf. ad 1572.

539 ἐνθα κεν οὐ κέ πε ἔργον ἀνὴρ ὀνόσασατο με-
τελθών: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ὅτι θῆμα καὶ
χρόνος ἐνῆλλακται. A. Cf. p. 7.

540 ὅστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλεπῶ:
ἡ διπλῇ, ὅτι διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν. A. Ar. 62.

EIS THN E.

5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὃς τε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνειναι λελουμένος Ὠκεανοῖο: ἡ
διπλῇ, ὅτι τὸν κύνα λέγει ἀστέρα. ὁ δὲ τέ περισσός. (Cf.
p. 34). A.

παμφαίνειναι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνειν. πλεο-
νάζει δὲ Ἰβυκος τῷ τοιούτῳ. A. Cf. p. 10. not.

E.

14 οἱ δ' ὅτα δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες· ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους (cod. *ων*). A. Cf. p. 23.

17 οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ἀντὶ τοῦ ἐπέτευχεν. A. Ar. 72.

21 οὐδ' ἐτελη περιβῆναι ἀδελφείου καταμένους πρὸς τὴν περίβασιν, ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὸ ὑπερμαχῆσαι, καὶ τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (A 37, ubi v.) τοιοῦτόν ἐστιν. A.

ἐπει ἰδαν υἱς Δάρητος

28 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὀχεσφιν· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δάρητος τὸν μὲν ἀλουάμενον, τὸν δὲ κτάμενον. A. Cf. p. 20.

31 Ἄρες — τειχεσιπλῆται· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τειχεσιβλήται, ὁ τείχη καταβάλλων. Ποσειδώνος δὲ ἔργον πὸ ἐκ θαμελίων καταβάλλειν καὶ τὰ ἐπίγεια σείειν, Ἄρες δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν· καὶ εἶπεν· ἐπίθετος ἀνάλογον τῷ παρὰ Σησιγόρῳ πυλαμάχῳ. A.

37 Τρωᾶς δ' ἐκλιναν Δαναοί· ἡ διπλὴ ὅτι εἰς κλίσιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν. A. Si certum esset hoc Aristarchi esse ad γ 464 λούσεν καλὴ Πολυκάστη· λουθῆναι αὐτόν ἐποίησεν, οὐ γὰρ αὐτὴ ἔλουσεν (Harl.) — jam pateret quare hoc notaverit et similia, ut νάρκητος Θ 328 οἰδάται I 554 λαλάχουσι X 343. Cf. ad Θ 328.

39 ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίων μέγαν· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀδίου. A.

δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτή,

52 βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε πρέφαι αὔρεσιν ὕλη· ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμι' Ἄρτεμις λοχέαιρα.

52· ἡ διπλὴ, ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν ἀντὶ τοῦ τυγχάνειν. A. Ar. 72.

53· ἡ διπλὴ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα, ἀδιανόητον δὲ γίνεται τὸ λεγόμενον. A.

56 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μετέφρανον οὔτε σκεδουρί· ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκα φεύγων καὶ τετραμμένος ἐπὶ στόμα. A. v. ad 68.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν

60 Ἀρμονίδεω, —

62 ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας

ἀρχικάμους, αἱ πᾶσι καπὸν Τρώεσσι γέναντο.

E.

οἱ τ' αὐτῶ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη.

60: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνοματθετικὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα παραπλησίως ποιεῖ οἰκτιρὸν γὰρ τέκτωνος τὸ ἀρμόζειν, καὶ αἱ Τερπιάδης δὲ τ' αἰοιδός (χ 330). Haec scribens simul cogitavit Chorizontas, qui ejusmodi observationibus eundem auctorem prodentibus refutarentur (cf. ad I 137). L. καὶ ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ὁ Φέρικλος ἐπηξεν τὰς ναῦς ἢ ὁ Ἀρμονίδης, ἔφ' ὃ καὶ Ἀρίσταρχος φέρεται (quod Homericum πρὸς τὸ δευτερον πρότερον ἀπαντᾷν (v. ad: 62, cf. ad similem locum B 629). L. A.

64: ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξηγήνοχεν, αἱ πᾶσι καπὸν Τρώεσσι γέγοντο ἐαυτῶ τε· ἔδει γὰρ αὐτῶ τε. A. "Caeterum atheteseos non puto hanc unam causam fuisse: sed oracula etiam illa, quae non novisset Alexander, offensioni fuisse: quod ipsum prae illa grammatica quaestione deinde fere neglectum est." L. qu. ep. 116 not.

65 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρτε διώκων,

66 βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν·

68 γνύξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.

68: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ οὗτος (v. ad 56) οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκεν. A. Οὐκ inseruimus ante ἐπὶ τὴν πληγὴν. Nam ἐπὶ τὴν πληγὴν est in eam partem cadere, unde plaga venit, sive] quis a fronte transfossus pronus cadit (χ 296: v. sch. Vulg.), sive a tergo supinus ut N 548; ἀπὸ τῆς πληγῆς in contrariam partem, sive a fronte transfossus supinus cadit (A 463 A 144), sive a tergo pronus, ut E 56 et h. l.

Ἀντήνορος υἱόν,

70 ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ: ἡ διπλῇ, ὅτι βαρβαρικὸν ἔθος τὸ ἐκ πλειόνων γυναικῶν παιδοποιεῖσθαι: Λαέρτης γοῦν χόλον ἀλέεινε γυναικός (α 433). BL? Ar. 199.

76 Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Ὑψήνορα διον —

79 τὸν μὲν ἄρ Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός: πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. A. Pluygers p. 8.

76 Ὑψήνορα: δύο Ὑψήνορες· καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ φησιν Ἰνπασίδην Ὑψήνορα (N 411) V. Fluxit ex Aristarcho: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὑψήνορος, vel tale quid L.

E.

83 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κρα-
ταιή: ἡ διπλῇ ὅτι — Cetera non sunt Aristonici.

85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεΐη:
ἡ διπλῇ ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προ-
σώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνῆλ-
λαται. A. Cf. p. 8.

99 Θῶρηκος γύαλον: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ὅλον κύτος
τοῦ Θῶρακος γύαλον διὰ τὴν κοιλότητα λέγει, οὐ μέρος
ᾧρισμένον τοῦ Θῶρακος. A. Ar. 114.

104 (Pandarus loquitur) εἰ ἐτεόν με

ᾤρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν:
ὅτι τῆς Τρωικῆς Λυκίας. A. Ar. 237.

113 αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος: An-
notatum fuerit στρεπτόν χιτῶνα significare τὸν νηστὸν: Φ31.

121 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς
'Αθήνη: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν νῦν τὸ
εὐχόμενος (precans, non glorians L.). A.

122 γυῖα δ' ἔθνηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθεῖν: ὁ ἀστειρίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μεταγνέμεται εἰς τὸν
ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα ἐπ' Ὀδυσσεὺς τρέχοντος (Ψ 772). A.
Cf. ad N 61.

128 ὄφρ' εὖ γιγνώσκοις ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα:
ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἰδ' ἄνθρωπον. ἰδίως δὲ
εἶρηκεν ἄνδρα διὰ τὸ καὶ ἄνδρας πολεμεῖν. A. ἰδίως: ap-
posite ad hunc statum, quia qui in bello sunt, sunt ipsi viri,
eben die Männer. L.

137 ὃν ῥά τε (leonem) ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις
οἴσσειν

χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσση·
τοῦ μὲν τε σθένος ᾤρσεν, ἔπειτα δὲ τ' οὐ πρὸς-
αμύνει,

ἀλλὰ κατὰ σταθμούςε δύεται· τὰ δ' ἐρῆμα φο-
βεῖται·

αἱ μὲν τ' ἀγχιστίναί ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται —

137 ἐπ' εἰροπόκοις οἴσσειν: ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπαί-
λσειν, ὡς τὸ ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ (Z 25). BL.
Verba fortasse mutata, observatio Aristarchea est: v. ad l. c.
et ad A 500.

E.

140 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητόν τουτο ἐπήγαγεν (cf. p. 32). καὶ ὅτι σταθμούς τὰς κατ' ἀγρὸν ἐπαύσεις. A. Insuper καὶ ante ὅτι σταθμούς.

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοιο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί,
τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
πλήξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ἴωμον ἐργάσαν ἡδ' ἀπὸ
νώτου.

145 βαλὼν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν πόρρωθεν τρωσιν βολὴν λέγει. A. Ar. 68.

146: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τοῦ δ' ἑτέρου, ὁ δὲ ποιητὴς οὕτως λέγει ξανθῆς δὲ κόμης ἔλα Πηλεῖωνα (A 197). A. Cf. p. 20.

147: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ πλήξε καὶ ἔβαλεν, ὅτι ἐκ χειρὸς ἐπάταξεν (sc. τὸ ἐπλήξεν). A. Ar. 62.

148 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον

νίεας Εὐρυδάμαντος ὄνειροπόλοιο γέροντος,
τοῖς οὖν ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους.

148: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν· καὶ γὰρ Ἀργείων ἐβασίλευε Πολύιδος ὁ τὸν Μίνως ἀνευρὼν παῖδα μάντις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Αἰθρη Πιττοῦος θυγάτηρ (Γ 144). A.

149 ὄνειροπόλοιο: ὅτι ὄνειροπόλος ὁ διὰ τῶν ἰδίων ὄνειρων μαντεύόμενος, οὐχ ὁ ὄνειροκριτής. A. Ad A 63.

150: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν. τὸ δὲ ὅλον οἷς εἰσι μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου ὁ γέρων ἐκρίνε τοὺς ὄνειρους. A. Cf. p. 6.

153 ἄμφω τηλυγέτω: καὶ ὅτι (Pluyg. ὅτι καὶ) ἐπὶ δύο τὸ τηλύγετος. A. Pluygers p. 8.

φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν

156 ἀμφοτέρω: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ἡ ἀμφοτέρων. οὕτως δὲ λέγει, ἀμφοτέρους ἀφείλετο τὸν θυμόν· τὸ γὰρ ἀμφοτέρω νῦν ἀμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως δὲ λέγεται καὶ κατὰ τὸ ἐνικόν ἐπεὶ μ' ἀφείλεσθε γε δόντες (A 299). A. Cf. p. 21.

161 ὥς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

πόρτειος ἢ βούς: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει βοσκόλου ἢ βούς. παραλλήλως δὲ (cf. ad N 276) τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. A.

βῆ δ' ἴμεν —

Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
169 εὔρε Λυκάονος υἷον· πρὸς τὸ αὐνδατον. A. Pluy-
gers. p. 8. Cf. proll. ad Nicanorem p. 49.

173 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμει-
νων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὴν Τρωικὴν Λυκίαν λέγει. A. Ar. 237.

177 εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτσεσσάμενος Τρώεσσιν·
πρὸς τὸ ἀμφίβολον, εἰ μὴ οὗτος αὐτὸς θεός ἐστιν ὁ ἐναν-
τιούμενος, ἡ εἰ μὴ τις θεὸς ἐγκοτῶν τοῖς Τρωσὶ τῷ πολεμίῳ
ἀρῇγει. AB. Excidit ὁ καὶ ἔγίε, vel tale quid: v. ad 191.

ἄσπιδι γιγνώσκων αὐλώπιδι τε τρυφαλείῃ,

183 ἱππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός
ἐστιν· ἀδεικνύεται, ὅτι δεξάμενός τις (in versu 177), εἰ μὴ
τις θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος (quum intelligi debeat: nisi
quis iratus Trojanis deus ei auxiliatur, v. ad 191. L.), ἐνέ-
γραψεν αὐτόν (Ar. 350). οὐ διστάζει δέ, ἀλλ' ἐπίσταται
σαφῶς, ὅτι Διομήδης ἐστὶ· διὸ λέγει Τυδείδῃ μιν ἐγὼ γὰρ
δαΐφρονι πάντα εἰσκω, Ἄσπιδι γιγνώσκων αὐλώ-
πιδι τε τρυφαλείῃ. A.

ἀλλὰ τις ἄγχι

ἔοικεν ἄθανάτων, νεφέλῃ ἐκλυμένος ὦμος,

187 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν
ἄλλῃ· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν· οὐ γὰρ
ἐτρέπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, ἀλλ' ἔτευχεν αὐτοῦ. οὐ λέγει δὲ
ὅτι καθόλου ἀπέτευχεν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ καίριον τόπον φερέ-
μενον παρέτρεψεν. A.

189 θώρηκος γυάλοιο· ἡ διπλῇ, ὅτι περιφραστικῶς
πάλιν τοῦ κύτους. A. Ar. 114.

191 ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τις ἐστὶ
κοτήεις· ἡ διπλῇ, ὅτι εὐκρινὲς γίνεται τὸ ἐν τοῖς ἐπ' αὐτῷ
(177) ἀμφίβολον, ὅτι συνεργὸν λέγει τῷ πολεμίῳ θεόν. A.

ἐνδεκα δίφροι

194 καλοὶ πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες· ἀμφὶ ἰδὲ
πέπλοι· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος μετέθηκεν (ἠθέτηκεν?)
ὡς ταυτολογούντος πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες, ἀγνοῶν
ὅτι ἐνίοτε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμιούσας λέξεις. A.
Cf. ad N 276.

E.

195 δίζυγες ἵπποι: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο. A. Ar. 196.

197 γέρων αἰχμητὰ Λυκάων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ αἰχμητῆς, ὡς αὐτὰρ ὁ αὐτὸς Θυέστα (B 107). A. Cf. p. 18.

200 ἀρχεύειν Τρώεσσι (Pandarum): ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ τὴν Ζέλειαν οἰκοῦντες ὑπὸ τὴν Ἰδην καὶ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες ἐλέγοντο. A. Ar. 240.

208 ἀτρεκές αἰμ' ἔσσευα βαλὼν: ἡ διπλῇ, ὅτι τρώσας, καὶ οὐ ῥίψας ἀπλῶν τὸ βέλος. A.

ὅτε Ἰλιον εἰς ἐρατεινήν

211 ἡγεσόμεν Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω.

210: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τὸ) Ἰλιον. A.

211: ὅτι ἀντὶ τοῦ Τρώων τῶν ὑπὸ τὴν Ἰδην (cf. p. 23), χαριζόμενος δὲ τῷ Ἑκτορι. τινὲς δὲ ἀγνοοῦντες ὅτι λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες (v. ad 200) μεταγράφουσι Τρώεσσι φέρων χάριν ἱπποδάμοισιν. A. Ar. 240.

212 εἰ δέ κε νοστήσω καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν

πατρίδ' ἐμήν: ἀντὶ τοῦ νοστήσασαι, ὡς πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼν ὀνομήνω (B 488). περιτεύει δὲ ὁ κέν σύνδεσμος. A. Cf. p. 12.

222 οἶοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι.

222: ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ διὰ πεδίου γάρ. A. Pluyg. p. 8. Cf. p. 26.

223: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ φόβον Ἀρης φορεούσας (B 767), τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν· καὶ ὅτι τὸ φοβεῖσθαι καὶ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὀμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους. A. Ar. 89.

224 τῷ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον: ὅτι δύο ἵπποι. A. Pluyg. 8. Ar. 196.

228 δέδεξο: ἡ διπλῇ, ὅτι εἴωθε περιτεύειν τῇ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ πεπύθωνται λελάχωσιν. A. Cf. p. 11.

230 Αἰνεῖα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὸν ἵππον: ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο· διὸ καὶ θυικῶς λέγει. A. Pluygers. 8. Ar. 196.

233 μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον

Κ.

ἐκφερέμεν πολέμοιο, τὰν φθόγγον ποθέοντα: ὅτι πεπλεόνακε κατὰ τὸν τόπον τοῦτον τοῖς θυνικοῖς σχήμασιν. A. θυνικοῖς ins. L. (Herod. 460), in cod. esae affirmat Pluygers p. 11.

238 δεδέξομαι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ δέξομαι [ἐπιτηρήσω], ὡς λελάχωσιν ἀντὶ τοῦ λάχωσιν. A. Cf. p. 11.

ἄνδρ' ὁρώω κρατερῶ —

245 ἰν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς — ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως· ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εὖ εἰδότα. A. Cf. p. 19.

249 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων: ὅτι Ἀττικῶς (cf. p. 1) ἐξηγήνοχεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς ἵππους (cf. p. 21). δοκεῖ δὲ Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθαστηκέναι. A.

252 μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε: ὅτι πάλιν (223) φόβον τὴν φυγὴν εἶπεν. A. Ar. 89.

253 οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι: σημαιοῦνται τινες, ὅτι οὕτως εἴρηται ἐγγενές, πάτριον. A.

255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν: σημαιοῦνται δὲ καὶ τὸ ὀκνεῖω δ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχω. A.

257 τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποιόσετον ὠκείας ἵπποι: ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὐτίς, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτίς ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικόν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω. A. Ar. 100.

260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦθος ὀρέξῃ ἀμφοτέρω κτείνειν, σὺ δὲ τοῦσδε μὲν ὠκείας ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακέειν.

261: ἡ διπλῇ, ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος. A. Cf. p. 33.

262: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἐρύκακε. A. Cf. p. 14.

263 Αἰνεῖο δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων

ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

263 ἐπαῖξαι: ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ προστακτικοῦ ἐχρήσατο. (Cf. p. 14.) Ζηνόδοτος δὲ Αἰνεῖω (cod. Αἰνεῖω: v. ad 323) γράφει. A.

264 μετ' ἐυκνήμιδας: ἀντὶ τοῦ πρὸς. A. qu. ep. 88.

265 τῆς γὰρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωί περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος, οὐνεκ' ἄριστοι —

266: ὅτι ἰδίως τῷ ποινὴ κέχρηται· κυρίως γὰρ ἐπὶ φό-

Ε.

νου ποιητὴν δεξαμένην (I 636, Ar. 152). καὶ ὅτι τὸ οὐ-
νεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. Α.

268 τῆς γενεῆς ἐπαψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσσης
λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλειας ἔκπους.

268 τῆς: ἀντὶ τοῦ ταύτης. καὶ λείπει τὸ ἄρθρον, ἵν'
ᾗ ταύτης τῆς γενεῆς. LV. Fluxit certe ex Aristonico. Cf. p. 30.

269: ἡ διπλῇ, ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον θη-
λείας ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ. τὸ
δὲ τοιοῦτο παρ' Ἡσιόδου πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται.
Α. Cf. ad T 97. προφανείσας dicitur Zenodotus scripsisse Θ 378. L.

272 τῷ δὲ δὴ Ἀίνειά δῶκεν, μήστωρε φόβοιο:
ὅτι δύο ἱπποὶς ἐχρῶντο. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τέτρωρον
Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργς (Θ 185 — Ar. 196). καὶ ὅτι
φόβον τὴν φυγὴν λέγει (Pluygers p. 11). Α.

278 ἡ μάλα σ' οὐ βέλος ὡπὺ θαμιάσσατο, πι-
κρὸς οἰστός: πρὸς τὴν ἐρμηνείαν· ἡ μάλα σε οὐκ ἐδά-
μασσε τὸ βέλος, ὃ ἐστὶν ὁ οἰστός. Α.

289 Ἀρηὰ ταλαύρινον πολεμιστήν: ἡ διπλῇ, ὅτι
παρηγμένως λέγει ταλαύρινον πολεμιστήν (i. e. ut al-
tera pars significationis delitescat: Ar. 321), καὶ ἐν ἐστὶν ἐξ ἀμ-
φοτέρων, ὑπομνηστικὸν ἐν τῇ μάχῃ. Α. Ut haec duo vocabula
unam notionem exprimere existimavit, sic etiam πνύλῃταο
κρατεροῖο N 415 (quod transiit in Apoll. lex. 137, 25) et χορᾶ
καλή H 180. Cf. proll. ad Nicanor. p. 100 cum nota.

δείσας μὴ πῶς οἱ ἐρυσαιάτο πεκρὸν Ἀχαιοί.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνει λέων ὥς ἀκλὶ πεποιθώς,

300 πρὸςθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα παντόσ'
είσην —

298 οἱ: ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Α. καὶ παρῖται ἡ παρὰ:
hoc enim excidit, cf. p. 25.

299: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν τετραπόδων ἡ μεταφορὰ,
πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (Α 37). Α.

300 οἱ: ὅτι πάλιν (298) ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Α. Cf. p. 23.

307 πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξέ τένοντες: οὕτω τὰ τετα-
μένα νεῦρα. LV. Ar. 153.

309 ἔστη γυνὴ ἐριπῶν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔστη ἀντὶ τοῦ
ἐμεινεν, ἐπὶ τὰ γόνατα πεσών Α. Quatuor ultima verba,
quae sunt apud Vill., desunt apud Bekk.

B.

καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ

310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσας κελαινὴν νύξ' ἐκάλυψεν.

310 [ἡ διπλῇ], ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ Ἑκτορος λέγεται (A 356), μιστενεχθεὶς ἐντεῦθεν. A.

311 καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας· καὶ ὁ χρόνος καὶ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν. A. Cf. p. 7.

315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο ἔφασκε πύγμ' ἐκάλυψεν· ἔμπροσθεν αὐτοῦ (Bekk. αὐτοῦ, cf. p. 23). οὐχ ὡς ἄτρωτον δὲ περιβάλλει τὸν πέπλον αὐτῷ ἄλλ' ἵνα κρύψῃ αὐτόν. A.

319 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιῶν· ὅτι ἰδίως συνθεσιῶν ἀντὶ τοῦ ἐντολῶν. A. Pluygers. p. 8.

323 Αἰνείας· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Αἰνείωσ. οὐκ ἔστι δὲ Αἰνείως ὡς Πετειός. A. Cf. 263. Sed scripsi Αἰνείωσ et Αἰνείως pro accentibus, qui apud Bekkerum sunt Αἰνείωσ et Αἰνείως. Non video cur ad Αἰνείως et Αἰνείωσ ferretur. Nam sive statuit nominativum in ὡς pro Αἰνείας· hunc paroxytonum finxisse verisimilius, ex paroxytonis autem ejusmodi fiunt proparoxytoni genetivi in ωος, ut docuit exemplisque firmavit Choerob. can. p. 413 Cr. Sive, id quod probabilius, ne quaesito quidem nominativo Αἰνείωσ originem fallacem habuit ex Αἰνείω (qui genetivus est ut Ἑρμείω, nunc recte pro Αἰνείω E 534: v. Orus in sch. B 461; uti erat in rejecta lectione Αἰνείω γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει T 307): nec hinc accentus trajectio verisimilis. Aristonicus autem si cum Πετειός potissimum comparavit, non id fecit propter similitudinem accentus, sed ut ad id exemplum genetivi in ωο exigeret, quod esset Homericum. L.

329 αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κρατερωνύχεσι. βίαιος δ' ἡ συναλοιφή. τὸ δὲ ἐξῆς ἐστίν, αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε τοὺς ἵππους, τουτέστι κατόπιν ἤλαυνεν. A.

333 οὔτε πτολίπορθος Ἑννώ· ἡ διπλῇ, ὅτι πολέμικῃ ἡ θεός. A. Ar. 181.

A versus 336 ad 635 aliena manu codex descriptus est, membranarum seu recenter adsutis. Villosion. Ra omnia genuina Aristonici scholia ad hos trecentos versus perierunt.

E.

443 ὡς φάτο, Τυδαΐδης δ' ἀνεδράζετο τυτθὸν ὀπίσσω. Hic recte scribi τυτθόν, contra Π 710 (ubi vid.) πολλόν. L.

486 ἀμυνέμεναι ὄρεσσι. ὄρεσσι significare γυναιξίν: Σ 265.

587 τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Vestigia scholii Aristarchei quod amissum est, non modo sunt in Eust. (Ar. 128), sed etiam in sch. D.

593 ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα θηιοτῆτος. i. e. κυδοιμοῦ εἰδωλον: Α 4.

612 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν. Hic ex homonymis est: Β 830.

627 ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Notatus fuit propter πονέοντο: 667.

638 ἀλλ' οἶόν τινα φασὶ βίην Ἑρακλείην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ οἶον ἐπὶ θαυμασμοῦ. τινὲς δὲ ἀλλοῖον παρὰ τοὺς νῦν. Ζηνόδοτος δὲ καὶ ἀμέτρως γράφει Ἑρακλεῖην (v. ad Β 658). A.

648 Ἴλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A. δοῦρατα μακρά.

657 ἐκ χειρῶν ἤϊξαν: ὅτι τὰ δόρατα ἤϊξαν. A. Pluygers p. 8. Cf. p. 15.

661 αἰχμή δὲ διέσσυτο μαιμώωσα ὁστέφ' ἐγχειμφοθείσα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀκαταλλήλως εἶδαι γὰρ εἰπεῖν, μαιμώωσα ὁστέφ' ἐγχειμφοθῆναι. A. Cf. p. 14.

667 τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες: πάλιν (627) πρὸς τὸν πόνον ἡ διπλῇ. A. Ar. 87.

670 τλήμονα θυμὸν ἔχων: ὅτι οἱ νεώτεροι τλήμονα τὸν ἀτυχῇ, ὃ δὲ Ὅμηρος τὸν ὑπομενητικόν, ἀπὸ τοῦ τλήναι. A. Ar. 99.

684 μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς: ὅτι (ita L. pro οὕτως) οὐ πάντως βρωμα, πρὸς τὸ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν (Α 4). A. Ar. 110.

700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι Ἀιτικῶς (p. 1) ἐξενήνοχεν, οὐκ ἔφευγον προτροπᾶδην ἐπὶ τὰς ναῦς. A. Cf. p. 21.

705 ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος

E.

τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ [Τεύθραντι]. A. V. Lehrs Herodian. p. 457. Tertius Orestes, ad M 139. L.

708 ὅς ῥ' ἐν ᾧ γλῆ ναιέσκει· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ᾧ Τδῃ. ἔστι δὲ τῆς Λυδίας ἡ ᾧ Τδῃ, ὃ δὲ ἀνὴρ Βοιωτός, καὶ κώμη Βοιωτίας ἡ ᾧ Τλῃ. καὶ ὅτι νῦν (cod. οὐ) συνεσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτίθεται δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ (B 500, ubi v.) διὰ μέτρον. A. Emend. L. Ar. 241.

729 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμός πέλεν· ἡ διπλῇ, ὅτι ὅταν εἴπῃ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z 40) τῷ ἄκρῳ λέγει· εἰς γὰρ ἔστι ῥυμός (Ar. 149). τὸ δὲ πέλεν ἀντὶ τοῦ πέλει (Cf. p. 6.). A.

πέπλον μὲν κατέχευεν εἰς ἀνὸν πατὴρ ἐπ' οὐδεὶ,
735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ ἄμμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο —

734. 735. 736: οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς κεῖνται, ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ (Θ 385) μηδεμιᾶς φαινομένης ἀριστείας οὐ δεόντως. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τούτους μὲν ἀθετεῖ, ἐκείνους δὲ καταλείπει. τῷ δὲ τρίτῳ παράκειται ἡ διπλῇ, ὅτι δαδύνειν δεῖ τὸ ἡ δὲ ἐπανέλαβε γὰρ, ὡς ἔθος αὐτῷ, τὸν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον. A. Cf. de hac epanalepsi Θ 321 O 127 Π 401, 467 et Didym. ad Γ 18.

744 ἑκατὸν πολίων πρυλέσσι ἀράρυϊαν· ὅτι περὶ οἱ πρυλέες ὅπλα ἔχοντες. A. Ar. 123.

λάζετο δ' ἔγχος

746 βριθὺ μέγα στίβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσιν τε ποτέσσεται ὀβριμοπάτερη.

746. 747: [ἡ διπλῇ], ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν (α 100) μετὰ κεῖνται. A. καὶ εἰς τὴν κόλον μάχην (Θ 390).

749 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ· ἡ διπλῇ, ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ὑπὲρ ταῦτα τόπος ὁμωνύμως τῷ σιερμενίῳ οὐρανόσ καλεῖται. A. Ar. 167.

754 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδείραδος Οὐλύμπιοιο· ἡ διπλῇ, ὅτι ἄρος ὁ Ὀλύμπος, καὶ ὅτι ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ, ἀκροτάτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρου. (Cf. p. 31). οὐ ζητητέον οὖν πῶς τὸν ὑπὸ (cod. ὑπὲρ) τὰ νέφη τόπον ἀκροτάτην εἴρηκε κορυφῇ· λέγει γὰρ ἄκραν οἰανδῆποτε. A. Pro κορυφῇ cod. κεφαλὴν τοῦ τῆν vel ταύτην. Em. L. Ar. 168.

E.

760 τέρπουται Κύπρις τε καὶ ἀργυρόποδες Ἀπόλλων,
ἄφρονα τούτον ἄνθρωπος. Annotatione fuit de syhesis
solus enim Apollo Martem excitavit. v. ad Ψ 306.

763 πεπληγυῖαι ἡ διπλῇ, ὅτι ἔναι τῶν πλησσοῦσα τῷ
παθητικῷ. A. Cf. p. 3.

764 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγε-
ρέτα Ζεὺς· ἡ διπλῇ, ὅτι ἔναι γράφουσι τὴν δ' αὖτε πρὸς-
εἶπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. A.

774 ἥχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμαν-
δρος· ὅτι τὰ κατ' ἀμφοτέρων ὄρημα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων
τέταχεν· ἔδει γὰρ ἥχι ῥοὰς Σιμόεις καὶ Σκάμανδρος
συμβάλλετον. τούτῳ δὲ τῷ ἔθει πεπλέοναι καὶ Ἀλκιμῶν
διὸ καὶ καλεῖται Ἀλκιμανικόν, οὐχ ὅτι αὐτός (οὗτος?) πρῶ-
τος ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι τῷ τοιούτῳ ἔθει πεπλέοναιεν. A. Cf.
Γ 138. Τὸ ante κατ' ἀμφοτέρων addidi.

785 Στέντορι εἰσαμένη· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μό-
νον μνημονεύει τοῦ Στέντορος. A. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἅπασι
εἰρημένα παρὰ τῷ ποιητῇ· Γ 54.

789 οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Λαρδαγιάων
οἴχνασκον· τῶν Σπαιῶν· φησὶ γὰρ ἀλλ' ὅσον ἐς
Σκαιὰς τε πύλας καὶ φηγὸν ἱκατοκ (I 354 ubi v. A.
cf. Z 237 X 6 L.) BL.

795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος
ἰῶ· ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως εἶρηκε ἀντὶ τοῦ βαλὼν ἔλκος ἐποίη-
σεν. A. Cf. ad κεκρὸν τὸν ἔκτανε Ω 151, L. et Ar. 72.

796 ὑπὸ πλατέος τελαμωνος
ἀσπίδος εὐκύνελου· ἡ διπλῇ, ὅτι τελαμωνῶν ἐπικτῶν
ἀσπίδας ἐχρῶντο. A. Ar. 194.

800 ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἰοικρότα γαίνατο Τυδεΐς·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ λέγει κατὰ τι ὁμοίαν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐδὲ
ὅλως ὁμοίον. A.

807 κούρους Καδμείων προκαλίζειο, πάντα δ'
ἐνίκα· ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ὑπατάσσει τούτῳ στίχον
ῥηιδίως· τοίη αἱ ἐγὼν ἐπιτάρβορος ἦα. ἐναντιοῦται
δὲ· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ οὐ φησι παροτρύνειν, ἀλλὰ κωλύειν (802,
805)· μετήχθη δὲ οὐ δεόντως ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγου
(Δ 390). A. μετήχθη scripsi pro κατήχθη.

Ε.

814 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης: ὅτι ἐγὼι τὴν δ' αὖτε προσέειπε. Α.

824 μαχὴν ἀνὰ κοίρανέοντα: τὸ ἀνὰ ἀντιτῆς κατὰ. Α. „si hoc Aristarchi est“: qu. ep. 87.

832 ὃς πρῶην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων Τρῶσι μαχήσεσθαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ στεῦτο, ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν διωρίζετο ἡ λέξις σημαίνει. Α. Αr. 106.

834 νῦν δὲ μετὰ Τρῶεσσιν ὁμιλεῖ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Τρῶσιν ἔστιν, σὺ μετὰ Τρῶων. Α. Cod. ἔστι pro ἔστιν, ὁδ. Emend. L. qu. ep. 88.

836 χεῖρ' ἄλιν ἐρύσσασα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπισω. Α. Αr. 100.

ἡ δ' ἐς δίφρον ἐβαινε παρὰ Διομήδεα, δῖον
838 ἐμμεμανία θεᾶ. μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
βριθουσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ'
ἄριστον.

838. 839: ἀδειτοῦνται οἵτιχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι καὶ γελοῖοι καὶ τι ἐναντίον ἔχοντες. τί γάρ, εἰ χεῖριστοι ἦσαν ταῖς ψυχαῖς, εὐεῖδεις δὲ καὶ εὐσαρκοί; Α. An tum non ἔβραχεν ἄξων; L.

842 ἦτοι ὁ μὲν (Mars) Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν σκυλεύοντα τὸν Ἄρη ποιεῖ (Ar. 182), καὶ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐξενάριξεν (in quibus fuisse videtur Zenodotus: A 368). συντελικὸν δὲ γίνεται, δεῖ δὲ παρατατικῶς· καὶ γὰρ ἐπιφέρει τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριξε μεταίφρονος [ἀντὶ τοῦ ἀνῆρει]. Α. Cf. p. 5. Verba ἡ διπλῇ Pluygers. p. 12 interpolata esse dicit.

857 ναίατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζωννύοντο τὴν μίτραν· καὶ ἔστι δικασκαλικὸς ὁ τόπος. Α. Αr. 128.

οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ
865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο θυσαέος ὀρνυμένοιο: πρὸς τὴν πλοκὴν τοῦ ἐξῆς λόγου, οἶα (οἶος?) φαίνεται ἀήρ ἐκ νεφέων, θυσαέος ἀνέμιου ὀρνυμένου ἐκ καύματος. Α.

875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα: σὺ γὰρ τέκεις ἄφρονα κούρην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ (cf. p. 25), καὶ ὅτι ἐμφαίνει ὡς ἐκ μόνου τοῦ Διὸς γενομένης τῆς Ἀθηνᾶς. Α.

E. Z.

i. e. „hic locus speciem praebet, quasi Homerus ex solo Jove natam Minervam cognoverit.“ Ar. 182.

878 σοί τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ παιθόμεθα καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.
A. Cf. p. 18.

891 αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι
τε· ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθεν μεταγίνεσθαι ἐν τῇ πρώτῃ
ῥαψωδίᾳ (177) ἐπὶ τὸν πρὸς Ἀχιλλεῖα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος λόγον. A.
892 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον, οὐκ ἐπισεικτὺν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.

892: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς Ἥρης ὁ Ἄρης, οὐκ Ἐνυούς,
ὥς τινες. A. Ar. 181.

893 σπουδῇ· ὅτι μετὰ σπουδῆς καὶ κακοπαθείας (cod.
κακότητος). A. Emend. Pluygers. p. 8. Ar. 122.

898 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρετος Οὐρανιῶ-
νων· ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐνέρ-
τατος, οὐ δεῖ δέ· ἡ γὰρ σύγκρισις ἐστὶ πρὸς Τιταῆας ἀνο-
μοιογενεῖς καὶ ἐν ἐνὶ κατηγμένους τότε· τούτων οὖν ἐνέρ-
τερος ὁ μὴ κατὰ γένος ὢν ἐξ αὐτῶν. A. Ar. 191 et Add.

899 ὥς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγειν ἰήσασθαι· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἱατρὸν τῶν θεῶν ἕτερον παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα
παραδίδωσι τούτον. A. Ar. 181.

905 τὸν δ' Ἥβη λούσεν· ἡ διπλῇ, ὅτι παρθενικὸν τὸ
λούειν. οὐκ οἶδεν ἄρα ὑφ' Ἡρακλέους αὐτὴν γεγαμημένην,
ὥς ἐν τοῖς ἡθετημένοις ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 600). A. Ar. 186.

906 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθεζέτο κύδει γαίῳν·
ἡ διπλῇ οὖν ἀστερίσκῳ [περιστιγμένῳ], ὅτι οὐ δεόντως ἐκ
τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου (A405) ἐνθάδε μετάνκειται ὁ στίχος·
οὐ γὰρ καὶ (τι?) κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ· καὶ ὅτι αἰτο-
πον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ Θνητοῦ ἡτετημένον. A.

EIS THN Z.

2 πολλά δ' ἄρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἴδυσε μάχη πεδίοιο
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

2: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, ἔν τ' ἡ διὰ πεδίου. A.
Cf. p. 26.

Z.

3 ἀλλήλων ἰθυνομένων: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόωντων, (cf. p. 2 sq.) καὶ παρῆται ἡ ἐπὶ πρό-
θεσις: A. Cf. p. 24.

4: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν ταῖς ἀρχαίοις (παῖο ταῖς Ἀρισταρχεί-
οις L.) ἐγγράφητο μισσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ
στομαλίμνης· διὸ καὶ ἐν ταῖς ὑπομνήμασι φέρεται· [καὶ]
ὑστερον δὲ περιπιστὼν ἐγράψε μισσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ
Ἐάνθσιο ῥοάων. τοῖς γὰρ τοῦ ναυστάθμου τόποις ἡ γραφὴ
συμφέρει, πρὸς οὓς μάχονται (nsc. hi versus illa lectione re-
tentia." Ar. 231. cf. p. 376). A.

6 φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν: φόως esse salutem: Φ 538.
Ar. 364.

9 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπαισε. A.

15 πάντας γὰρ φιλέσσκεν ὁδῶ ἐπὶ οἶκια ναίων: ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξένιζεν (Ar. 150). ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῆς
παρά, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν (qu. ep. 87). A.

ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα

18 αὐτόν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ'
ἵππων

ἔσκεν ὑφηνίοχος:

17: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν
ἀφείλετο ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων· τὸ γὰρ ἄμφω ἢ ἀμφοτέροι ἢ
ἀμφοτέρους σημαίνει. A. Cf. p. 21.

18: ἡ διπλῇ, ὅτι ὀνοματοθετικὸς (cod. ὡς; em. L.) ὁ
ποιητὴς· ἀπὸ γὰρ τοῦ καλεῖν ἐπὶ τὰ ξένια Καλήσιος. A.

19 ὑφηνίοχος: ἡ διπλῇ, ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς
ἐν τῷ Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (δ 386). A. Ar. 115.

σκοτίον δέ εἰ γείνατο μήτηρ·

25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσαι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ.

24: ἡ διπλῇ, ὅτι τοὺς μὴ ἐκ φανεράς συνουσίας λα-
θραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς
καὶ παρθενίους (Π 180). A. Ar. 136.

25 ἐπ' ὅεσοι: ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσοι, καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ
τῶν οἶων λέγει. A. Cf. ad Δ 500.

34 ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐυδρεῖταιο παρ' ὄχθας: ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηγνόδοτος γράφει ὅς ναῖε Σατνιόεντος, ὁ
Ἐλατος. κακὸφωρον δὲ γίνεται. A. Cf. ad N 172. L.

38 ἵππων γὰρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι

Z.

ἠλλείπει ἢ διὰ (Cf. p. 26), καὶ ἵππων θύμῳς ὡς ἐπὶ ξυνορέδος·
ἔφη (Ar. 136). A.

40 ἐν πρώτῳ ῥυμῷ· ἡ διπλῇ, ὅτι πρώτῳ ἀντὶ τοῦ
ἄκρῳ, καὶ ὅτι εἰς ῥυμός. A. Ar. 149.

41 φοβέοντο· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐφουγον· ἐπὶ
τούτου γὰρ αἰεὶ τὴν λέξιν τίθουσιν (Ar. 89). A.

43 κρηνῆς ἐν κενήσῃ ἐπὶ στόματι· ἡ διπλῇ, ὅτι
ἐξηγήσατο τί ἐστι τὸ κρηνῆς, ὡς μὴ λ', οἷός τε καὶ αἶγες.
(ι 184). A.

50 πεπύθοντο· ἡ διπλῇ πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ὡς
λελάχουσιν, ἀντὶ τοῦ πύθοντο. A. Cf. p. 11.

τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων

64 οὕτα κατὰ λαπαρῆν· ὁ δ' ἀντεγράφει, Ἀφρεϊ-
δης δὲ —

64: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληκν. A. Cf. ad E 734.

77 πόνος ὕμμι μάλιστα· ὅτι τὸ κατὰ τὸν πόλεμον
ἔργον πόνον εἶρηκε πάλιν. A. Ar. 87.

87 ἡ δὲ ξυνάγκουσα γεραίας

89 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο.

87 ξυνάγουσα· ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ χρόνος ἐνέλλεται,
ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα (cf. p. 4). A.

92 θάιναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἑυκόμοιο·
ἐπὶ· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τῆς παρὰ, ἔν' ἢ παρὰ γούνασιν·
ἦρθε γὰρ τὰ Παλλὰδια κατεσκεύασται, καὶ ἔστιν ὁμοιον
τῷ ἢ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ. A.
qu. ep. 91.

96 Ἰλίου ἱρῆς· ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τῆς Ἰλίου. A.

112 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούρι-
δας ἀλκῆς· ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
ἀνέρες ἔστε θοοί, καὶ ἀμύνετον ἄστει λῶβη· συγ-
χεῖται δὲ τὸ θυικόν πρὸς πολλοὺς λεγόμενον. A. Cf. p. 15.

117 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτει· καὶ αὐχένα δέρμα
κελαινόνη· ἡ διπλῇ, ὅτι περιφρῖς καὶ ἀνδρομήσεις αἱ
ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτουσιν. A. Ar. 194.

119 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδεὸς
νιός —· ἡ διπλῇ ὅτι μετατιθέασιν τινες ἀλλαχόσε ταύτην
τὴν σύστασιν. A.

128 (Diomedes ad Glaucum) εἰ δέ τις ἀθανάτων γε

Σ.

κατ' οὐρανὸν εἰλήλοσθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ καθόλου τὴν ἄγλυν ἀφηρέθη πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς (Bekk. θεοῦ, v. Pluygers. p. 11). A. Cf. E 127. Ad hunc versum rectius adscribetur hoc scholium (quod fecit Vill.) quam ad 123 (Bekk.). V. Pluygers. p. 11.

130 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Ἀνκῆοργος δὴν ἦν, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν, ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθῆνας σεύς κατ' ἡγάθεον Νουσήιον.

130 Ἀνκῆοργος: ὁμῶνύμος οὗτος ὁ Ἀνκῆοργος ἐκαίην τὸν Ἀνκῆοργος ἐπεφνεν (H 142) καὶ ὁ Δρύας δὲ τῷ Λυσιῳ (A 263). A.

131: σημειοῦνται τινες, ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου διαλέγεται. A. „scholium nec integrum fortasse et an Aristonici sit, non caret dubio.“ Ar. 183 sq.

132: ἡ διπλῇ, ὅτι μαινομένοιο ἦτοι μανιοποιοῦ, βακχείας παρασκευαστικοῦ· ἡ αὐτοῦ μαινομένου, ἐνθουσιαστοῦ ἢ βακχευτοῦ. A. Ar. 183.

135 Διωνύσος δὲ φοβηθεῖς

ὅσσεθ' αἰὼς κατὰ κῦμα: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει χολωθεῖς, καὶ ὅτι περισσὸς ὁ δέ. A.? An legit ai ὅ ὅτε πᾶσαι (v. 133) vel tale quid? Cf. p. 33. Fortasse tamen haec altera pars scholii non ad hunc versum pertinet, sed ad v. 146, ubi v.

146 οἷα περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν τοίη δέ: ἡ διπλῇ, ὅτι — Sequuntur Herodianea. Aristonici fuerat: ὅτι περισσὸς ὁ δέ. Ceterum potest fieri, ut talia ab epitomatore nonnumquam prudenti in unum contracta sint. L.

152 ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἀργεὺς ἐπιποβύτιος: ἡ διπλῇ, ὅτι Ἐφύρην τὴν Κόρινθον ἐξ ἡρωικοῦ προδῶπον εἶπεν. ἔστι δὲ καὶ τις Θεσπεριάτις Ἐφύρα πόλις (Ar. 236 sq.). Ἀργος δὲ ἐπιπόβετον τὴν Πελοπόννησον καλεῖ, τὴν δὲ Θεταλίαν Ἀργος Πελασγικόν (Ar. 232). A.

153 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν Σίσυφος Αἰολίδης: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν συνετὸν καὶ καρδαλέον κέρδιστον λέγει. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκέρδη ἐξειδεξαντο A. Ar. 123, 157.

154: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος· καὶ

Z.

ὅτι ἐν Ἰλιάδι. συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ ἄπαξ κατ' ἀρχάς. Αἰθίοπες τοὶ διχθα (α 23). Α.

160 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀντεια: ἡ διπλῇ, ὅτι Ὀμηρος Ἀντειαν, οἱ δὲ νεώτεροι Σθενέβειαν (Αγ. 181). καὶ ὅτι ἀκαίρως τὸ δια· μάχεται γὰρ ἡ μάχλος. Α. Cf. ad Γ 352.

γράφας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά,
170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.

169: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐμφασίς ἐστι (Αγ. 74) τοῦ τῆς λέξεως γραμμασι χρησθαι· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἐστὶ γράψαι τὸ ξέσαι. οἷον οὖν ἐγγαράδας εἰδωλα, δι' ᾧν εἶδει γινῶναι τὸν πενθερόν τοῦ Προΐτου. Α. Αγ. 108. Scripsi τοῦ τῆς λέξεως pro τοῖς τ. λ. cf. ad Η 187.

170 ᾧ πενθερῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτον οἱ νεώτεροι Ἰοβάτην φασίν. Α. Αγ. 181.

ἐγνήμαρ: ξείνισσε καὶ ἐγνέα βούς ἐρευσεν.
175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ροδόδαντυλος ἠώς,
καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦτε σῆμα ἰδέσθαι.

174: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκίφορός ἐστι πρὸς τὸν ἐγνέα ἀριθμόν. Α.

176: ἡ διπλῇ, ὅτι εἶδας ἦν παρὰ τοῖς παλαίοις ξενίζειν πρότερον, εἶτα πυνθάνεσθαι, τίνος ἐνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι. Α.

ἡ διπλῇ, ὅτι σημαία λέγει, οὐ γράμματα· εἰδωλα ἄρα ἐνέγραψεν. Α.

181 (Chimaera) πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν σῶμα ἡ Χίμαιρα. Α.

183 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς κατὰ τὸν Πήγασον ἱστορίας ἐμφαίνει. Α. Αγ. 182.

189 τοὶ δ' οὔτε πάλιν οἶκον δὲ νέοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ πάλιν, ὅτι οὐ χρονικῶς. Α. Αγ. 100.

191 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκα θεοῦ γόνον: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ τῶν πραττομένων τοῦτο συνέβαλεν. εἰ δὲ προσέκειτο καὶ ὁ Πήγασος, πολὺ πλέον αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπιστώσατο (183). Α. Αγ. 182.

194 τέμενος τάμον: ἡ διπλῇ, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ τέμενος ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσαι. Α. Αγ. 153.

197 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.

Z.

Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς,
ἣ δ' ἔτακ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.

198 Λαοδαμείη μὲν: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δευτέρων πρότερον ἀπήντηκεν. A. Ar. 13.

199: ἡ διπλῇ, ὅτι κατ' Ὅμηρον Σαρπηδὸν υἱὸς Εὐρώπης οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἀδελφὸς Μίνως, ὡς οἱ νεώτεροι· καὶ γὰρ οἱ χρόνοι εὐδηλοί. A.

201. ἦτοι ὁ καὶ πεδίον Ἀλῆιον οἶος ἀλᾶτο: ἡ διπλῇ, ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ Ἀλῆιον ἀπὸ τῆς γανόμενης ἐν αὐτῷ τοῦ Βελλεροφόντου πλάνης. A.

210 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι αἱ μὲν ἦσαν Ἐφυραν παράγονται λέγοντες, αὐτὸς δὲ Κόρινθον λέγει τὴν πόλιν. A. Ar. 237.

216 Οἶνεὺς γὰρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην —

219 Οἶνεὺς μὲν — 220 Βελλεροφόντης δέ —: σημειοῦνται τινες, ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν. A. Ar. 13.

236 ἐκατόμβοια: ἐκατὸν βοῶν ἄξια· οὐ γὰρ νομισμασιν ἐχρῶντο· (cf. ad H 473)· ὅθεν καὶ ἀλφειβοίαι. AD. Haec breviter adjuncta (de ἀλφειβοίαι) ne falso intelligas, v. Apoll. lex. s. v. p. 23 et infra ad A 244. L.

237 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκανε: ἡ διπλῇ, ὅτι τὰς Σκαιάς ὀνομαστικὰς Δαρδανίας λέγει. A. B. 789.

239 εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παίδων καὶ κασιγνήτων ἐρωτῶσαι. A. Cf. p. 25.

240 ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνέμεινε· πᾶσας ἐξεῖναι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν τισι γράφεται πᾶσι μὲν ἐξεῖναι, κατὰ τὸ ἐξῆς λέγων (sc. Hector vel Homerus) τοῖς θεοῖς εὐχέσθαι, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὸ τυχόν. A.

248 τέγροι θάλαμοι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπερφῶι ἦσαν, διὸ τέγροι, ἵνα μὴ διδοεύωνται. ἐπιμελῶς δὲ Ὅμηρος καὶ διὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας τοὺς γυναικίους θαλάμους ὑπερφῶους συνίστησιν. A. Pro διδοεύωνται L. conj. διοπτεύωνται. Eustath. 640: ἵνα μὴ [ὑπὸ] διδοευμένων κατοπτεύωνται αἱ γυναῖκες. Ariston. ad Π 184: ἵνα μὴ εὐδίοπτοι ᾖσιν.

252 Λαοδίην εἰς ἄγουσα: ὅτι πρὸς Λαοδίην πο-

Z.

ρευομένη· εἰς Ἀγάμεμνονα (H 312 — Cf. qu. ep. 88). A.
Et quia nunc hanc pulcherrimam Priami filiarum dicit, alibi Cas-
sandram: v. ad N 365. Ar. 363.

257 ἄκρης πόλιος: ὅτι διαλελυμένως ἔαρον πόλιν
εἶπε τὴν ἀκρόπολιν. A. Cf. ad 317.

260 ὅππειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται: ὅτι τὸ πλήρες
ἐστι κέ αὐτός. Ὀμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιστὸν εἶναι. A. *Κε bis*
scripsi pro καί: cf. ad T 311 et Harl. (Gram.) γ 255. L. Cf. p. 8.

262 ὡς τύνη κτεμνηκας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄκρως Ἀίριον
τὸ τύνη. A. Cf. T 10.

264 μὴ μοι οἶνον ἄσεις: [ἡ διπλῇ, ὅτι] ἀπὸ τοῦ
πρόσφετος, δίδου. A. Verba inclusa Pluygers. p. 7 ab editori-
bus addita dicit.

265 μὴ μ' ἀπογυνώσῃς μέντοι, ἀλλῆς τε λυθώ-
μαι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκεῖν μάχισθαι: ἡ γὰρ Ἑκάβη λέ-
γει μένος μέγα· οἶνος ἀέξει (v. 261), ὁ δὲ Ἔκτωρ μὴ
μ' ἀπογυνώσῃς. ἔστι δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα,
καὶ ἐκότερον πρὸς τι εἶρηται. A.

266 χειροὶ δ' ἀνίπτοισιν: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηρόδοτος
γράφει ἀνίπτησιν (sic Pluygers p. 11). σὺν ἔστι δὲ ἡ ἐν-
δεκα ἀνίπτη (ibid.). A.

273 ἐπὶ γούνασιν esse παρὰ γούνασιν: cf. 303. L.

277 Ἰλίου ἱρῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Πίαν. A.

278 φόβοιο: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν. A.
Ar. 89.

εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἴσω,

285 φαίην κε φρέν' ἄτερ που εἰζύος ἐκλελαθείσθαι.

284: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ σημαινόμενον, εἰ ἐκείνον ἴδοιμι
τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελησθαι τῆς κακοπαθείας καὶ
χωρὶς αὐτῆς γεγονέναι (accuratius: δόξαιμι ἂν χωρὶς τῆς κ.
γενόμενος, ἐκλελησθαι αὐτῆς L) ἐνιοὶ δὲ ἀγνοήσαντες γρά-
φουσιν ἀτέρπου. A.

289 ἐνθ' ἑσάν οἱ πέπλοι παμποίαιλοι: ἡ διπλῇ,
ὅτι ἐγκακλιμένως ἀναγνώστεον οὕτως δύο τόνους, καίτοι πυρ-
ρίχιακῆς οὔσης τῆς λέξεως, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οἱ ἀλλ'
ἀντωνυμία. A. qu. ep. 106.

291 ἦ γαγε Σιδονίηθεν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ μιᾶς πό-
λεως τῆς Σιδόνης τὴν Φοινίκην σημαίνει. AB.

Z.

292 τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ' ἀνῆγαγεν εὐπαιτέ-
ρειαν: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν ἐκ Πελοποννήσου ἐπὶ Πλεον πλοῦν
ἀναγωγὴν λέγει. A. Cf. ad Γ 48, I 337.

303 ἐπὶ γούνασιν: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (273) παρὰ
γούνασιν. A.

311 ὡς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη:
ἀθροίζεται, ὅτι πρὸς οὐδένα τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ εἰθισμένον.
κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἐναντίον ὁ Ζεὺς ἐπιβαβαιοὶ κατανεύων.
καὶ ἐξῆς δ' ἐπιλεγόμενον ὡς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο σαφῶς
γίνεται πλεονάζων ὁ στίχος. γιλοία δὲ καὶ ἡ ἀναγεύουσα
Ἀθηνᾶ. A.

317 πόλει ἄκρη: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν (257) διηρημένως
εἴρηκεν. A.

318—20: Hi versus non apti hoc loco, sed infra, contra ac
Zenodotus iudicavit: Θ 493, ubi v. L.

1. 825 τὸν δ' ἔκτορ νείκεσσαν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέ-
εσσιν. νείκεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι κυκλικῶς (cf. ad Θ 610) κα-
τακέχρηται: οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν. A. Et minus
etiam αἰσχρὰ ἔπη. Ut ubi eodem versu usus erat poeta Γ 38. L.

326 δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἄπορον ποίον χόλον. λύοιτο δ' ἂν ἐξ
ὑποθέσεως. μήποτ' οὐν ἀκούων τοὺς Τρῶας καταρᾶσθαι
αὐτῷ ἐχολοῦτο· ἀμείβεται γοῦν οὗτοι ἐγὼ τόσσον χόλῳ
οὐδὲ νειμέσσει (sic — 335). A.

331 πυρὸς δηϊόιο θέρηται: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει
ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρὸς. A. Cf. p. 27.

335 οὐ τοι ἐγὼ Τρῶων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νειμέσσει
ἤμην ἐν θαλάμῳ.

335: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφὲς γέγονε τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω ἄδη-
λον διὰ τοῦ δαιμόνι οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο
θυμῷ (326). A.

337 νῦν δέ με παρειπούσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ῶρμησ' ἐς πόλεμον.

337: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατὰ τὸ ῥητὸν παραγῆρχε τὴν
παραμυθίαν, δεῖ δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι· διὸ καὶ
εὐρίσκεται περὶ τὰ ὅπλα ἀσχολούμενος. A.

360 μή με κάθειξ' Ἑλένη, φιλέουσά περ' οὐδέ με

Z.

πείσεις: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· οὐ γάρ με πείσεις. Α. Cf. p. 35.

370 δόμους εὖ ναιετάοντας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εὖ ναιομένους. Α. Cf. p. 3.

394 ἄλοχος πολύδωρος: πολλὰ ἔδνα παρὰ τοῦ ἀνδρὸς λαβοῦσα. Α. ΑΓ. 198.

395 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, Ἡετίων, ὃς ἐναίεν —

396: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλειονάζει ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ τῶν πτώσεων ἀκατάλληλον. Α. Cf. p. 19.

398 τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοῦρουσῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰχeto ὑφ' Ἐκτορος. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχεται, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. Α. Cf. p. 24.

400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα: ἡ διπλῇ, ὅτι κόλπον τὰς ἀγκύλας νῦν εἶπεν. εἶπθε δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν· κόλπον ἀναιμένη (X 80). Α. Cf. E 219, ΑΓ. 152.

οὐδ' ἐλσαίρεις

408 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμὲ ἄμμορον: ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι καὶ ἐμὸν μόρον, οὐκ εὖ. Α.

κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα

417 οὐδέ μιν ἐξανάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ, ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν —

417: ἡ διπλῇ, ὅτι διδάσκει τί τὸ ἐξανάριξεν· ἐπιφέρει γὰρ ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσιν. Α. ΑΓ. 148.

433 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἐπλετο τείχος.

τρὶς γὰρ κτλ. — 439.

433: ἀθετοῦνται οἵχοι ἐπὶ τὰ ἕως τοῦ (439) ἢ νῦ καὶ αὐτῶν θυμός, ὅτι ἀνοίκεισι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ· ἀντιστρατηγὶ γὰρ τῷ Ἐκτορι. καὶ ψεύδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ παρέδωκεν ἐπιδρομον τὸ τείχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, οὐδ' οὕτως ἐστὶ πλησίον ἡ μάχη τοῦ τείχους. καὶ ὁ Ἐκτωρ (441) πρὸς τὰ πρότερα ἀπαντᾷ λέγων ἢ καὶ ἐμοὶ τὰδε πάντα. Α. περιέχουσιν προ παρέχ. L.

441 ἢ καὶ ἐμοὶ τὰδε πάντα μέλει γύναι: ὅτι πρὸς τὴν λέγουσαν ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλσαίρει καὶ μὴ παῖδ' ὀρ-

Z.

φανικὸν θήγης (v. Did. ad 432) οἰκίως ἀπήντηκεν· ὁ δὲ δια-
σκευαστής (Ar. 350) ἐπλανήθη. A.

448 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποι' ὀλώλῃ Ἰλίου Ιερῆς
ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον. A. Et propter ὀλώλῃ pro
ὀλεῖται positum: cf. ad A 164, Θ 373 et p. 11.

457 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἧ Ἐπερείης·
ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τὸ προσιυχὸν οὕτως εἰπόντος Ὀμή-
ρου, οἱ νεώτεροι τῷ ὄντι ὑδροφοροῦσαν εἰσάγουσιν αὐτήν. A.
Ar. 180.

459 καὶ ποτὲ τις εἶπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέου-
σαν· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ εἶπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἶποι ἂν. ἡ δὲ ἀνα-
φορὰ πρὸς Φιλιτῶν γράφοντα θρωσκων τις κατὰ κύμα
μέλαιναν φρίχ' ὑπαλύξει (Φ 126). οὗτος γὰρ μὴ τοῦ-
σας, ὅτι τὸ ὑπαλύξει ἐστὶ τὸ ἐφορμῆσαι ὑπὸ τὴν φρίκα, του-
τίστι τὸ τοῦ ὕδατος ἐπανόστημα, ὃς φάγοι ἂν Λυκάονος
τοῦ θημιού, τὴν φρίκα ἐδέξατο τὴν ὑπὸ τοῦ ψύχους γινο-
μένην φρίκην, καὶ φησι τοὺς πιμελώδεις τῶν ἰχθύων ὑπο-
μένειν τὸ ψῦχος, ὥστε ὃς ἂν τὸ τοῦ Λυκάονος λίπος φάγῃ
(cod. φάγοι), ἐκκλίνει τὴν φρίκην. A. Cf. p. 9 et 10.

464 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλὸ πτοί·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ πᾶσα γῆ οὕτως λέγεται παρ' αὐτῷ, ἀλλ'
ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη. A. Ar. 109.

472 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο παῖδιμος
Ἐκτορ· σημειοῦνταί τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν
Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἐκτορα λέγοντα· δεῖται κοινήν
μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. A. „An forte δεῖται
κυνὴν μοι πρόσπολε· πεφόβηθ' ὁ παῖς?“ Bekker. Alii (Wag-
ner. fragm. tragicor. p. 86) etiam infelicius.

479 καὶ ποτὲ τις εἶπῃσι πατρός γ' ὅδε πολλὸν
ἀμείνων

ἐκ πολέμου ἀνιόντα· ἥλλακται πτωσίς, ἀντὶ τοῦ ἐκ
πολέμου ἀνιόντος. A. Hoc non debebam scholio Nicanoris
continuuare, quod antecedit. Cf. p. 20.

490 ἀλλ' εἰς οἶκον λούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστὸν τ' ἡλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μύλιστα, τοὶ Ἰλῖω ἐγγεγάσιν.
490—493: τέσσαροι οἵχοις ἐξῆς ἀστερίοιχοι παράκεινται,

ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κεῖνται καὶ πρὸς τῆς μνηστοτροφονίας (φ 350), ἐν δὲ τῇ Α ῥαυφδίᾳ τῆς Ὀδυσσεύας. (356—359) οὐκ ἔτι. Α.

506. ὡς δ' ὅπου τις στατὴς ἵππος ἀκαστήσας ἐπὶ φάτῃ

507 δασμόν ἀπὸ ῥόφῃας θάτῃ πεδίῳ προαίνων —

510 — ἃ δ' ἀγλαΐῃφι παποιθῶς,

ῥίμφα δ' γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν
ἵππων.

506—511: καὶ τοῦτοις ὁμοίως ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι τὴν παραβολὴν ὅλην ἐπὶ Ἑκτορος βληθέντος λίθῳ ὑπ' Αἴαντος μετήνεγκεν ἐντυπῶν (O 263—268). Α.

506: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ἀκαστήσας, ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπιδῶκαν· ἔστι δὲ ἥτοι ἐν ἄλλῳ γενόμενος διὰ τὴν στάσιν, ἡ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στέσεως ἑστῶν. Α.

507. πεδίῳ: ἡ διπλὴ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ (cf. p. 26), καὶ τὸ προαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλαχος ἐξελαβεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. Α.

510. ὃ δ' ἀγλαΐῃφι παποιθῶς: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ ἀγλαΐῃφι παποιθῶτα. Α. Cf. p. 19.

511. ῥίμφα δ' γούνα φέρει: Ζηνοδότος ῥίμφῃ ἐὰν γούνα φέρει. Ποσειδώνιος δὲ ὁ ἀναγνωστὴς Ἀριστάρχου ἄνευ διαιρέσεως τὸ εἰς ψιλῶς προσφέρεται, παρέλκων αὐτὸ λέγων, ὡς ἐν τῷ ἡ δὲ σὺ τόνδε δέδεξο (E 228) καὶ λύεται τὸ σολοικαφανές. ὃ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὸ τῶν γονάτων καὶ ποδῶν φέρεσθαι λέγει· τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδας φέρων (O 405). Α. Cf. ad 514. O 405 P. 700 Σ. 148. — ἄνευ αὐτῆς διαιρέσεως, quod est apud Villos. exoidit apud Bekk.

ἐβαβήκει

514. καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον: ἡ διπλὴ, ὅτι ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει, πρὸς ἐλεγχον Ζηνοδότου (511). Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

5. ἐπεὶ καὶ κάμωσιν: ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐκῆν. ἐὰν δὲ οὕτως ἔχῃ, προενεκτέον ὑφ' ἐν, κακῆμωσιν, ὡς λελάωσιν. Α. Cf. p. 11.

6. γυῖα λέλυνται: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

8 ἐνθ' ἐλέτην ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηιδόφιον ἄνακτος,

Ἀρην καὶ ἐτάαντα Μανέσθιον, ὃν κορυμήτης:

γείνατ' Ἀρηιδόου καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις.

8: ἡ διπλὴ, ὅτι ἐλέτην συλληπτικῶς, ὡς πρὸς δὲ προσθε-
σαφεί. καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπέντηκα τὸν
γὰρ Ἀλέξανδρον δεύτερον κατέρηκα (v. 2). A. δεύτερον
inserui.

9 Ἀρην: ὅτι Ζηνοδότος ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ (B 507)
πεποίηκεν αἷ τε πολυακάφυλον Ἀσκλην ἔχον, ἐνθάδε
δὲ εἴασε τὴν Ἀρην. διὰ ἡ διπλὴ. A. Ar. 284. Delenda
quae sequuntur: ἐν τῷ Ἀρην.

10: ἡ διπλὴ, ὅτι κύριος τοῦ Ἀρηιδόου ὁμώνυμός ἐστι
τοῦ ὑπὸ Νέστορος λεγομένου ταύχε· ἔχων ὠμαίειν Ἀρηι-
δόοιο ἄνακτος (137)· καὶ ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρώνης
τὸ ἐπίθετον, καὶ ἐν τῷ ἀθετυμένῳ Αἰθρη Πειθῆος θυ-
γάτηρ, Κλυμένη δὲ (sic) βοῶπις (Γ 144). A.

16 (βάλε — Δεξιόθην) ὦμον· ὁ δ' ἐξ ἑαπων χερσὶν αἰ-
πέσε, λύντα δὲ γυῖα.

Bekker. et Villos: ἡ διπλὴ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄμω A.
Pluygers, p. 10: Verba ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ delenda esse
dicit. Aristonici hoc non esse, ex ratione explicandi apparet:
nam is explicuisset: ὅτι γενικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς. Δεξιόθην ἀντὶ
τοῦ Δεξιόδου: cf. p. 20. Diple pertinere videtur ad λύντα δὲ
γυῖα: v. ad v. 6.

20 Ἴλιον εἰς ἱερὴν: ἡ διπλὴ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

22 ἀλλήλοισι δὲ τῷ γε συναντέσθην παρὰ φηγῶν
ἡ διπλὴ, ὅτι πρὸ τῶν πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθε-
ται. A. Obscura sunt quae sequuntur, et fortasse ad Aristo-
nici scholium non pertinent: πρὸ πολλοῦ δὲ (2 v. 21) ὁ Ἀπόλ-
λων ἐκεῖ ἐπὶ τῆς Περιγῆμου. A. Ar. 231.

39 ἦν τι καὶ πού Λαναῶν προκαλέσεται οἷόθεν οἷος·
ἡ διπλὴ, ὅτι συνίσταται διὰ τοῦ εἰς τὸ ἦ. ἔστι γὰρ προκα-
λέσεται (cf. p. 13)· καὶ πρὸς τὸ σχῆμα μονάθην μῆκος ἀντὶ
τοῦ μῆκος πρὸς μόνον. A.

41 οἱ δὲ κ' ἀγασσόμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί
οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίωσι ὅτι τὸ

H.

ἀγασσασθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχασθαι, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθῃσι (Ar. 150). περιτετεύει δὲ καὶ ὁ κέ (cod. καί) σύνδεσμος. A. Cf. p. 13.

44 τῶν δ' Ἑλένος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ: ἡ διπλῇ, ὅτι μαντικῶς συνήκεν, οὐκ ἀκούσας αὐτῶν τῆς φωνῆς (v. ad 53). A.

53 ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰσιγνετάων: ἀθαρτεῖται. διὰ τῆς μαντικῆς αὐτῶν αὐτῶν, ὥς εἴρηται (v. ad 44). A.

63 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξῃ ὀρνυμένοι νεόν, μελάναι δὲ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ.

63. Excidit adnotatio de significato vocabuli φρίξ. φ 126.

64: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐὰν μὲν γράφηται πόντος ὑπ' αὐτοῦ, ἔσται μελαινέται ὁ πόντος ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου (cf. p. 3). ἐὰν δὲ πόντιον ὑπ' αὐτῇ, ἔσται μελάναι δὲ πόντιον ὁ Ζέφυρος ὑπὸ τῇ φρίξῃ. A.

75 (Hector loquitur): δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίφω: ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως ὥς περὶ δέτερον (cf. ad Θ 21 H 447). καὶ ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κατὰ συγκοπήν (Ar. 109). καὶ ὅτι ἀκαιρῶς διὸν ταυτὸν ὁ Ἑκτωρ (cf. ad Γ 352). A.

76 ἐπιμάρτυρος: ὅτι οὕτως λέγει ὁ μάρτυρος, ἀφ' οὗ ἅ μάρτυροι: ἀπὸ δὲ τοῦ μάρτυς μάρτυρες. A. Cf. ad B 302 Γ 280 X 255.

79 ὄφρα πυρός με

Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα: ἡ διπλῇ, ὅτι καθ' ὅλου διὰ πυρὸς οἶδε γιγνομένης τὰς ταφάς. A. Ar. 198.

80 λελάχωσι: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. (Cf. ad E 37). ἀναδιπλασιασμός λελάχωσι (Cf. p. 11). A.

85 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηκομέωντες Ἀχαιοὶ σῆμά τέ οἱ χεύουσιν ἐπὶ πλατεὶ Ἑλλησπόντῳ: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ κατεκομίζετο τὰ ὅσα εἰς τὰς πατρίδας (Ar. 197). πλατεὶ δὲ καθ' ὃ μέρος ἐστὶ πλατύς, καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πλατεὶ (qu. ep. 87). A.

102 νίκης πείρατ' ἔχονται: ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ ἀπηρετισμένῳ (cf. p. 15) κέχρηται, νίκης πείρατ' ἔχονται, οὐκ ἔχεται. A.

H.

111 μηδ' ἐθέλει: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐθέλω αἰεὶ ἀπὸ τοῦ
ἐ ἄρχεται. A.

114 ὁ πέρ σεο πολλὸν ἀμείνων: Ζηνόδοτος χωρὶς
τοῦ ἢ ἀμείνω γράφει. A. V. Duentzer. p. 56.

116 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν
Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ, ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κοινῶς (cf. ad
136) λέγει. A. sc. κοινῶς ἐπὶ πάντων, non ἐπὶ μόνων βασι-
λέων. L. Cf. Ar. 109.

125 ἢ καὶ μέγ' οἰμῶξετε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς,
127 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθασεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἔρεων γενεὴν τε τόκον τε.

127: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα δ' ἔστενεν,
ἐξ οὗ φανερόν ἐστιν ἀνεγνωκῶς μειρόμενος, ὅλον στερό-
μενος. ὁ δὲ Ὅμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι
τίθεισιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι· καὶ ἡ μισυ μείρεο τι-
μῆς (I 616)· θεὸν οὖν εἰρόμενος, ἐρωτῶν. προκρίνει δὲ ὁ
Ἀρίσταρχος τὴν μέγ' ἐγήθασεν (ita Vill. cod. μέγ' γήθησεν
Bekk.) γραφήν. (Haec extrema fortasse Didymi sunt). A. In
Aristonici nota ad I 616, quae omnino conferenda est, scriptum
pro Zenodotea lectione ὁπότε μειρόμενος, errore haud dubio.
Zenodotus ad ὅς ποτε μειρόμενος ex οἰμῶξετε supplevit ᾧ-
μωξε et hoc voluit: nunc sane quereretur senex Peleus, qui
olim expers factus s. exclusus (i. e. quod se expeditionis prae
senectute expertem videbat), questus est eoque animum prom-
tum ostentavit, multumque ingemuit, quum me referentem au-
diret tot tamque nobiles belli socios, a quorum communione
scilicet factisque quae augurabatur fortibus se semotum videbat.
Cogitavi quondam an scripserit: ὥς ποτε μειρόμενος, quod ad
rationem minus durum. Sed etiamsi id plus momenti haberet,
quam in Zenodoto habere videtur, tamen ad sententiam ejus
minus aptum nec testimoniis commendatum. L.

133 ἢ βῶμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόφω κελάδοντι μάχοντο
135 Φειᾶς πάρ τείχεσσι, Ἰαργάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

133 ὠκυρόφω κελάδοντι: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὰ ἐπί-
θετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν (135) Ἰαργάνου ἀμφὶ
ῥέεθρα. A. Ar. 248 not.

135 Φειᾶς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν Ὀδυσσειᾷ (O 296) πλη-

H.

θυνητικῶς ἢ δὲ Φεαίς ἐπέβαλλεν ἐπειγρομένη Διὸς οὐρῳ,
ὡς Μυκήνην καὶ Μυκήνας. Α. Αρ. 242.

136 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίῳν πρόμος ἴστατο: ἡ διπλῇ,
ὅτι τὸ πρόμος ἀντὶ τοῦ πρόμαχος κοινῶς. Α. Αρ. 109.

τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηιθόοιο ἀνακτος,

138 δίου Ἀρηιθόου: ἡ διπλῇ, ὅτι πυκναὶ ἐν Ἰλιάδι
αἱ ἐπαναλήψεις, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 23) καὶ ὅτι οὗτος
ὁ Ἀρηιθόος Ἀρκάδων ὁμώνυμός ἐστι τῷ Βοιωτῷ (v. ad v. 9). Α.

144 ὑποφθάς: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας Ἰακῶς. Α.
Cf. P 197 Φ 197.

146 τεύχεα τ' ἐξενάριξε: ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίως τὸ ἐξε-
νάριξε νῦν, τὰ ἔναρα περιέλεν. Α. Αρ. 148.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,

149 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι.

148 ἐγήρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασε τὸν παρατατικὸν
ἔταξεν. Α. Cf. p. 5 sq.

149: δῶκε δέ: ὅτι οὕτως εἶθε φράζειν. καὶ ὅτι πε-
ριτιός ὁ δέ. τινὲς δὲ γράφουσι δῶκεν Ἐρευθαλίῳνι. Α.
Cf. p. 33.

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν.

153 θάρσει ῥ': ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηρόδοτος θάρσει ἐμῷ.
ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ με ἀνέπεισε τῷ θάρσει τῷ
ἐμῷ. Α.

156 πολλὸς γάρ τις ἔπειτο παρήγορος ἐνθα καὶ
ἐνθα: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ παρήγορος, ὅτι παρηρητη-
μένος καὶ κεχυμένος. Α. Αρ. 149.

158 τῷ κε τᾶχ' ἀντήσεις μάχης κερυθαίολος
Ἐκτωρ: ἦντησεν ἄν. V. Cf. p. 7.

161: ὡς νεΐκεσσ' ὁ γέρων, οἱ δ' ἐννεῖα πάντες
ἀνέστησαν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ νεΐκεσσαν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπέ-
πληξεν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκρινεν, ὡς ἐν τῷ ὅς νεΐκεσσ'-
σέν τε θεάς (sic — Ω 29). καὶ ὅτι παρέλκει συνήθως αὐτῷ
τὸ πάντες. AV. Cf. Σ 373 Ω 232.

171 κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμιπερές, ὅς κε λάτ-
χῃσιν: ὅτι τηρεῖ τὴν διαφορὰν τοῦ κληρώσασθαι καὶ λα-
χεῖν. καὶ πρὸς τὸ λάχῃσιν, ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὸ ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι (Φ 127) πρὸς Φιληταῖν. Α.
Scripsimus ὅς ἂν λάχοι pro λάχῃ. Cf. p. 10.

H.

175 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἑκαστος·
ἡ διπλῇ, ὅτι σημείοις χρώνται, οὐ γράμμασιν. Α. Αr. 104.

180 πολυχρόσιοι Μυκήνης· ἡ διπλῇ, ὅτε ἀλλαχοῦ
πληθυντικῶς Μυκήνας. Α. Αr. 241.

182 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρας κυνέης· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀνέ-
βαιον τοὺς κληρούς, οὐκ ἐξηροῦντο, ὡς ἡμεῖς νῦν. Α.

187 ὅς μιν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαί-
διμος Αἴας· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ'
ἐχχαράξας σημεία· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν
κλῆρον ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους οἷς ἐπεδείκνυντο ὁ κλῆ-
ρος Α. Αr. 104.

τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι
195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται,
ἥ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐ τινα δείδιμεν ἔμπης·
οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἐλὼν ἀέκοντα δίηται,
οὐδέ τι ἰδρεῖη, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

195: ὥς τοῦ ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι (199) στίχοι πάντες
ἀθετοῦνται, ὅτι αὐτὰ κατὰ τὸν Αἴαντα οἱ λόγοι καὶ ἐαυτῷ
ἀνθυποφέρει γελῳῶς. Α.

202 Ζεῦ πάτερ, Ἴδθ' ἄν μεδίων· ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ
θεῖον παρέλκει νῦν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἴδθς. Α. Cf. p. 27.

221 σκυτοτόμων δ' ἄριστος, Τλη γ' ἐνὶ οἴκῳ ναίων·
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα συνισταμένως, ἐν δὲ τῷ καταλόγῳ
(B 500) ἐκτεταμένως ἡ δ' Τλην καὶ Πετεῶνα (Ar. 241). Α.

238 οἷδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν· ἡ
διπλῇ, ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει βῶν διὰ τὸ ἐκ βοείων
εἶναι δερμάτων (Ar. 194)· καὶ ὅτι προτάξας θηλυκὸν οὐδέτε-
ρον ἐπήνεγκεν, τό μοι ἐστὶ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὡς νε-
φέλη δέ μιν, τό μὲν οὐ ποτε (μ 74 — cf. p. 32). τὸ δὲ
ταλαύρινον παρήκται, εὐτολμον· οὐ γὰρ ἡ ῥιγὸς ἐγκαι-
ται, ὡς ᾤθησάν τινες. Α. De his extremis v. ad E 289.

255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἑοικότες ᾤμοφάγοισιν
ἡ οὐσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα —

255: ἡ διπλῇ ὅτι κυρίως ἔγχη τὰ δόρατα, οὐχ ὡς τινες

τὰ ξίφη. λέγει δὲ τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσιν, ἃ προήκατο (cf. 273). A. Ar. 55.

Ad 256, 257 Didymus: τοὺς στίχους τούτους οὐ προσίνονται ἐνιοι, ὥσπερ οὐδὲ Ζηνόδοτος, ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ (scilicet: τὼ δ' ἐκσπασσαμένῳ — Πριαμίδης μὲν ἐπειτα — L.). ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστοδόνικος ἐκτίθησιν, ἣν περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι. A.

273 καὶ νῦ κε δὴ ξιφείεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀρτίως ἐπὶ τὸ τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι ἐληλύθασιν. ὅταν δὲ λέγῃ τὼ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα (255) τὰ δόρατα λέγει ἐκ τῶν ἀσπίδων ἀπεσπάσαντο (Ar. 55). A.

ὁ μὲν Τρώων ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

276: Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος: ὅτι πρὸς τὸ δευτερον πρῶτον· ὁ γὰρ Ταλθύβιός ἐστιν Ἀχαιῆς. A. Ar. 13.

282 (Idaeus loquitur) νῦξ δ' ἦδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι: ἡ διπλῇ (immo ὁ ἀστερίσκος, qui est in Ven.), ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὰ ἐξῆς (293) μετενέγκται· ὁ μὲν γὰρ κῆρυξ αἰτίαν λέγει, δι' ἣν οὐ πολέμητέον, ὁ δὲ Ἐκτωρ ἐαυτὸν μετὰ προφάσεως μὴ συλλυέτω. A.

293 (Hector loquitur — versus 282 iteratur): ἡ διπλῇ (immo ἀστερίσκος σὺν ὀβέλῳ, qui sunt in Ven.), ὅτι ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ κῆρυκος μετενέγκται. A.

ὡς σύ τ' ἐυφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς, 295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν.

295: ἀθροίζεται ὡς καθαιρῶν τὰ προειρημένα ὡς σύ τ' ἐυφρήνης πάντας. ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἑταίρους. A.

298 (Troades) αἶ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσανται ἀγῶνα: ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῃ εἶναι ἀγάλματα. A. Cf. II 500, Ar. 152.

303 δῶ κε ξίφος: σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀγῶπλισεν ἐαυτὸν δοὺς τὸ ξίφος ὁ Ἐκτωρ. A.

305 Αἶας δὲ ζωστήρᾳ δίδου φοίνικι φασινόν.

τὼ δὲ διακρινθέντες ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦι, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε.

305 φοίνικι φασινόν: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φοινικῶ ἄνθει πεφωτισμένον, ὃ ἐστὶ κεχρωτισμένον. A.

306 τὼ δὲ διακρινθέντες ὁ μὲν: οὕτως εἰρηκεν ἀντὶ

H.

τοῦ τῶν δὲ διακρινθέντων ὁ μὲν, ὁ δὲ (Cf. p. 19). καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν (Ar. 13). A.

312 εἰς Ἀγαμέμνονα διὸν ἄγον· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα. A. qu. ep. 87.

οἱ δ' ὅτε δὴ κλιροῖσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,

314 τοῖσι δὲ βοῦν ἰέφρυσεν· ὅτι ὁ δὲ περισσός. A. Cf. p. 33.

319 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τεύκοντό τε δαίτα· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔρχου. A. Ar. 87.

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,

328 πολλοὶ γὰρ τεθνῶσιν· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ αἰτιώδους εἰσέβαλεν ἀρχαῖκῳς. A.

330 ψυχὰς δ' Αἰδώςδε κατέλθον· ἡ διπλῇ, ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος (A 3) πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. οὐκ ἄρα γραπτέον κεφαλὰς. A.

αὐτὰρ κατακόμεν αὐτούς

τευθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος
335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν.
τύμβον τ' ἄμφι πυρὴν ἐνα χεύομεν ἐξαγαγόντας
ἄκριτον ἐκ πεδίου.

334. 335: ἀθεοῦνται, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὅσα κομίσωνται, ἀλλὰ συνηθεῖα· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας τελευτώντας ἐκαίοντο. καθόλου οὖν οἶδε παρὶ καιομένων τοὺς πάλαι, καὶ ἐνταῦθα τιθαμένους ὅπου καὶ τελευτήσαν. ἐναντιοῦνται (positus οὐται) δὲ καὶ τὰ ἐξῆς τύμβον τ' ἄμφι πυρὴν — ἄκριτον ἐκ πεδίου ἀδιαχώριστον ἀδιάστατον, ταυτίσται πολυάνδριον· πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος; A. Cf. Ar. 197.

336: τὸ ἐξαγαγόντας ὁμοίον ἐστὶ τῷ Λαοδίκῃν ἐς ἄγουσα (Z 252, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντας ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντας τοῦ πεδίου. A.

339 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας· ἡ διπλῇ, ὅτι πληθυντικῶς, καὶ ὅτι μία ὑπόκειται πύλῃ ἐν τῷ τείχει. A. Ar. 129.

345 ἐν πόλει ἄκρη· ἡ διπλῇ, ὅτι διαλελυμένως τῇ ἀκροπόλει. A.

τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν

353 ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ (vel ἵν' ἂν μὴ) ῥέξομεν ὥδε· ἀθεοῖται, ὅτι ἀγνοήσας τις, ὅτι ὑπακούσαι

H.

δει τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν τὸ ἔσται, ὥς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προσανεπλήρωσεν (Ar. 359)· καὶ ὅτι τὸ ἔνα οὐχ ὀμηρικῶς παρτίληπται ἀντὶ τοῦ ἑν. A.

κτῆματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
390 ἡγάγετο Τροίην δ' — ὥς πρὶν ὠφελλ' ἀπολέ-
οθαι — ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς ὑπὸ τῶν Τρώων ἐμιμνῆτο ὁ
Ἀλέξανδρος, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα ἀλλὰ μᾶλλον (sic
pro μάλα) Τρῶες ἐλεῆμονες (Γ 56). A.

392 κουνριδίην δ' ἄλοχον Μεγέλαου κυθαλίμοιο·
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ προγεγάμηται ἐτέρῳ κατ' Ὀμηρον ἢ Ἑλένη.
A. Ar. 185.

οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
404 μῦθον ἄγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.

404: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθεν μετακίετα εἰς τὴν ἀπο-
πρέσβειαν (I 694). A. Bekkerus scripsit μετακίετα et hoc
falso retulit ad v. 398. 399. — Ceterum quibusdam locis ver-
sus qui μετακίεσθαι dicuntur, non ad amussim respondent,
sed παραπαισποιημένοι inveniuntur, cf. e. g. K 158 A 179. L.

Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις

407 ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἡ διπλῇ, ὅτι πρόθεσις
ἐνῆλλακται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. A. qu. ep. 89.

413 Ἴλιον ἱρήν· ἡ διπλῇ, ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.
ἡ ἑλῖος μὲν ἐπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας
422 ἐξ ἀκαλαρῆεταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο· ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὠκεανόν φησι
καταδύεσθαι τὸν ἥλιον· ὁπόταν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰς-
άγῃ ὑπὲρ γῆς (cod. γῆν) καὶ ὑπὸ γῆν (cod. γῆς). τὸ αὐτὸ
δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. A. Ar. 177.

429 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν ποτὶ Ἴλιον ἱρήν·
ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκαίοντο οἱ νεκροί (Ar. 197), καὶ ὅτι θηλυκῶς
τὴν Ἴλιον. A.

433 ἀμφιλύκη νύξ· ἡ διπλῇ, ὅτι ἅπαξ μόνον ἐνταῦθα
τῇ λέξει κέχρηται. A.

435 εὐρύβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔνα ποῖσον ἐξαγαγόν-
τες· ἡ διπλῇ, ὅτι πολυάνδριον. πῶς οὖν ὥς κ' οὐτέα παι-
σιν ἕκαστος οἶκαδ' ἄγῃ (334); A.

448 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

H.

445 τοιοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσιχθων.
 ἦ Ζεὺ πάτερ, ἣ ῥὰ τίς ἐστι βροτιῶν ἐπ' ἀπειρονα
 γαίαν,

447 ὅς τις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψῃ; κτλ. —

452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται (sc. τείχους), τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος
 Ἀπόλλων

ἤρω Λαομέδοντι πολίῃσασμεν ἀθλήσαντες.

454 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα
 Ζεὺς κτλ.

464 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἡγύρευνον.

443: ὥς τοῦ ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα (464) ἀθετοῦνται
 στίχοι κβ', ὅτι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ τείχους λέγει πρὸ
 τῆς τειχομαχίας (M 4), ὥς ἂν μὴ προσηρηκῶς ἐνθάδε. A.
 Et discrepant haec ab iis, quae dicit Neptunus de muro a se
 et Apolline exstructo, Φ 446.

447 ἀθανάτοισι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὥς καὶ αὐτὸς οὐκ ὦν
 ἀθάνατος λέγει. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ κέχρηται τῷ γένει (cf. ad
 H 75 Θ 22. Π 496). A.

453 ἤρω: ἡ διπλῇ, ὅτι διουλλάβως καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 ἤρω (Θ 483). A.

465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλειστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν:
 σημασιῶνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύσετο. A. Cf. p. 6.

468 (naves e Lemno) τὰς προέθηκεν Ἰησονίδης Εὐνήος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὀψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν:
 ὅτι καὶ τὰ Ἀργοναυτικά οἶδεν. οἰκεία δὲ Εὐνήῳ ἡ ἐμπορία
 καὶ πρὸς ὁμοφύλους γινομένη. V. — ? — Cf. ad Φ 43.

ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,

ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,

475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοις: τίθεντο δὲ δαίτα θάλειαν.

473: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀμοιβαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, καὶ οὐ
 νομίμασιν. A.

474: ἡ διπλῇ, ὅτι ῥινοῖς ταῖς βύρσαις, αὐταῖς δὲ βου-
 σὶν ἀντὶ τοῦ ζώσας. A.

475: ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδράπο-
 δον· σὺν δὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὀμήρῳ νοεῖται (immo
 κεῖται). λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄλλοι πλεονάζον. A. Eustath. 692,
 21: ἡ δὲ τῶν ἀνδραπόδων λέξις νεωτερικὴ ἐστὶ κατὰ τοὺς

Θ.

παλαιούς· διὸ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος ἡθίετον τὸ ἔπος, ἐν ᾧ κεῖται ἡ λέξις αὕτη. Certe Zenodotus, si omnino, non ob hanc causam. L.

482 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνον δῶραν ἔλοντο· ὅτι διέστειλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνῶσαι. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (v 4) Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαίναν βάλει κοιμηθέντι· ἐπιφέρει γὰρ κείτ' ἐγρηγορῶν (Ar. 120). Ζηνόδοτος δὲ καὶ τοῦτον καὶ τὸν πρῶτον τῆς ἐξῆς ῥαψωδίας ἤρκε στίχον (v. ad Θ 1). AB. Cod. εἰρηκε pro ἤρκε. Corr. Bekk.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

1 ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· ὅτι Ζηνόδοτος μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κατὰ πρὸς τὸ οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο (53), ὥστε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὥπὲ γίνεσθαι ἀπρεπῶς. A.

3 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πελυδαιράδος Οὐλύμποιο· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρα (cf. p. 27), καὶ ὅτι λείπει ἡ ἐπὶ (p. 31), καὶ ὅτι τὰ ἐπίθετα ὡς ἐπὶ ὄρους (Ar. 168). A.

16 τόσσον ἐνεργ' Ἀΐδω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν καθ' Ὁμηρον τοῦ κόσμου τάξιν. καὶ ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου λέγει (Ar. 176). καὶ ὅτι λείπει τὸ ὑπερθεῖν, ὅσον ἐστὶν ὑπερθεῖν. A.

σειρὴν χρυσαίην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες.

20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θεάιναι· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδῖον δὲ Ζῆν' ὕπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι· αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ δὲ θαλάσῃ.

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, τὰ δὲ κ' αὐτε μετήθερα πάντα γένωιτο· τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμι θεῶν περὶ τ' εἰμι ἀνθρώπων.

19· ἡ διπλῇ, ὅτι εἰ μὴ ἐκδέξωμεθα Ὀλυμπον τὸ ἐπὶ Μακεδονίας ὄρος, οὐ συμφωνήσει τῇ διαθήσει ταύτῃ· ἐπὶ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ στάς φησι τὸν Ὀλυμπον ἀνέλκειν τῆς σει-

Θ.

ῥᾱς ἐκ τοῦ ῥίου ἐκδεθείσης (Ar. 17 sq.). καὶ ὅτι ἡ ἐξ περισσῆς. (Cf. p. 27). A.

21 Ζῆν' ὑπατον μήστωρα: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμέ, ὡς περὶ ἄλλου (cf. ad H 75, 447). A.

25 ἐπειτα: ὅταν θελήσω ἐρύσαι φησὶν. A. *„sine dubio Aristonici est.“* Lehrs. Ar. 172.

περὶ ῥιον Οὐλύμποιο: ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπάρῃ, συνερξίζαμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῇ τῆς θαλάσσης. BL. *„certa vestigia Aristarchearum observationum.“* ibid.

δείκνυσιν ὅτι βέβηκεν ὁ Ὀλυμπος καὶ οὐκ ἔστι μετέωρος. V. *„haec ipsa putaverim Aristonici verba esse.“* ibid.

25. 26: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν. δι' αὐτῶν δὲ διδασκόμεθα, πῶς σπάσει τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσῃ. A. πῶς σπάσει emend. Lehrs. Herod. 460 pro πᾶσαν. — Versum puta ab initio simul diplen simplicem et diplen punctis notatam habuisse. L.

28 ὡς εἶφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο
σιωπῇ κτλ. —

37 ὡς μὴ πάντες ὀλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοιο.

τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
ἠθάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νότι θυμῷ

40 πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.“

28: ἐντεῦθεν ἕως τοῦ πρόφρονι μυθέομαι (40) ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων μετακίνται (32 — 34 = 463 — 65, ubi v. 39, 40 = X 183, 184). καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος διαπίπτει, οὐκ ὀρθῶς χρώμενος ταῖς λέξεσιν, ὀδυσσαμένοιο τεοιο. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τοῦ σοῦ, θέλει δὲ ὁ λόγος ὀργισθέντος σοῦ, ἀσυνάρθρως. A. V. ad 37 (emend. a Lehrsio Herod. 455): τεοιο, τοῦ σοῦ οὐδετέρως, ὡς εἰ λέγοι, ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτως πρὸς αὐτοὺς ἔχει. τεοῦ. ἀθετοῦσιν (cod. τε οὐ σθένουσιν). οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἐφέρετο (cod. ὁ φέρων). τὸ (cod. τό τε) γὰρ τεοιο συγχέει τὸν λόγον.

39. 40: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑπὸ Διὸς πάλιν λέγονται πρὸς Ἀθηναῖαν πρὸ τῆς Ἑκτορος τελευτῆς (X 183). ἐναντιοῦνται δὲ ἐνθάδε τοῖς ὑποκειμένοις. A.

43 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ, γένητο δ' ἰμάσθλην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ χρυσῆν πανοπλίαν. καὶ

Θ.

ὅτι ἐνθάδε λεγομένου τοῦ Διὸς ἀνειληφέναι τὴν ἰδίαν πανοπλίαν οὐκέτι ἐξῆς (387) ἐγχαρεῖ τὴν αὐτὴν ταύτην πανοπλίαν ἀνειληφέναι τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ ὅτι τὸ γέντο ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖται τεταγμένον ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. Α.

46 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδέποτε εἶπε μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου νιφόεντος, οὐδὲ τὸν Ὀλυμπον ἀστερόεντα· διαφέρει γὰρ καὶ αὐτὸν ὁ Ὀλυμπος τοῦ οὐρανοῦ. Α. Αρ. 171.

47 Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Γάργαρον· ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως, ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδης εἰς Γάργαρον ἦλθεν· προτάξας γὰρ τὸ γενικόν, τὸ εἰδικόν ἐπήνεγκεν. μέρη γὰρ τῆς Ἰδης ἄλλα τε καὶ τὸ Γάργαρον. Α. Cf. p. 20.

53 οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο καρηκομιόωντες Ἀχαιοί· ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τοῦτου τὴν ἀνατολὴν τίθησι Ζηνόδοτος (v. ad. 1). τὸ δὲ συνεχὲς τοῦ λόγου οὕτως ἐστίν, ἡμέρας ἐνστάσης ὁ μὲν Ζεὺς θεῶν ἀγορὰν ἐποιεῖτο, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ δειπνον εἶλοντο. Α.

55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πετόλιν ὀπλίζοντο, παυρότεροι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλάσσους αἰεὶ τοὺς Τρῶας σὺν τοῖς ἐπικούροις λέγει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἀθετούμενα πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπάλοι ἄνδρες (B 131) καὶ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (562) μυρία δ' ἐν πεδίῳ. Α.

58 πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι· ἡ διπλῇ, ὅτι μία ἐστὶν ἱππύλατος πύλη, καὶ πληθυντικῶς εἶπε πύλαι. τὸ δὲ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι, ὥς θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον (Ψ 135). ΑΥ. Αρ. 139.

61 σὺν ῥ' ἐβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἐγχεα καὶ μέγα
ἄνδρῶν

χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι

ἐπληντ' ἀλλήλησι· ἡ διπλῇ, ὅτι ταῦτόν ἐξ ἐπαναλήψεως εἶπεν· προειπὼν γὰρ ῥινούς, ἐπενήνοχεν ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, ἐξ ἀμφοτέρων ταῦτ' αἰμαίνων. Α.

ἐνθα δ' αἶρ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν

65 ὁλλύντων καὶ ὁλλυμένων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρέετο ἡ γῆ (p. 3), καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν (Αρ. 13). Α.

Θ.

66 ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ: ἡ διπλῇ, ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἡῶ λέγει. Α.

68 ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐδέποτε ἐν Ὀλύμπῳ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ· οὐκ ἄρα ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ (Αγ. 171). Α.

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο: μίαν ὑπὲρ ἐκατέρου στρατεύματος· καὶ ὅτι τὰς θανατηφόρους μοίρας λέγει. ὁ δὲ Αἰοχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ Ζεὺς ἰατὰς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μένονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχὴν. Α. Cf. ad 73sq.

73 αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἐξεσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθθεν.

73. 74: ἀθιτοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἐκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεὺς, οὐ πλείους, ὥς ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἔκτορος (X 210)· ὁ δὲ διασκευαστῆς (Αγ. 350) ἐξέλαβε πολ-
λάς. εἰ δέ τις δύο ὑπὲρ ἐκατέρου ἴστασθαι φησι, ἐνόμι-
νος τὴν σύγκυαν τοῦ θυικοῦ σχήματος, ἄλογον· πρὸς τί γὰρ δύο, ἀλλ' οὐ μία; Α.

85 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον
δύ: ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· βέλος γάρ. Α. Cf. p. 35.

89 (Hectoris equi) θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες

Ἔκτορα: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν παραιβάτην (cf. v. 121)
Ἔκτορα ἡνίοχον εἶπεν. Α. — Et. M. ἡνίοχος κυρίως ὁ τὰς ἡνίας ἔχων· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παραβάτου. Idem do-
cent scholl. BL. Z 19. Alia sine dubio Aristarchi sententia
erat. Aut observaverat ex more suo, ἡνίοχος a propria signi-
ficatione ejus qui frena teneat, hic καταχρηστικῶς transisse ad
eum, qui temperet et imperet, quo ad hostes equi flectendi
sint; neque idcirco tolli Homericam differentiam inter ἡνιόχους
et παραβάτας (cf. ad A 104): aut ἡνίοχον Hectorem hic dictum
esse non ad praesentem statum, sed κοινῶς, universali epi-
theto herois laudibus apto. (Aliam rationem de Hectore θρα-
σει ἡνιόχῳ habes in B ad Θ 185). Λ.

97 ὣς ἔφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσ-
σεύς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον οὐκ ἀντελά-
βετο καθόλου τῆς φωνῆς διὰ τὸν θόρυβον, ἢ ἀκούσας παρε-

Θ.

πέμψατο· ὅπερ δέχεται ὁ Ἀρίσταρχος. A. Cf. ad 266, Herodian. ad 4. Ar. 150. Apollon. constr. 296, 9.

99 Τυδεΐδης δ' αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ μόνος. A.

106 οἶοι Τρῳῖοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέ-
βευθαι,

οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων, τῷδε δὲ νῶϊ

110 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν.

106: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ διά. A. Cf. p. 26.

107: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ τὸ φέβευθαι
παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἐνταῦθεν τὸ φόβον Ἀρηος φορεού-
σας (B 767). A.

108: ἀθετεῖται, ὅτι ἄτοπον προστιθῆναι τὴν ἱστορίαν
τῷ εἰδότει, καὶ ὁ καιρὸς δέχεται συντομίας· καὶ ὅτι τὸ ποτὲ
χρονικὴν ἔχει ἔμφασιν, τῆς ἀφαιρέσεως γεγονυίας τῇ πρὸ
ταύτης ἡμέρᾳ. A.

109: ἡ διπλῇ, ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ
δουικά, καὶ νῦν ὡς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται. A.

114 Εὐρυμέδων· ἡ διπλῇ, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ
'Αγαμέμνονος ἡνιόχῳ (A 228). A.

124 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου.

124: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί (sc. περὶ ἡνιόχοιο,
cf. p. 26), καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος φρένας (cf. p. 20). A.

125: ὅτι καὶ ἐνθάδε λαίπει ἡ περί (sc. ἑταίρου). A.

128 Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ἔα τόθ'
ἵππων

ὠκυπόδων ἐπέβησε· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐνταῦθα
μὲν γράφει Ἐρασιπτόλεμον, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα
(312) εἶασεν Ἀρχεπτόλεμον. A.

130 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
καὶ νῦν κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἡύτε ἄρνες.

130: ἡ διπλῇ, ὅτι κατὰ τοῦ οὐδενόρου τὸ πληθυντικόν,
ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

131: ὅτι τὸ σήκασθεν αὐτὸς ἐπεξηγᾶται λειπῶν ἡύτε
ἄρνες. A.

Θ.

139 *Τυδεΐδῃ, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε μώνυχας ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν* (Ar. 89)· καὶ ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει ἄγε νῶι φόβον δέ, ὃ ἐστὶν ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει. Α.

149 *Τυδεΐδης ὑπ' ἐμείο φοβεύμενος ἔκετο νῆας: ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς φοβεύμενος ἀντὶ τοῦ παύγων.* Α. Ar. 89.

150 *τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών: ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου εὐρεῖαν λέγει, ἀλλ' ἐμοὶ εὐρεῖα ἡ γῆ γένοιτο, ἀντὶ τοῦ εὐρὺ χάσμα ποιήσκειν.* Α. Cf. p. 29.

ἔρρε κακὴ γλῆνῃ, ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμείο

165 *πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσας, οὐδὲ γυναικας ἄξεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.*

164: *ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐντελείς εἰσὶ τῇ κατασκευῇ, καὶ τὸ πάρος τοι δαίμονα δώσω τελείως ἐστὶν οὐ κατὰ τὸν ποιητὴν· ἀνάρμοστα δὲ καὶ τὰ λεγόμενα τοῖς προσώποις.* Α.

ὥς φάτο, Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

168 *ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι: ἡ διπλῇ, ὅτι ὑποτάσσουσιν ἢ μήτε στρέψαι μὴτ' ἀντίβιον μαχέσασθαι· οὐκ ἐστι δέ· τὸ γὰρ διάνδιχα οὐκ ἐστὶ δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι.* Α. Cf. ad A 190 et proll. ad Nican. p. 115. Sed recte monuit Langius (Gölt. Gel. Anz. 1851 p. 941 sq.), hos duos locos aliquantum inter se distare ac jure Aristarchum hunc (ἢ μήτε στρέψαι) omisisse, illum (A 192) notasse tantum.

181 *μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηίοιο γενέσθω, ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.*

Fortasse etiam hoc loco observaverat Aristarchus, Hectorē ut barbaros omnino in insolentem vaniloquentiam propensum fingi a poeta (cf. ad 535—37). Ejusmodi minas quas Trojani inter se jactarent, etiam in Graecorum notitiam venisse apparet ex Ξ 45, ubi v. Aristonicum.

ὥς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο φώνησέν τε·

185 *Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰθων Λάμπε*
τε δὲ,

νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίναςτον.

185: ἀθετείται (Bekk. et Vill. ἡ διπλῇ), ὅτι εὐδαμοῦ Ὅμηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει. μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα θυικά, καὶ ἡ προσφώνησις εὐήθης. A. Cf. ad T 400 Ψ 295. Ar. 196.

186: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ θυεῖν ἡ φράσις ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τεσσάρων. A. Cf. p. 15.

ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν.
189 οἶνον τ' ἐγκεράσασα πεισιν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

189: γελοιότατος ἐπὶ ἱππων ὁ στίχος (obelus est ad text. Ven.), ὅτι οἶνον ἱπποὶ οὐ πίνουνσι. καὶ ὅτε θυμὸς ἀνώγει εἰς μέθην γελοῖον. A. οἶον εἰς μέθην? L.

191 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπτεύδετον: ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς δύο τοῖς θυικοῖς σχήμασι χρῆται: διὸ ἀθετητέον τὸν προκείμενον στίχον (185), ἐν ᾧ τέσσαρά ἐστιν ὀνόματα. A. Cf. p. 15.

193 (ἀσπίδα) πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι: ἀντὶ τοῦ ὄλην, ὡς πᾶσαι πύλαι ὄλη πύλη. V. Ar. 130.

199 μακρὸν Ὀλυμπον: ἡ διπλῇ, ὅτι μακρὸν Ὀλυμπον ὡς ὄρος. A. Ar. 168.

εὐρύοπα Ζῆ-

207 ν' αὐτοῦ. Adnotatio fuit de ultima littera vocis Ζῆν' in sequentem versum transferenda. V. ad Ω 331. Cf. Nicanorem.

207 ν' αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀνάπαλιν αὐτοῦ κ' ἐνθα κάθοιτ' ἀκαχήμενος. A. Cod. ἀνάπαλιν τοῦ κ, ἐνθα κτλ. Em. L.

209 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον εἰπεας: ἡ διπλῇ, ὅτι δασύνουσιν ἀπτοεπές, καθαπτομένη τοῖς ἐπεισιν. Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῦ ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν. καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἡ ἄγαν πτοοῦσα. ἡ παρὰ τὸ ἀπτόν, τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. A. Aristarcho cui ἀπτος fuit ἀπτόητος, putaverim hoc fuisse ἀπτόητε τοῖς λόγοις vel ἔπεισιν. Inspice Apollon. Hesych. Suid. Si quis porro meminerit ἀάπτους (ut certe Herodianus tradidit A 567) explicuisse eum τὰς δεινὰς καὶ ἀπτόητους i. e. τὰς ἀπτόητους, id quod transit in significationem δεινὰς: item hic suspicetur duplicem fuisse Aristarchi translationem, ἀπτόητε τοῖς

Θ.

ἔπεισι, hinc significante vocabulo *δεινοσπές*. Ita ratiocinatus possit firmamentum invenire in Et. M. 133, 43: *ἀπτοσπές· τινές δασύνουσι· καὶ Ἡρῆ ἀπτοσπής, ὡς καθαρτιομένη τοῖς ἐπεισιν. ἐμφατικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν· ἄπτον γὰρ ἐστὶ τὸ δαιμόν* [i. e. jam enim Homerus ἄπτος (quod est — ut ἀσχετος cum ἄ superfluo — ἄπτος, quod est per syncopen ex ἀπτοήτος) pro δαιμός] ὥστε εἶναι *δεινοσπές*. Quanto id melius rationique convenientius, quam: τὸ *λοχυρόν*, ὥστε εἶναι *δεινοσπές*. Unde vero hausit sua Etymologus, nisi ex hoc ipso scholio, quod adhuc incorruptius invenit? Aristonici sententiam certe ut satis sit scienti referens. Alii quem ab καὶ ἴσως audimus, vetus vocabulum *δεινοσπές* placuit, cetera nec intellexit satis et exquisitiora tentavit. Quod ad spiritum attinet in ἀπτόν, Zenodoti rationes ἀάπτους scribentis explicantisque *λοχυράς*, plane incompetas habemus. Ut hic, ἀπτόν *λοχυρόν* habemus apud Hesych. p. 112. Licebit conjicere auctorem nostrum, quia dictum videbat ἀπτοσπές significans καθαρτιομένη minus emphaticum esse, ut asperum etiam spiritum explicaret ἐμφατικώτερον, incidisse in ἀπτόν τὸ *λοχυρόν*: quo ecce sibi visus est effecisse, ut cum spiritu ab Aristarcho rejecto ad ipsam Aristarchi explicationem evaderet. L.

213 τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργειν, πλῆθειν ὁμῶς ἱππῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων.

213: ὅτι ἐν τισι γράφεται ἀπὸ τάφρου πύργος ἔργειν. οὐ δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν συναφές εἶναι τῷ ἀπὸ τάφρου· πρὸς γὰρ ταῖς ναυοὶ μᾶλλον ὁ πύργος ἢ ἡ τάφρος· καὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον, τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου πλήρες ἦν ἱππῶν καὶ ἀνδρῶν. ἐκ νηῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναυς τόπου. σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου διάστημα ἀπαλείπεται κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς νεωλκίας. A. οὐ ante δύναται δὲ τὸ ἐκ νηῶν ins. L. — Cf. proll. ad Nicanor. p. 113.

221 (Agamemnon) πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἣ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε.

221: πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρὶ, τί ποτε σημαίνει; ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι περιεμήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ, ὁ δὲ Διο-

Θ.

νύσιος, πρὸς τὸ κατασεῖν εὐθέως λαβόμενος τοῦ φάρους.
A. εὐθέως scripsi pro εὐθέες. εὐθετοῦν est apud Ariston-
icum ad A 844. Harl. Cram. ad δ 134: σημειοῦνται τινές, ὅτι
τὸ εἰς νῆσιν (cod. νήσον) εὐθετον μήρυμα ἐρίου νῆμα εἶπεν.

223: πρὸς τὴν τάξιν τῆς νεωλκίας ἢ παρατήρησις (Ar.
230), καὶ πρὸς τὸ γεγνωμένον, ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστὶ φωνεῖν
ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι (Ar. 107). A.

πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
230 ἄς, ὁπότ' ἐν Ἀθήνῃ, κενσαυχέες ἡγοράασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
πίνοντες κρητῆρας εὐστεφείας οἴνοιο,
Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίῳν τε ἑκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἐνός ἄξιόι εἶμεν
235 Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέφ.

230: ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦτο γινόμενον μὲν οὐ παρέστησεν,
ὡς γεόμενον δὲ παραδίδωσιν (Ar. 14). τὸ δὲ ὁπότε ἀντὶ
τοῦ ὅτε. A. BLV: τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ποτέ (cf. ad P 178).
Quid Aristarchus de hoc loco senserit obscurum est. Quae
Lehrsius scripsit in Aristarcho p. 382, ea nunc ipse retractanda
censet. Nam si Aristarchus A 1 ἡγορόωντο explicuit ἡθορί-
ζοντο, inde non sequitur, hoc loco eum eodem modo expli-
cuisse. Sin autem id fecit, tantum abest ut omissum statuerit
ἦμεν, ut potius sumere deberet aut ab initio versum corruptum
esse aut excidisse versum post hunc.

231: περιττός ὁ στίχος· ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ
ἐσθίειν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει. A. Cf. ad T 84.

233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀνάγνω-
σιν, ὅτι οὕτως προειρεκτέον. A. sc. ut plenum sit ἀντὶ non
ἄντα: Ar. 121.

235: ὁ ὀβελός, ὅτι ἐκλύει καὶ ἀπαμιβλύνει τὸν ὄνει-
δισμόν ὁ στίχος· κρείσσων γὰρ καθολικώτερον εἶσαι, οὐδὲ-
ποτε ἀνδρός, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ διαφορωτάτου. A.

239 (οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι—) παρελθέμεν ἐνθάδε
ἔρρων: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔρρων οὐκ ἐστι ψιλῶς παραγινό-
μενος, ἀλλὰ μετὰ φθοράς· δυσαρρεστὲ γὰρ τῇ παρουσίᾳ. A.
Ar. 109.

250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί:
ἡ διπλῇ, ὅτι οὐκ ἐστὶ καθολικὸν ἐπιθέτον ὁ πανομφαίος, ὁ

Θ.

κληθόνιος καὶ πάσης κληθίνος παραιτίος· καὶ ὅτι ἅπας ἐν-
ταῦθα τὸ ἐπίθετον. A. Cf. ad B 41, Ar. 97. Intelligendum,
quasi dixisset τουτέστιν ὁ κληθόνιος. Docet accipiendum esse,
hanc aram sacram fuisse Jovi, quatenus κληθόνιος est, quia is
opinor in ἀγορᾷ potissime colitur; non ut καθολικὸν Jovis
epitheton, pro quo etiam aliud quodcunque ex ejus epithetis
poni potuisset. Cf. ad Φοῖβον ἀφήρορος I 404. L. παραι-
τίος etiam K 460.

266 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα
εἰταίνων· ἡ διπλῇ, ὅτι πάντων ὑποστρεψάντων μόνος ὁ
Ὀδυσσεὺς παρέμεινε πρὸς ταῖς ναυσίν, ὥστε τὸ ἐπὶ νῆω εὐ-
κρινὲς γίνεσθαι, τὸ ὡς ἔφαθ' οὐδ' ἐσάκουσεν (97) ὅτι
ἐκουσίως παρεπέμψατο. A. Ar. 150.

παλίντονα τόξα: εἰς τοῦπίσω ζεινόμενα (cod. νων). A.
εἰς τοῦπίσω explicuisse Aristonicum apparet ex 325. L.

πατρί τε σὺ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὰν ἐόγτα
284 καὶ σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

284: παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἔν' ἡθέτητο δὲ καὶ παρὰ
Ἀριοτοφάνει, ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία, καὶ οὐκ ἔχουσα προ-
τροπὴν ἀλλὰ τὸναντίον, ὀνειδισμόν καὶ ἀποτροπὴν. A.

290 ἡ τρίποδ' ἦε δὺω ἵππους: ἡ διπλῇ, ὅτι δύο
ἵπποις ἐχρῶντο. A. Ar. 196.

293 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτόν
ὀτρύνεις; σπεύδοντα: ἀντὶ τοῦ προθύμως ἐναργεῶντα.
A. Ar. 122.

299 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσση-
τῆρα: ὅτι ἀντὶ τοῦ παῖσαι τὸ (cod. καὶ) βαλεῖν. A. Ar. 72.

301 βαλέειν δέ ἐ ἔτεο θυμός: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ βα-
λεῖν. A. Ar. 72.

306 μῆκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἡ τ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίησά τε εἰαρινῇσιν·
ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

307: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν, εἰ μὴ
ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ
βρίθεται, ἡ καινὸν τὸ κάρη βάλεν. A. Ar. 383.

308 ἐτέρωσ': ὅτι τὸ πλήρης ἐτέρωσε. A.

312 ἀλλ' Ἀρχεπιτόλεμον θρασὺν Ἔκτορος ἡνιοχῆα
ἰέμενον πόλεμον δὲ βάλε σιῆθος παρὰ μαζόν.

Θ.

312: ἐνταῦθα καταλείπει Ζηνόδοτος Ἀρχεπτόλεμον, πεποίηκε δὲ ἄνω (128) Ἰφιτίδην Ἐρασιπτόλεμον. Α.

313: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ βάλεν ἀντι τοῦ ἐπαιοεν. Α. Αρ. 72.

Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.

317 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε καὶ ἄχνυμένους περ ἑταίρου: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ ἑταίρου. Α. Cf. p. 26.

Idem in antecedente versu notaverat de ἡνιόχοιο ut v. 124. L.

320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος
σμερδαλέα λάχων· ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ,
βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει.

321: ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς περὶ ἑτέρου ὁ δὲ χειρμάδιον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον, ὡς εἰ ἔλεγεν οὗτος δὲ αὐτὸς χειρμάδιον λάβε χειρὶ. Α. Cf. ad E 734.

322 βαλέειν: ὅτι ἐπὶ τοῦ τρωῶσαι. V. Αρ. 73.

τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ

325 αὐερύοντα παρ' ὧμόν, ὅθι κληῖς ἀποέρχει
αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι,
ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.

325: ἡ διπλῇ, ὅτι αὐερύοντα σαφῶς εἰς τοῦπίσω ἐλκοντα· καὶ παλίντονα τόξα (v. ad 266) ἀπὸ τούτου, Α. Cf. ad B 422.

328: ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς τούτου μνημονεύει νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεοστρεφέα (O 469 — hoc versu ibi utitur Aristarchus ad lectiones πρώιον εἰ πρώην dijudicandas L). καὶ ὅτι οὕτως εἶπε τὸ ἐνάρκησεν ἐν ἴσῳ τῷ νερκαῶν ἐποίησε τὴν χεῖρα κατὰ τὸν καρπόν. Α. τῷ νερκαῶν ἐποίησε inseruit L. Eadem ratione οἰδάνει pro οἰδάνειν ποιεῖ I 554, λελάχωσι per λαχεῖν ποιήσωσι explicatum O 350 X 343. Harl. δ 104 (ἀπερχθάρει pro ἀπερχθάρειν ποιεῖ, comparatur πάντας μὲν δ' ἔλπει). Quod est E 37 ἐκλιναν — κλιθῆναι ἐποίησαν, ab his paulum distat. v. ibi.

330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος

ἀλλὰ θείων περίβη: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερμαχούτων τοῖς ἐκγόνοις ζῶων, πρὸς τὸ Χρύσην ἀμφιβέβηκε (A 37). B?

340 ἰσχία τε γλουτούς τε: σημειοῦνται τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκε. Α.

Θ.

349 Γοργούς οἷματ' ἔχων ἢ βροτολοιοῦ Ἄρηος·
ὁ Ζηνόδοτος γράφει Γοργόνος ὄμματ' ἔχων ἢ βρο-
τολοιοῦ Ἄρηος. ὁ δὲ Ὅμηρος χωρὶς τοῦ ᾗ λέγει τῇ
δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ (Α 36) ὡς Σαμφῷ· διὸ [λέγει] Γοργούς
ὡς Σαμφούς. Α.

360 (Minerva loquitur) ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαί-
νεται οὐκ ἀγαθῇσιν.

σχέτλιος· σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων,
οὐκ ἐν καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην. Α. Αρ. 149.

368 (Herculem) ἐξ Ἑρέβους ἄξοντα κύνα στυγε-
ροῦ Ἀίδαο· ἡ διπλῇ, ὅτι τούτου μόνου τοῦ ἄθλου μί-
μνηται κατὰ τὸ ῥητόν [τινες ἦσαν;]. καὶ ὅτι κύνα μόνον
λέγει, Κέρβερον δὲ οὐκ ὀνομάζει, ὡς οἱ νεώτεροι. ABV. Cf.
Pausan. 3, 25, 4. Lehrs Herodian. p. 457: „Illum τίνες ἦσαν
immigravit, puto, ex margine: τίνες ἦσαν; sc. labores Herculis.“
Postea addidit: Putabit fortasse aliquis in τίνες ἦσαν plus la-
tere quam quod significavi, sc. τὴν νέκυϊαν, πρὸς τὴν νέ-
κυϊαν vel tale quid (v. λ 623).

Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλάς,

371 ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
λίσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

371. 372: ἀθετοῦνται δύο στίχοι, ὅτι οὐκ ἔδει κατὰ μέ-
ρος διηγῆσασθαι, καὶ ταῦτα πρὸς τὴν καλῶς εἰδυϊαν· καὶ
μὴν οὐδὲ ἡμεῖς περισσόν τι προσιστοροῦμεν. οὐδὲ παρὰ
Ζηνοδότῃ ἦσαν. Α. Nec omissum fuerit πτολίπορθον Ἀχιλ-
λέα augere suspicionem: O 56. L.

373 ἔσται μὰν ὅτ' ἂν αὐτὲ φίλην γλαυκῶπιδα
εἶπη· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τῆς ἐρμηνείας ἴδιον, ὡς ἐκεῖ ἔσσε-
ται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή (Α 164 Ζ 448)
ἀντὶ τοῦ ὅτ' ὀλεῖται. Α. Cf. p. 11.

377 ἡ νῶι (378) γηθήσει προφανείσα· ἡ διπλῇ ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ᾗ νῶιν. τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ
τοῦ ἡμῖν ἢ ἡμῶν· οὐδέτερον δὲ ἀρμόζει· τὸ γὰρ νῶι ἐστὶν
ἢ ἡμῖς ἢ ἡμᾶς. Α.

385 (Minerva) πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ'
οὔδει,

ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν,
ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο

Θ.

τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσεται δακρυδόντα.

385: ἀθετούνται στίχοι τρεῖς (385—387) ὅτι ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἀριστεία (E734) καλῶς ἐπεξίργασται· πράττεται γὰρ τινα. ἔνταῦθα δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναλαμβάνει τὴν παντευχίαν. ἡθῆται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. A. Excidit quod praeterea Jupiter ipse nunc παντευχία sua indutus sit: v. ad 43. L. λάζετο δ' ἔγχος

390 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίτλας ἀνδρῶν ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

390. 391: ἀθετούνται καὶ οὗτοι, ὅτι ἀκαίρως ἐπειθεν (E 746) μετηνέχθησαν. A.

393 πύλαι μύκον οὐρανοῦ· ἡ διπλῇ, ὅτι πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὑποτίθεται· τὸν γὰρ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ. πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. A. Cf. ad E 749, Ar. 168.

399 βάσ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστι κοινὸν νῦν ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλὰ πορεύου ταχεῖα. A. Cf. p. 29.

406 ὄφρ' εἰδῇ γλαυκῶπις, ὅτ' ἄν ᾤ· πατρὶ μάχεται.

Ἥρῃ δ' οὐ τι τόσον γεμισίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι· αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι κεν εἴπω.

406—408: οἱ ἄστερισκοί, ὅτι τῷ τοῦ Διὸς προσώπῳ ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι, τῷ δὲ τῆς Ἰριδος (420) οὐκέτι. A.

410: βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρόν Ὀλύμπου. Hic scribendum esse βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ποτὶ βῆ δὲ κατ' ut A 196 O, 169 et alibi. Contra ut hic ἐξ O 79. V. ad hos locos. L.

411 πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπύχον Οὐλύμπιοις οὐχ ὡς καὶ ἄλλων οὐσῶν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκραι (vel ἄκραις), ὡς τὸ ἄξαντ' ἐν πρώτῃ ῥυμῷ (Z 40) ἀντὶ τοῦ ἄκρων. A. Cf. Π 371 et Ar. 149.

420 ὄφρ' εἰδῇς γλαυκῶπις — (422) ὅστις κεν εἴπῃ.

423 ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, κύον ἀδείες, εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.

420: ἀθετούνται στίχοι πέντε, ὅτι ἐν τῶν ἐπάνω (406) μετακίννται. ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐὰν ὁ Ζεὺς, καὶ ἀποκαθίσταται ἐπεικὲς ὃν τὸ τῆς Ἰριδος προσώπου· οὐ γὰρ ἂν εἴπῃν κύον ἀδείες. A. ἀποκαθίσταται pro ἀποσυνίσταται Lehrs Herodian. p. 460: „His versibus omissis restituitur quae ei propria est morum lenitas.“ ἐπεικεία Iridi tribuitur

etiam in adn. ad O 166 sq. οὐκέτ' ἔγωγε

428 νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πταλεμίζειν·
ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ᾤ (sc. νῶϊν) κακῶς. A. Cf. Did.

435 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανό-
ωντα· ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ ὀχήματα ἄρματα λέγει, A. Cf. ad
A226. Et quaesivit, ad utrum nomen pertineat παμφανόωντα,
quod solutum collato loco Ψ509, v. proll. ad Nicanorem p. 89 sq.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδὲθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἱππους

439 Οὐλυμπον δὲ δίωκε· ἡ διπλῇ, ὅτι κυρίας διώ-
κειν λέγεται, ὅταν προφεύγη τις· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ συνεόντος
ἐλαύνοντος. A. Ar. 150.

444 αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη

ἥσθην· ἡ διπλῇ, πρὸς τὴν καθέδραν, ὅτι ἐκατέρωθεν
τοῦ Διὸς Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ. A. Non ut quidam χωρὶς ἥσθην
J2 100. L.

447 τίφθ' οὔτω τετίησθον Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;

οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ· ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καμέτην δαί τοῦ ἦ. ἔστι
δὲ ἀντὶ τοῦ ἑκαμον. τὰ δὲ κάμετον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀντὶ
ταῦ ἐκάμετε, ὃ καὶ συμφωνεῖ. AB. ἔστι δὲ inseruit L.

455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυτῷ

ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον· ἡ διπλῇ, ὅτι ἀρσενικῶς
τὸ θυικὸν ἐσχημάτισται, πληγέντε ἀντὶ τοῦ πληγείσα. καὶ
Ἡσίοδος προλιπόντ' ἀνθρώπων (E 199) ἐπὶ αἰδούς
καὶ ναιέσεως ἀντὶ τοῦ προλιπούσαι. A. Vides Aristonicum —
nunc certe — non commemorare προφανέντε, quod Aristar-
chus legisse dicitur vs. 378 pro προφανείσα. L. Cf. p. 31.

459 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκείων ἦν οὐδέ τι εἶπεν· ἡ
διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκείουσα. A. Cf. p. 31.

463 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλα-
παδνόν.

ἀλλ' ἐμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,

οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.

463. 464. 465· ἡ διπλῇ (potius asterisci, qui sunt ad
textum), ὅτι ἐντεῦθεν ἄνω (32) μετὰκεινται. A. Nam tres
sequentes nec hi antiqui videntur nosse, ut absunt a Veneto
et aliis, certe admittere hic non magis quam supra propter
εσοῖο (v. ad 28). L.

Θ.

470 ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὁψεαι: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄας δὴ καὶ μᾶλλον,
ἀντι τοῦ ἐσαύριον. ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ Ὀμηρικῇ. V. Cf. Lo-
beck. Rhematicon p. 253.

πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα,
475 ἤματι τῷ ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλειο πεσόντος.

475. 476: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι διὰ τοῦ ἤματι
τῷ πλείονος χρόνου ὑπέρθεσιν σημαίνει, τῇ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὸν
(sic) τάφρον παράγει τὸν Ἀχιλλέα (cf. Σ 215). καὶ ἀκριβο-
λογεῖν οὐκ ἀναγκαῖον κατὰ τίνα καιρὸν ἐξαναστήσεται, ἀρ-
κει δὲ πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
τό τε ἐπιφερόμενον ψεῦδος τι ἔχει· οὐ γὰρ ἐν τῷ στείνει
μάχονται. Α.

485 ἐν δ' ἔπεισ' Ὀδυσσεὺς λαμπρὸν φάος ἡελίοιο:
ἡ διπλῇ, ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς Ὀδυσσεὺς δύνοντα καὶ ἐξ Ὀδυσ-
σεὺς ἀνίσχοντα λέγει τὸν ἥλιον, ἐξ ἥρωικου δὲ προσώπου
οὐκέτι. Α. Αρ. 177.

488 ἐρίλλιστος: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ ἐρία ἐπὶ πλήθους (cf.
ad Ε 38). ἐρίλλιστος οὖν πολυτελέστατος. πλεονάζει τὸ ἄ. Α.

491 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χῶρος:
ἡ διπλῇ ὅτι οὐκέτι γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις. πρὸς Ἰστρον.
Α. Κ 199.

493 (μῦθον) τὸν δ' ἔκτεω ἀγόρευε δειφίλος ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἐγχος ἐχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.

τῷ ὃ γ' ἐρσιδάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα.

493: ἡ διπλῇ περιστιγμένη (vel αἱ διπλαί, Pluygers. p. 7),
ὅτι Ζηνόδοτος περιγράφει ἀπὸ τοῦτου τέσσαρας στίχους κατὰ
τὸ ἐξῆς διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ γεγράφθαι (Z 318). ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος οἰκισότερον ἐνταῦθα κεῖσθαι λέγει διὰ τὸ ἐν τῇ
στρατεύματι διαλέγεσθαι. Α.

499 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν
Ἴλιον. Α.

τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα

501 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρενῶν.
ἐξ ἄλλου δὲ στίχου (Κ 45) τὸ ἡμιστίχιόν ἐστι νῦν ἀναρ-

Θ.

μόστις προστεθειμένον· οὐ γὰρ κατὰ Διὸς προαίρεσιν νῦν ἐγένετο. Α.

503 δόρυπα τ' ἐφοπλίσόμεσθα: ἡ διπλῇ περισσεύ-
γμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐφοπλίζεσθον. συγχέει δὲ
τὸ δυκόν. Α. Cf. p. 15.

505 ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μέλ-
λοντα σημαίνει τὸ ἄξεσθε, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ ἄγετε. Α. Cf. p. 6.

512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαίεν ξηλοί: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ῥαδίως, μὴ πως χωρὶς σπουδῆς. Α. Αρ. 122.

513 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἰκοθε-
πέσση: ἡ διπλῇ ὅτι βέλος εἶρηκε τὸ τρώμα ὁμωνύμως τῷ
τετρώσκοντι. Α. Αρ. 70.

517 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστει διίφιλοι ἀγγελλόντων: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν. Α. Cf. ad 521 et B 438.

519 (pueros senesque) λέξασθαι περὶ ἄστει θεοδμή-
των ἐπὶ πύργων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγκυσιμηθῆναι. Α.
Αρ. 150.

521 πῦρ μέγα καίωντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ καίε-
τωσαν. Α. Cf. ad 517.

524 μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω,
τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.

524. 525: ἀθετοῦνται δύο στίχοι, διότι τῇ ἐξῆς οὐδὲν
λέγει, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ παρεί-
ληπται, ὅς μὲν ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν. Α.

526 εὐχομαι ἐλπόμενος Δίε τ' ἄλλοισιν τε θεοῖ-
σιν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔλπομαι εὐχόμενος.
οὐ κατὰ τὸν Ἑκτορα δὲ τὸν οὕτως ἐπηρμένον λέγει, ἐλ-
πίζω εὐχόμενος τοῖς θεοῖς· ἐπισικὲς γάρ· τοῦναντίον γὰρ
οἰκεῖον εὐχομαι ἐλπόμενος, καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ
τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν i. e. ut dativus sit pro ὑπὸ
cum genetivo: v. p. 24. Α. Nec omiserit ejusmodi jactationes
etiam Graecis innotuisse: v. ad Ξ 45.

ἐξελάαν ἐνθενδε κύνας κηρессиφορήτους

528 οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.

528: ἀθετεῖται, ὅτι περισσός· ἐν γὰρ τῷ κηρессиφορήτους τὸ
αὐτὸ συντόμως εἶρηκεν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν αὐτόν. Α.

532 εἶσομαι ἡ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ

Θ.

εἶσομαι πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν γινώσκειν, ἐν ἄλλοις δὲ πορεύσομαι· εἶσομαι ἐξ ἀλόθου (Φ 335)· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφάνη· εἶσατο δ' ὡς ὅτε ρεινέος (ε 281). A. Cf. M 118. Ar. 150.

535 αὖριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἰ κ' ἐμὸν ἔγχος
μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἶω,
κείσεται οὕτηθεῖς, πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὖριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὧς
539 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγῆρως ἤματα πάντα,
541 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὅτι ἡ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν, οἷς τὸ ἀν-
τίστιγμα παράκειται (535—537) ἡ τοὺς ἐξῆς τρεῖς (538. 539. 541),
οἷς αἱ στίγμαί παράκεινται· εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι
εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀριστάρχος τοὺς δευ-
τέρους διὰ τὸ καυχηματικώτερος εἶναι τοὺς λόγους (cf. ad
526)· ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους τρεῖς οὐδὲ ἔγραψεν. τὰ
αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Δίδυμος καὶ ὁ
Ἀριστόνικος· διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. A. Recte mo-
nuit Pluygers. (p. 3. et p. 6) eum versum, qui in nostris edd. est.
540 τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων
— male translatus ex N 827 — ab Aristarchea editione
afuisse. Ceterum hoc scholium apud Bekk. et Vill. non recte
incipit: ἡ διπλῇ ὅτι: v. Pluygers p. 3.

545 ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας: τὸ ἄξαντο (immo
ἄξοντο) οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄγοντο
(immo ἤγοντο). A. Cf. p. 6.

555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φασιν ἦν ἄμφι
σελήνην. Annotatum fuit epithetum lunae datum ad prae-
sentem statum non aptum esse: Φ 218.

ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·

557 ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρῶνες ἄπροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβόρῃ ἄσπετος
αἰθήρ.

557: ἀθετεῖται ὅτι οἰκειότερον ἔχει κατὰ τὴν Πατρόκλου
ἐπιφάνειαν (Π 299). καὶ ὁ ἐξῆς δὲ συναθετεῖται αὐτῷ. ἐκεῖ
γὰρ αἰφνίδιον βούλεται ἐπίλαμψιν παραστήσαι αἰφνίδιος
Πατρόκλου ἐπιφανέντος, ἐνταῦθα δὲ παρατεταμένην νηγε-

Θ. Ι.

μίαυ καὶ (puio καὶ) εὐδίαυ. οὐκ ἐφέροντο δὲ οὐδὲ παρὰ Ζηναδότῃ. ἡθάρει δὲ καὶ Ἀριστοφάνη. Α.

555 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα —

560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ὡς ὁμοιωματικῷ ὄντι ἀκαταλλήλως ἀποδίδεται τὸ τόσσα, ποσότητος ὄν δηλωτικόν· διὸ καὶ τινες γράφουσιν ὡς τὰ μεσηγὺ νεῶν. τὸ μὲν οὖν παραβολικόν τὸ τῆς ἀντικασίας ἔχει, τὸ δ' ἀνταποδιδόμενον τὸ τοῦ πλήθους παρεμφαίνει. καὶ ὅτι οὐ προσουστήσας τὸν Σκάμανδρον Ξάνθον καλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξῆς ὃν Ξάνθον καλεῖσθαι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον (Τ 74 ubi v.). Α. προσουστήσας ins. L. ex Ξ 434 Herodian. 460.

562 χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πᾶρ δὲ ἐκάστῃ εἶατο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.

562: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηναδότος γράφει μύρια. ἐπιφέρει δὲ ἐν δὲ ἐκάστῃ εἶατο πεντήκοντα σέλαι, ὥστε γίνεσθαι μυριάδας πεντήκοντα, ἐὰν δὲ γράφηται χίλια, πέντε μυριάδας συμφώνως· διὰ παντὸς γὰρ τοὺς βαρβάρους ἐλάσσοντας τῶν Ἑλλήνων συνίστησιν. Α. Si centena ἐν ἐκάστῃ σέλαι legit, hoc sine dubio intellexit ut ἐν πυρὸς αὐγῇ I 206.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

2 φύζα φόβου κρυόεντος ἐταίρη· ἡ διπλῇ, ὅτι φύζα αἰὲν μὲν σημαίνει τὴν μετὰ θεούς φυγὴν, ὅθεν καὶ φύζακίης ἐλάφοισι (N102)· νῦν δὲ ἐκπληξίς — ABL. Ar. 91.

3 πέινθαι δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι· ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνιοι βεβλήατο, καὶ Ζηναδότος οὕτως. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνης αἰὲν τοῦτο ταίεται, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς οὐκέτι οὕτως. Α. Ar. 76.

9 Ἀτρεΐδης δ' ἄχει μεγάλῃ βεβολημένος ἦτορ· ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (vs. 3) τὸ βεβολημένος διὰ τοῦ ὁ ἐπὶ ψυχῆς λέγει. Α. Ar. 76.

12 αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοις ποιεῖτο· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ποιεῖν αἰὲν ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν τίθησιν. Α.

ἂν δ' Ἀγαμέμνων

14 ἵστατο θανρυχέων ὡς τε κρήνη μελάνυδρος· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηναδότος γράφει μετ' Ἀργείοισιν (immo

I.

μετὰ δ' Ἀργείοισιν) εἰπεν Ὡ φίλοι Ἀργείων. περιή-
ρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν (vs. 15, 16). ἀναγκαῖα
δὲ ἐστὶν εἰς αὐξησην. A.

16 ὥς ὁ βαρὺ στενάχων ἐπεὶ Ἀργείοισι μετηγύδα·
ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ὥς ὁ γε δακρυχέων διὰ τὸ
ἀκαταλλήλως πρὸς τὰ δάκρυα τὸ στενάχων ἀποδεδοῦσθαι.
ἔστι δὲ ἐν τῷ στενάχειν καὶ δακρύειν ἀπὸ προηγούμενου
ποσούμενον. A.

17 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες· ἡ
διπλῇ ὅτι ἐνθάδε οὕτως γραπτέον· πρὸς γὰρ τοὺς ἀρίστους,
οὐ πρὸς τὸ πλῆθος ὁ λόγος. ὅταν δὲ ἀπόπειραν τῷ πλήθει
προσάγῃ, προσφανεστέρων γράφεται ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί
θεράποντες Ἄρηος (B 110). A. Inserui οὕτως.

18 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἴτη ἐνέδθησε βαρεῖη
σχέτλιος, ὅς τότε μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατέ-
νευσεν.

18: ἡ διπλῇ ὅτι μέγα δεῖ γράφειν ἀντὶ τοῦ μεγάλως,
ὡς σάφα. ἀδοκιμος δὲ πᾶν ἡ μετὰ τοῦ σ, μέγας. A. Ari-
stonicum in errore esse ostendit Didymus h. l. et ad B 111:
Ar. 32.

19: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν οὕτως γραπτέον τότε μὲν μοι·
ἀναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ πρῶην κατὰ τὸν ὄνειρον· ἐν ἐκείνοις
μέντοι (B 112) πρὶν μὲν μοι· χρόνια γὰρ ἐσήμαινε τὰ
κατὰ τὴν πρῶτην ἐξέδον τῶν Ἑλλήνων. A.

δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
σῦ τω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα

25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.

23. 24. 25: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἄμεινον ταῦτα
λέγειν ἐν τῇ ἀποπείρᾳ (B 116). νῦν δὲ οὐκ ἀποπειράται,
ἀλλὰ περὶ ἀποστάσεως ἀληθῶς λέγει ἐγκαυχητικῶς τοῖς τοῦ
Διὸς ἐλαττώμασιν (idem vocabulum Φ 331). A. Cf. Did.

23—31: ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος ἔρκε τοὺς στίχους πρὸς
οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους φέ-
ρεσθαι (B 116—118, 139—141 I 693, 696 H 398, 399).
τοιούτος δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν διαφορουμένων. τὴν δὲ συνέπειαν
οὕτως ποιεῖ δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι — ἦτοι ὁ γ' ὥς
εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, θυμὸν ἀχεύων. τοῖσι δ' ἀνι-

I.

σπάμενος μετέφη κρατερὸς Διομήδης (Bekk. προσ-
έφη: v. Pluygers p. 11). A. Ar. 357.

36 ἴσασ' Ἀργείων ἤμην νέοι ἠδὲ γέροντες· ἡ
διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
(cf. Did.) βέλτιον δὲ καθολικώτερον γεγράφθαι· καταλείπεται
γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ δόξα τάνδρος (Diomedis). καὶ ὅτι νῦν γέ-
ροντας τοὺς καθ' ἡλικίαν (non ut saepe principes L.). ἐπει
μικρῇ πρότερον τὸν Νέστορα αὐτὸς ἐσεσώκει ἐν τῷ πολέμῳ
(Θ 90). A. τὸν Νέστορα αὐτός L. pro ὁ Νέστωρ αὐτόν.

43 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἑσταῶσ', αἷ τοι ἐποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί:

43: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πάρ τοι ὁδός τὸ
πάρεσι σοι. ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς προστεθεῖκασι τὸν ἐξῆς. A.

44: ἀθροίζεται ὅτι περίσος ἐστι καὶ μὴ προσκειμένον
αὐτοῦ ἐμφαντικώτερος ὁ λόγος γίνεται· ἐφορμῶσιν αἱ νῆες
πορευσόμεναι. (proprie: adest via, adsunt tibi naves prope
mare, in quo inest: speculantur quodammodo, cupide exspectant
iter ingredi volentes, inhiant itineri. Apud Villois. ἐφορμῶσιν
L.). οἱ δὲ γράφουσιν νῆες μὲν (δέ?) τοι ἀμφιέλισσαι,
ᾧστε παντελῶς (μὴ παντελῶς?) ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον.
A. Ar. 360.

53 Τυδείδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἐσσι·
ὅτι τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς. A. Cf. p. 28.

56 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· τὸ πάλιν οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου,
ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως. A. Ar. 100.

57 ἡ μὲν καὶ νέος ἐσοί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάις εἴης

ὁ πλότατος γενεῇφιν· ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ἀρμόζει τῷ
τρῖς γενεὰς βεβιωκότει λέγειν· ἐμὸς ἂν παῖς εἴης—A. Re-
liqua excluderunt. Sequuntur deinde haec: κατὰ τὴν ἡλικίαν,
πρὸς ἐπιτιμήσιν τοῦ πολέμου. Tria illa priora verba fortasse
ad scholium Aristonici pertinuerunt, sed quatuor ultima irre-
pisse videntur ex margine, ubi aliquis adscripserat ad indican-
dum sensum versuum 63, 64: ἀφρότωρ ἀθέμιστος — ὅς πο-
λέμου ἔραται.

67 λεξάσθων παρὰ τάφρον· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
λεξάσθωσαν. A. v. ad B 348.

71 πλεῖται τοι οἶνον κλισίαι· ἡ διπλῇ ὅτι πλεῖται
ἀντὶ τοῦ πλήρεις. πρὸς τὸ παρ' ὥχῃ κα δὲ πλέω (sic) νύξ

I.

(K 252) ἀντί τοι πλήρης. A. Ultima a πρὸς et ipsa pro Aristoniceis servari posse putavi: modo in brevius contracta intelligamus. Observat non idem esse πλειος vel πλέος et πλέων (v. ad K 579): additque adnotationem hanc pertinere ad illud K 252, quod ibi forma quae non posset nisi comparativa esse, a quibusdam neglecto discrimine acciperetur pro πλήρης (v. illic maxime Porphyrium). L.

77 τίς ἂν τὰδε γηθήσειεν: ἡ διπλῇ ὅτι προσυπακουστέον τὸ καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνήσει καὶ κόπεται; καὶ ὅτι ἐξωθεν τὸ ἰδὼν. A. Post προσυπακουστέον τό habet cod. ὁρῶν καὶ βλέπων γελάσει, quae delenda esse ostendit Lehrs. Herodian. 458. Idem observatur, supplendum esse contrarium, τὸ ἀντικείμενον vel τὸ ἐναντίον: ad A 330 A 281 M 458 E 416 O 11 (K 515) O 155. Item notatum N 344, quod plene dixit ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο; cf. O 11 et Ar. 14. L.

116

ἀντί νυ πολλῶν

λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ.

116: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀντί ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστί· τὸ γὰρ λεγόμενον, ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἰς ἀνὴρ, ὅταν ᾗ θαλαπλήκης. A.

119 ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίνυρον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως (fortasse ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως L.)· νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον (Φ 281 cf. ad T 109) ἐστὶ δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον παρὰ τὸν λοιγόν, A. Ar. 113.

128 δώσω δ' ἐπεὶ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ὁ γραπτέον. (sc. ἀμύμονα)· οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ τῶν γυναικῶν ἀλλὰ τῶν ἔργων. ὕστερον δὲ (130) ἐπὶ τῶν γυναικῶν αἱ κάλλει ἐνίκων. A. Certum igitur hinc, Aristonicum pro Aristarchea lectione habuisse ἀμύμονα. Sic contrarium testimonium: Ἀρισταρχος δὲ μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας minus curaremus, nisi rediret ad v. 270 οὕτως Ἀρισταρχος μετὰ τοῦ ὁ ἀμύμονας. Ita videri hic quoque potest scholae Aristarcheae error a Didymo correctus. L.

131 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἐσσεταὶ ἥν τόσ' ἀπηγύρων, κούρη Βρισηός· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι, μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἡδὲ μιγῆναι.

131: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι ἐντεῦθεν πλανηθεῖς

I.

Ζηρόδοτος συναριθμῆσθαι ἐν ταῖς ἑπτά καὶ τὴν Βροσιίδα ἔδοξεν, καὶ ἐν ἄλλοις γράφει ἐκ δ' ἄγαν ἑπτὰ γυναικας, ἀρύματα ἔργ' εἰδυίας, Ἐξ ἁτὰρ ἐβδομάτην Βροσιίδα καλλιπάρηον (T 245). ἔστι δὲ ἐκτὸς ἡ Βροσις. A. Cf. ad 271, 638.

133 τῆς εὐνῆς: ἡ διπλῇ ὅτι ἔκωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρεῖληται, καὶ ἔστιν ὁ λόγος, μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι. A. Cf. p. 30.

137 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὃ ἔστι σωρεῦσαι (cf. ad P 197). — καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὰ ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἐτοιμοῦ λαμβάνει, Τερπιάδην τὸν Φῆμιον ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὸν κιθαράδον. (χ 330)· ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A. Ultima Aristarcheae quidem doctrinae sunt, sed ad aliud genus pertinent, quam illud. Transtulit aliquis, qui non satis distingueret haec ex E 60. L.

140 αἱ κα μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνιοὶ ὑποτάσσουσι στίχον τὴν γὰρ ἀπ' αὐτῆς ἐγὼ δάσω ξανθῷ Μενελάῳ, εὐήθως πάνυ. ABLV. Ar. 361 not.

141: εἰ δέ κεν Ἀργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιοκόν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἀχαιοκόν Ἀργος λέγει καὶ Ἰασον· εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰασον Ἀργος (ὁ 245), Πελασγικὸν δὲ Ἀργος τὴν Θεσσαλίαν. A. Ar. 233.

τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω
145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω.

145: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδε εὐνὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις σφαγὴν Ἰφιγενείας. A. Ar. 179.

146: ἡ διπλῇ, ὅτι ἔδνα ἐδίδουσαν οἱ νυμφῖοι ταῖς παρθένοις. A. Ar. 198.

147 ἐγὼ δ' ἐπιμείλια θάσω: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων ἐπεδίδото ταῖς θυγατράσιν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μόνων ἐπέμπετο, ἃ λέγει ἐπιμείλια. A. Ultimam vocem addidit L. Ar. 198.

153 πᾶσαι δ' ἐγγυὲς ἁλός (urbes) νέεσθαι Πύλου

I.

ἡμαθόεντος: ἡ διπλῇ ὅτι νέεται ἀντὶ τοῦ ναίονται. ἐνιοὶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὖ. A.

156 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσιν θέμιστας: ἡ διπλῇ, ὅτι χρόνος ἐνῆλλακται, τελέουσιν ἀντὶ τοῦ τελέουσιν. A. Cf. p. 6.

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὅσον οὐκ ἔστι πλήθους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καθ' ὅσον εἰμι βασιλικώτερος. A. Respiciit hunc locum O 166: talia afferri a precantibus argumenta.

165 ἀλλ' ἄγετε, κλητούς ὀτρύνομεν: ἡ διπλῇ, ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἰρουμένους. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε (p 386). καὶ τὸ ὀτρύνομεν ἀντὶ τοῦ ὀτρύνωμεν. A. Cf. p. 13.

168 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα διίφιλος ἡγησάσθω,

αὐτὰρ ἔπειτα Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·

170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων.

168: ἡ διπλῇ, ὅτι ὁ Φοῖνιξ προέρχεται καὶ οὐ συμ-
πρεσβεύεται τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι
διὰ τῶν ἐξῆς τὰ δυνικά. A.

169: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔπειτα Ἀρίσταρχος ἀντὶ χρονικοῦ
παραλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ὡς καὶ Ἑρμείας
μὲν ἔπειτα (x 307). βούλεται γὰρ πρῶτον τὸν Φοῖνικα
ἀπεληλυθότα εἰς τὸ σκῆνωμα, εἶτα τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν
Αἴαντα ὡς πρεσβεύοντας. ὁ δὲ Κράτης τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ
δή συνδέσμου λαμβάνει. A. Cf. ad A 93 N 586 Ψ 557,
Ar. 153.

170 Εὐρυβάτης: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ τὸν Ἀγαμέμνωνος
(A 320) ὑποληπτέον νῦν λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύς
(B 184), ἐπεὶ καὶ ἐξωργίσθη, τῆς δὲ αὐτοῦ γενομένης ἀφαι-
ρέσεως ὑπομνησθεῖς. (De Hodio homonymo v. B 856). ἐπέ-
σθων ἀντὶ τοῦ ἐπέσθωσαν (v. B 438). A.

τοιοὶ δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ,
180 δεινδύλλων ἐς ἑκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα:
ἡ διπλῇ ὅτι παρόντος τοῦ Φοῖνικος ἔτι ταῦτα ὁ Νέστωρ
ποιεῖ, διὸ καὶ ἀρμόσει τὸ ἐς ἑκαστον πληθυντικῶς ἐξηγη-
γμένον, καὶ οὐκ εἰς ἑκάτερον, ὅπερ ἐπὶ δύο τίθεται, καὶ τὸ
μάλιστα ὑπερθετικῶς εἰρημένον. A. ἐξηγηγμένον scripsi
pro εἰσεν.

I.

182: τὼ δὲ βάτην: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντος τὸ θυικόν· κειώριται γὰρ ὁ Φοῖνιξ μετὰ τὴν Νέστορος ἐντολήν, οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα. Α.

184. Fuit adnotatio de aoristo reduplicato πεπιδαίν: v. A 100 et p. 11.

188 τὴν (φόρμιγγα) ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἑκείωνος ὀλέσας: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀστεῖον τὸ μὴ οἰκοθεν κομίσαι ὥσπερ μέλλοντα ἐν πολέμῳ ἄνεσιν ἔχειν, ἀλλ' ἐκ τῶν λαφύρων ἀνηρῆσθαι ἀρμόνιον καὶ οὐκ ἄμιουσον. Α.

190 Πάτροκλος δὲ οἷος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ δέγμενος Αἰακίδην.

190: ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ μόνος ἐν τῇ κλισίᾳ, ἀλλὰ μόνος Αἰακίδην δεδεγμένος ἀντίος ἦστο· καὶ γὰρ Αὐτομέδων ἐπὶ τῆς κλισίας ἦν, ὁμοίως καὶ ὁ Φοῖνιξ. Α. ἐπὶ τῆς σκηνῆς X 378.

192 τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ, ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντος τὸ θυικόν· παρόντος γὰρ τοῦ Φοῖνικος ἀπίθανον λέγειν ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. Α. Cf. ad 657.

197 χαίρετον. ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον: ἡ διπλῇ, ὅτι χωρὶς τοῦ θυικῶς ἐσχηματίσθαι πρὸς Ὀδυσσεά καὶ Αἴαντα, καὶ τὰ τῆς διαθέσεως οὐκ ἐμφαίνει συμπρόντα τὸν Φοῖνικα· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐκπλαγεῖς ἀνεπήδησαν, ἡ ἐδεξιούτο ὡς αἰφνιδίως παραγενομένους. Α.

206 αὐτὰρ ὃ γε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ: ἡ διπλῇ ὅτι Εὐφορίων κρείον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὁμηρος δὲ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον. καὶ πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ, τὸ ἀπὸ (legendum τόπον ἀπὸ vel ὑπὸ) τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. Α. In sch. vulg. ad ψ 89 explicatur ἐν πυρὸς αὐγῇ: ἐν τῷ πεφωτισμένῳ καὶ πεφλογισμένῳ ἀπὸ τοῦ πυρὸς. Cf. BQ ad τ 55. Sed σ. 44 γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ Aristarchus dicitur explicuisse παρὰ πυρὶ (cf. p. 28). ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τῷ καταφωτιζόμενῳ τόπῳ ὡς ἐν Ἰλιάδι (h. l.). BQ.

212 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη: ἐν τισι γράφεται αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπετατο, παύσατο δὲ φλόξ. γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος

I.

ὡς ῥόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δαινοποιήσαντος. A. Cf. ad Ψ 228.

219 θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει

Πάτροκλον ὃν ἐπαιρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς: ἡ διπλῇ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζει, ὡς ὁ Τιμόθεος ἐπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρα συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιάσαι. καὶ ὅτι θυηλάς τὰς ἐπιθυνομένας ἀπαρχάς. καὶ ἐν Ὀδυσσειᾳ (ξ 446) ἡ ῥα καὶ ἄρχματα θῦσε θεοῖς αἰετιγενέτεσιν. A. ὡς ante ὁ Τιμόθεος ins. L. Ar. 92.

222 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο: κυκλικώτερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ, δεδειπνηκότων αὐτῶν πρὸ ὀλίγου. οὐ γὰρ ἤρων δαιτός. A. Cf. ad Ω 628 et Didymum ad h. l. De κυκλικώτερον v. adnot. ad O 610.

224 πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας δαΐδεκε' Ἀχιλλῆα. ηχαῖρ' Ἀχιλεῦ. δαιτὸς μὲν εἰσης οὐκ ἐπιδέυη ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαι οἷδε καὶ ἐνθάδε νῦν.

224: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἔθος ὅτι πλήρη καὶ οὐ κενὰ προῦπινον ὀρέγοντες τὰ ποτήρια (Ar. 198). δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδέξατο ὁ Ἀχιλλεύς. ἰδίως δὲ οὐχ ὑπέσθηκε καὶ μιν φωνήσας. A. Neque omissum fuerit, ὅτι οἱ ἐστιώμενοι παρ' Ὀμήρῳ τοῖς ἐστιῳαῖ προπίνουσιν, ὡς Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ, καὶ Εὐμαίῳ ὁ αὐτός: Harl. Cram. ad v 59, cf. ad v 25.

225: ἡ διπλῇ, ὅτι προστιθέασί τινες τὸ σ, οὐκ ἐπιδευσίς, κακῶς. οὗτοι δὲ καὶ τὸ ἐξῆς περισπωσιν ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ, ἡμὲν ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ. A. τινὲς ins. L. Ar. 381. Coaluisse videtur ex Aristenico et Didymo.

234 (Trojani)

οὐδ' ἔτι φασίν

σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινέουσιν πεσέεσθαι.

235: ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἐστὶν ἐμπροσθύνταις ναυσίν, ἐνσείσουσιν (v. ad O 56). V.

241 στεῦται γὰρ (Hector) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα: διορίζεται· στάσιν γὰρ ψυχῆς σημαίνει ἡ λέξις. ἡ δὲ ἐπαναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσειᾳ (λ 584) στεῦτο δὲ διψάων. A. Ar. 106.

242 αὐτὰς τ' ἐμπλήσειν μαλεροῦ πυρός: ἡ διπλῇ,

I.

ὅτι Ἀρίσταρχος ἐμπλήσειν (vulgo ἐμπιρῆσειν). σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ μαλερῶ πυρὶ (cf. 254). A. An. hi legunt ἐμπιρῆσειν? Res obscura est. V. p. 21. ὅτι ante ἀντί ins. L.

246 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἐπιποδοτοιο: σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὅλην Παλοπόννησον· τὸ δὲ ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δά. A. Inserimus τὸ δὲ ὄνομα, tale quid enim excidisse videtur.

ὦ πέπρον, ἥ μὲν σοὶ γε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς ἥματι τῷ, ἅτε σ' ἐκ Φθίγης Ἀγαμέμνονι πέμπειν, 254 πτέκνον ἐμόν": σημειοῦνται τινες, ὅτι παρτεται τὸ τὰδε λέγων (cf. p. 17). A. Et quia cum his mandatis pugnant ea quae mandasse dicitur Peleus in loco reprobato 1767—85.

261 (Agamemnon) ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο: ὅτι ἀντιφράζει τῇ μῆνιδι τὸν χόλον. A. Ar. 138.

262 εἰ δὲ σὺ μὲν μεν ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αἴημα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγὼ δ' αὖ σοι καταλέξαιμι, ἡ περισσὸς ὀκέ. A. Scripsi ἡ προ καί. V. p. 9.

270 δῶσαι δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίως Λεσβίδας: ἡ διπλῇ ὅτι τὰς εἰ Λεσβίδας ὑπισχνείται, οὐχ ὡς ὁ Ζηνόδοτος (131) ἐν ταῖς εἰ καὶ τῇ Βρισηίδα τάττει: ἔστι γὰρ Δυρρηναία. A.

279 νῆα ἄλκις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι: ἀντὶ προστακτοῦ. A. Cf. p. 14.

297 οἳ κέ σε δαμνέτηντι θάδην ὥρ τιμῆσονται: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ενεργητικοῦ ἐχρήσατο· οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμῆσονται, ὡς ἐλεύσονται (cf. p. 2). A. Cod. his ὦνται. Et omissum erit ὅτι περισσὸς ὁ κέ (cf. p. 11.). L.

313 ὅς χ' ἕτερον μὲν περθῇ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη: ἡ διπλῇ, ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον· εἶδει γὰρ ἕτερον δὲ εἴπη, ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀκτιδιαστελλομένου· τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλείονων τίθεται. A. τὸ ἄλλο πρὸς ante τὸ ἕτερον ins. L. v. ad 473.

ὡς δ' ὄρνις ἀπτεῖται νεοσσοῖσι προφέρουσιν μᾶσπαι, ἐπεὶ καὶ λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

325 ὡς καὶ ἐγὼν πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴαυον.

324: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) μάρτακα τὴν ἀκρίδα,

I.

δίον μάσημα καὶ βρωμία. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁμωνύμως, καθάπερ [τὸ] χοίρικα τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα καὶ χερσὶ πίεζεν (δ 287). A. Ar. 71. Cod. μέτρον pro μετροῦν: cf. ad Φ 502.

325. Annotatum fuit λαύειν nunc non idem esse atque παθεύειν sed ἐπαυλίζεσθαι: T 71.

327 ἀνδράσι μαρναμένος ὁ ἄρων ἔνεκα σφέτεράων: ἡ διπλὴ ὅτι ὄρασι αἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμιλίαι. νῦν δὲ λέγει τῶν γυναικῶν. A. Pro ὄρασι (Apollon. lex. 118, 14) cod. ἄροισι.

328 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ ἀνθρώπων. Annotatum fuit, Achillem semel dici πολίπορθον: Φ 55. Cf. ad O 56.

338 εἰ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας: ἡ διπλὴ ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουσιν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν, διὰ τὸ ἐὰν πρὸς ἄρκτους ὑψηλότερα εἶναι. A. v. Γ 48.

346 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσὶν φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆλιον πῦρ: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (δ 75) ζητούμενον νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδῃ Ἀχιλλεύς, ὅτι ἐμφαίνει καὶ νῦν ἀναιρῶν τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν περὶ Ὀδυσσεΐα (cod. ὥς) λεγόντων βουλὴν καὶ λόγῳ αἰρεθῆσθαι τῇ πόλιν (i. e. elevans obiecta sibi ab Ulixæ, qui consilio et ratione urbem expugnatum iri affirmaret). σὺν γὰρ οἷον ἐπισαρμάζων λέγει. A. Ar. 178.

354 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιὰς τέ πύλας καὶ φηγὸν ἱκανον: ἡ διπλὴ ὅτι πληθυντικῶς εἶπε τὴν πύλιν μίαν οὖσαν (Ar. 129). Σκαιαὶ δὲ καὶ Λαρδάνιαι αἱ αὐταί. ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν. A. Cf. E 789. Ar. 231.

364 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων: ὅτι τὸ ἔρρων οὐ λέγει ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ δυσαρρεστών τῇ παρουσίᾳ φησὶν, ἐνθάδε μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος. AB. Ar. 109.

367 ἄξομαι, ἄσ' ἔλαχόν γε: ἡ διπλὴ ὅτι παραπλησίως καὶ κατ' ἀρχὴν τῆς μνησίδος λέγει τῶν δ' ἄλλων ἃ μοί ἐστι (A 300). τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατὰ κληρὸν ἔλαβε, τὴν δὲ Βρισηίδα ἐξαίρετον παρ' Ἀγαμέμνονος. A.

378 εἴω δέ μιν ἐν κερὸς αἴσῃ: ἡ διπλὴ ὅτι συνέ-

Υ.

σταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς· ὁμοιον γάρ ἐστι τῷ ἴσον γὰρ σφισι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ (Γ 454). Α. Cf. λάκε προ ἔλκε Ξ 25, λελασμένος Π 776, Ἀπειραιή η 8 (Pal.) Fortasse huc relatum etiam ἔστασαν προ ἔστησαν Μ 56.

383 (Thebæ Aegyptiæ) αἷ τ' ἐκατόμπυλοι εἰσι, διηκῶ-
σιοι δ' ἄν' ἐκάστας

ἄνδρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

383: ἡ διπλῇ ὅτι ἄν' ἐκάστας πληθυντικῶς τὰς πύλας, ὡς εἶναι ἐκατὸν τάγματα· οὕτως δὲ ἄν' ἐκάστας διηγρά-
φειν· οὐδέποτε γὰρ ἐνικῶς Ὀμηρος πύλην φησὶν, ἀλλὰ πύ-
λας. Α. Αρ. 129.

385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κό-
νις τε: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμᾶ-
θου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιάς
ἄμμος· καὶ οὐδὲς τὸ αὐτὸ λέγει. Α. οὐδὲς pro αὐδὲς
emend. Lehrs. qu. ep. p. 384 not. Cf. Αρ. 128.

395 πολλὰ Ἀχαιίδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε
Φθίῃν τε: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Θετταλίαν οὕτως λέγει μόνην,
τὴν δὲ ὅλην ἡπειρον οὕτως οἶδεν οὕτως καλουμένην. νόθα οὖν
ἐκεῖνα ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς
(Β 530) καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργεῖ (δ 726). Α.
Αρ. 238.

401 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασίν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι: ἐνίοις φησὶν δ' Ἀρίσταρχος γράφειν
οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς· ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς
ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον ἐμοὶ γράφειν. Α. Hoc scholium
Didymi esse videtur. Sed diplo in textu Ven. nisi errore huic
versui addita est, indicat etiam Aristonici ad hunc locum fuisse
adnotationem, sive de eadem re dixit sive de alia.

οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργει

405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθσι ἐνὶ πετρῆεσσι.

404: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς γλωσσολόγους (Αρ. 45), ἀφῆ-
τορος τοῦ στροφίως ἀποδιδόντας. καὶ Ζηνόδοτος δὲ οὕτως
ἐκδέδεκται· τὸν γὰρ ἐξῆς μετέγραψε νηοῦ Ἀπόλλωνος.
ἀφῆτορα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιθετικῶς, οὐ κοινότερον, ἀλλὰ
τὸν Πύθιον, οἷον ὁμοφήτορα, διὰ τὸ εἰς λόγους ἐρχεσθαι
τοῖς χρησιμωδομένοις. Α.

I.

405: ἡ διπλῇ περιστιχμένη, ὅτι Ζηγρόδοτος γράφει μνηοῦ Ἀπόλλωνος. A.

410 μήτηρ γάρ τε μέ φησι θεῶ. Θέτις ἀργυρόπαξ, διχθαδίας κῆρας φαρμέμεν θανάτοιο τέλος δέ.

Adnotatio fuit de duobus Achillis fati: N 663.

415 αἰετό μοι κλέος ἐαθλόν, ἐπὶ δὴρῶν δέ μοι αἰών. ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.

416: ἀθεταιται, ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον προσέειπεν αὐτόν (Ar. 350). καὶ γὰρ κατὰ τὸ περισσὸν ἐπιλέγεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα. δεῖ οὖν κοινὸν λαβεῖν τὸ ἔσται ἀπὸ τοῦ προκειμένου τοῦ ἀφθιτον ἔσται (v. 413). A. περισσόν L. pro κοινόν.

419 Ἰλίου αἰψαινῆς: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A.

οὐδ' εἴ κέν μοι ὑπὸ σπαιή θεός αὐτός,

446 γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἥβωντα, οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιχύναιμα.

446: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀλλὰ κατὰ μεσότητα, ἀντὶ τοῦ νεοσι θήβωντα (Ar. 153. cf. p. 29). A.

447 Ἑλλάδα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν Θηταλικὴν πόλιν οὕτως εἶπεν (Ar. 233): καὶ ὅτι Ζηγρόδοτος τοιοκ ὅτε πρῶτον, ἐξ οὗ φανερός ἐστι τὸ νέον ὀνομαστικῶς δεδαγμένον (i. e. ut nomen. ὄνομα nomen substantiv. P 86, adjectiv. B 697). A.

455 μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον υἱόν: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν ἐμοῖσιν. λέγει δὲ οὐ περὶ αὐτοῦ ὁ Φοῖβε, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀμύντορος. A.

τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα καταπτάμεν ὅξεια χαλκῷ· ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
460 δῆριον θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πᾶλλ' ἀνθρώπων, ὡς μὲ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλαοίμην.

458—461. Hos quatuor expunctos ab Aristarcho (Plutarch. de audiend. poet. p. 26 F.) primus restituit F. A. Wolfius, v. Prolegom. p. 38, 262, praefat. ad Iliad. p. 86. Lehrs. Aristarch. p. 355.

472 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐεργέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (313) δοκεῖ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ ἕτερον συγ-

Λ.

κεχύσθαι. πιθανεύονται δὲ οἱ λέγοντες τρία φῶτα εἶναι, ἐν μὲν ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, ἕτερον δὲ ἐν τῷ οἴκῳ, ἄλλο δὲ ἐν τῇ προδόμῳ τοῦ οἴκου· ἀπίθανον γὰρ φασιν εἶναι ἐν μὲν τῷ προδόμῳ πῦρ εἶναι, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ ἑλλείπειν. A. Apparet Aristonicum ante oculos habere ὑπ' αἰθούσῃ, sed Didymus ἐν αἰθούσῃ Aristarcheam esse dicit. οἱ ante λέγοντες inserui.

ὅτι πληθυντικῶς θύρας· ἀντὶ τοῦ θύραν. A. Ar. 130 noi.

478 φεισθὼν ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο· Ἑλλὰς πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρῃ (cf. ad 447, et ad 395). Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες (B 684). A. Ar. 233.

481 καὶ με φίλησ' ὥς εἴτε πατήρ ὃν παιδα φιλήσῃ· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐφίλησε (sic) κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 159). καὶ ὅτι προσβύτερος Πηλεὺς Φοῖνικος (Ar. 188). A.

484 ναῖον δ' ἰσοχαιτὴν Φθίης, Δολοπέσσιν ἀνάσσω· Δολοπῶν (cf. p. 23). μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας· διὸ καὶ παραλέλοιπεν αὐτοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ (Ar. 236). A.

πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐχὼ γράψασσι κα-
θίσσας

489 ὄψον τ' ἄσαιμι προσημῶν καὶ οἶνον ἐπισχάν· ὅτι πᾶν τὸ προσεσθιόμενον ὄψον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ (Ar. 153). καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ τὴν ἱατρικὴν μόνον ἐπαιδευθή. A. Ar. 190. Cf. BL ad 486.

505 ἡ δ' ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, εὐνεκα πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δὲ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξαέονται ὀπίσσω.

505: ὅτι εὐνεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. A. Ar. 153.

506: ἐκτατίον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον. ἡ δὲ διπλῇ περιεισιγμένη, ὅτι Ζηρόδοτος γράφει φθανέει (cf. ad Φ 262). A.

507. Adnotatum fuit, ex hoc effictum esse versum rejectam T 94.

ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόρας Διὸς ἄσσαν ἰούσας,

509 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν· ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος (p. 33)· διὸ οὐ δεῖ συναγλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν οἰνδεσμον. A. Aristonici et Herodiani notae coaluisse videntur, qua de re v. Lehrs. in Herodiano.

520 (Phoenix loquitur) ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπρο-

Γ.

ἔηκεν ἀρίστους: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ συμπεριλαμβάνει ἑαυτὸν ὁ Φοινῆς, ὡς ἂν μὴδὲ χώραν ἔχων πρᾶσβευτοῦ. Α.

527 μέμνημαι τὸδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὐ τι νέον γε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νέον νεωστί. Α. Αρ. 153.

529 Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενε-
χάρμαι —

531 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς: ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησε (Αρ. 13) καὶ ὅτι λείπει ἡ περί, περί Καλυδῶνος (p. 26). Α.

οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο.

537 ἡ λάθετ' ἡ οὐκ ἐνόησεν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν, ὥστε τὸ αὐτὸ διλογισθαι. οὐκ ἐνόησε δὲ ὅτι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐλάθετο, ἐκὼν παρ-
έπεμψεν, τὸ δὲ οὐκ ἐνόησεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχεν. Α. διλογισθαι scripsit L. pro δεῖ λογίζεσθαι. — Suspicabar olim, pro ἐκὼν παρέπεμψεν scribendum esse ἄκων, sed injuria. Nam non modo B et L idem exhibent, sed etiam ADV ad E 1 et Apollon. soph. 106, 20: et hic et illi ex Aristonico haurientes.

540 (aper) ὅς κε καὶ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώην
πολλὰ δ' ὃ γε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα
μακρὰ

αὐτῇσιν ῥίτῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μελῶν.

540: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Αρ. 44) τὸ ἔθων ἀποδιδόκει βλάπτων. ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. Α. Cf. ad Π 260.

541 προθέλυμνα: ἡ διπλῇ ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐνιοὶ δὲ πρόρριζα. Α.

542: ὅτι μῆλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς ἡμεῖς εἰδικῶς (Αρ. 108)· καὶ ὅτι εἴωθεν ἡ οὖν πρό-
θεσις ἐλλείπειν. (p. 25). Α.

546 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἄλσ-
γεινῆς: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος (v. ad B 417) σημαίνει ἀνείλεν. καὶ ὅτι διὰ πυρὸς ἔθαντον (Αρ. 198). Α.

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
554 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, πύκα περ φρονεόντων:
ἡ διπλῇ ὅτι οἰδάνει ἀντὶ τοῦ οἰδάνειν ποιεῖ, ὅμοιον τῷ
πάντας μὲν ὃ ἔλπει (β 91) ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. Α.
Cf. ad E 37.

I.

556 κείτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ
 557 κούρῃ Μαρπησσης καλλισφύρου Εὐνήνινος —
 561 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ
 τὴν Μαρπησαν, ἀλλὰ τὴν Κλεοπάτραν. ABL.

567 πόλλ' ἀχέουσ' ἡρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο· ἡ
 διπλῇ ὅτι λείπει ἡ περὶ (cf. p. 26). AB. Fortasse etiam verba
 praecedentia τοῦ ἀδελφικοῦ Aristonici sunt, et forma scholii
 fuerit haec: τοῦ ἀδελφικοῦ· διὸ ἡ διπλῇ· καὶ ὅτι κτλ. —
 Verba τοῦ κασιγνητικοῦ ex hoc loco male translata sunt ad
 sch. v. 632.

πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
 κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἑρινύς
 ἔκλυεν ἐξ Ἑρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.

568: ἡ διπλῇ ὅτι αἱ τοὺς χθονίους θεοὺς ἐπικαλούμενοι
 ταῖς χερσὶ τὴν γῆν ἐπέκρουον. A.

569: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Αἶδην καὶ τὴν
 Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἑρινύες ὡς ὑπηρετίδες (Ar.
 185). AB.

571: ἡ διπλῇ ὅτι αἱ Ἑρινύες ὥσπερ ὑπηρετίδες ὑπα-
 κούουσιν, καὶ οὐ μάχεται τὸ κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ
 ἐπαινὴν Περσεφόνειαν (Ar. 185). A.

575 πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους· ὅτι ἐν-
 τεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελέαργῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων
 παρήγαγεν. A.

578 ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέ-
 σθαι· ἡ διπλῇ ὅτι συντελικῶς τὸ ἐλέσθαι. A. Cf. p. 5.

593 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἄμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.

593 ἄμαθύνει· ὅτι ἄμαθον ποιεῖ· οὕτως δὲ λέγει τὴν
 παιδίασιμον κόριν. ὁ δὲ Αἰαχὺλος ἐπὶ τοῦ διαφθεῖρειν ψι-
 λῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀνταίωνος λέγων κύνας διημάθυ-
 νον ἄνδρα δεσπότην (fr. 257 Hermann.) A. Ar. 128.

594: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τέκνα δὲ δῆιοι
 ἄγουσι. A.

I.

597 ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμᾶρ
εἶξας ἡ θυμῷ: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τῷ θυμικῷ πάθει λέ-
γει, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντι-
ταξάμενος. Α.

605: οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσει, πόλεμόν περ ἀλαλ-
κῶν: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς προφέρονται τιμῆς (ὡς φωνῆς) ἔν' ἡ
τιμῆεις. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσσει, ἀντὶ τοῦ τιμῆς με-
θέξεις. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινόμενός φησιν οὐ τί με
ταύτης χρεὼ τιμῆς (607) Α.

607 Φαίνοιξ, ἄττα γεραιέ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄττα
προσφώνησις ἐστι πρὸς τροφέα ἀμετάφραστος. Α.

612 μὴ μοι σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι καλῶν:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀδυρόμενος, κινυρίζων, οἶον θρη-
νῶν. ἐστι δὲ οὐχ Ὀμηρικόν, καὶ παρὰ τὸ πρόσωπον. Α.

616 ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς:
ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζου, πρὸς Ζηνόδοτον μεταγρά-
φοντα ὅποτε (immo ὅς ποτε) μειρόμενος, μέγα δ'
ἔστεινεν ἀντὶ τοῦ μέγ' ἐγῆθεον (H 127), ἔν' ἡ στερισκό-
μενος τῆς στρατείας. οὐ τίθησι δὲ τὸ μείρεσθαι ἀντὶ τοῦ
στερίσκεσθαι ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. Α.

619 φρασσόμεθ' ἡ κα νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερό ἡ κα
μένωμεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐδὲν ἐστι μαχόμενον, ἀλλ' αἰδε-
σθεὶς παραπέπεισται. Α.

620 ἡ, καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρύοι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο.

621: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὄφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα πεῖται. Α.

622: ἡ διπλῇ ὅτι νόστοιο μεδοίατο λέγει νόστου ἐπι-
μελοῖντο, πάλιν τῆς ἀφόδου μνείαν λάβοιεν οἱ περὶ Ὀδυσ-
σεά. Α.

καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος

638 ποινήν ἡ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος: ἡ διπλῇ,
ὅτι παρῖται πρόθεσις [καὶ πτωσις ἐνῆλλαται], ἀντὶ τοῦ
καὶ μὲν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως (cf. p. 26). καὶ πρὸς
τὸ ἥρωικόν ἔθος. Α. Et quod ποινή h. l. proprie pretium pro
caede solutum: Ar. 152.

638 νῦν δέ τοι ἐπεὶ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐλέγχεται γράφων ἔξ, ἀτὰρ ἐβδο-

I.

μάτην Βρισηίδα (T 245). χωρὶς γὰρ εἰσιν αἱ ἐπτά (cf. ad 131). A.

ὑπωρόφιοι δὲ τοὶ εἰμεν

641 πληθύος ἐκ Λαναῶν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθρόοι ἐκ Λανῶν. πῶς δὲ ἀθρόοι ἐληλυθέναι δύνανται δύο ὄντες; A.

656 ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν θέτας ἀμφικύπελλον σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

656: ἡ διπλῇ, ὅτι ἤρμοζεν ἐπὶ τῶν δύο λέγειν ἐκάτερος, διὰ δὲ τὸ μέτρον, [ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως] οὕτως εἰρηται· οὐ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ τὸ ἐκάτερος. ἡ δὲ λέγειν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν κηρύκων λέγει ἕκαστος. A. Verba ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως ab aliquo in margine videntur scripta fuisse, qui significare voluit quorsum spectaret haec nota: ut servetur propria vis vocabuli ἕκαστος.

657: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἦγείτο Ὀδυσσεύς· ἦγείτο δὲ διος Ὀδυσσεύς (192). καὶ ὅτι οὐ συμπρεσβεύει ὁ Φοῖνιξ, ἐπεὶ τοὶ καὶ ἀποπρεσβεύων ἦγείτο. A.

664 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τῷ δὲ γυνή παρέλεκτο Κᾰίειρ', ἣν Λεσβόθεν ἦγε. πῶς δὲ δύναται ἡ Κερῖνη Λεσβία εἶναι, εἰ μὴ ἄρα ῥητέον, ὅτι τὴν Λέσβον τότε Κᾰρες κατόικουν; A.

668 (Achilles) Σκύρον ἐλὼν αἰπειαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον: ἡ διπλῇ, ὅτι διὰ τούτων καὶ τὴν Σκύρον πεπολιορκημένην ὑπὸ Ἀχιλλέως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων παραδίδωσι (Ar. 178). A.

682 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἠπειλήσε· νῦν κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν (Ar. 150). A.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἐφη παραμυθήσασθαι

685 οἵκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς.

685: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη· οὐ γὰρ εἶπε δῆθουν ἀλλὰ δῆτε. A. Cf. ad Ψ 855 et p. 17.

686: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον. A.

I. K.

ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἷδε τὰ δ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.

690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὐ τι μιν ἄξει.

688—693: ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ἕως τοῦ αὔριον,
ἣν ἐθέλῃσιν, ὅτι κοινότεροι τοῖς νοήμασι, καὶ τῇ συνθέ-
σει πεζότεροι, καὶ ὅτι ὡς ἀπιστησόμενος μάρτυρας ἐπισπᾶται.
A. κοινότεροι L. pro καὶ νεώτεροι.!

ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
694 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγό-
ρευσεν.

694: ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων ἐστὶν ὁ στίχος· νῦν γὰρ οὐχ
ἀρμόζει· τότε γὰρ εἴθε ἐπιφωνεῖσθαι, ὅταν ὁ αὐθεντῶν
τοῦ λόγου καταπληκτικά τινα προσεῖκηται. νῦν δὲ πῶς
ἂν ἐπὶ Ὀδυσσεὺς λέγοιτο τοῦ μνηύοντος τὰ ὑπὲρ Ἀχιλλεύου
ειρημένα; (v. ad H 404). A.

698 μῆδ' ὄφελες, λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα:
ἀντὶ τοῦ οὐκ (immo εὐδ') ὄφελες. AD. Recepi hoc dubitan-
ter, cum propter diplom quae in textu est, tum propter adnot.
ad O 41.

699 ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνίοτε
μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀγῆνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἔννορῃ καὶ τῇ ἀν-
δρεία χρώμενος, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου, ὁ ἄγαν ὑβριστικὸς καὶ
διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὸς εἰς ὕβριν. A. Ag. 148.

708 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἔππους
ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μάχεσθαι:
ἡ διπλῇ ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκήκοεν κατὰ τὸ σιωπώμενον
ὁ Ἀχιλλεύς. διό φησιν οὐ γὰρ Τυδεΐδῃ Διομήδεος
ἐν παλάμῃσι Μαίνεσθαι ἐγχείη (Π 74). καὶ ὅτι τῷ
ἀπαρμιφάτῃ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κέχρηται (cf. V. ad 708
et p. 14). καὶ ὅτι τῇ ἐχομένῃ Ἀγαμέμνων ἀριστεύει, A.

EIS THN K.

1 ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστεύεις Παναχαιῶν:
παράμειπτον τοὺς γράφοντας ὧν ἐστὶ καὶ Ζηνόδοτος ἄλλοι
μὲν (Cf. ad B 1, Ag. 377). AB.

K.

5 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρῃς ἠνυκόμοιο —
 6 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ χάλαζαν
 7 ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας —
 9 ὡς πυκιν' ἐν στήθεσσι νύκτασιν ἀνιστάμενον. Ἀγαμέμνων.
 10 νειόθεν ἐκ κρηδίας, τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.

5: ἡ διπλῇ, ὅτι παραβάλλει τὸν στεναγμόν· ὡς δ' ὅτ' ἂν — οὕτως καὶ ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχὴ ἐστέναζεν. καθ' ἕκαστα δὲ οὐκ ἐπεξείργασται, διότι οὐκ ἔστι πρὸς ἅπαντα ἡ εἰκὼν. Α.

6. Aristonicus sic fere videtur scripsisse: ὅτι νειοῖν μὲν τὸ χιονίζειν, ὄμβρον δὲ τὸν ὑετόν, χάλαζαν δὲ τὸ ἐν ὑετῷ πεπηγὸς ὕδωρ. διὸ νῦν διαστέλλει ἕκαστον (Cf. ad M 280 O 170). Nunc haec leguntur in A: ὅτι ὑγιῶς χρώμενοι νειοῖν μὲν λέγουσι τὸ χιονίζειν κτλ.

10 τρομέοντο: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει φοβέοντο. τὸν δὲ φόβον εἶωθε λέγειν Ὅμηρος τὴν μετὰ φυγῆς δειλιάσιν (cf. ad A 456). ἐλέγχεται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ἀμαρτάνων ἐκ τοῦ ὡς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος (25). Α.

13 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνδοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τῆς ὀπλοποιίας τῶν αὐλῶν μέμνηται· αὐλοὶ φόρμιγγές τε βόων (Σ 495). Α. Ar. 198.

23 ἄμφι δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρια λείοντος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῷ χιτῶνι λεοντιῇν τέθεικεν ἀντὶ τῆς χλανίδος· διὸ καὶ ἐξῆς (34) λέγει τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ. ἔντεα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντός ἔχειν τὸν ἄνδρα (Ar. 147). καὶ ὅτι οὐ καθοπλίζονται νύκτωρ, ἀλλ' ἔνεκα φυλακῆς ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται (Meneleus v. 29), οἱ δὲ λεοντιῇν (praeter Agamemnonem Diomedes 177). Α. χλανίδος scr. L. pro ἀσπίδος, idem inseruit verba: ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται.

25 ὡς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνταποδοτικὸν ἐστὶ τοῦ ἄνω (10) [γράφειν] τρομέοντο δὲ οἱ· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. ABLV. γράφειν corruptum est. An fuit πρὸς τὴν Ζηνόδοτου γραφήν?

27 πούλυν ἐφ' ὑγρὴν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀρσενικῶς, πούλυν ὑγρὴν. Α. Cf. p. 31.

34 τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα

Κ.

καλά: ὅτι ἔντεα εἶρηκεν, ἣν προσυνέστακε λεοντήν (v. 23).
A. Cf. Ar. 147. Cod. προσυνέστακε. Emend. Lehrs. Herodian. 460.

35 νηὶ παρὰ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ παρὰ νηὸς πρύμνῃ. A. Cf. p. 22.

37 τίφθ' οὕτως ἤθελε κορύσσειαι; ἢ τιν' δταίρων
ὄτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκηπον;

37: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἤθελε προσφώνησις ἐστὶ σεπτικῇ
νωτέρου πρὸς πρεσβύτερον λεγομένη (Ar. 154). A.

38: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὄτρυνων. A. Cf. p. 14.

καρδαλέης (βουλῆς) ἢ τίς κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σαώσεται
45 Ἀργείους καὶ νῆας, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

44: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ κεν σύνδεσμος, ἡ ῥήμα
ἐνῆλλακται, ἀντὶ τοῦ ἦτις ἂν ἐρύσσαιτο (cf. p. 11). καὶ
πρὸς τὸ ἐνθάδε Σίσυφος ἔακεν ὁ κέρδιστος (Z 153).
A. Ar. 123.

45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν: ἡ διπλῇ ὅτι φανε-
ρῶς ὁ Ζεὺς ἐβοήθει τοῖς Ἕλλησι, πρὶν ἰκετευθῆναι ὑπὸ τῆς
Θέτιδος· καὶ ὅτι τὸ ἡμιστίχιον ὁ Ζηνόδοτος μετένεγκεν ἐπὶ
τὸν Ἐκταρος λόγον κατὰ τὴν κόλον μάχην (Θ 501) A.
Ar. 191 sq.

51 ἔργα δ' ἔραξ' ὅσα φημι μελησέμεν Ἀργείοισιν
δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσατ'
Ἀχαιοῦς.

51. 52: ἀθετοῦνται στίχοι δύο ὅτι παλιλλογεῖ ταῦτα
(malim ὅτι παλιλλογεῖται)· δι' ἄλλων γὰρ προσέιρηται ὅσοι
Ἐκτωρ ἔρρεξε διίφιλος υἱας Ἀχαιῶν (49). καὶ ὅτι ἐπὶ
ταῦτά τε φέρει δηθὰ καὶ δολιχόν. καὶ Ἀριστοφάνης προη-
θέτει. A.

53 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
ρίμφα θέων παρὰ νῆας·

53: ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων τὰ περὶ τοῦ ναυ-
στάθμου ὁ Ἀρίσκαρχος ἐπραγματεύσατο. ῥητῶς γὰρ λέγε-
ται πλησίον τοῦ Αἴαντος ὁ Ἰδομενεὺς νενεωλημένος. A.
Ar. 230.

56 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος: ὅτι οἱ γλωσσο-
γράφοι (Ar. 44) ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα. A.

K.

65 εἶθι μένειν: ὅτι τῷ ἀπαρμυφάτῳ ἀπὸ τοῦ προσ-
τακτικοῦ, μένειν ἀντὶ τοῦ μένε. A. Cf. p. 14.

75 παρὰ δ' ἔντα ποικίλ' ἔκαστο.

ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φασιν ἡ τε κρυφάλας.

75: ὅτι ἔντα οὐ πάντα τὰ ὄπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν
ἀσπίς καὶ περιεμφαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπιφράτειαν. A.
Ar. 147.

77 πᾶρ δὲ ζωστήρ καί το πανφίολος: ἡ διπλῇ ὅτι
δοκοῦσι τινες ταυτὸν εἶναι ζῶμα καὶ ζωστήρα· οὐκ ἔστι δέ,
ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον ὑπὸ τῶν στατῶν θύρακα,
τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστήρα. καὶ ὅτι τὸ πανφίολ-
ον ἐπὶ τῶν λαμπάντων. A. Post συναπτόμενον sequitur
τῇ μίτρᾳ, quod delendum esse monuit Lehmann. Ar. 125.

84 ἢ εἰ τι οὐρήων διζήμενος ἢ εἰ τι ἐπαίρων: ἀθε-
τεῖται ὅτι οὐρήων βούλεται (sc. ὁ διασκευαστῆρ), λέγειν τῶν
φυλάκων, καὶ οὐκ ἐκράτεια τοῦ στήματος: οὐρον γὰρ λέγει
ὡς κούρον τὸν φύλακα, οὐρεῖ δὲ τὸν ἡμίονον. καὶ ὅτι
ἄκαιρος ἡ ἐρώτησις. A.

98 μὴ τοὶ μὲν καμᾶτῳ ἀθηκότες ἡ δὲ καὶ ὕπνω
κοιμήσονται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ
σημαινόμενον γράφει ἀθηκότες ἢ εἰ τι ὕπνω κοιμήσονται.
ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνον μετὰ οὐ τὸν ἐκυπνωκὸτα,
ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. A.

110 ἢ δ' Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλάεας ἀλκιμον υἱόν:
ἡ διπλῇ ὅτι πλησίον τοῦ Διοκροῦ Αἴαντος ὁ Μέγης ἐνεσιω-
κῆται: καὶ διέσταλτα δέ, προσθεῖς ταχύν. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὰ περὶ (cod. τὸν ἐπὶ) ναυστάθμου. A. Corr. L. Ar. 230.

112 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενεῖα ἄκακτα:
πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ἅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς
Αἴαντος τῶν Τελαμωνίου ἐνεσιωκῆται. A. Ar. 230.

116 σοὶ δ' οἷψ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι
τὸ πονέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν. A. Ar. 87.

118 χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀνεκτός ἡ χρεῖώ, οὐκ ἀνεκτῆ. A. Cf. p. 31.

127 ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγχερέεσθαι: ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει μὲν (cf. ad A 73). ἔστι δὲ ἐνικὸν τὸ μὲν
βούλεται δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ σφιν αὐτοῖς σημῆται. A.

140 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης (Ὀδυσσεύς): σημαιοῦνται τινες

K.

ὅτι ἐνδον καθύδαι Ὀδυσσεύς, ἀλλ' οὐχ ὁ Διομήδης· ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης (151). A.

τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστορ,
158 λάξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην·
ὁ ἀσπερίοκος, ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδυσσεϊαν (ο 45) με-
τάκειται ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου, ἐπὶ κλινιδίου καθεύδοντος
παρὰ Μενελάω. πρὸς τί οὖν ποδὶ, ἀλλ' οὐχὶ τῇ χειρὶ; νῦν
μὲν γὰρ εἰκότως ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενον οὕτως ἐγείρει. A.
Alterum ἐπὶ (ante κλινιδίου) inserui.

164 σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε
λήγεις· ἡ διπλῇ ὅτι σεπτικῶς τὸ σχέτλιος καὶ οὐ μεμπτι-
κῶς, εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων (Ar. 148). καὶ ὅτι πόνον τὴν ἐρ-
γασίαν (Ar. 87). A.

167 σὺ δ' ἄμῃχανός ἐσσι γεραιέ· ἡ διπλῇ ὅτι ἄμῃ-
χανος δύο σημαίνει, ἓν μὲν ἀνίκητος, ἓν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς
ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὐρεῖν. ὅπερ καὶ νῦν σημαίνει, ἵνα
τῶν πόνων ἀποσπῇ. A. Ar. 149.

173 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται
ἄκμῃς· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὺς
ῥηγεται, ὃ ἔστιν ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἑστὶν καὶ ἐπὶ ὀξύτερος
κινδύνῳ, μεταφορικῶς. A.

175 Αἶαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱόν· ἡ διπλῇ, ὅτι
διαστέλλει τῷ ἐπιθέτῳ τὸν Λοκρὸν τοῦ Τελαμωνίου, καὶ πρὸς
Ζηνόδοτον γράφοντα ἐκεί (T239) Φυλεΐδην τε Μέγην τε,
τὸν Φυλεΐδην οἰόμενον ὄνομα κύριον. A.

187 ὥς τῶν νῆδυμος ὑπνος ἀπὸ βλεφάροιν ὀλώλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδῖον δὲ γὰρ αἰεὶ
τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἰοῖεν ἰόντων.

187· ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸ νῆδυμος σὺν τῷ ν. καὶ ἐπὶ
τῶν ἀμφιβόλων οὖν οὕτως γράφεται. A. cf. ad B 2.

189 φυλασσομένοισι· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ φυλάσ-
σουσι, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. A. Cf. p. 2.

189· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὅππότε ἀκούοιεν τῶν Τρώων
ἐπιόντων, τότε πρὸς τὸ πεδῖον τετραμμένοι ἦσαν· οὐδὲ γὰρ
ἐπεληλύθεισαν· ἀλλὰ φοβούμενοι, μὴ ἐπελεύσονται οἱ Τρῶες,
τετραμμένοι ἦσαν πρὸς τὸ πεδῖον. A.

195 ὅσοι κεκλήατο βουλήν· ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν'
ἡ εἰς βουλήν. A. Cf. p. 26.

K.

199 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χῶρος: πρὸς Ἰστρον, ὅτι οὐ γέγονε νεκρῶν ἀναιρέσις. A. K 298, Θ 491. Eodem pertinet observatio de abjectis cadaveribus K 469. L.

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν θῆ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
205 θυμῷ τολμήεντι: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλήρες τὴ
τοιαῦτα ἐκφέρει ἐφ' αὐτοῦ καὶ ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος
(β 45) καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν αὐτῶν
γὰρ σφετέρησιν (α 7). τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν ποιῶν
ἐστιν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων. A. Ar. 9.

ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι, ἡ μεμῶσιν
αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥε πόλιν δέ
210 ἤψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοῦς.

208. 209. 210: ἀστερῖσκοι, ὅτι κακῶς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα
(409) κείνται, ὅτι τὸν Δόλωνα συλλαμβάνουσιν οἱ περὶ Διο-
μήδη. A.

215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δάσουςι μέλαιναν
θῆλυν ὑπόρρητον: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ μὲν ἐπαγγελία τοῦ
δώρου ῥητή, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὑποθεσιώπηται: δεῖ δὲ ἡμᾶς
συνακδέξασθαι (cf. ad 571). A.

σύν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ δ' τοῦ ἐνόησεν
225 ὅπως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἰ περ τε νοήσῃ,
ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δ' ἐπὶ μῆτις.

224: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὁμοίον ἐστιν εἰπεῖν
ἄμφω δ' ἐξομένῳ (Γ 210). συνερχόμενοι δύο ἀντι τοῦ
συνερχομένων. ἔνιοι δὲ μὴ νοήσαντες τὸ ἢ προστιθέσθαι,
κακῶς. A. Cf. p. 19.

225 εἰ πέρ τε: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ εἶ. A. Cf. p. 34
et Ar. 17.

226: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) βράσσων
ἀντι τοῦ ἐλάσσων, ἀπὸ τοῦ βραχύς. ἀλλ' οὐδαμῶς κέχρηται
τούτῳ Ὅμηρος. ἀποδοτέον οὖν βρασσόμενος, παρασσόμενος
διὰ τὸ δέος, οὐχ ἐσσηκῶς διὰ τὴν ἀγωνίαν (cf. p. 3). ἤπαξ
δὲ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ λέξει. A. Verba ἀπὸ τοῦ βραχύς,
ἀλλ' — inserui.

231 ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τλήμονα οἱ
νωτέροι τὸν ἀνυχῇ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπο-
μνητικόν. A. Ar. 99.

K.

δε (A21, ubi v.) ἀντὶ τοῦ εἰς Κύπρον ἤκουέτο διὰ τὸ διαγ-
γέλλεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον. A. Cf. ad v. 381, Ar. 140
Cur medio ἤκουέτο usus sit pro activo, dicere nequeo. Quod
vitiose scriptum putarem (praesertim quum apud Apollon. constr.
288, 4 sit τὸ πεύθετο — σημαῖνον τὸ ἤκουε) nisi praeter
hunc locum bis legeretur A21 Π 515.

277 χαίρει δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς: ὅτι ἐπὶ τῷ ὄρ-
νιθι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα καὶ τὲ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα
(τ 537)· ἐν' αὐτοῖς (cod. αὐτῷ). A. Cf. p. 27.

281 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐνκλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μέλησσι.

281: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω (Ar.
100), καὶ ὅτι Ἰακὼν τὸ συστέλλειν, ἐνκλείας καὶ δυσκλέα·
οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὰ τοιαῦτα (cf. ad B 115). A.

282: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέ (cod. καί) σύνδεσμος περιττός.
A. Cf. p. 11.

286 ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει: ἡ διπλῇ
ὅτι ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑτέρ. A. Cf. p. 28.

297 βάν ῥ' ἔμεν ὥς τελέοντες δύνω διὰ νύκτα μέλαιναν
ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

298 διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν-
τεῦθεν τὸ ἡμιστίχιον μετενήνεκται εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ
ἀγῶνα περὶ τῶν μονομαχοῦντων ψαύσῃ δ' ἐνδύνων διὰ
τ' ἔντεα (Ψ 806). καὶ ὅτι πεῦσις ἐνήλλακται δι' ἐντέων
καὶ μέλανος αἵματος (cf. p. 21). καὶ πρὸς Ἰστρον, ὅτι οὐ
γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις, εἰ μὴ ἄπαξ. A.

299 οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳᾶς ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ
εὐδεῖν — ἡ διπλῇ (ad 299) ὅτι οὐχ ὥς ἡ τῶν ἐπῶν
ἔχει τάξεις, οὕτω καὶ τὰ πράγματα. οὐ γὰρ προεληλυθότων
ἤδη τῶν περὶ Ὀδυσσεῆα καλεῖ τοὺς προβούλους ὁ Ἐκτωρ,
ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Ἀγαμέμνων· οὕτω γὰρ καὶ ἐάν-
τοις συμπίσσουνται οἱ ἀπεσταλμένοι: διὸ καὶ ἀντιδιασταλτι-
κῶς λέγει, οὐδὲ μὴν οὐδὲ ὁ Ἐκτωρ εἶασε τοὺς Τρῳᾶς εὐδεῖν A.

317 αὐτὰρ ὁ (Dolon) μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κα-
σιγνήτησιν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κασιγνή-
τοις. παραιρεῖται δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ
μετὰ ἀρσένων αὐτὸν τετραμιμένον παρίστησιν, οἷς ἐξισού-

Κ.

μικρος ἂν εἰς ἀνδρείαν ἐγράφη. τό τε παρακαίμενον μάχεται· πῶς γὰρ ἔτι μόνος ἦν, εἰ πάντε ἦσαν; Α.

321 ἀλλ' ἄγε μοι τό σκῆπτρον ἀνάσχει καί μοι ὄμοσσον ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ δώσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

321 τὸ σκῆπτρον: ἀντὶ τοῦ τοῦτο τὸ σκῆπτρον (cf. p. 30.). ἐφόρει δὲ Ἐκτωρ ἐπεὶ ἐδημηγόρει (v. ad Σ. 505, ψ 568). Α.

322 τοὺς ἵππους: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρεῖληπται ἐν τάξει ἀντινομίας. Α. Cod. ἐν τάξει ἄρθρου. Corr. L. Cf. p. 30.

326 ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

βουλὰς βουλευέειν — μέλλουσιν: ἀντὶ τοῦ εἰκάσι. καὶ οὕτως αἰεὶ κέχρηται τῇ λέξει. Α. Ag. 124.

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος: καὶ νῦν (v. ad 323) τοῖς ἀντὶ τοῦ τούτοις τοῖς ἵπποις, ὥστε ἔξωθεν προσλαμβάνειν δέον τὸ τοῖς ἄρθρον. Α. Cf. p. 30.

332 ὥς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνεν: τοῦτο ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται (cf. ad 240), ὄρκον ἐπίορκον ὤμοσεν, οὐχ οἷον ἐκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἀποτελεσθῆναι τοῦτο ὅπερ ὤμοσεν. Α.

335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὀξὺν ἄκοντα: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ἀμφίβολον πότερον κτιδέην ἢ συναλοιφὴν ἐκδεκτέον, ἰκτιδέην· διὰ μέντοι τῶν ἐξῆς ἀναμφισβητήτως κτιδέην λέγει· τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην (458). Α.

338 ἀλλ', ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν ὄμιλον τὸ πλήθος καὶ ἄθροισμα τῶν Τρώων λέγει. ἐν μὲν οὖν τῇ Ἰλιάδι πυκνότερον τὴν μάχην ὄμιλον καλεῖ, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἄθροισμα. Α. Ag. 147.

οὐκ οἶδ' ἡ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
343 ἡ τινὰ συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.

343: ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα καλῶς ὁ στίχος τέτακται, μετὰ ταῦτα δὲ (387) οὐκέτι, λεγόμενος πρὸς Δόλωνα. Α.

347 αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιελλεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαρεμφάτῃ ἀντὶ προστακτικοῦ κέχρηται. Α. Cf. p. 14.

351 ὅσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται: πρὸς τὸ σῆμα,

K.

πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλειται, ὁμοίως τῷ οὐδ' εὐήρ' ἐρετμιά, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται (λ 125). A. Cf. p. 15.

353 ἐλκέμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ νεοῖο. A. Cf. p. 26.

354 τῷ μὲν ἐπεδραμέτην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μὲν ἐπιδραμεῖν τίθῃσιν, ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γινώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι. A. Ar. 132.

355 ἔλπειτο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἐταίρους ἐκ Τρώων ἵναί· πάλιν Ἐκτορος ὀτρύναντος.

356: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ πάλιν συναπτεόν τῷ ἀποστρέψοντας, ἵνα ἡ εἰς τοῦπίσω ἀποστρέψοντας. A. *“haec vocabulorum conjungendi ratio falsa”* Ar. p. 100.

λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

359 φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὀρμήθησαν: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ὀρθῶς διώκειν λέγει, ὅτε φεύγει ἐπιγνοὺς αὐτοὺς πολεμίους ὄντας. A. Ar. 132.

360 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε θυὼ κύνε, εἰδότε θήρης, ἡ καμάδ' ἡ ἐλαγῶν ἐπείγεται ἐμμενὲς αἰεὶ —:

Aristonicus sic fere scripserat: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἐπείγεται ἀντὶ τοῦ ἐπείγεται συνασταλμένως. Nunc leguntur haec: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ ἐπείγεται ὀριστικῶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπείγεται. A. At primum his nominibus modorum numquam utitur Aristonicus, deinde hos correptos conjunctivos vere conjunctivos esse intellexit. Cf. p. 13.

364 λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ: ὅτι τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσιν [ἢ διώκετε], οὐ τὸ ἐδιώκετην (cod. διωκέτην), ὡς Ἐρατοσθένης. ἔστιν οὖν τὸν Δόλωνα διώκουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδιώκον, ὃν τρόπον αἱ μὲν ἄλετρεῦοι μύλης ἐπὶ (η 104) ἀντὶ τοῦ ἡλέτρευν. A. Cf. ad N 346 Σ 583 et p. 4. Verba inclusa aliena esse videntur.

372 ἡ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡ μάρτανε φωτός: ἡ διπλῇ, ὅτι θέλοντες ζήτημα ποιεῖν μεταγράφουσι τὸ ἡμιστίχιον οὕτως καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἐκὼν δ' ἡ μάρτανε φωτός. καὶ λύουσιν ἔξωθεν προσλαμβάνοντες τὸν ἄν σύδεσμον· καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν, ἐκὼν δ' ἡ μάρτανε. ἀγνοοῦσι μέντοι ὅτι Ὅμηρος τὸ βαλεῖν ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τίθῃσιν. A. Ar. p. 211.

378 ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι: ἡ διπλῇ

K.

ὅτι παρὰ τὸ σύνηθες (sc. ἡμίην) ἐξενήνοχεν, ἐμὲ λύσσομαι ἀντὶ τοῦ ἑμαυτόν. A.

381 εἰ κεν ἐμὲ ζῶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν· ἡ διπλὴ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀκούσαι ἀεὶ τάσσει τὴν λέξιν (Ar. 151), καὶ ὅτι συνήθως ἀναδιπλώσει κέχρηται, πεπύθοιτο ἀντὶ τοῦ πύθοιτο (cf. p. 11). A.

383 θάρσει, μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ καταθύμιος ἐνθύμιος, οὐχ ὡς ἡμεῖς. A. Ar. 149.

ἡ δ' Ἐκτωρ προῖηκε διασκοπιᾶσθαι ἑκαστα νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἡ δ' αὐτόν θυμὸς ἀνῆκεν;
387 ἡ τινὰ συλήσων νεκύων καταπεσθνηώτων;

387: [ἡ διπλὴ v. Pluyg. p. 8]. ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (343) ὥδε μετακίεται, ἦδη παρεληλυθότων αὐτῶν τοὺς νεκρούς. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀσύνετος ἔσται πρόφασιν αὐτῷ πορίζων· ἡθέλει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

397 ἡ ἦδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡματέρησι θαμέντες φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν νύκτα φυλασσέμεναι, καμᾶτω ἀθηκότες αἰνῶ.

398: αἶτι οὕτως γραπτέον βουλεύουσι καὶ ἐθέλουσι (cod. θέλουσι): τὸ γὰρ σφίσιν ἐν τῷ περὶ τινων ἔστι λόγῳ (cf. ad O 138), ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ὃ ἀκόλουθα δεῖ εἶναι τὰ ῥήματα.

ταῦτα ὁ Ἀριστόνικος περὶ τῆς γραφῆς ταύτης φησί, διπλὴν βάλλον τῷ στίχῳ· ἐν μέντοι τῇ τετραλογία Νεμεσίωνος (Ar. 35 not.) οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων τῶν παρακειμένων ὀβελῶν οὐκ ἔστιν αἰτίαν εὑρεῖν διὰ τῶν Ἀρισταρχείων ὑπομνημάτων. Ἀμμώσιος δὲ ὁ Ἀριστάρχειος πρῶτον μὲν στιγμαῖς φησὶ τὸν Ἀρισταρχὸν παρασημειώσασθαι αὐτούς, εἶτα δὲ καὶ τέλειον ἐξελεῖν (h. e. primum dubitationis signis notasse, deinde prorsus statuisse spurios esse et obelo signandos L. cf. Ar. 362), τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσι τετάχθαι (sc. si scribatur βουλεύοιτε et ἐθέλοιτε) καὶ ἄνωθεν. (310) μετενηνέχθαι. A.

415 (Hector) βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι· Ἴλου: παρὰ σήματι, παρὰ τῷ τάφῳ· ἦν γὰρ μέσσον καὶ πεδίον (A 167). ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν νεῶν τὲ ἴσον. A. Fluxit certe ex Aristonico: v. ad A 167.

Κ.

καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δίοι τε Πελασγοί,
430 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοὶ τ' ἀγέ-
ρωχοι

καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί.

429: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὕστερον ἐλληλυθότων τούτων μνη-
μονεύει, ὡς καὶ τῶν περὶ τὸν Ῥῆσον· οὐδεμίαν γὰρ αὐτῶν
διὰ τοῦ καταλόγου μνήμην πεποιήται. Α.

430: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ Ῥοδίων (B 654) χρῆται
τῷ ἀγέρωχοι, ἐνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὁχλήν, τουτέστι τὴν
τροφὴν, ἀλλ' ἐπὶ Μυσῶν καὶ Τρώων (Γ 36) οἶον γεραόχων,
σεμινῶν καὶ ἐντίμων. Α.

431: ἡ διπλῇ ὅτι ἐτέρους τῶν Τρώων οἶδε τοὺς Φρύγας
(Ar. 238)· καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδε καλουμένους Λυδοὺς
ἀλλὰ Μήονας. πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ῥοιόδου. Α. Edd.
περὶ Κιλικίας, corr. Lehrs. Herodian. 454. ἡλικίας in cod.
esse affirmat Pluygers. p. 11.

445 ἡ κατ' αἶσαν εἶπον ἐν ὑμῖν ἦε καὶ οὐκί:
πρὸς τὸ οὐκί, ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου (cf. ad
B 238). Α. Huc pertinet ἡ διπλῇ, quae in praecedens scho-
lium, quod Didymi est, irrepsit. Ar. 17.

447 μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ
(Diomedes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ζητεῖται πῶς τὸ ὄνομα ἔγνων·
διό τινες ἀνέγνωσαν δολῶν ὡς νοῶν. ἔξῃς μέντοι γε πάλιν
λέγει οὓς νῶι πίφασκε Δόλων ὃν ἐπέφνομεν (478).
εἰκὸς δὲ τινων γινώσκεσθαι ὀνόματα ὡς ἂν δεκαετοῦς γε-
γονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ Δόλωντος· ἦν γὰρ κήρυκος
υἱός, πολύχρυσος πολυχαλκός (315). Α. Cf. ad T 390.

458 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν
ἔλοντο: ἡ διπλῇ ὅτι κτιδέην λέγει ῥητῶς, χωρὶς τοῦ ἰ
(335). Α.

460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεύς
ὑπόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

460 ληϊτιδι: λαφυραγωγῷ, πολεμικῇ, ἣ τῇ παραιτία
γιννομένη τοῦ λείαν λαβεῖν. Α. Certe ex Aristarcho deriva-
tum est: v. sch. γ 71 et Ar. 198 not.

461: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως ἡμῖν νῦν κέχρηται τῷ εὐχό-
μενος. Α. Ar. 150.

K.

466 δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ ἡμεῖς λέγομεν δῆλον, αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελον. A.

τὼ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα,
470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.

469: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, τοπικῶς· καὶ ὅτι ἐρριμμένοι εἰσὶν [οὗτοι] οἱ νεκροί (v. ad 199)· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἐντέων καὶ αἵματος (cf. p. 21). A. οὔτοι alienum est. L.

470: ἡ διπλῇ ὅτι τέλος καὶ νῦν τὸ τάγμα. A. Ar. 152.

473 δίζυγες ἵπποι: ἡ διπλῇ ὅτι συνωρίσιν ἐχρῶντο· διὸ δίζυγες. A. Ar. 196.

476 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δειξεν: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι νῦν τὸ προπάρειθεν ἐπὶ χρόνου τέταχεν, οὐχ ὥς οἱ χωρίζοντες ἐν Ὀδυσσεΐᾳ μόνον, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοπικῶς (Ar. 120). A.

478 οὗς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς (Ulixes loquitur): ἡ διπλῇ ὅτι ἐπίσταται τὸ τοῦ Δόλωνος ὄνομα καὶ ἐνταῦθα (cf. ad 447). A.

480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν ἀτυχῇ, ὃ δὲ Ὀμηρος ἀντὶ τοῦ μεταίως. A. Ar. 103.

485 ὥς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
αἶγρεσιν ἢ οἰέσσει, κακὰ φρονέων ἐνορούση,
ὥς μὲν Θρήικας ἄνδρας ἐπῶχετο Τυδέος υἱός,
ὄφρα δυνάδεκ' ἔπεφνε. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃν τινα Τυδείδης ἄορι πλήξεις παραστάς,
490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερῶ-
σασκεν.

485: ἡ διπλῇ ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετράποδα, Ὀμηρος δὲ αἶγας καὶ οἰς· μὴ λ' οἰέες τε καὶ αἶγες (i 184 et 486). A. Ar. 108.

486: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπεξηγεῖται τίνα τὰ μῆλα. A. Ar. 108.

488: ἡ διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ Ῥήσου δώδεκα εταίρους αὐτοῦ ἀναιρεῖ, ἀλλ' οὐ σὺν αὐτῷ δώδεκα, ὥς τινες. A.

490: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως προειπὼν ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς, ἐπενήνοχεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα, τὸν δ' Ὀδυσσεύς· καὶ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περιτιός (cf. p. 33). A.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,

K.

495 τὸν τρεισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν τοῖς δώδεκα Θραξὶν ἐπαριθμεῖ τὸν
Ῥῆσον, πρὸς τὸ τρεισκαιδέκατον σκοπὸν (561). καὶ ὅτι
ἐν σχήματι ἐξήνεγκε, τὸν τρεισκαιδέκατον τὴν ψυχὴν ἀφείλετο
(cf. p. 21). A. Verba πρὸς τὸ ante τρεισκαιδέκατον ins. L.

κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη,
497 τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.

497: ἀθετεῖται, ὅτι καὶ τῇ συνθέσει εὐτελές· καὶ μὴ
ῥηθέντος δὲ νοεῖται ὅτι ὡς ὄναρ ἐφίσταται τῷ Ῥῆσιν ὁ Διο-
μήδης. καὶ τὸ διὰ μῆτιν Ἀθήνης λυπεῖ· μᾶλλον γὰρ διὰ
τὴν Δίλωνος ἀπαγγελίαν. A.

499 σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου
(equos): ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν ὁμίλον τὸ ἄθροισμα εἶπεν
(Ar. 147). διὰ τὴν περίστασιν δὲ ἀναγκασθέντες ἐπὶ γυμνοῖς
τοῖς ἵπποις καθίζουσιν οἱ ἥρωες, συναρτήσαντες αὐτοὺς τοῖς
ἱμᾶσι· καὶ μιμεῖται τὸ γινόμενον ἐν ταῖς ταραχαῖς (Ar. 198). A.

αὐτὰρ ὁ μερμηρίξε μένων ὅτι κύντατον ἔρδοι,
ἡ ὁ γε δίφρον ἐλῶν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰίρας,
ἡ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

505: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς ἐν ληπτέον μέρος τὸ λεγόμενον·
ἐκ τοῦ· ἡ ὅγε δίφρον ἐλῶν — ῥυμοῦ ἐξερύοι ἢ ἐκφέ-
ροι ὑψόσ' αἰίρας· ἔστι γὰρ ἡ τὸν δίφρον ἐκ τοῦ ῥυμοῦ
λαβόμενος ἐξέλκοι, ἡ μετέωρον ἄρας ἐξενέγκοι, ὥστε τὸ περὶ
τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν. πρὸς τοῦτο δὲ ἀντιδιέσταλκεν ἡ
ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν. A. Cod. πρὸς τι ληπτέον et
ὥστε περὶ τοῦ δίφρου μέρος. Corr. Lehrs. Herodian. 458:
„nisi forte ὥστε περὶ τὸ τοῦ δίφρου μέρος ἔχειν.“ — Equi-
dem malim: ὥστε τὸ περὶ τοῦ δίφρου ἐν μέρος ἔχειν.

515 οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλ-
λων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλαὸν σκοπιήν
(Ar. 55). A.

ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας
520 ὡς ἴδε χώρον ἐρῆμον ὃδ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾧμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα.

520: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐναλλάξ τὸν τρίτον πρῶ-
τον τίθησιν ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας ᾧμωξέν τ' ἄρ'

K.

ἔπειτα — ὡς ἶδε χάρον ἐρῆμον — ἄνδρας τ' ἀσπαι-
ροντας. πρῶτα δὲ ἰδόντα ἔδει κλαίειν. A. Cod. Ζηνόδο-
τος τὸ ἐναλλάξ τῷ τόπῳ τούτῳ. Corr. L.

528 ἔναρα βροτόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι περιεκτικῶς καὶ
τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἶρηκε σὺν τρις ἄλλοις. κυρίως
δὲ ἔναρα λέγεται οἷς ἐνάρησε τὰ αἵματα καὶ ἐνήρμοσται,
θώραξ καὶ κυνέα καὶ κνημίδες. AD. Ar. 147.

531 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄις, φώνησέν
τε. Nestoris qui primus sonitum ungularum percipiat, sensus
senio nequaquam hebetatos esse apparet: v. ad A 636.

εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιγ' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
Ἀχαιῶν,

545 ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβετον: ἡ διπλῇ ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει λαβέτην. ἔστι δὲ τοῦτο τρίτου προ-
σώπου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· λέγει δὲ νῦν πρὸς αὐτούς. A.

546 ἡ τίς σφωε (equos) πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶι. τοῦτο δὲ τίθεται
ἀντὶ τοῦ ὑμῖς ἢ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμιόζει, τὸ δὲ σφῶι
ἔστι γὰρ αὐτοὺς τοὺς δύο. A.

τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

560 ἔκτανε, παρ' δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας
ἀρίστους.

τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι
νηῶν.

559: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως τὸν ἄνακτα αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ
αὐτῶν. A. Cf. p. 22.

561: ἡ διπλῇ ὅτι τοῖς δώδεκα Θραξὶ τὸν Δόλωνα ἐπα-
ριθμεῖ χωρίσας τὸν Πῆσον διὰ τῶν προειρημένων τὸν δὲ
σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης. πλανηθέντες δέ τινες
γράφουσιν τὸν τετρακαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν. A.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὃφρ' ἱρὸν ἐτοιμυσαίαιτ' Ἀθήνην.

570 νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ: ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ νεὺς
πρύμνῃ (cf. p. 22)· καὶ ὅτι κοινῶς (cf. ad 528) τὰ ἔναρα. B.
Quae sequuntur apud Villosion., huc translata sunt ex adn. ad 528.

571: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ μὲν τῆς θυσίας σαφῶς λέγει,
περὶ δὲ τῆς δόσεως τῶν δώρων ἐσιώπησεν, ἀρκεσθεὶς τῷ ἄνω
κεφαλαιωδῶς εἰρημένῳ (cf. ad 215). A.

K. A.

573 (lavabant) κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφὶ τε μη-
ρούς· ἡ διπλῇ ὅτι λόφον αὐτὸν νῦν τὸν τένοντα· ἐνθεν καὶ ἐν
'Οδυσσεΐ (κ 169) καταλοφάδαιαν (sic) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα.

574 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν
νίψεν ἀπὸ χρωτός· ἡ διπλῇ ὅτι δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς
ἐχρήσατο. A. sc. σφιν pro σφῶν. Cf. p. 22.

577 τῷ δὲ λαοσσομένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ
δείκνῃ ἐφίξανέτην, ἀπὸ δὲ κρητήρος Ἀθήνη
πλείου ἀφυσσόμενοι λείβον μαλιηθεῖα οἶνον.

578· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτο νοητέον, οὐκ ἐπὶ
μόνον Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι ἡριστοποιοῦντο
(γh. e. ex sensu Homericō Ar. 132)· ἡ γὰρ προσηνὴ ἐπίσταη. A.

579 πλείου· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήρες (sic)· τὸ δὲ
συγκριτικόν, ἀπὸ τοῦ πλείων, πλειόνοσ. A.

EIS THN A.

4 (ἔριδα) πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν·
ἡ διπλῇ ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον,
τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις
(E 593) κυδοιμοῦ εἰδωλὸν φησι τὴν Ἐννὴ ἔχειν· ἡ μὲν
ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα. A.

5 στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἧ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσχα γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
ἡ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο
ἡ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἰσας
εἴρυσαν, ἡγορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χαιρῶν.

6· ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι ἐν μέσῳ
τὰς τοῦ Ὀδυσσεύς ὑποτίθεται, ἐφ' ἑκατέρου δὲ κέρατος τὰς
'Αχιλλέως καὶ Αἴαντος. A. Ar. 230.

11 Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστω· ἡ
διπλῇ ὅτι διὰ τὸ ἡλατῶσθαι κατὰ τὴν κόλον μάχην νῦν
μέγα σθένος ἐκάστω ἐντίθησι πρὸς τὸ πολεμεῖν, οὐχ ἵνα
μὴ εἰς οἶκον ἀνακομισθῶσιν, ὡς ὁ διασκευάσας (Ar. 350)
τοὺς ἐξῆς. A. Inseruimus μὴ post ἵνα.

13 ταῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ' ἢ ἐνέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

13· οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθετοῦνται. περάσσονται δὲ ἀστα-

A.

ρίσκοι, ὅτι κατὰ τὴν *B* ῥαψωδίαν (453) ὀρθῶς κείνται, ὅτι ἐλπίδας ἔσχον ἀνακομιδῆς ἐπὶ τὴν πατρίδα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἡθετοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν. *A.*

ἐν δ' αὐτὸς (Agamemnon) ἐθύσατο νόροπα χαλκόν.

17 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανείληφεν ἐξεργαστικώτερον τὰ περὶ τῶν ὀπλισμῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος, προεπιτηδεύων αὐτοῦ τὴν ἀριστείαν (cf. ad v. 30 et B 45.). *A.* προεπιτηδεύων corr. Lehrs. Herodian. 459 pro προσηπιδεσμεύων.

21 πεύθετο γὰρ (Cinyras) Κύπρον δὲ μέγα κλέος, οὐνεκ Ἀχαιοί

ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλον.

21: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν εἰς Κύπρον ἡκούετο (cf. ad K 268), διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι, ὅμοιον τῷ Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε (K 268). *A.* Ar. 140.

22: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνάπλουν τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν λέγει. *A.* Ar. 119.

27 (dracones in lorica) ἱρῖσσιν εἰσκότες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἐρίδεσσιν. οὐκ ἔστι δὲ ἡ αὐτὴ Ἐρίς καὶ Ἴρις καθ' Ὅμηρον, ὡς ὑπέλαβεν. *A.*

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος: ἐν δὲ οἱ ἦλοι

30 χρύσειοι πάμφαινον: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μὲν χρυσόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (B 45) ἀργυρόηλον. ἦτοι κατ' ἐπιφοράν, ἡ διὰ τὴν ἀριστείαν κοσμεῖ διαφορωτέρᾳ πανοπλίᾳ. *A.* Cf. ad B 45, Ar. p. 363. — Haec autem sic intelligo: χρυσόηλος hic casu dictum, ut in talibus impetu libidinis poeticae modo huc modo illuc poetae feruntur; aut quod nunc ejus ἀριστείαν cantaturus est, consilio et sciens nunc omnia ejus arma exquisitiora facit, itaque et gladium. Hanc subtilem distinctionem illic ad *B* neglexit. *L.*

32 ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. πρὸ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἀναλαμβάνει τὴν ἀσπίδα, ὡς ἂν δι' ἀναφορέων χρωμένων ταῖς ἀσπίσιν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου (Γ 334) τὸν ὀπλισμὸν ἐνήλλαχεν. *A.* Ar. 194.

36 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ — Notatus fuerit propter nominativum Γοργῷ, ad refutandum Zenodotum qui Θ 349 scripserat Γοργόνος, quasi a Γοργῶν.

Α.

38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· ὅτι ἐκ τελαμῶνων αἱ ἀσπίδες ἤρτηντο. Α. Αρ. 194.

εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ, ὁξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω

45 λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσσι Μυκῆνης.

43 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε· ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 18) τὸ ὅμοιον. Α. Αρ. 194.

44 οὐρανὸν εἶσω· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανὸν (cf. p. 28). καὶ ὅτι, ὅταν ἐπ' Ἀχιλλέως λέγῃ ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε (Χ 32), νοητέον ἀπὸ τοῦ δόρατος τὴν λαμπηδόνα ἀνταυγεῖν, τὰ γὰρ ἄλλα χρυσᾶ εἶχεν. Α.

45 ἐγδοῦπησαν· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τὸ μέτρον παρᾶκειται τὸ γ' τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν εἴποι γδοῦπον. Α.

46· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ἐνικῶς τὴν Μυκῆνην (Αρ. 241). καὶ ὅτι ἐν Μυκῆναις τὰ Ἀγαμέμνονος βασιλεία, οὐκ ἐν Ἀργεῖ, ὡς οἱ νεώτεροι (Αρ. 179). Α.

ἡνίοχῳ μὲν ἐπειτα ἐὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος

ἱππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρκεμένον αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ

49 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες —· ἡ διπλῇ ὅτι φανερώς πρυλῆες οἱ πεζοί· ἀντιδιέσταλτο γὰρ τοὺς ἱππεῖς. Α. Αρ. 123.

51 φθὰν δὲ μέγ' ἱππῆων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον.

51· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἱππεῖς ὀλίγον μετεκίαθον [αὐτῶν]; λέγει δὲ φθὰν δὲ μέγα χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ πολλῷ χρόνῳ προέλαβον, ὀλίγον δὲ μετεκίαθον τοπικῶς, οἷον ὀλίγῳ τόπῳ διεστώτες μετ' αὐτοὺς ἔκινον. Α. αὐτῶν alienum est.

52 ὀλίγον· ἡ διπλῇ ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ. Α.

κατὰ δ' ὑπόθεν ἦκεν ἑέρσας (Jupiter)

αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἐμελλεν

55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀἰδι προιάψειν.

54· ἡ διπλῇ ὅτι δοκεῖ σημεῖον εἶναι, ὅταν ἐπιψεκᾷ, οὐχ ὅταν ὕσῃ· καὶ ὅτι τὸ ἐμελλε πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐφκει (Αρ. 125). Α.

55· ἡ διπλῇ ὅτι ἐνταῦθα μὲν γράφειν κεφαλὰς οὐδὲν

Α.

κωλύει, περιφραστικῶς ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων σημαινομένων.
κατὰ δὲ τὸ τῆς Ἰλιάδος προοίμιον (Α3) οὐκ ἐνδέχεται, ἐπι-
φερομένου τοῦ αὐτοῦς δι' ἐλῶρια. Α.

56 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμφ' πεδίοιο:
ὅτι κοινὸν ἐπὶ τούτων (malim τούτων) τὸ ἐθωρήσονται (quod
inest in θωρηχθέντες 49). Α. Αρ. 359.

62 ὅλος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος δδοτήρ:
ἡ διπλῇ ὅτι τινες γράφουσιν αὐλῖος, ὃ ἐστὶν ἐσπέριος,
πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. καὶ Καλλιμαχος ὃς θυθμὴν
εἰσι μετ' ἡελίου. ἐστὶ δὲ ἀλύπως καὶ εἰς ἀνάπαισιν
ἄγων τὰ ζῶα. γραπτέον οὖν οὐλῖον, ἵνα τὸν τοῦ κυνὸς
σημαίνῃ, τὸν φθοροποιὸν καὶ λαμπρότατον, ὃ καὶ τὸν Ἀχιλ-
λέα ἑμιοί· λάμφ' ὥς τ' ἀσπὴρ ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν
(X 26). Α.

65 πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ

λάμφ' ὥς τε στεροπῇ — πᾶς: σημαιοῦνται τινες
ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος. Α.

οἱ δ' ὥς τ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν

68 ὄγμον ἐλαύνουσιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐλαύνωσι τύπτωσι·
καὶ τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Α. Αρ. 78.

71 οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοεῖο φόβοιο: ἡ διπλῇ
ὅτι φόβον τὴν φυγὴν, ὃν δὲ ἡμεῖς φόβον, θεὸς λέγει. Α.
Αρ. 89.

72 ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον: ἡ διπλῇ ὅτι
Ἀρίσταρχος ὑσμίνῃ γράφει χωρὶς τοῦ ἱ· φησὶ γάρ, ἡ τε
τῶν Ἑλλήνων ὑσμίνῃ καὶ βαρβάρων ἰσοκέφαλος ἦν. Α.

75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· οὐ γὰρ ἦσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ θεοί. Α.
πάντες δ' ἡτιόνωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κύδης ὀρέξαι.

80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι
λιασθεῖς

τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύθει γαίῳν,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
χαλκοῦ τε στεροπῇν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

78—83: ἀθετούνται στίχοι εἴξ, ὅτι ψεῦδος· εὐ γὰρ δύ-
νανται πάντες τὸν Δία αἰτιάσθαι βοηθοῦντα τοῖς Τρωσὶν,
ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων βοηθοί. καὶ τὸ ὁ δὲ νόσφι λια-

Α.

αθροῖς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο ὡς ἐπὶ ταυτό
συνηθροισμένων αὐτῶν λέγει· προσέφηκε δὲ οἱ δ' ἄλλοι
οὐ σφίεν πάρεσαν θεοὶ (75). ἀπὸ τε τοῦ Ὀλύμπου οὐ
παρυσάγεται θεωρῶν τὴν ἐπὶ τῆς Τροίας μάχην, ἀλλ' ἀπὸ
τῆς Ἰδης, ὅθεν διὰ τῶν ἐξῆς (183) μεταβαίνει εἰς αὐτόν. Α.

86 ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίισσας
δείπνον· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δόρυπον. οὐ λέγει δὲ
δείπνον τὴν ἐσπερινήν τροφήν κῦν, ἀλλὰ δείπνον καλεῖ ὃ
ἡμῖς ἄριστον· καθ' ἣν ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται
(Αγ. 132), ἡγουν ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοτόμος· δρῦν γὰρ ἐκάλουν
οἱ παλαιὸι ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον (Αγ. 153). Α.

ἔλε δ' ἄνδρα Βιάνορα ποιμένα λαῶν,

93 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀελλῆα πλήξιππον·
ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. πρὸς τὸ αὐ-
τὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. Αγ. 154.

94 ἦτοι ὃ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔσση·
ἡ διπλῇ ὅτι δύο προθέσεις παρτίλφηεν, κατὰ, ἀπὸ, τῆς
ἐτέρας ἀρκούσης (cf. p. 27). Α. Legitne igitur καταπάλμενος?

οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σκέθε χαλκοβάρεια,

97 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἤλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεριᾶῳτα.

97: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀπολλώνιος ποιεῖ ἐγκέφαλον δέ (ita
recte Villos.), καὶ τὸν ἐξῆς ἀθετεῖ. Α.

καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγα-
μέμνων

100 στήθεσι παμφαίγοντας ἐπεὶ περίδυσσε χιτῶνας·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
ἔσσονται δὲ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ τοῖς στήθεσι παμφαίγοντες· οὐ
λέγει δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσι παμφαίγοντας
χιτῶνας. Α.

101 ἀτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰυόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων—

104 Ἀντιφος αὐτὸν παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ'
Ἀχιλλεύς

105 Ἰδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοιο λύχοισιν,

106 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀπρίων.

104 ὦ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄν. μήποτε δὲ
πεπλάνηται, γεγραμμένου τοῦ ὁ ὑπ' ἀρχαίης σημασίας

A.

ἀντὶ τοῦ ὦ, προσθεῖς τὸ ὦ· ἔστι γὰρ περὶ δεῖν ὁ λόγος, διὸ καὶ ἐπιφέρει καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσίν (111). καὶ ὅτι οἱ μαχόμενοι (una in curru stantium ii qui pugnant L.) παραβάται ἤσαν. A.

106 ποιμαίνοντες· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πλῆρες ποιμαίνοντες. Ζηνόδοτος δὲ εἰκε δέχεσθαι ποιμαίνοντα· καὶ γὰρ ὅν ποτε γράφει. A.

τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοτο κατὰ στήθος βάλε δουρί,
109 Ἀντιφον αὐτὸν παρὰ οὗς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἱππῶν.

109 Ἀντιφον· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπανεῖληψε τὸ ὄνομα διὰ τὸ προσηρῆναι δύο (καὶ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντησεν) ἵνα σαφηνίσῃ κατὰ τῖνα τόπον ἐκάτερος ἐπλήγη.

111 καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν εἶδεν — 111: ἡ διπλῇ ὅτι σφε ἀντὶ τοῦ αὐτοῦς· καὶ οὐκ ἔστι περὶ ἐνός ὁ λόγος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον (104). A.

116 ἡ δ' εἰ πέρ τε τύχῃσι μαλὰ σχεδόν· ἡ διπλῇ ὅτι δύναται ἐκατέρως ἀναγινώσκεσθαι, καὶ κατὰ διαστολὴν τύχῃσι καὶ τετύχῃσι ὡς λελάχῃσι. A. Cf. p. 11, not. 1.

121 ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀργείων (cf. p. 23). πάλιν δὲ φέβοντο ἀντὶ τοῦ ἔφενον. A. Ar. 89.

124 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπεὶ ἔστι τὸ λεγόμενον χρυσὰ δῶρα. A. Cod. ἡ διπλῇ ἐπεὶ πρὸς τὸ σημ. ἔστι εἰς. Corr. L. — Cf. p. 32.

128 ἐκ γὰρ σφας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα· ἡ διπλῇ ὅτι τῇ αἰτιατικῇ (σφίας) ἀντὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. A. Cf. p. 21 not. 1.

130 Ἀτρεΐδης. τὼ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην· ἡ διπλῇ ὅτι δυωδεκάσύλλαβος ὁ στίχος, καὶ στανίως χρῆται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὼ δ' ἐν Μεσοήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν (φ 15). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐπὶ κρισιν τῆς στιχοποιίας, ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. καὶ ὅτι τὸ γουναζέσθην καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἰκέτερον. A.

142 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰεκέα τίσετε λώ-

A.

βην: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐ πατρός. ἔστι δὲ ἐνικὸν τοῦ ἐαυτῆς ἢ τοῦ ἐαυτοῦ, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. ἐλλείπει δὲ ἡ πρόθεσις, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ πατρός, AV. Cf. p. 26.

144 δοῦρὶ βαλὼν πρὸς στηθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδαι ἐρείσθη: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πίπτει. A. Cf. ad E 68.

147 ὅλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ ἐνταῦθα κέχρηται· καὶ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι εὐτελείαι κέχρηται λεξιδίοις, οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, χοίνικος (τ 28) καὶ λύχνου (ib. 34). πρὸς τοὺς χωρίζοντας. A. Inserui καὶ ante ἐν Ἰλιάδι.

155 ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν ἄξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν αἴθρην ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύφυλλον. βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσσατο, ὥς Ἡσίοδος τῆλε γὰρ ἀξύλῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν (Marskeffel p. 382). A.

163 Ἐκτορα δ' ἐκ βαλέων ὕπ' αἶψα Ζεὺς ἐκ τε κορυφῆς: ἡ ἐκ νῦν ἐπίπαιν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐκτός κεῖται. οὕτως οὖν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ κεῖται θάνατος δὲ ἐξ ἀλόεσφ' τῷ (λ 134) A. Verba non sunt Aristonici, sed rem esse putaverim. L. Cf. p. 28.

166 οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο.

μέσσον καὶ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἔσσεύαντο.

166: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυσιάθμου διάγραμμα· τὸ γὰρ Ἴλου σῆμα κατὰ μέσον εἶναι φησιν ἐν τῷ πεδίῳ (Ar. 231). A. ἐν quod est apud Villos. excidit apud Bekk.

173 ἄς τε λέων ἐφόβησε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν ἔτρεψεν (Ar. 89). A.

179 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἐκπεσον ἱππων Ἀτρεΐδω ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγχρ' ἑῶν.

179. 180: ἀθιτούνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀστερίσκοι παρὰ-κείνται, ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἀριστείαν τάξιν ἔχουσι, νῦν δὲ οὐ· προσεῖρηται γὰρ πολλοὶ δ' ἐριανχένης ἱπποὶ κείν' ὅχεα προτάλιζον ἀνὰ περλέμοιο γασφύρας (159). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραφεν· Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει τὸν Ἀτρεΐδῳ ὑπὸ χερσίν. A. Alteri quidem horum versuum

A.

respondet Π 699: Πατρόκλου ὑπὸ χειρὶ· περιπρὸ γὰρ ἔρχει
 δύνει. Alteri autem qui respondeat nunc nullus invenitur.
 Aut igitur erravit Aristonicus aut quod verisimilius, in libro
 sexto decimo locum aliquem aliter legit ac nos: hūdie (for-
 tasse v. 379).

τότε δὴ ἡ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

183 Ἰδης ἐν κορυφαῖσι καθέζετο· πειρηθέντος· ἡ
 διπλὴ ὅτι διὰ τούτων συνίστησι τὸν Δία ἐπὶ τὴν Ἰδὴν πε-
 πορευμένον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. A. Pertinet ad aethetēs in vs. 78 sqq.

186 βάσκι ἴδι· Ἰρι ταχία· ἡ διπλὴ ὅτι οὐ κατ' ἐπι-
 δετον τὸ ταχία, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὅλον καὶ τότε μοι
 χάνοι εὐρεία χθών (A 182). A. Cf. p. 29.

191 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπαῖς ἡ βλήμενος ἰῶ
 εἰς ἵππους ἄλσεται.

191: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ τύπαι καὶ βαλεῖν.
 A. Ar. 62.

192 ἄλσεται· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλσεται. A. Cf. p. 13.

196 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἰλίσιν ἰσθμῶν·
 ἡ διπλὴ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίσιν. καὶ ὅτι νῦν γραπτέον
 κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐπὶ τὸν
 Ὀλυμπόν βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐπὶ μακρόν Ὀλυμ-
 πον (Θ 410), ὡς ἀπ' ἰσθμοῦ ἐπ' ἰσθμῶν. A.

201 Ζεὺς με πατὴρ προέθηκε τεῖν τάδε μυθή-
 σασθαι· σημειοῦνται τινες ὅτι ἐν ἰσθμῶ (cod. τοῦ) σοί
 ἡ τεῖν. A.

217 πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχε-
 σθαι ἀπάντων· πρὸς τὸ ἔθελεν, ὅτι διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ
 εἰς ἄρχεται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ μέγε-
 θος Πηλεΐδῃ θείει (A 277) ὅτι ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγκην,
 ἔν' ἢ ἔθελε. A.

218 ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

219 ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν —

221 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης· ἡ διπλὴ ὅτι ὡς ἐμπνευ-
 σθεὶς ἀνταποδέδωκε καθάπερ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος, τίς τὰρ
 σφωε θεῶν (A 8), εἶτα Ἀητοῦς καὶ Διὸς νείεσ. A.

226 (Κισσῆς) αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὁ γε
 θυγατέρα ἦν· ἡ διπλὴ ὅτι ὁμοίος ὁ γάμος Διομήδεος καὶ
 Ἰφιδάμαντος· ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἀδελφὰς ἐγάμησαν, ὁ

Α.

μὲν Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, Ἰφιδάμας δὲ Κισσέως θυγατέρα, ὧν Θεανοῦς υἱὸς τῆς Κισσέως. Α.

234 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρρισε.

234: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει διὰ τοῦ θώρακος ἔνερθεν ἐντὸς θώρακος, ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην· τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ νύξ' εἰς μὴν κατὰ χεῖρα μέσσην ἀγκῶνος ἔνερθεν (252), οὐχ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. ABL. In Aristarcho p. 127 Lehrs. etiam sequentia Aristonico tribuit: ὁ δὲ λόγος οὗτος, τῆς θωρακοζώνης εἰς τὸ κάτω μέρος ἔνυξεν. Nunc autem pleraque ejusmodi additamenta, quae ab ὁ δὲ λόγος οὗτος incipere solent, Aristonici sententiam in brevius contractam de novo repetentia, aliis tribuenda esse existimat.

244 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη: ἡ διπλῇ ὅτι θρέμματα (cod. θρέμμα) ἐδίδουσαν οἱ μνηστεινόμενοι πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλφειοβοίων παρθένων (Σ 593), ὅτι εἶσιν αἱ ἀλφαίνουσαι βόας, ὃ ἐστὶν εὐρίσκουσαι. Α. Αρ. 198.

252 νύξ' εἰς μὴν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος. καὶ ἐν τοῖς ἐπ' αὐτῷ Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν (234). Α. Αρ. 127.

256 ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦ ἀνεμοτρεφὲς βούλεται σημαίνειν τὸ εὐτονον· τὰ γὰρ ἐν εὐνέμῳ χωρίῳ φυόμενα εὐτονα γίνονται, παλλόμενα καὶ κραδαινόμενα. διὸ καὶ τὴν Ἀχιλλέως μελίαν Πηλίου ἐκ κορυφῆς λέγει τετιμῆσθαι (Π 144). Α.

ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῇ

263 πότμον ἀναπλήσαντες — 262: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀτρεΐδου βασιλείας, πρὸς τὴν μετὰ τὴν πτώσεως. Α. Cf. p. 23.

266 ὄφρα οἱ αἰμί' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι. Α. Αρ. 69.

270 μογοστόκοι Βίλειθυται: ἡ διπλῇ ὅτι ποτὲ

Α.

μὲν ἐνικῶς, ποτὲ δὲ πληθυντικῶς Εἰλειθυίας λέγει. ἀρι-
θμὸν δὲ αὐτῶν οὐδὲ ὀνόματα παραδίδωαι, ὥσπερ οὐδὲ Μου-
σῶν. Εἰλειθυιαί δὲ Διὸς καὶ Ἥρας θυγατέρες, τῶν τοξε-
τῶν προιστάμεναι. Α. Αρ. 186.

281 οὐκ ἄκοντες· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ
ἐναντίον. Α. Αρ. 14.

302 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἡδ'
'Αγέλαον (Hector interfecit): ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν,
ὅτι καὶ τῶν Τρώων ἐστὶ Δόλοψ· τέφρα δὲ τῇ ἐπόρουσε
Δόλοψ αἰχμῆς εὐ εἰδώς, Λαμπετίδης (O525), Λάμ-
που υἱὸς τοῦ Πριάμου ἀδελφοῦ. καὶ τῶν μνηστέρων εἰς
'Αγέλαος (v 321). ΑΒ.

305 ὥς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
ἀργεστιάσῃ Νόστοιο, βαθεῖῃ λαίλαπι τύπτων· πρὸς
τὸ σημαινόμενον, ὅτι τὰ συνιστάμενα ὑπὸ τοῦ Λευκονότου
νέφῃ ὁ Ζέφυρος διατινάσσει. Α.

307: ἡ διπλῇ ὅτι — v. Αρ. p. 17.

314 ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἴστασο (Ulixes
Diomedem alloquitur): σημειοῦνται τινες ὅτι ἀριστείαν ἐν-
ταῦθα Ὀδυσσεὺς παράγει. τὸ δὲ δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν
τόπον. Α.

319: ἡ διπλῇ ὅτι βόλεται ἀντὶ τοῦ βεύλεται. Α.

326 παλιννορμένω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὁπίσω ὁρ-
μῶντες ὡς παλιμπλαγχθέντες (Α 59). Α. ὁπίσω pro ὀπι-
σθεν scr. Lehrs. Αρ. 100.

328 ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμιον
ἀρίστω: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν ἐλέτην, καὶ κοι-
τὸν ποιεῖ τοῦ ἐτέρου τὸ κατόρθωμα. ἔστι δὲ Διομήδης μό-
νος ὁ ἀνελών· ἐπιφέρει γοῦν (333) τοὺς μὲν Τυδεΐδης. Α.
333 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηγύρα:
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τούτου συνίσταται ὁ Διομήδης μόνος [ὁ]
ἀνηρηκὼς τοὺς προεξημένους. Α.

350 καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτος: σημειοῦνται τινες,
ὅτι οὕτως εἴρηται καὶ ἐπέτυχεν. (Αρ. 73). Nota cod. deest.

355 στή δὲ γυνὴ ξριπών, καὶ ἐρείσατο χεῖρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσος κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.

356: ὁ ὀβελὸς καὶ ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν ἄλλῳ τόπῳ

A.

(E 309) ὁρθῶς κεῖται, ἐνταῦθα δὲ οὐ· οὐ γέγονε γὰρ σφοδρὰ πληγὴ, ὡς ἐπ' Αἰνείου· σὺ θλάσσε δέ οἱ κοτύλην (E 307)· πῶς οὖν ἐσκοτώθη; A. Cod. Αἴαντος pro Αἰνείου. Verba ἐνταῦθα δὲ οὐ inserui.

ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνυκόμοιο,

370 Τυθείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν.

373 ἦτοι δὲ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο·

αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον ἀσπίδα τ' ὦμων,

375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκεν

καὶ βάλεν· οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός.

368: ἡ διπλὴ ὅτι Σηνόδοτος γράφει ἐξενάριξεν συντελικῶς. ἄρτι δὲ ἐμελλε σκυλεύειν· ἐπιφέρει γοῦν ἦτοι δὲ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο (373). διὰ τοῦ ζ οὖν γραπτὸν παρατατικῶς· σκυλεύοντα γὰρ αὐτὸν βάλλει ὁ Ἀλέξανδρος. A. Cf. p. 5.

376: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν (Αγ. 73) καὶ ὅτι ἐν σχήματι εἴρηκεν, οὐδὲ ἄλιον αὐτὸν ἐκφυγε τῆς χειρός — A. Supplendum: ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Cf. p. 20.

385 τόξότα, λωβητῆρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίπτα: ἡ διπλὴ ὅτι κέραι οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. Σώφρων κορώνας ἀνδρῶν μισοί (fr. 97 Ahrens). καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὀμήρῳ πλοχιμοί θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ (P 52). ἐνιοι δέ, τῷ τόξῳ ἀγαλόμενα· προσιρῆκε δὲ τόξότα λωβητῆρ. A.

387 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βίος: ἀντὶ τοῦ χροῖσμοι. A. Cf. p. 9.

390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐ τιδανοῖο: ἡ διπλὴ ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν κωφὸν τὸ ἀνεπαίσθητον. A. Ar. 124.

οὐδὲ τις αὐτῷ

402 Ἀργεῖων παρέμεινε, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας: ἡ διπλὴ ὅτι νῦν φανερώς φόβος ἡ φυγὴ (Αγ. 89). A.

αἶ κα φέβωμαι

405 πληθὺν τερβήσας: ἡ διπλὴ ὅτι ἐξωθεν ἢ εἰς πρόθεσις, εἰς πληθύν (cf. p. 26). A.

Α.

409 ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι: ἡ διπλῇ ἔτι περισσὸς ὁ κέ (cod. καί). Α. Cf. p. 10 sq.

413 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Trojani Ulixem) μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν. καὶ εὐτελὲς γίνεται ἡ σύνθεσις, καὶ ἀδιανόητον τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ λέγει ἑαυτοῖς πῆμα τιθέντες οἱ Τρῶες, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεϊ. Α.

422 Ἐννομον: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Ἐννομος ὁμῶνυμός ἐστι τῷ ἐν τῷ διακόσμῳ Μνυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος (B 858). Α.

424: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ τὴν πρότμησιν ὠνόμασεν. Α.

430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἅτ' ἡδὲ πόνοιο: ὅτι ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξ ἱστορίας παρεληφώς δόλιον καὶ ἐπὶ τούτῳ διαβεβλημένον. Α. Videtur spectare ad quaestionem de uno Iliadis Odysseaeque auctore. V: καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (γ 121) ἐνίκα διος Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισιν. ὥστε ἄμφω ἐνὸς τὰ σωμάτια. — Aristarchus certe interdum non melioribus argumentis ulitur ad demonstrandum, ὅτι αὐτὸς ἄρα ὁ ποιητής.

432 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας: ἡ διπλῇ ὅτι ἀκαίρως προσέρριπται τὸ ἡμιστίχιον· οὐ γὰρ ἐπιτρέπει τὰ τῆς περιστάσεως συνλεύειν. Α.

439 γυνὴ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἶ οὐ τι τέλος κάτα καίριον ἦλθεν. Sic (non κατακαίριον ut Bekk. et Villois. secutus scripsit Lehrs. Ar. 66) scripsisse Aristarchum, Zenodotum autem βέλος, testatur Didymus hic et ad 451. Aristonicus sine dubio utrobique idem animadverterat, sed ejus notae perierunt.

456 ὥς εἰπὼν Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἐκ τοῦ Σώκου χρωτὸς τὸ ἑαυτοῦ ἔγχος εἴλκεν ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ ἐκ τοῦ ἰδίου χρωτὸς τὸ τοῦ Σώκου δόρυ. ὃ καὶ ἔστιν ὑγιές· λέγει γὰρ κῆδε δὲ θυμόν (458) οὐ τοῦ νεκροῦ ἀλλὰ τοῦ Ὀδυσσεως· τὸ δὲ ἑαυτοῦ ἔγχος εἶασεν οὕτως. Α. Inserui ὃ ante καὶ ἔστιν ὑγιές.

462 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἦυσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός: ὅτι παρήκε τὸ τί φωνῶν, οἶον βοηθεῖτε. Α.

480 ἐν νέμεϊ σκιερῷ: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει γλαφυρῷ. τοῦτο δὲ σπηλαιῷ ἢ ἄντροφ οἰκτεῖον, νομὰς δὲ

Α.

ἔχοντι συνδένδρῳ τόπῳ ἀνάρμοστον. Α. Delevimus ὑπό ante συνδένδρῳ. Apoll. soph. νέμιος ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων· ἐν νέμει· σκιερῷ, σκιὰν μεγάλην ἔχοντι.

492 ὥς δ' ὅποτε πληθύνῃ ποταμὸς πεδίον δὲ κάττεισιν—

494 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας

495 ἐσφέρειται —

492 κάττεισι: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δίηται. τὸ δὲ κάττεισι τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλοῖ. Α.

494 δρυὺς ἀζαλέας: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, πότερον ὅτι φυλλορροεῖ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραίνοντα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάρρων· ἡ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρονται τῷ ῥεύματι, ὃ καὶ ὕγιές. Α. V. ad Δ 487. Scripsi ῥεύματι pro ὁμβρῳ.

502 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμίλει ἀντὶ τοῦ ἐμάχετο, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλειν. Α. Αρ. 147.

505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἐλένης πόσις ἡνυκόμοιο

παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν: ἡ διπλῇ ὅτι μηδὲν προδιασυστήσας κατὰ συμπέρασμα παῦσεν ἀριστεύοντά φησιν. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τῷ οὐ πῶ τις ὁμοίος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας (B 553). Α.

514 ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξις ἄλλων

λοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πᾶσσειν.

515: ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαία ἡ ἐξαρίθμησης· μείοι γὰρ, εἰ μόνον τοὺς ἐκτάμνειν καὶ φαρμακεύειν οἶδεν. καὶ Ἀριστοφάνης προσηθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α. Αρ. 360.

523 Ἐκτωρ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν: ἡ διπλῇ ὅτι κυρίως λέγει ὁμιλέομεν, ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλομεν. Α. Αρ. 147.

528 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κείθ' ἵππους. γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἀρμόζει. Α. Αρ. 138.

532 τοὶ δὲ (equi) πληγῆς αἰόντες: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκε· τὸ γὰρ αἰόντες ἐστὶν ἀκούοντες, θέ-

Α.

λοι δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· ἡ γὰρ ἀκοὴ εἰδὼς
ἐστὶ τῆς αἰσθήσεως, Α. Cf. Δ 343 Ο 252.

545 ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν· ἡ διπλὴ ὅτι ἐκ τελα-
μώνων ἀνήρτηντο αἱ ἀσπίδες· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἡδύνατο εἰς
τοῦπίσω μεταλαμβάνεσθαι. Α. Αρ. 194.

548 ὡς δ' αἰθωναλέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο—
ἡ διπλὴ ὅτι ἀπὸ ταύτου Ζηνόδοτος ἀθρεῖ εἰς τοῦ ἥις
πολλ' ἀέκων (557) ἴσως ὅτι νῦν μὲνλέοντι παραβέβληκεν,
ἐξῆς δὲ ὄνω. ἔστι δὲ πρὸς διάφορα σημαινόμενα· ὁ μὲν γὰρ
λέων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονήν. Α.

557 παρὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν· ὅτι ἀντὶ τοῦ περὶ
τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν. Α. Cf. p. 23.

562 σπουδῇ δ' ἐξήλασαν (pueri asinum), ἐπεὶ τ' ἐκο-
ρέσσατο φορβῆς· ἡ διπλὴ ὅτι σπουδῇ λέγει ἀντὶ τοῦ μῆ-
λις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Αρ. 122)· καὶ ὅτι ἐκορέσ-
σατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθῃ (cf. p. 2). Α.

566 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μυησάσκετο θούριδος ἀλκῆς
568 ὅτε δὲ τρωπιάσκετο φεύγων· ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ὅτε
δὲ τρωπιάσκετο. Α. An quod post ἄλλοτε μὲν nunc sequi-
tur ὅτε δέ? L. Sed fortasse Aristarchus scripsit ὅτε δέ, ut P 178.

572 ἄλλα μὲν (δρῦρα) ἐν σάκει μεγάλῳ πάγειν ὀρμίστα
πρόσω,

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, παρὸς χρόα λευκὸν
ἐπαυρεῖν,

ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χρὸς ἄσαι.

572· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἐξίγησιν τοῦ ὁ δὲ χασσάμι-
νος πελεμίσθῃ (Δ 535)· ἀναχωροῦντες γὰρ τὰ ἐμπειρηγότα
δόρατα ταῖς ἀσπίσιν εἰνάσσον. Α.

574· τὰ δόρατα ἴσταντο (cf. p. 15). καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν
ἐμπύχων μεταφέρει. Α.

ἄσαι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ· ὥφειλε γὰρ ἄσα-
σθαι. Α. Videtur Aristonici esse. Cf. p. 2. 3.

583 ἔλκετ' ἐπ' Ἐὐρυνύλῳ, καὶ μιν βάλε μῆρὸν αἰστω
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μῆρὸν.

583· ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸν μῆρὸν ἔτρω-
σεν. Α. Cf. p. 20.

584 δόναξ· ἡ διπλὴ ὅτι ὁ τοῦ βέλους κάλαμος· τὰ
γὰρ βέλη ξύλινα καὶ καλάμινα ἦν. πρὸς τὰ κῆλα θεοῖα

Α.

(Α 53) ὅτι τὰ βέλη λέγει, καίτοι ἐξ ἄλλης ἦν ὕλης ἐκεῖνα.
Α. Αr. 154.

ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ

589 Αἴανθ', ὃς βαλέεσσι βιάζεται: ἡ διπλῇ ὅτι Ζη-
νόδοτος γράφει Αἴαντος βαλέεσσι. γενικὴ μὲν οὖν οὐχ
ἀρμόζει, ὥστε δέχεσθαι τοῦ Αἴαντος· εἰ δὲ καὶ κατὰ συνα-
λοφὴν ἐν τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχῳ γέγραπεν, ἴν' ἡ τὸ πλήρες
Αἴαντ' ὃς βαλέεσιν, ἴσὺν ἔστι τῆς καθ' Ὁμηρον Ἰάδος
τὰ τοιαῦτα. Α.

600 ἐστήκαι γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεῖ νηί: ἡ
διπλῇ ὅτι ἡ πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ πρυμνῆ (cod. πρυ-
μνῆς) μεγακῆτεος νηός. Α. Cf. p. 22.

601 εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν:
ὅτι τινὲς γράφουσιν ἰῶ, εἴτα καταδακρυόεσσαν. γίνεται
δὲ ἐκθεσμον· ὁ γὰρ Ὁμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν, οἶον δῖωξιν,
ὡς Ἑσίοδος (E 538) τὴν κρόκην κρόκα. Α. Cf. Lobeck te-
chnol. 320. L.

604 (Patroclus) ἐκμαλεν ἴσος Ἀρρη, κακοῦ δ' ἄρα
οἱ πέλεν ἀρχή: σημειοῦνται τινες ὅτι οὐ πόρρωθεν ἡ προ-
αναφώνησις· καὶ οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόρρω ἢ ἀπότασις Διὸς
δ' ἐτελείετο βουλή (Α 5). Α.

606 τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖα: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἡλλα-
κται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί (cf. p. 23.). Α.

Νέστορ' ἔρειο

612 ὃν τινα τοῦτον ἄγαι βεβλημένον ἐκ πολέμοιο:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τετραμένου· τῷ εἰδικῷ τὸ γενικὸν ἐσή-
μανεν. Α.

620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοιο γέ-
ροντος: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ Ἀγαμέμνονος ἡνίοχος τὴν Εὐρυ-
μέδων (Α 227). Α.

τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτῶνων

622 στάν τε ποτὶ πνοιήν παρὰ θῖν' ἄλός.

621 τοί: ὅτι σαφὲς ὅτι οὗτοι. Α. Cf. p. 30.

ἡ διπλῇ ὅτι ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρεσθαι
δὲ ἐν ἡλίῳ· ἦματα δ' ἡελίοιο μὲν (sic pro εἶματα δ' ἡε-
λίοιο μένον) τερσήμεναι αὐγῇ (ζ 198). Α. Αr. 131.

622: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσῃ νενεωλ-
κήμασιν. Α. Αr. 230.

Λ.

630 κρόμυον, ποτῶ ὄψον: ὅτι πᾶν προσόψημα ὄψον οἱ ἀρχαῖοι. A. Ar. 153.

οὕατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἑκαστον
635 χρύσειαι νεμέθοντο, δύο δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν·
ἡ διπλὴ πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου ὅτι διδιπλα-
σιασμένον αὐτὸ ὑποτίθεται· τέσσαρα γὰρ ὅατα καὶ δύο
πυθμένας. A.

636 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλείον ἔόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν:
πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμογητὶ, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ
κακοπαθείας. οὐ δεῖ δὲ οὔτε δασύνειν τὴν προφορὰν (ἄλ-
λος), οὔτε ἐπαίρειν τὴν προσφθίαν (ἀλλ' ὅς — Herodian.),
ἀλλὰ νοεῖν ὅτι καὶ τοῦτο τῶν ἐπαίνων (νομησῶν ἐν ἐπαίνῳ?)
λεγομένων Νέστορός ἐστι, καθὼ καὶ τὸ Νέστωρ δὲ πρῶ-
τος κτύπον ἄϊε φωνῆς (K 532). A.

ὃ με προέηκε πυθέσθαι

650 ὃν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον: οὕτως
ἀντὶ τοῦ ἡγάγες. ἡλλακται δὲ ὁ χρόνος. A. Cf. p. 4.

οἱ γὰρ ἄριστοι

659 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε:
ἡ διπλὴ ὅτι συλληπτικῶς [τὸ] κατ' ἀμφοτέρων κοινοποι-
ήκεν· οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ βέβληνται καὶ οὐτασμένοι εἰσίν. δια-
στελλεῖ μέντοι ἐν τοῖς ἐξῆς, λέγων βέβληται μὲν ὁ Τυ-
δεΐδης — οὕτασται δ' Ὀδυσσεύς. A. Ar. 63.

667 (naves) πυρὸς δηΐοιο θέρωνται: ὅτι λείπει ἡ ὑπό,
ὑπὸ πυρός. A. Cf. p. 21.

683 γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς: ἡ διπλὴ ὅτι διαφω-
νοῦσιν οἱ νεώτεροι, τὸν Νηλέα λέγοντες ἀνηρῆσθαι ὑφ'
Ἡρακλέους, ὅτε τὴν Πύλον ἐπόρθησεν. φαίνεται γὰρ καθ'
"Ὀμηρον περιῶν καὶ μετὰ τὸ πορθηθῆναι· ὁ γὰρ πρὸς Ἡλεί-
ους πόλεμος τῶν Πυλίων μεταγενέστερος τοῦ πρὸς Ἡρακλέα.
A. Ar. 186.

686 οἷσι χρέως ὠφείλειτ' ἐν Ἡλιδι δῖη: ὅτι τὰ πε-
ριελασθέντα ἐκ τῆς Πύλου ὑπὸ τῶν Ἐπειῶν θρέμματα χρέος
(sic) καλεῖ. A.

688 πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον (an χρέως
ὠφείλον?): ὅτι σπανίως Ἡλείους καλεῖ. A. Immo semel: v. 671

A.

ὡς ὅπου· Ἑλίοιοι— Unde puto scribendum esse: ὅτι Ἑπει-
ους τοὺς Ἑλείους καλεῖ. Cf. ad 694.

692 δῶδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἦμεν: ἡ
διπλῇ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι ἐν μὲν Ἰλιάδι δῶδεκα Νη-
ληϊὸς παῖδας λέγει, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (λ 295) τρεῖς γεγο-
νέναι [ὡς] γενεαλογεῖ· καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα καὶ
ἐν τοῖς ἐξῆς Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν
τ' ἀγέρωχον. ἐνδέχεται δὲ προγεγονότων αὐτῶ ἐξ ἐτέρας
γυναικὸς παίδων ὕστερον ἐκ Χλῳρίδος τοὺς τρεῖς γεγονέναι·
καὶ γὰρ ὁ Πρίαμὸς φησι (Ω 495) πεντήκοντά μοι ἦσαν,
ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς
ἐκ νηδύος ἦσαν· τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ με-
γάροισι. *A.* ὡς omittendum puto, v. ad 750.

694 Ἑπειοί: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται Ἀχαιοί·
τοὺς δὲ Ἑλείους Ἑπειοὺς καλεῖ Ὀμηρος. *A.* Ar. 236.

699 τέσσαρες ἀθλόφοροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν:
ἡ διπλῇ ὅτι φαντασίαν ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἄρματι χρω-
μένων τῶν ἡρώων· καὶ γὰρ λέγει (701) τὸν δ' ἐλατῆρ'
ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. ἐνδέχεται δὲ δύο συνωρίδας
ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πεπορεύσθαι, μὴ τι περὶ τὴν ἐτέραν γένη-
ται· εἰρησθαι δὲ τὸν ἐλατῆρ' ἀφίει· συλληπτικῶς, τὸν
ἐκατέρωθεν ἐλατῆρα, ὡς ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κερδὴν ἐκά-
τερθε παρέσθῃ (α 335)· οὐ μία ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν, ἀλλ' ἐκατέρωθεν μία. *A.* Ultima (οἱ δὲ ὡς Ποσειδῶνος
υἱὸν τετρώρῳ φασὶ χρῆσθαι· ἵππιος γὰρ ὁ θεός) vix Aristo-
nici sunt: v. Ar. 197.

ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμιον ἔδωκεν
705 δαιτρεύειν, μὴ τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἰσης: ἐκ
τῶν περὶ τῆς κοινωνίας λεγομένων ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ι 42) με-
τάκειται ὁ στίχος· ἐνθα καὶ εὐλογον αὐτοὺς τὰ λάφυρα ἐξ
ἴσου μερίζεσθαι. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐπέβαλλεν ἐξ ἴσου μερί-
ζεσθαι, ἀλλ' ἀνάλογον ἐκάστω τοῖς ὀφειλομένοις· οὐ γὰρ ἐκ
πολέμου λαφυραγωγίας. Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραψεν. *A.* Hoc
vult. Non praedatione mere bellica hae manubiae partae erant
(οὐκ ἐκ πολέμου λαφυραγωγίας), quae in aequas portiones
dispartiendae fuissent; sed ideo illud pecus abactum, ut satis-
fieri posset Pylis qui Epeis credidissent: pro ratione credito-
rum igitur portiones faciendae erant.

Α.

709 Μολίονα: ὅτι ἀπὸ τῆς μητρὸς "Ομηρος οὐ σχηματίζει· μήποτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ταύτης πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν. Α. Αρ. 179.

711 Θρυόεσσα: ἡ διπλῇ ὅτι ἦν ἐν τῇ καταλόγῳ εἰρηκε Θρύον καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον (592), νῦν Θρυόεσσαν λέγει. Α. Αρ. 241.

οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἀγείρειν
717 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν: τὸν λαόν, πρὸς τὸ σηματούμενον. V. Cf. p. 32.

730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δειπνον. δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερινήν τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. Α. Αρ. 132.

734 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρηος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ προπάροιθε οὐ τοπικῶς ἀλλὰ χρονικῶς (Αρ. 121), πρὶν ἢ πορῆσθαι τὸ ἄστυ — ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. Α. Post ἄστυ lacuna est, quam ita fere explendam existimo, adhibito schol. M 416: καὶ ὅτι τὸ ἐφάνη μέγα ἔργον Ἀρηος σημαίνει ἐναδείκνυτο μέγα ἔργον πολέμου, οὐ κατὰ διάνοιαν ἐφάνη αὐτοῖς μέγας κτλ.

735 εὔτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου ὑπὲρ γῆς τὴν ἀνατολήν λέγει, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἐξ Ἰωαννοῦ. Α. Αρ. 177.

737 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νεῖκος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς καὶ Ἀχαιῶν γράφουσιν· "Ομηρος δὲ Ἐπειοὺς τοὺς Ἠλείους λέγει (Αρ. 236). καὶ ὅτι νεῖκος οὐ μόνον ἡ διὰ λόγων ἐπίπληξις, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ χειρῶν μάχη, ὥς νῦν. Α.

747 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴσος: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκπέπνυκεν εἰς ποιητικὴν κατασκευὴν τὸ παρηγμένον ἡρωικὸν πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν. Α.

750 καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα, εἰ μὴ σφμε πατήρ εὐρυκρεῖαν ἐνοσίχθων ἐκ πολέμου ἐσάωσε.

750: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνταῦθεν Ἡσίοδος Ἀκτορος καὶ ἐπικλησιν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνυ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ "Ομηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει (Αρ. 179). Α.

751: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἀκτορος

Α.

παιδων, πότερον μία ἀμφοτέρων συμφυία ἢ ἐκάτερος αὐ-
τῶν διφυῆς ἦν. Α.

754 διὰ σπιδέος πεδίοιο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημα-
νόμενον τὸ ἀπὸ τῆς λέξεως. Α.

ἔσθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοί
760 ἄψ ἀπὸ Βουπρασίου Πύλον δ' ἔχον ὠκέας ἱππευς.

759: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐνθα ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ· καὶ ὅτι
τοὺς Πυλίουσ' Ἀχαιοὺς λέγει νῦν, τοὺς δὲ Ἑλίουσ' Ἐπειοὺς
(Αγ. 236). Α.

767 καὶ δὲ τ' ἔνδον ἐόντες ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσ-
σεύς: ἡ μὲν διπλῇ ὅτι χωρὶς τοῦ ν (καὶ) Ὀμηρικῶς, ἡμῶς
ἢ ἡμᾶς. ἀθιγοῦνται δὲ ἀπὸ τούτου στίχοι ιθ', ἕως τοῦ
(785) σοὶ δ' αὐθ' ἐπέτελλεν, ὅτι ἡ σύνθεσις αὐτῶν πεζή,
καὶ διαφωνεῖ τοῖς ἐν ταῖς Λιταῖς ταῦτα Πηλεὺς μὲν ᾧ
παῖδ' ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ· ἐμαὶ γὰρ (I 254) ὁ Πηλεὺς φησι
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
δώσουσι αἱ κ' ἐθέλωσι (cod. κέ θέλωσι), σὺ δὲ μεγα-
λήτορα θυμόν. καὶ ὅτι, ἃ Πηλεὶ ἐπέβαλλε ποιεῖν, ὁ
Ἀχιλλεὺς πράσσει, αὐτὸς δὲ ὡς εἰδῶλον σπένδει· ἐς δ' ἄγα
χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν, ξείνιά τ'
εὖ παρέθικεν (778)· ὁ δὲ Πηλεὺς οὐδ' εἰ πάρεισι προς-
ποιεῖται. εὐτελής δὲ ἡ σύνθεσις καὶ τοῦ ἤρχον ἐγὼ μύ-
θοιο κελεύων ὕμμ' ἄμ' ἔπρασθαι (781). ἡθιγοῦντο καὶ
παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ιθ'. Α.

786 τέκνον ἐμόν, γανεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν
Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν
ιδέξατο· οἴην Λυκάμβεος παῖδα τὴν ὑπερτέραν ἀντὶ
τοῦ τὴν νεωτέραν. καὶ τὸ ἔτυμον δὲ ἀντιπίπτει· ὁ γὰρ
ὑπερέχων κατὰ τί ἐστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, πῶ γένοι,
τῇ εὐγενεῖα ὑπερέχει, διὰ τὸ εἶναι θαῶς μητρός· σὺ δὲ
πρεσβύτερος εἰ (Αγ. 188). Α.

εἰ δὲ τινα φρεσὶν ἥσι θεοπροπίην ἀλσεῖναι

795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ:
ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐξῆς (fort. οὐκ εὖ
τούτον καὶ τὸν ἐξῆς L.) περιέγραψεν, ἀναγκαίους ὄντας εἰς
ἐρεθισμόν Ἀχιλλεύς. Α.

802 ῥεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
ᾧσαισθε προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Λ.

802. 803: ἀθειοῦνται ἀμφότεροι, καὶ ἀστερίσκοι παρὰ-
κινεῖται, ὅτι οἰκειότερον κεῖνται πρὸ τῆς Πατρόκλου ἐξόδου
(Π 44), ὅτε καὶ τῷ ὄντι κεκμήκασι, τῆς ἐπὶ ναυοὶ μάχης
συνεσιώσης· οὐδὲ γὰρ νῦν συμβέβηκεν ἤδη τοὺς Τρῶας ἐπὶ
ταῖς ναυσὶν αὐταῖς καὶ ταῖς κλισίαις εἶναι ἐντὸς τοῦ τείχους
γεγονότας. Α. οὐδὲ γὰρ νῦν scr. L. pro οὐδὲ γὰρ ἄν.

ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο

807 ἰξεῖ θείων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε·
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα, ὅτι ὑποτίθε-
ται κατὰ μέσον τοῦ καυστάθμου θεατροειδῆ τόπον εἰς ὄχλου
συναγωγὴν. Α. Αρ. 230.

817 ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἄσσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δῆμῳ.

817 ἐμέλλετε: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὡς εἰκὸς ἦν, ὡς
ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν τὸ παθεῖν. Α. Αρ. 124.

οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν

824 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται: ἡ
διπλῇ ὅτι τοῦτο ἐπὶ τῶν Τρῶων λέγεται· ἐμπεσοῦνται ταῖς
ναυσὶν, οἷον ἐνσιέουσιν [ἐμπρήσουσιν]. Α. Cf. I 235 M 107
O 56 P 639.

832 (Achilles) ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος
Κενταύρων: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος δεδιδάχθαι μὲν φησιν
ἐνταῦθα τὴν λατρικὴν ὑπὸ Χείρωνος τὸν Ἀχιλλέα, περὶ
μέντοι τῆς παρ' αὐτῷ τροφῆς οὐδὲν συνέστακεν, ἀλλὰ καὶ
τοῦναντίον (cod. τῶν, corr. Lehrs. Herod. 460) διὰ τῶν πρα-
γμάτων ἐπιμαρτυρεῖ, τροφέα τὸν Φοῖνικα συνεστακῶς τούτου. Α.

δικαιοτάτος Κενταύρων: τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται
ἀντὶ ἀπολύτου· ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. ὅμοιον
δὲ τούτῳ τὸ μελάντερον ἢ ὅτε πίσσα (A 277) AD.
Fluxisse videtur ex Aristonico: cf. p. 31.

ἱητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἦδὲ Μαχάων,

834 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν οἶομαι ἔλκος ἔχοντα: ἡ
διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν· ὁ γὰρ
Μαχάων ἐστὶν ὁ τετρωμένος. Α. Αρ. 13.

ἐνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάρμνε μαχαίρῃ

845 ὁξὺ βέλος περιπευκὲς — 844: ἡ διπλῇ, ὅτι μάχαι-
ραν καλεῖ τὸ παραξιφίδιον, εἰς τὰς τοιαύτας χρείας εὐθε-
τοῦν. Α. Αρ. 98.

EΙΣ ΤΗΝ Μ.

1 ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μανοιτίου ἄλκιμος νῖος
 ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 τάφρος ἔτι σχῆσιν Δαναῶν καὶ τείχος ὕπερθεν.

2: ἡ διπλὴ ὅτι τὰ ἅμα γινόμενα οὐδύνονται ἅμα ἐξα-
 γέλλειν· ἐν ὧσιν δὲ οὗτος ἰᾶτο, ἐκείνοι ἐμάχοντο. A.

4. Annotatum fuit, quae h. l. de muro dicantur, ea sic expressa esse quasi nunc primum ejus rei mentio fiat. Quod facit ad confirmandam athetesisin versuum H 443 sqq. — Cf. ad M 17.

17 δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τείχος ἀμαλθῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.

17: σημειοῦνται τινες πρὸς τὰ ἐν τῇ H (443) ἀδειού-
 μενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται πρὸς τὸ πρόσωπον
 γινόμενα. A. Illud Jovis et Neptuni colloquium in H spurium judicavit, cum aliis argumentis nisus, tum quia h. l. de muri dirutione ita dicatur, quasi res antea non memorata sit. Si versus propterea ab Aristarcheis notatus fuit, sic fere scripsisse videbitur epitomator: πρὸς τὰ ἐν τῇ H ἀδειούμενα, πρὸς τὸ πρόσωπον γινόμενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται. ἐν-
 ταῦθα γὰρ εἰσάγεται ὁ Ποσειδῶν ὡς ἀπ' αὐτοῦ καταβάλ-
 λων τὸ τείχος. — Λόγος πρὸς τὸ πρόσωπον significat ser-
 monem cum praesente persona habitum, περὶ προσώπου de
 absente. Ad O 138 τοιοῦτο: ἐν τῷ περὶ τινος λόγῳ τίθεται,
 νῦν δὲ πρὸς πρόσωπον ἐστι. Ad Θ 448: τὸ δὲ κάμετόν πρὸς
 τὸ πρόσωπόν ἐστι.

Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος διός τε Σκάμανδρος

22 καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλλισαι
 κάππεσον.

22: ἡ διπλὴ ὅτι ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν πο-
 ταμῶν λέγει, τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμοῦντος· δεκτέον
 δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος. διὰ μέσου γὰρ τοῦ πεδίου φέρεται.
 καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίοδος τὰ Ὀμήρου ὡς ἂν νωτίτερος τούτου·
 οὐ γὰρ ἐξένηνοχε τοὺς ποταμούς, μὴ ὄντας ἀξιολόγους, εἰ
 μὴ δι' Ὀμηρον· καὶ τῷ Σιμοῦντι προσέθηκεν ἐπιθέτον τὸ
 θεῖόν τε Σιμοῦντα (Θ 342). A. Ar. 232.

Μ.

ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπίσθε *Περειδάων* καὶ Ἀπόλλων
35 θησέμεναι· τότε δ' ἄμφι μαχῇ ἐνοπή τε διδῆει
τείχος ἐϋδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ —

34: ἡ διπλῇ ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει ὡς ἡμελλον ὀπι-
σθε· ἔστι δὲ βάρβαρον· τὰ γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα
ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχεται. καὶ ὅτι
τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. *A. Ag. 125.*

36: ἡ διπλῇ ὅτι πύργων ἀντὶ τοῦ πύργους καὶ ἐλλείπει
ἡ ἐπὶ, ἔν' ἡ κανάχιζε δὲ δούρατα ὡς ἐπὶ πύργους βαλλό-
μενα, οὐ τὰ ἐπωκοδομημένα τῷ τείχει ἐκανάχιζε ἔϋλα.
Διονύσιος δὲ ὁ *Σιδώνιος* τὴν μὲν πτωσιν οὐκ ἐνήλλαξε, τὴν
δὲ πρόθεσιν προσλαβὼν εἶρηκεν ἐπὶ πύργων (*cod. πύργους*)
βαλλόμενα. *A. Cf. p. 24.*

τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ

46 *ταρβει* οὐδὲ φοβεῖται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ
σημαίνει δι' ἀμφοτέρων, ἀλλὰ διὰ μὲν τοῦ *ταρβεῖ* δέδιεν, ὃ
ἡμεῖς φοβεῖται, διὰ δὲ τοῦ φοβεῖται φεύγει. λέγει οὖν οὔτε
φεύγει. *A. Ag. 89.*

κρημνὸν γὰρ ἐπηρεφές περὶ *πᾶσαν*

55 ἴστασαν ἀμφοτέρωθεν, ὑπερθεν δὲ οὐλοῦντες
ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἴστασαν νῆες Ἀχαιῶν.

60 δὴ τότε *Πουλυδάμας* θρασὺν Ἐκτορα εἶπε
παραστάς: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς, πρὸς Ἐκτορα,
ὡς καὶ τότε ἄρ' *Αἴας* εἶπε βοήν ἀγαθὸν *Μενέλαον*
(*P 237*). *A. Cf. p. 26.*

66 *στεινός* γὰρ ὅθι τρώσασθαι οἶω: ἡ διπλῇ ὅτι
τὸ στένωμα τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου λέγει. *A.*
Ag. 232.

71 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται: ἡ
διπλῇ πρὸς τὴν παλίωξιν, ὅτι ἐστὶ πάλιν δίωξις, ὅταν με-
ταβαλλόμενοι διώκωσιν οἱ διωκόμενοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς
τὸ ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι (*O 69*). κακῶς· διὸ ἀθιγγέται. *A.*

ἱππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῃ,

77 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἐκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες.

M.

77: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τοὺς πεζοὺς ὀπλίτας προλέας.
A. Ar. 123.

98 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε· ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ἐπὶ
δευτέρου τάγματος ἐτέρων εἶρημεν· καὶ ὅτι τηρεῖ τὴν ἐν τού-
τοις διαφοράν. A. καὶ scripsi pro ἡ.

τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρωε

96 Ἄσιος Τροτακίδης: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐν Πριάδι
τὰς ἐπαναλήψεις, ἐν Ὀδυσσεΐα δὲ ἅπαξ (α 22). πρὸς τοὺς
χωρίζοντας. A.

97 (Ἀρίσβηθεν) ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος: ἡ διπλῇ
ὅτι Σελλῆεις ποταμὸς ἐπὶ Ἀσίας οὗτος, ἕτερος δὲ ἐπὶ Θε-
σπρωτίας. A. Ar. 239.

105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆροι βόεσσι:
σημαιοῦνται τινες ὅτι βόας (ins. τυκτάς L.) τὰς ἀσπίδας εἶ-
ρημεν (Ar. 194). A.

(Trojani) βάν ῥ' ἰθὺς Ἀναῶν λελιγμένοι, οὐδ' ἐν
ἔφαντο

107 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μαλαίνῃσιν πε-
σεσθαί: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἀκουστέον, ἐμπε-
σεῖν ταῖς ναοῖν (Cf. O 56). A.

112 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν (equis) πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
113 νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας
115 ἄψ ἀπονοστήσειν πρὸς Ἴλιον ἡνεμόευσαν.

113. De Asio sermo est. Haec poeta ἐκ τοῦ ἰδίου προ-
σώπου addit: K 240. τὸ δὲ ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐώκει. V.

115: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. ἡ δὲ ἀναφορὰ
πρὸς τὸ Ἴλιον αἰνυῖ ἐλοισιν (O 71), ὅτι οὐδετέρως· διὸ
ἀθετεῖται. A.

118 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἱπποῖσιν καὶ ὄχεσφιν.

118: ἡ διπλῇ ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἶσατο, νῦν μὲν
τὸ ὠρμησε καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ εἶμι, ἐν ἐτέροις δὲ ἐφάνη,
εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν (s 281) καὶ τὸ γινῶναι εἴσομαι
αἰ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης (s 532 Ar. 150). καὶ ὅτι κατὰ ἀρι-
στερά τοῦ ναυστάθμου ἡ πύλη (Ar. 230). καὶ ὅτι μία
(Ar. 130). καὶ ὅτι εἶσατο νηῶν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ναῦς (cf.
p. 24.) A.

M.

οὐδὲ πύλῃσιν

121 εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα.

120: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν πύλῃν. A. Ar. 129.

121: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνικῶς εἰρηκεν ὀχῆα, δύο δὲ εἰσιν·
δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί (455). A.
Ar. 131.

ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς

127 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι·
ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων [λέγει ἀντὶ τοῦ ἐμπεσεῖν ἐνσεῖσαι]. A.
Pluygers. p. 1. Uncinis inclusa aut non Aristonici sunt aut
corrupta, frustra tentata a Playgersio. Cf. ad O 56.

ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους

128 νῆας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
'Αρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν ὅτι Λαπίθαι μετὰ Ἰδομενῆα
νευσεωλκήκασιν. V. Ar. 230.

137 οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τείχος ἐύδητον, βόας αὔας
ὑψόσ' ἀνασχόμενοι ἔκιοι μεγάλῳ ἀλαλήτῳ
'Ασιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην

140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε.

137: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τὰς ἀσπίδας βόας αὔας (cf.
ad 105, Ar. 194). ἰθὺς δὲ τὸ κατ' εὐθείαν (Ar. 103). A.

139 Ὀρέστην: ἡ διπλῇ ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονος νιῷ
ὀμώνυμος εἰς τῶν βαρβάρων. A.

140: πρὸς τὴν ὀμωνυμίαν τοῦ Οἰνομάου. A.

144 Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῆ. A. Ar. 89.

155 ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων·
ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ ὑπὲρ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

159 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον: ἡ διπλῇ πρὸς
τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως τῷ βέλεα πλη-
θυντικῶ ῥέον ἐπενήνοχεν. A. Cf. p. 15.

165 οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς

σχήσειν — 165: ὅτι πάντας κοινῶς καὶ οὐ τοὺς ἡγε-
μόνας μόνους ἥρωας καλεῖ. A. Ar. 108.

175 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι·
πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
λαῖνον. Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη

M.

νηῶν ἡμύνοντο. θεοὶ δ' ἀκαχσίατο θυμὸν

180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάροθοι ἦσαν.

175: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ πάντες ὅσοι Δαναοῖσιν

(180) ἀθετοῦνται στίχοι 5', ὅτι παρῶδηνται (Ar. 351) ἐκ τοῦ

ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι (O 414).

πρὸς ποίας δ' πύλας ἐμάχοντο; οὐδέπω γὰρ διαβεβήκασι

τὴν τάφρον. γελοῖον δὲ καὶ τὸ ἀργαλέον δέ με ταῦτα

θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι· τί γὰρ εἶρησαι ἤδη τῆς τει-

χομαχίας; πόθεν δὲ θεσπιδαὲς πῦρ; οὐδέπω γὰρ πυρὶ

κέχρηνται, ἀλλ' ὕστερον λέγει ὁ Ἐκτωρ οἷσσε πῦρ (ib. 718).

εὐηθεῖς δὲ καὶ τὸ λέγειν ὅτι ἡνιῶντο οἱ βοηθοῦντες τοῖς Ἑλ-

λῃσι θεοὶ ἐπὶ τῷ ἐλαττοῦσθαι αὐτούς. τῷ δὲ λάϊνον Ἀρ-

γεῖοι δέ (178) διπλὴν παρατιθέασιν ἐνιοὶ διὰ τὸ ὑπερβα-

τόν, περὶ τεῖχος λάϊνον. ἡθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστο-

φάνει· παρὰ Ζηνοδότῃ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο. A. Praeterea unam

tantum portam fuisse saepius notatum ab Aristarcho (Ar. 130). L.

193 Ὀρέστην: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. A.

201 αἰετός ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων:

ἡ διπλὴ ὅτι ἀφορίζων· ἐφη ἐπὶ τὰ αὐτοῦ ἀριστερὰ ὁ αἰτός. A.

207 αὐτός δὲ κλέγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο:

ἡ διπλὴ ὅτι λείπει τὸ ἄμα, ἄμα πνοιῆσιν ἀνέμοιο. A. Cf. p. 26.

210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε

παραστάς·

Ἐκτορ, αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν.

210: ἡ διπλὴ ὅτι λείπει ἡ πρὸς, πρὸς. Ἐκτορα. A.

Cf. p. 26.

211: σημειοῦνται τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει,

γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι. καὶ παρῖται ἡ πρόθεσις· ἐν

ἀγορῇσι γάρ (Cf. p. 25). τινὲς δὲ οὕτως, ὅτι ἀγορήσιν ἀντὶ

τοῦ ἀγορεύσασιν εἴρηκεν. A.

213 δῆμον ἐόντα παρὲς ἀγορευέμεν: ἡ διπλὴ ὅτι

ἀντὶ τοῦ δημότην, ιδιώτην. A.

216 μὴ ἴωμεν: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ἴωμεν συνέ-

σταλκεν. A. Cf. p. 13.

228 ὡδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος: ἡ διπλὴ ὅτι

τὸ ὑποκρίναιτο ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναιτο. A. qu. ep. 88.

230 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίο-

λος Ἐκτωρ: ἡ διπλὴ περισειγμένη, ὅτι Ζηνοδότος γρά-

M.

φει τὸν δ' ἡμίβειε· ἔπειτα μέγας κορυθαίολος
Ἔκτωρ· βέλτεον δὲ τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρεῖ ἰδὼν· ἐνθάδε
γὰρ τὸ θυσάρεστον ἐμφαίνει διὰ τῆς ὄψεως. Α.

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἰῶσι πρὸς ἡῶ· τ' ἡέλιόν τε

240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἡφρόεντα.

239: ἡ διπλῇ ὅτι δύο διαστάσεις οἰδὲν Ὅμηρος κοσμι-
κὰς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν· καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολὰς,
ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς λέγει. Α. Αρ. 177.

ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέρανος

253 ὥρσεν ἀπ' Ἰδαίου ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν·
ἡ διπλῇ ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερὸν ὅτι τὴν αἰγίδα
ἔσεισεν ὁ Ζεὺς. Α. Αρ. 192.

254 ἡ δ' ἰδυὺς νηῶν κονίην φέρον· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
ἰδυὺς τοπικῶς τίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐθιᾶς καταναυκρῦτῶν
νηῶν. Α. Αρ. 103.

258 κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον καὶ ἔρριπον
ἐπ' ἄλξεας· ὅτι κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομονήμασι κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας. Et in hoc sub-
stituisse putandus est: v. ad v. 375 et Ξ 35. L. καὶ τὸ πύρ-
γων ἔρπον ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ πύργους εἰλκον. (Cf. p. 24).
Α. Suidas: κρόσσας κλιμακίδας· ἐν μὲν ταῖς ὑπομονήμασιν
ἀποδίδωσι τὰς τῶν ἐπ' ἄλξεων στεφάνους, οἷον κεφαλίδας,
ἐν δὲ τοῖς περὶ ναυστάθμου κλίμακας. Cf. Philoxenum in Et.
M. 540, 40. Variæ quæ fuerunt explicationes, optima nunc
enumerantur ap. Hesych. cujus initium ita scribendum: κρόσσας
κλίμακας, καὶ προκρόσσας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. L.

261 τὰς οἷ γ' αὖ ἔρπον· ἡ διπλῇ ὅτι εἰς τοῦπίσω
εἰλκον, πρὸς τὸ ἀνέρυσαν μὲν πρῶτα (Α 459). Α.

ὅτε τ' ὥρετο μητίετα Ζεὺς

280 νειφέμεν, ἀνθρώποισι πιφυσκάμενος τὰ ἄ
κῆλα· ἡ διπλῇ ὅτι κῆλα τὰ βέλη Διός, χιῶν καὶ ὑέτος (Αρ.
154). νίφειν δὲ τὸ χιονίζειν λέγει. Α.

285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἡ διπλῇ
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρύκει. Α. Cf. p. 23.

290 οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ παῖδιμος Ἔκτωρ

τείχεος ἐρρηξάντο πύλας καὶ μακρόν ὄχηα· ἡ
διπλῇ ὅτι πάλιν τὴν πύλιν πύλας (Αρ. 129), καὶ τὸν μο-
χλὸν ἐνα (v. v. 121), διὰ τῶν ἐξῆς (456) δύο παραδιδούς. Α.

αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἐσχετο πάντοσ' εἰσην
295 καλήν χαλκείην ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεύς

ἔλασεν: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξέλασ'· ἐξ οὗ
φανερὸς ἐστὶ τὸ προκείμενον ψιλῶς ἀνεγνωκῶς ἐξήλατον·
δεῖ δὲ δασέως, ἵνα ἀριθμὸς δηλωθῇ. A.

300 κέλεται δέ ἐ (leonein) θυμὸς ἀγῆνωρ

μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν:
ἡ διπλῇ, ὅτι πειρήσοντα διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύοντα·
καὶ ὅτι ὁ καὶ περισσός ἐστιν (Cf. p. 34). ὁ δὲ Διονύσιος, ὅτι
δύναται σημαίνειν τι πλεόν, οὕτως ἐνδεῆς τροφῆς ὥστε καὶ
ἐπὶ πεπυκνωμένον καὶ ἡσφαλισμένον δόμον ἐλθεῖν. δόμον
δὲ τὴν ἐπαυλίαν. A.

303 σὺν κυοὶ καὶ δοῦρεσσι φυλάσσοντα περὶ
μῆλα: σημειοῦνται τινες ἐνταῦθα ὅτι περυσὴ ἢ πρόθεις
ἢ περὶ. A. Cf. p. 27.

328 ἴομεν, ἡ δὲ τῷ εὐχρὸς ὀρέξομεν ἡ δὲ τις ἡμῖν: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴομεν καὶ ὀρέξομεν (cf. p. 13.), καὶ ὅτι
συνεκδέξασθαι δεῖ τὸ ὀρέξῃ, ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς ὑποτι-
θέασι σίχον· δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ
δάρυ μακρόν. A.

335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντα δῖον (Menestheus), πολέμου
ἀκορήτω

ἐσταότας, Τεῦκρον δὲ νέον κλισίῃθεν ἰόντα.

335: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστά-
θμου γέγονεν ἡ μάχη, ὅπου καὶ οἱ Αἴαντες ἐσκήνουν. A.
Ar. 230.

336: ὅτι νέον ἀντὶ τοῦ νεωστί. A. Ar. 153.

340 καὶ πυλέων· πάσας γὰρ ἐπώχετο: ὅτι τὸ πά-
σας ἀντὶ τοῦ ὅλας· οὐ γὰρ ἦσαν πολλὰ πύλαι ἀλλὰ μία
(Ar. 130). πάσας dicitur Aristarchus legisse (Did.), qui ἐπώ-
χετο sine dubio explicuit: ἡσφαλίσαντο κλείσαντες οἱ Ἀχαιοί
(Eustath.). Neque tamen alteram lectionem — πᾶσαι γὰρ ἐπώ-
χετο — prorsus rejecit, siquidem sequentia aut ab Aristonico
aut a Didymo profecta sunt: τὸ δὲ ἐπώχετο διὰ τοῦ α καὶ
σὺν τῷ ι, αἶον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντα. Ζηνόδοτος
ἐπώχετο. A.

342 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωῶτην·

ἐρχεο δὲ Θωῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον.

M.

342: ἡ διπλῇ ὅτι οἰκίσον ὄνομα κήρυκος, ἀπὸ τοῦ ταχύνειν, καὶ ὅτι ἐνομαθετικὸς ὁ ποιητής. *Ζηνόδοτος* δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στίχοις *Αἴαντε* γράφει. *A.*

343: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογᾷ τὸν *Θωῶτην* ἀπὸ τοῦ *θῆειν*. *A.*

346 ὥδε γὰρ ἔβρισαν *Λυκίαν* ἄγοι, οἱ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.

εἰ δέ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νείκεος ὄρωρεν,
ἀλλὰ περ οἷος ἴτω *Τελαμώνιος* ἄλκιμος *Αἴας*,

350 καὶ οἱ *Τεῦκρος* ἅμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.

346: ἡ διπλῇ περιστιγμένη πρὸς *Ζηνόδοτον*, ὅτι ἔοικεν ἐξελιγμέναι τὸ ὥδε τοπικῶς· ἐξῆς γὰρ γράφει καὶ σκε γὰρ ἔβρισαν (359). ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. *A.* καὶ σκε γὰρ ἔβρισαν *scr. Lehrs.* pro εἰ δέ σφιν καὶ κείθι. *Ag.* 84 cum nota.

348: ἡ διπλῇ ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει εἰ δέ σφιν καὶ καὶ σκε· [ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως]. οὐ δει δέ, εἰ εἰς ἐκείνον τόπον ὁ πόλεμος ἐστίν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ. *A.* Verba inclusa pertinent ad ὥδε (v. 346). οὐ δει δέ emend. *Bekk.* pro δέ. *Cf. Ag.* 139.

350: ἀθετεῖται· οὐ γὰρ πιθανὸν ὥσπερ ἐξ ἐπιτάγματος παρῆναι τὸν *Τεῦκρον*· [διὰ παντός γὰρ ὑπασπιστοῦς *Αἴαντος* φαίνεται.] καὶ *Ἀριστοφάνης* ἠθέτει. *A.* Verba inclusa aliena esse existimat *L.*

359 (praeco loquitur) ὥδε γὰρ ἔβρισαν *Λυκίων* ἄγοι· ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει καὶ σκε γὰρ ἔβρισαν, οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκείνον τὸν τόπον· δει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. δει δὲ γράφειν ὥδε· τὸ γὰρ λεγόμενον ἐστίν, οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρεῖαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας. *A. Ag.* 139.

363 καὶ οἱ *Τεῦκρος* ἅμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς· ἀθετεῖται ὁ στίχος καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος λεγόμενος (item ut antea 350 dictus a Menestheo) διὰ τὰ αὐτά (et ob easdem causas *L.*). *A.*

365 αὐτίκ' *Ὀϊλιάδην* ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Αἴαν, σφῶι μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερὸς *Λυκομήδης*,
ἑσταότες *Δαναοὺς* ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ εἰμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.

365: ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι *Ζηνόδοτος* γράφει αὐ-

M.

τίκ' ἄρ' Ἰλιάδην. Οἰλιάδην δὲ διὰ παντός Ὅμηρος λέγει (Ar. 180). καὶ ὅτι λείπει ἢ πρὸς (cf. p. 26). A.

366: ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σφῶε. τοῦτο δὲ ἔστιν αὐτοῦς, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. τὸ δὲ σφῶι ὑμεῖς. A.

368: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καίθι. τοῦτο δὲ ἰσημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ καίσε, εἰς ἐκείνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἀρμόζει. A. Ar. 139.

371 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἥε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.

τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε κάμπυλα τόξα.

371: εἴρηται ὅτι [ἐκ τούτου] διασπένδασται [ὁ ἐπάνω τις καί-
μενος 350, 363]. A. Verba inclusa addidi.

372: ἀθετεῖται· διὰ τί γὰρ μὴ ἐαυτῷ βασιτάζει; V.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον· ἡ διπλὴ ὅτι εἰ μὴ νοή-
σωμεν κρόσσας (258) τὰς κλίμακας, πῶς ἂν ἄλλως δύναιντο
ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος; A.

394 ἄλλ' ὁ γε (Sarpedon) Θεστορίδην Ἀλκίμαχον
δουρὶ τυχήσας· ἡ διπλὴ ὅτι οὐ Κάλχαντος ἀδελφὸς Ἀλ-
κμαίων (sic) ἄλλ' ὁμῶνυμος (sc. ὁ Θεστωρ), ἐπεὶ προσέθηκεν
ἂν τι εἰς διάγνωσιν. A.

400 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰῷ
βεβλήκει — 400: ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον
ἀπήντησαν. A.

416 μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ
σημαινόμενον ἔστι μέγα ἤδη αὐτοῖς ἐνεδείκνυτο τῆς μάχης
ἔργον, οὐ κατὰ διάνοιαν. A. Cf. ad A 734.

426 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισῆιά τε πτερόεντα·
πρὸς τὸ λαισῆια, ὅτι οἱ μὲν κατὰ ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐ-
κύκλων παραμήκεις τὰ λαισῆια, οἱ δὲ ἐλαφρά. A. Puto ab
Aristonico esse usque ad λαισῆια, omissio οἱ μὲν. L.

437 πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦθος ὑπέρτερον Ἐκτορι
δῶκεν —

439 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς· ἡ διπλὴ
ὅτι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦτο φησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος·
διὸ καὶ ἐπήνεγκεν, ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι
πάντες ἄκουον (v. 442). A.

442 ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὐάσι πάντες
ἄκουον· ὅτι διὰ τοῦτου εὐκρινὲς γίνεται τὸ τῆς προκειμέ-

M. N.

νης ἀμφιβολίας. οὐ γὰρ δὴ ἄλλως ἐδύναντο πάντες ἀκούειν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐπεφώνησεν. Α.

444 κροσσάων ἐπέβαινον ἀναχμένα θούρατ' ἔχοντες· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐθῆν. Α.

ὁ δέ μιν (lapidem) ῥέα πᾶλλε καὶ οἶος.

450 τὸν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω· [ἡ διπλῇ], ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βασιτάζοντος δύναμιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν. Α. In cod. hunc versui obelus appictus est. —

δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες

456 εἶχον ἐπημιοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει· ἡ διπλῇ ὅτι δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἕξ ἑκατέρας φλιάς ἓνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾶς κλειδὶ. Α. Αr. 131.

458 ἵνα μὴ αἱ ἄφωυρότερον βέλος εἴη· ἡ διπλῇ ὅτι πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγει, καὶ νῦν τὸν λίθον· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐναντίον ἠρμήνευσεν. Α. Αr. 14.

463 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· ἡ διπλῇ ὅτι τὰ φοβερά νυκτὶ ὅμοιοι. πρὸς τὸ ὅ δ' ἦτε νυκτὶ λαιπῶς (Α 47). ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει νυκτὶ ἐλυσθεῖς. Α.

οἱ δὲ κατ' αὐτάς

470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὄμαδος δ' ἀλίστατος ἐτύχθη.

470: ἡ διπλῇ ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται. (Αr. 130). καὶ ὅτι ἔφευγον ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰσέρχονται τῆς πύλης δι' ἧς ὁ Ἑκτωρ. Α.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

1 Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσεν,

τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν.

1: ἡ διπλῇ ὅτι κενώρικε τῶν Τρώων τὸν Ἑκτορα, ὡς καὶ οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος — οὐδέ τ' αὐτὸς ἔην (sic) θάνα δὲ ξανθὸς Μελέαγρος (B 641). Α.

2: ὅτι πόνον τὸ κατὰ πόλεμον ἔργον εἴρηκεν. Α. Αr. 87.

12 Σάμου ὀληέσεως Θρηικίης: ἡ διπλῇ ὅτι οὐδέποτε συνθέτως εἴρηκε Σαμοθράκην. Α. Αρ. 238.

16 Τρωαὶν δαμναμένονσι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. Α. Cf. p. 24.

21 Αἰγᾶς, ἐνθα τέ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὰς Αἰγᾶς ἐν βυθῷ τὴν οἰκησιν τοῦ Ποσειδῶνος ὑποτίθεται ἀόρατον ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων θεῶν. Α. Αρ. 188.

ἄταλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ

28 παντόθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἡγνοίησαν ἄνακτα: ἡ διπλῇ ὅτι ἡγνοίησαν γραπτέον· σύνθητες γὰρ Ὀμήρῳ οὕτως λέγειν, ἡγνοίησαν τὰ κῆτη, καὶ οὐκ ἡγνοίησεν (cf. p. 15). καὶ ὅτι κευθμῶν εἴρηκαν. ἡ δὲ ὀρθή ἐστι κευθμός ὡς αὐλός. Α.

41 (Trojani) ἄβρομοι αὐτᾶχοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν ἰαχοῦντες, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἁ κειμένον· ἐκαστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστανειν. Α.

45 εἰσάμενος Κάλχαντι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἰσάμενος πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν ὁμοιωθεὶς, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ῥ' ἐπιεισαμένῃ (Φ 424) ἐφορμήσασα. εἰσατο δ' ὡς ὅτε εἰνόχ' ἀντὶ τοῦ ἐφάνη (ε 281). Α. Αρ. 150.

60 ἀμφοτέρω πεκοπώς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπτων. Α. Cf. p. 3.

61 γυῖα δ' ἐθῆκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν: ὁ ἀστερισμός, ὅτι νῦν ὑγιᾶς καίται ὁ στίχος, ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα (Ψ 772) οὐκέτι. Α.

64 (ὡς τ' ἴρηξ) ὀρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλοι: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἢ διὰ, διὰ πεδίου (cf. p. 26), καὶ τὸ ἄλλο δώσει συγκεχυμέναι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, εἰ μὴ ἄρα τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ἀλλοιογενοῦς ἀποσώμεθα. Α. ἑτέρου scripti pro δευτέρου.

66 τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δυτικὸν σχῆμα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, νηῶν, Σειρήνοιν (μ 52) ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Α. Vidiit Lachmannus, in νηῶν latere ἀδινῶν ex ψ 326. Ergo sic fortē erat: — πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων Σειρήνων ἀδινῶν. Σειρήνοιν δέ, ὅτι κτλ. L.

68 Αἴαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἐγραφεν ᾧ τε αὖ (sic pro σύ) Κάλχα (Α 86) χωρὶς τοῦ ν (cf. ad v. 222). Α.

N.

82 *χάρμη γηθόσυννοι*: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐπί, ἔν' ἢ ἐπὶ *χάρμη*. A. Cf. p. 27.

85 *γυῖα λέλυντο*: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

102. Excidit annotatio de significato vocis *φυσικινός*: v. 12.

115 ἀλλ' ἀκῶμεθα θᾶσσον· ἀκῶσαι τε φρένες ἰσθλῶν: ὅτι ἀμφίβολον τὸ ἀκῶμεθα, πότερον ἰαθῶμεν ἢ ἀκῶμεθα· ὁ καὶ ὑγίης, ὅλον τὸ ἐλάττωμα ἰαθῶμεθα. A.

127 (φάλαγγες) αἷς οὐτ' αἶν κεν Ἄρης ὀνόσασιτο μετελθῶν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ χρόνου ἀλλαγὴν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὀνόσαστο. καὶ ὅτι δις παρείληφε τὸν σύνδεσμον, αἶν καὶ κεν. A. Cf. p. 7.

νύσσουντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχουσιν ἀμφιγυίοισιν
148 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

147: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφιγυίοισιν, ὅτι οἱ μὲν, ἐπεὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διερείδοντες χρώνται, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ γυῖσαι, ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν· οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γυῖων, ὅτι ἐκατέρωθεν ἄκρον ἔχει· γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα. A.

148 ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὁ δὲ χάσσατο πολλὸν ὀπίσσω. ἡ γνῶσις δὲ ὅτι τὰ ἀμνησθητά δοράτα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἀποπέσῃ. A.

159 *Μηριόνης* δ' αὐτοῖο τιτύσαστο δουρὶ φάεινῳ: ἡ διπλῇ ὅτι παραλείπεται πρόθεσις ἡ ἐπὶ καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς κέσται· τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὡς καὶ τὸ ἀλλ' αἶγ' οἷσ τευσον *Μενελάου* (A400). A. Cf. p. 24.

165 αἶψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχους ὃ ξυνέαξεν.

165: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν χώσατο ἀντὶ τοῦ συνεχύθη (Ar. 147). A.

166: ἡ διπλῇ ὅτι λείπουσιν αἱ προθέσεις, περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχους. A. Cf. p. 26.

171 *Ἰμβριον αἰχμητήν*, πολυίππου *Μέντορος* υἱόν.

καὶ δὲ *Πήδαιον*: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὃς νᾶε *Πήδαιον*, ἵνα κατὰλληλον τὸν λόγον κατὰ συναφὴν (cod. συναλοιφὴν) ποιήσῃ. ἄγνοε δὲ ὅτι Ὅμηρος διακόπτει τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μακροπερίοδος γένηται. ἄλλως τε καὶ κακόμετρον τὸ ἔπος ποιεῖ. A. Est igitur verisimile Z 34 in

N.

simillima causa recte servatam esse Zenodoti lectionem, ὅς *vais* non *vās*, ut etiam hic videtur scripsisse. L.

185 ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἱ' Ἀκτοριῶνος· ὅτι καὶ τὸ υἱὸς ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτοριῶνος (B 621) ἀντὶ τοῦ Ἀκτοριῶνων. V. Cf. p. 19.

191 ἀλλ' οὐ πη χρόος εἶσατο· ἡ διπλῇ ὅτι διήρηκε χρόος ἀντὶ τοῦ χρόως· διὸ βαρυτονητέον. (cf. Herodian.) καὶ ὅτι τὸ εἶσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη (Ar. 150). A.

197 Αἰαντα, μεμῶστε θούριδος ἀλκῆς· ἡ διπλῇ ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς θυκοῖς· ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος· Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. A. Cf. p. 15, not. 2.

203 κόψεν Ὀιλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ, περὶ Ἀμφιμάχου (cf. p. 26). καὶ ὅτι Ζηνόδοτος ἄρθρον ἐνόμιζε τὸ ὄ, Ἰλέως τὸν Αἰαντα καὶ οὐκ Ὀιλέως ἀκούων· διὸ καὶ ἔγραψε κόψε γὰρ Ἰλιάδης (Ar. 180). A.

205 Ἐκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν· ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf. p. 22). A.

213 τὸν μὲν ἑταῖροι ἐνεικαν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐνεικαν εἴρηκεν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα (Ar. 142). A.
217 ὅς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπείνῃ Καλυδῶνι

Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε — 217· ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὅς πάσης Πλευρῶνος. A. Cf. p. 23.

222 ὦ Θόαν· ἡ διπλῇ ὅτι σὺν τῷ ὦ ἡ κλητικῇ. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὦ τε σὺ, Κάλχαν (A 86), ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν. A. Cf. ad N 68.

223 πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίξειν· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστάμεθα τὸ δυνάμεθα (Ar. 150). A.

226 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίωνι· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικε τὸ μέλλει (Ar. 125). A.

ταῦτα δ' ἅμα χρῆ

236 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δὴ εὐόντες· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν μετὰ κακοπαθείας καὶ ταισπωρίας (Ar. 122). ABL.

252 ἦέ τινι ἀγγελίῃς μετ' ἐμ' ἤλυθες· ὅντι τοῦ ἄγγελος. A. Cf. ad Γ 206.

256 *ἐρχομαι, εἴ τι τοι ἄγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται, οἰσόμενος· τὸ νῦν γὰρ κατεῴξαμεν, ὃ πρὶν ἔχουσιν: ἡ διπλὴ ὅτι πληθυντικῶς κατεῴξαμεν, καὶ ἐνικῶς οἰσόμενος καὶ ἔχουσιν. A. Cf. p. 16.*

275 *οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι —*

276: *ἡ διπλὴ ὅτι παραλλήλως τὸ λεγοίμεθα — ABV. Supplendum videtur: τῷ λέγεσθαι. Παραλλήλως saepissime quidem usurpat, ubi ad unam notionem exprimendam bina vocabula idem fere significantia juxta posita sunt (s. ubi ἐξ ἐπαναλήψεως λέγεται τὸ αὐτὸ Π 636) ut ἀπριάτην ἀνάποινον A 99 τηλόθεν ἐξ ἀπείης A 270 βάσκι' ἰθι B 8 ἥδη ποιεῖ Γ 184, 205 δηρὸν-χρόνον Ξ 206 ἰδη-νοήση Ω 337 ἡ δὲ Φ 583 (Herod.). Item ad Π 62 πρὸς τὸν μνηστῆρα, ὅτι παραλλήλως τέταχε τῷ χόλῳ (v. Ar. 138). — Sed etiam vocabula diversae significationis propter παραλλήλιαν notavit, ut A 324 ὅτι παραλλήλως νεώτεροι μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλοῦντες δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι. E 162 πόρτιος ἢ βοός: παραλλήλως τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. O 437 ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἢ διαφορὰ τοῦ νῦν καὶ νῶι. Denique quod ad hunc locum proxime accedit, Q. Pal. δ 451 ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει (λέκτο 451 et 453) παραλλήλως οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κέχρηται.*

287 *οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο: ἡ διπλὴ ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὄνοιτό τις (cf. p. 7.). A.*

288 *εἰ περ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος ἢ τυπείης: ἡ διπλὴ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι (Ar. 62). A.*

298 *οἷος δὲ βροταλοιοῦς Ἄρης πόλεμον δὲ μέντοι, 299 τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ*

ἀταρβής —

301 *τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θαρσύνουσι σφόν.*

299: *ἡ διπλὴ ὅτι ῥητῶς Ἄρεως υἱὸς Φόβος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ καὶ ῥ' ἱπποῦς κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε (O 119). A. Ar. 182.*

301: *ἡ διπλὴ ὅτι πόλις ἐστὶν ἐπὶ Θασσῶν ἢ Ἐφύρα,*

N.

ἀφ' ἧς Ἐφύροι οἱ κατοικοῦντες λέγονται. λέγει δὲ ποτε καὶ τὴν Κόρινθον Ἐφύραν, ἐξ ἑρωικοῦ προσώπου. A. Ar. 236 sq.

306 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἰσέπειν: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ καὶ σύνδεσμος (cf. p. 34.). A.

315 οἱ μιν ἄδην ἐλώσει καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ σημανόμενον πεποίηκε καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλώσειν ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι αὐτὸν ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. A.

317 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μῆχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι αἰπὺ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ δυσχεροῦς, δυσχερές (Ar. 169 not.), καὶ ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός (cf. p. 35). AV.

326 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχαστ' αὐτοῦ, ὅφρα τάχιστα εἶδομεν ἢ τῷ εὐχος ὀρέξομεν ἢ εἰ τις ἡμῖν.

326: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νῶϊν δύο πτώσεις σημαίνει, γενικήν καὶ δοτικήν, ἡμῶν καὶ ἡμῖν· νῦν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά. A.

327: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξῶθεν συνυπακούσαι δεῖ ὀρέξει, ἢ τις ἡμῖν ὀρέξει. A. Ita cod., sed Aristonicus sine dubio utrobique scripsit ὀρέξει: v. ad M 328.

343 μᾶλα κεν θρασυκάρδιος εἶη

ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἡλλακται τὸ ῥήμα, εἶη ἀντὶ τοῦ ἦν (Cf. p. 7). A.

344: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ῥήματος, ἀντὶ τοῦ ἐγήθησεν (cf. p. 7.). καὶ ὅτι πόνον τὸ ἔργον (Ar. 86). καὶ ὅτι ἀντικειμένως ἀποδέδωκεν οὐδ' ἀνάχοιτο· πρὸς τὸ σύνθησε. A. H. e. quod animadvertimus consuetudinem ejus alibi notatam (v. ad I 77), ex qua omittit contrarium, quod ut plena sententia fiat, supplendum diximus. Ceterum sine dubio unum nunc amissum hic item notatum erat, quod hic diserte poeta adjecit illud ἰδὼν (v. ad I 77), hoc fere modo: καὶ ὅτι πρὸς κεῖται νῦν τὸ ἰδὼν. L.

345 τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δὴ Κρόνου νῆε κραταιῷ ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετευχέτην ἄλγεα λυγρὰ: ἡ διπλῇ ὅτι [ἀντὶ τοῦ τετευχέτην ἦ] τεύχουσι. χρόνος δὲ ἡλλακται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ τετευχον, ὡς ἐπὶ τοῦ [ἦ κεμάδ' ῥέ

λαγῶν ἐπείγετον (K 361) ἀντὶ τοῦ ἤπειγον]. A. „Pro his extremis scripserat Aristonicus: λαὸν ἀποτμήξαντε διώκετον. Vide eum ad hunc versum, qui est K 364, et ad Σ 583.“
Lehrs. Herodian. 457 sq. — Inclusa aliena sunt. — Ceterum cf. p. 4.

οὐδ' ὁ γε (Ζεύς) πάμπαν

ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικὸν Ἴλιόθι πρό,
350 ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ νῖεα καρτερόθυμον:
ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· προσηρῆται γὰρ κυδαίνων
Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν (348). A.

358 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν:
ἡ διπλῇ ὅτι παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἑτε-
ρον μὲν ἔριδος ἑτερον δὲ πολέμου, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφο-
τέρων τῶν στρατευμάτων. A.

365 ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην ἀνάεδνον — 365: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
μὲν τὴν Κασσάνδραν εἶδος ἀρίστην, ἐν ἄλλοις δὲ (Z 252)
τὴν Λαοδίκην, καὶ οὐ μάχεται. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς
χωρίζοντας· λύεται γὰρ τοιούτοις — A. Fortasse addendum —
τὸ πρόβλημα s. τὰ ἐκείνων ἀπορήματα. Cf. Ar. 363.

366: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστειόμενοι· διὸ
οὗτος ὑποσχόμενος ἐξελάσαι τοὺς Ἕλληνας ἀνάεδνον αἰτεῖ
τὴν Κασσάνδραν (Ar. 198). A.

372 οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
χάλκεος: ἡ διπλῇ ὅτι χαλκοὶ οἱ θώρηκες, πρὸς τὸ
ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ (B 529). A. Ar. 194.

ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε (Idomeneus)

ἠ' Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σεβροτῶν αἰνίζομι ἀπάντων
375 εἰ ἔτεον δὴ πάντα τελευτήσεις ὅς' ὑπέστης.“ Hinc
apparet, Trojanorum jactationes ad Graecorum quoque aures
permanasse: v. ad E 45.

382 ἐπεὶ οὐ τοὶ ἐδνωταὶ κακοὶ εἶμεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστῆρες. AB.

403 Ἀσίου ἀχνύμενος: ἡ διπλῇ ὅτι παρῆται ἡ πρό-
θεσις, περὶ Ἀσίου. A. Cf. p. 26.

408 τῇ ὑπο (ἀσπίδι) πᾶς ἐάλη: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶς

N.

ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ πᾶσαι δ' αἰγνύντο
πύλαι (Θ 58) ἀντὶ τοῦ ὅλαι (Αγ. 130). Α.

411 Ἰππασίδην Ὑψήνορα. Propter homonymos Hy-
psenoras: E 76. Λ.

415 εἰς Αἰδὸς περὶ λόντα πυλάρταο κρατεροί:
ἡ διπλῇ, ὅτι τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὃ ἐστὶν
ἀρμόζοντος. ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἐν ληπτέον. Α. Cf. ad E289.

420 ἀλλὰ θείων περιβῆ καὶ οἱ σάκος ἀμφεκά-
λυψαν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὅς Χρύσην ἀμ-
φιβέβηκας (Α 37) ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖς, κατὰ μεταφορὰν
τῶν τετραπόδων. Α.

423 (Hypsenorem duo amici) νῆας ἐπιγλαφυρὰς φε-
ρέτην βαρεῖα στενάχοντες: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι
Ζηνόδοτος γράφει στενάχοντα, ἐνικῶς. Α.

426 ἡ αὐτὸς δοῦνῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παρεπομένου (cf. ad B 417) τὸ ἀπολέσθαι·
οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ψόφον ἀποτελοῦσι τοῖς ὅπλοις.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς γλωσσογράφους (Αγ. 45). οὗτοι γὰρ
ἐν ἀνθ' ἐνὸς ἐδέξαντο δεδουπότος ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος (Ψ679,
Αγ. 110). Α.

437. Notaverat formam δένδρεον: v. ad Γ 152.

ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

440 χάλκεον — 439: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὸν θώρακα
χιτῶνα χαλκοῦν. Α. Αγ. 194.

456 ἡ τινὰ που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύ-
μων: ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι. πρὸς τὸ ἔκμενον οὖ-
ρον ἔει πλησίστιον (λ 7). ΑΒ. Αγ. 122.

465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαθὺς ἐπαμύνομεν: ἡ διπλῇ
ὅτι ἐπαμύνομεν ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνωμεν. Α. Cf. p. 13.

470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενεῖα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
ἀλλ' ἔμεν' ὥς ὅτε τις αὖς οὔρεσιν ἀλκί παποιθῶς.

470: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῆ (Αγ. 89). Α.

471: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιδίσταται τῷ φόβῳ τὸ ἔμενε, ἐξ
οὗ σαφές ὅτι ὁ φόβος τὴν φυγὴν σημαίνει (Αγ. 89). Α.

474 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον: ἡ διπλῇ
ὅτι πτώσις ἤλλακται καὶ πρόθεσις παρῆται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ
πυρὸς λάμπετον. Α. Cf. p. 25.

ὥς μένων Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπείχῳρει
477 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· ἡ πιῶσις ἤλλακται, ἀντὶ
τοῦ Αἰνείου ἐπιόντος (cf. p. 20.). A.

ὥς εἴ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
493 πιόμεν' ἐκ βοτάνης· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ βοτάνης
ἐστὶ μετὰ τὴν βόσκησιν, ὡς λέγομεν πῆξ ἀρίστου παρίσσεται
ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ ἄριστον. A.

496 οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶφ αὐτοσχεδὸν ῥαμμήθη-
σαν· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αὐτοσχεδόν, ὅτι ὡς σχεδὸν καὶ συ-
στάθην ἀγωνιούμενοι. A.

502 ἀκόντισεν Ἰδομενῆος· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις καὶ πιῶσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὡς
ἐπὶ Ἰδομενῆα (cf. p. 24.). A.

507 ῥῆξε δὲ θῶρηκος χύαλον· ὅτι οὐ κεχωρισμένους
τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος
(Ar. 114). A.

515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ
πολέμοιο· ἡ διπλῇ ὅτι τρέσσαι φυγεῖν. A. De iis quae
sequuntur, v. Ar. 91. not.

ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἡ τ' ἀπὸ κῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἰκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
549 κάππεσεν — 548· ἡ διπλῇ ὅτι πᾶσαν ἀντὶ τοῦ ὅλην
(Ar. 130) καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν πληγὴν πέμπωκε (cf. ad E 68) διὰ
τὸ παραλεύσθαι τὴν νωτιαίαν φλέβα καὶ μηκέτι εἶναι τὸ
ἀντέχον νεῦρον. A.

563 κυανοχαίτα Ποσειδάων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
κυανοχαίτης. A. Cf. p. 18.

564· ἡ διπλῇ ὅτι ἄπαξ τὸ σκῶλος. A. Ar. 14.

575 τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν· ἡ διπλῇ ὅτι ἡ
πιῶσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ τοῦ δὲ σκότος ὅσσε. A. Cf. p. 20.

τὼ δ' ἄρ' ὀμαρτήθη· ὁ μὲν ἐγγχεῖ ὀξέουσιν
585 ἰεὺς ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἰστώ.

Πριαμίδης μὲν ἐπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ.

586· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὑστερον εἰπὼν (sc. ὁ
δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἰστώ) ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο [εἰπὼν] Πριαμί-
δης μὲν ἐπειτα, πρὸς τὸ δεύτερον — A. Addendum
ἀπαντῶν, et delendum alterum εἰπὼν.

N.

Ibid. ἡ διπλὴ ὅτι τὸ ἐπειτᾷ λατὶ μετὰ ταῦτα, πρὸς τὸ Φαίνει μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τῇ μέγας (I 168). A. Ar. 154.

610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος εἶφος ἀργυρεῦν-
λον· ἡ διπλὴ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χεῖρεσσι μάχαιραν.
ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὀμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ
δὲ πολεμιστήριον εἶφος. A. Ar. 98.

617 (ὅσοι) πᾶρ πασι κτείναντες χαμαὶ πέσον
ἐν κονίῃσιν: οὕτως πέσον αἱ Ἀργιατάρχου, διὰ τοῦ ᾧ, ὥς
ἐκεῖ ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον (M 159). A. Hoc Di-
dymi est, sed Aristonicus idem adnotaverat, v. p. 15.

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδεναις,
623 ἦν ἐμὲ λωβήσασθε κακὰ κύνες: ἡ διπλὴ ὅτι πρὸς
τὴν λώβην μόνην ἀπαντήσας ἐπήνεγκαν ἦν ἐμὲ λωβή-
σασθε. A.

626 οἱ μὲν (Manelaus loquitur) κουριδίην ἄλοχον καὶ κτή-
ματα πάντα

μὰ ψοῖχεσθ' ἀνάγοντες: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν κουρι-
δίαν, ὥς (ὅτι?) ἐκ παρθενίας αὐτὴν ἔσχεν ὁ Μενέλαος, καὶ
οὐκ αἶδε τὰ περὶ τῆς Θησέως ἀρπαγῆς. A. Ar. 185.

627: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μὰ ψοῖ-
χεσθον ἄγοντες: καὶ τὸ δυνικὸν συγχέεται ἐπὶ πολλῶν
τασοόμενον· καὶ ἠγνόηκεν ὅτι ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἐκ Πε-
λοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν. A. Ar. 119.

629 πτεῖλα δ' ἥρωας Ἀχαιοῦσι: ἡ διπλὴ ὅτι σαφῶς
πάντας τοὺς Ἕλληνας ἥρωας καλεῖ, πρὸς Ἰστρον λέγοντα
μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι ὑφ' Ὀμήρου (Ar. 108). A.

643 ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπαῖτο Πυλαιμένους βασιλῆας
Ἀρπαλίων, ὃ δ' αὖ πατρὶ φίλῳ ἔπετο πελοποιέων
εἰς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκατο πατρίδα γαίαν.

643: ἡ διπλὴ πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πυλαιμένους ζήτησιν
(Ar. 212). A.

644. Hic indukit aliquem ad inserendos versus 658 sq.

649 μὴ τις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη: ἡ διπλὴ ὅτι σιτώ-
σις ἡλλανταί, χροῶ ἀντὶ τοῦ χρωτός (cf. p. 21.). A.

657 εἰς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
ἄχνυμενοι. μετὰ δὲ σφι πατήρ κτε δάκρυα λείβων.
ποινή δ' οὐ τις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηώτος.

N.

658. 659: ἀθροούνται ἀμφοτέρω, ὅτι πλανηθεῖς τις ἐκ τοῦ ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἐπείτο (644) ἐταξεν αὐτούς (Ar. 350), ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὁδύρηται. οὐ λέγει δὲ σὺν ἐπείτο, ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς πατρίδος παρεστῆκε. διὸ καὶ πρόκειται τὸ ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο (645). εἰ δὲ μένοιεν οἱ στίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνυμίαν εἶναι (Ar. 363). A.

663 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ Πολυίδου μάντιος υἱός, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορίνθοιο οἰκία ναίων.

668: ἡ διπλῇ ὅτι δισσὰς εἰσαρμέναις ὑποτίθεται τοῦ Εὐχύνωρος, καθάπερ καὶ ἐν' Ἀχιλλέως (I 411), διχθαδίας κήρας φερέμεν. A.

664 Κορίνθοιο: ὅτε ἥρως λέγει, "Εφυραν ὀνομάζει. V. Fluxit ex Aristonico, Ar. 236.

681 ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτσειλάου: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ Δακροῦ λέγει Αἰαντος· οὕτως γὰρ πλησίον ἐνεώλκει τοῦ Πρωτσειλάου. πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμιου (Ar. 230). A.

687 (Hectorem) σπουδῇ ἐπαύσσοντα νεῶν ἔχον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μόγος καὶ δυσέργως ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπείργον, ἐπειχον (Ar. 122). AB.

691 αὐτὰρ Ἐπειῶν

(ἤρχε) Φυλείδης τε Μέγης Ἀμφίων τε Δρακίος τε.

691. Dulichii quoque incolae Ἐπειούς nominari, sine dubio hoc loco observaverat Aristonicus, ex quo hausit auctor cod. V: καὶ μὲν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἡλείων ἦσαν ἡγεμόνες. Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλικίου Ἐπειούς καλεῖ κτλ. Quod eo certius quum Epaphroditus apud Stephanum hujus observationis auctorem cilet Aristarchum (Ar. 236).

Nec minus Aristarchea sunt (ἐκ τῶν περὶ τοῦ ναυστάθμιου) quae sequuntur in V: μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν· διὸ φησιν Αἴαντα ταχὺν ἢ Φυλέος υἱὸν ἄνωγον (sic pro ἄνστησον — K 175). Ar. 230.

692: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι ἐν ἄλλοις οὐ νοῶν Ζηνόδοτος ὅτι Μέγης Φυλέως ἐστί, γράφει Φυλείδην τε Μέγην τε (T 239). A.

694 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλήος θείοιο: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς Ὀϊλεὺς σὺν τῷ ὄ· πρόκειται γὰρ ἄρθρον,

ὁ μὲν νόθος υἱός. πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (v. 712) ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ (cod. ην) A. et αὐτίκ' ἄρ' Ἰλιάδην (M 365). Ar. 180.

706 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐξοον ἀμφὶς ἔργει

ἱεμένω κατὰ ὥλπα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἱεμένους· τὸ γὰρ ἱεμένω ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν σημαίνει. A. In edit. scholiorum Bekk. et Villos. scripserunt ἱεμένους et ἱεμένω.

712 οὐδ' ἄρ' Ὀιλιάδῃ μεγάλῃτορι Λοκροὶ ἔποντο·

714 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἱπποδασείας.

712: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ. ὁ δὲ Ὀμηρος σὺν τῷ ὁ λέγει Ὀιλιάδῃ (694). A.

714. Sagittarios galeas non habuisse: O 480. L.

724 Ἰλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον. A.

725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτοφα εἶπε παραστάς: λείπει ἡ πρὸς, ἢ πρὸς θρασύν. BL Cf. p. 26.

729 ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα θυγήσεται αὐτός ἐλέσθαι. Hoc loco recte positus, non A 320. Eum qui nunc est 731 (adjectus a Zenodoto Mallote: cf. V) ἄλλω δ' ὀρχηστὴν — ignorat Aristonicus. L.

734 μάλιστα δέ κ' αὐτός ἀνέγνω: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ συναλοιγὴν ἐκληπτέον, ἵνα διαιρηθῇ, μάλιστα δέ κε αὐτός. A. κέ αὐτός pro καὶ αὐτός L. Cf. ad T 311.

736 πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν: ἡ διπλῇ ὅτι στέφανον ἡρωικὸν πρόσωπον ὠνόμακε· οὐδέποτε δὲ χρωμένους εἰσήγαγε διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν· οὐ γὰρ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες οὐδ' οἱ Φαίακες οὐδ' οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο (haec vox fortasse delenda). ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερές εἶρηται. A. Verba οὐδέποτε — εἰσήγαγε ins. L. qui haec annotavit: In fine indicare videtur, esse fortasse στέφανος pro στεφάνῃ ut πύλος πύλῃ alia (v. scholl. E397). Apollon. Soph. 144: ἐπὶ τούτου τοῦ στίχου πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθε Κομανὸς φησι τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ πολέμου καὶ τῶν ὅπλων στάσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στεφάνης, ἥ ἐστιν ἐπιπόλαιον γυναικείας κεφαλῆς. — Cf. Ar. 199 et 348.

740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας

N.

ἀρίστους: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρίστους τοὺς ἀριστείας. A. Aliena sequentia: πρὸς τὸ οὖνεκ' ἀριστος ἔην (B580) v. Ar.155.

745 δεῖδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσπῆσθωνται Ἀχαιοί: ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι μὴ ὃ ἡμεῖς ἐλάβομεν χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσιν. A.

754 ἡ ῥα, καὶ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς: ἡ διπλῇ ὅτι νιφόεντα τὰ ὄρη. καὶ Ὀλυμπος τοιγαροῦν ὄρος· νιφόεις γὰρ λέγεται (Σ 616). A. Ar. 168.

761 τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνόλεθρους,

ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

761· ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν τετραμμένων καὶ τῶν ἀπολωλότων. οὐ πάμπαν μὲν γὰρ ἀπήμονες οἱ τραυματίαι, οὐκ ἀνόλεθροι δὲ οἱ τετελευτηκότες. A.

763 κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες: πρὸς τοῖςδεῦτερον ἀπῆν-
τησε, τὸ οὐδ' ἀνόλεθρους. BL. Ar. 13.

764 βεβλημένοι οὐτάμενοί τε: ὅτι πάλιν συλ-
ληπτικῶς· οἱ μὲν γὰρ ἐβέβληντο, οἱ δὲ οὐτάμενοί ἦσαν. A.

765 τὸν δὲ τὰχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυο-
έσσης: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ ναυσιάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει. A.
772 νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ἰλιος αἰπυσινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεθρος: ἡ
διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἰλιος, καὶ τὸ τοί παρέλκει· οὐ γὰρ
αὐτῷ μόνῳ ἦν ὀλεθρος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. A.

776 ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

μέλλω: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλω ἀντὶ τοῦ εἰσικεν. A. Ar. 125.

782 (Deiphobus et Helenus) οἷχεσθον, ἱμακρῇσι τε-
τυμμένῳ ἐγχείησιν: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ
ἐτέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων τέταχεν· οὐ γὰρ ἀμφοτέ-
ροι ἐτύπησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἑλένος ἐβλήθη, ὁ δὲ Ἀηίφοβος
ἐτύπη. A.

793 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἤλθον ἀμοι-
βοί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμοιβοὶ οἱ διαδεδάμενοι τοὺς ἐμπροσθεν
παραγενομένους ἐπικούρους, ἥτοι οἱ ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλ-
λάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσὶν ἀντὶ τῶν

πρότερον συνεργούντων αὐτοῖς πολιτῶν· διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι, κεκμηκότες κατὰ μάχην, ἰσαρίθμων αὐτοῖς ἄλλων ἀποστελλομένων ἀπεπέμποντο, ὡς εἰκός. AB.

808 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν (Hector) ἐνὶ στήθεσσι ν' Ἀχαιῶν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει· λίην γὰρ σφι πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσει πολλῶ. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν προκειμένων δηλοῦται. A. Fortasse tamen Zenodotus illum λίην γὰρ — post vs. 807 posuit.

820 κονίοντες πεδίοιο· ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

7 βρότον αἵματόεντα· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πᾶν αἷμα βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου. A. Ar. 131.

8 αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως (Ar. 101), καὶ ὅτι περιωπή τόπος ἐξ οὗ περιόψεται τις ταῦτα. A.

13 στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον αἰετικές· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐκτὸς τῆς κλισίας ἔσται, ἀλλ' ἐπὶ τὴν περιωπήν προῆλθεν. A.

16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ· ἡ διπλῇ ὅτι πορφύρῃ μελανίξῃ. εἶωθε δέ, ὅταν ἀρχὴν λαμβάνῃ κινήματος ἡ θάλασσα, μελανίζειν· διὸ μεταφέρει ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας καὶ ταρασσομένους. καὶ ὅτι κωφῶ λέγει τῷ ἀφώφῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἡχὴν· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ κύμα ἤρεμει. A. Ar. 124.

οἱ δ' ἀλλήλους ἐνὰ ρίζον

25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χρῶτ' χαλκὸς ἀτειρής· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ μὲν ἡλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔλακε, ἐνδεία τοῦ εἶ [ὡς ἄνωρον (sic) κραδίην ἔχεις (sic) Φ 441] καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ ἦ εἰς αἶ λάκε. (Cf. ad I 378 et de enallage temporum p. 5). ὠνοματοποιεῖται δέ. ὅθεν καὶ ἡ λάκεις. A. Cf. Orion. 96, 27 — Ar. 4. Inclusa aliena sunt.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφεές βασιλῆες

28 πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ.

παρ νηῶν: ἀπὸ τῶν πρὸς θάλασσαν ἐπὶ τὰς ἐν τῇ
τείχει. A. Ar. 230. ? ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκε βεβλήατο
(ins. καὶ Ar. 62) ἐπὶ τῶν οὐτασμένων. A.

τὰς γὰρ (naves) πρώτας πεδίον δέ
32 εἶρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρῶμνησιμ' ἔδει-
μαν — 31: ὅτι οὐκ ἐν δισιγίᾳ ἦσαν, ὥς φησι Κράτης·
εἶπε γὰρ αὖ προτέρως· καὶ νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ
ἀνάγκη τῶν πρωτέων (O 656). BLV. Ar. 230 sq. Cod. προ-
τέρων pro πρωτέων. Corr. L.

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν: ἡ διπλῇ ὅτι προκρόσ-
σας τὰς κλιμακῆδόν νενεωλκημένους ἑτέρας πρὸ ἑτέρων,
ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον· κρόσσαι γὰρ αἱ
κλίμακες (M 258). AB. Ar. 231. Pro πρὸ ἑτέρων erat πρὸς
ἐτ. Corr. L.

37 τῷ ῥ' οἷ γ' ὀψείοντες ἀντῆς καὶ πολέμοιο
ἔγχει ἐρειθόμενοι, κίον ἀθρόοι.

37: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὀψαῖοντες. εἴτε δὲ μετὰ
πολὺν χρόνον πορευόμενοι ἤθελον ἀκούειν, εἴτε μετὰ πολὺν,
χρόνον ἀκούοντες, ψεύδος· εὐθέως γὰρ ἀκούσαντες ὤρμησαν.
καὶ τὸ ὀψά ἀνελλήνιστον. οὕτω γὰρ εἴωθε λέγειν ὀψὲ δὲ
δὴ μετέειπε. (H 399). A.

38 ἔγχει: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐνὶ πάντες ἐρειθόμενοι, καὶ
ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γὰρ ἐστὶ πληθυντικῶς ἀρι-
σμοῦ τὰ τρία (Θ 488). A.

ὁ δὲ ξύμβλητο γεραῖος

40 Νέστωρ, πτηῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
'Αχαιῶν: ἀθετεῖται ὅτι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων νοοῦμεν
ὅτι Νέστωρ ἐστὶν ὁ γεραῖος. καὶ τὸ πτηῆξε ἄκυρον· ἐπὶ γὰρ
τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ
ἀρμόζει. A. Sed hoc videtur dictum de πτηῆξε θυμὸν (quae fuit
Zenodotea) non de πτηῆξε. An igitur hic quoque de vera Ari-
starchea lectione in errore versabatur Aristonicus? L.

δαίδω μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,

45 ὥς ποτ' ἐπηπειλῆσεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων: ἡ
διπλῇ ὅτι ταῦτα ἀναφέρεται ἐπ' ἐκεῖνα ἔλπομαι εὐχό-
μενος Διὶ (Θ 526) καὶ μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς
δηγίοιο γενέσθω, ὥς πυρὶ νῆας (ib. 181). ἐξάκουστα δὲ

ἐγίνετο παρὰ τοῖς πολεμίοις, ὥς καὶ τὰ περὶ Ὀδρουνεία (N 375). Α.

οὐδέ κε ν ἄλλως

54 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκνήναιτο: ἡ παρὰ περιττή. Α. ? Cf. p. 27.

οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,

59 ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ἑρινόμανοι κλονέονται —

58: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος, ὥστε ἔξωθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν, ἀντὶ τοῦ γνοίη τις ἂν· εἴθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου πρὸς ὃ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρησθαι· οὐδέ κε φαίης (Γ 392) ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἂν. Α. Cf. p. 8.

63 οὐ γὰρ πως βεβλημένον ἔσσι μάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (cf. ad 28) συλληπτικῶς· οὐ γὰρ πάντες ἐβέβληντο. Α.

69 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μέλλει ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. Α. ΑΓ. 125.

78 νῦξ ἀβρότη: ἡ διπλῇ ὅτι ἦτοι κατὰ παράλειψιν τοῦ ᾤ ἀντὶ τοῦ ἀμβρότη, οἶον ἀθάνατος· ἡ ἀβρότη, καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν. Α.

84 οὐλόμενε (Agamemnonem compellat Ulixes): ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς ἀποδεδῶκασιν οὐλόμενε, δεινέ· οὐ γὰρ ἂν λέγοι τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Ὀδυσσεὺς ὀλέθρου ἄξις. οὐ θυσοπητέον μέντοι γε, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνεστώσαν περίστασιν ἀτενιστέον· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ λέγει τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων· διὸ καὶ ἐπιφέρει ὃ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθήκεο θυμὸν ἐνι πῇ ἀργαλήῃ (104). Α.

95 νῦν δέ σε νῶσοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες: ἀθετεῖται ὅτι εἰ μὲν ἀπεδέχετο αὐτὸν κατὰ τι, ἐνεχώρει, νῦν δὲ μόνον ἐμέμφετο. καὶ διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ (P 173) δεόντως φέρεσθαι. Ζηνόδοτος δὲ γράφει νῦν δέ σε ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθέται. Α. ἐνεχώρει, quod fuit post ἐμέμφετο, transposuit L. Idem ins. καὶ ante διὰ τὸ ἐν ἄλλῳ:

104 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθήκεο θυμὸν ἐνι πῇ: v. ad 84.

114 Τυδέος, ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυπεν: ὅτι χυτὴ γῇ ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἐπιχομένη, οὐ καθολικῶς,

Ξ.

ὥς μέλαινα καὶ φερέσβιος. Ζηνόδοτος δὲ ἡθέτει· παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν (Ar. 109). A. In textu Veneto ad hunc versum et diple est et obelus. — Vocabulum φερέσβιος apud Homerum hodie non legitur. Quo quum Aristonicus etiam ad Π 173 utatur ut exemplo, suspicio erit hoc terrae epitheton ab eo in Homero inventum esse, in loco sive perduto sive mutato. Ceterum ne aliud quidem epitheton inveni, quod cum φερέσβιος numero moraque syllabarum ita conveniat, ut in ejus locum substitui possit.

ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικούς ἐν Ἐλευσίνι μετηνέχθησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα. V. Ar. Addenda. Verba Aristonici haec non sunt, sed rem observasse videtur. Quam veram esse testatur Euripides in supplicibus et Plutarchus (Thes. cap. 29) de perditis Aeschyli Eleusiniis referens. V. Hermann. Aeschyli fragm. 54.

117 ἱππότεα Οἰνεύς: ἡ διπλῇ περισιγμένη (?) ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἱππότην ἀποδιδόντες φυγάδα· ὁ γὰρ Οἰνεύς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος. A. Ar. 112.

119 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει: ὅτι ὁ Οἰνεύς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος, ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ φυγὰς ἀλλ' ἱππικός· καὶ ὁ Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀνήκοεν· ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κῆρυξ (Κῆρυξ? Bekk. Goettl. ed. 2. fr. CLXVIII) ἀντί τοῦ ἱππικός. A.

124 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκει: ἡ διπλῇ ὅτι πρόβατα πάντα τὰ τετράποδα. AB. His in Aristarcho (p. 108) continuata sunt, quae sequuntur: διὰ τὸ ἐτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας, καθὼς καὶ Ἡσίοδος φησι (E 558) χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις. Sed illa derivatio ab aliena manu assuta est, locus Hesiodus fortasse ab ipso Aristonico allatus.

125 τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντί τοῦ εἰκόνατε ἀνηκοέναι. A. Ar. 125.

128 δεῦτ' ἵομεν πόλεμον δέ, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν βεβλημένων οὐτάμενοί εἴρηκεν. ABLV. Ar. 63.

136 οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος, ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ εἰκνῶς.

Ξ.

135: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος οὐδ' ἀλαὸν σκοπιήν
(cf. ad K 515) A.

136: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει ἀντιθέω Φοί-
νικι ὁπάονι Πηλείωνος. οὐχ ἀρμόζουσι δὲ Φοίνικι οἱ
ἐπιφερόμενοι λόγοι. βέλτιον οὖν καθολικώτερον γέροντι
ἀπεικασθαι. A.

142: ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δὲ ἐσιφλώ-
σειεν: περισσὸς ὁ στίχος, καὶ ἡ λέξις νεωτέρων. V.?

147 ἐπεσσύμενος πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ
διά, διὰ πεδίου (cf. p. 26). A.

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
154 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
155 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
157 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
158 ἤμενον εἰσεῖδε, στενγερὸς δὲ οἱ ἐπλετο θυμῷ.

154: ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ῥία ἔχει, καὶ ἀπὸ τῶν
ὀρῶν (ῥίων? L.) ἐπιθεωροῦσιν. A. Ar. 169.

155: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ποιπνύοντα ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ
ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 45) ποιοῦσι τὸ ποιπνύειν διακονεῖν
ἐκ τοῦ ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα
(A 600). γέγονε δὲ παρὰ τὸ πονῶ πονύω πνύω
ποιπνύω ἀναδίπλωσις. A. Ultima a πονύω (cf. Epim. H. 313)
non videntur Aristonici esse. Cf. Ar. 110, 146.

158: περισσόν· δύναται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔγνω. V.?
Ar. 360.

162 εὖ ἐντύνασαν ἔαυτήν: ἡ διπλῇ περισστιγμένη
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐωυτήν. A.

167 πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν: ἡ
διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας (Ar. 130 not.). AB.

ἐνθ' ἡ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.
170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἰμερόεντος
λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
ἀμβροσίῳ ἑδανῶ, τό ῥά οἱ τεθυμμένον ἦεν·
τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατεῖς δῶ
ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὐτμή.

169: ἡ διπλῇ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θύ-
ρας ἐπιθεῖσα φαεινὰς, ἵνα συναφῆς ὁ λόγος γένηται· ὁ

Ξ.

δὲ "Ομηρος ἄλλας ἀρχὰς λαμβάνει, ἵνα μὴ ἀσαφὴς ἡ περίοδος γένηται ἥτοι ὑστεροπερίοδος. A. Cf. ad N 172.

170: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς ὑπέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν (Ar. 193). A. Scripsi ὑπέλαβον pro διέλαβον.

171: ἡ διπλῇ ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἶδέναι μὲν τὴν χρησιν, τὸ δὲ ὄνομα μὴ. λέγει δὲ που καὶ (Ψ 186) ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ καὶ (σ 191) κάλλει μὲν οἱ πρῶτα μύρον τι γένος ὀνοματοποιήσας. A. Ar. 199. 348.

174: ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ οὐδὲ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπ' αὐτοῦ γὰρ φησι τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου ὁμοίως καὶ εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ εἰς γῆν. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω τοῦ ὄρους κορυφῶν συμφωνήσει, ἴσον διάστημα ἐπὶ γῆν καὶ οὐρανὸν λαμβάνειν. AB. Ar. 170.

178 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἐανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐανὸς ὁ αὐτὸς τῷ πέπλῳ. καὶ καθόλου πρὸς τὸν στολισμὸν (Ar. 193). A.

180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ στήθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου (Ar. 193). A.

183 (ἔρματα) τρίγληνα μορρόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι τρίγληνα τρίκορα, ὡς τριῶν ζωθίων ἐφ' ἑκατέρου (cod. ὦν) δαημιουργημένων. μορρόεντα δὲ πεπονημένα τῇ κατασκευῇ, ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὃ ἐστι κακοπαθῆσαι. A.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν

196 εἰ δύναιμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν: ἡ διπλῇ ὅτι περιώρικε· τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατόν εἶναι δεῖ, καὶ (cod. ῆ) αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατόν εἶναι πρὸς τελείωσιν. A.

205 (Junonis verba sunt ad Venerem) τοὺς εἰμι' ὀφομένη καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·

ἦδη γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται

εὐνῆς καὶ φιλύτητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.

205—207: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καλῶς λέγονται, ἐν δὲ τοῖς κάτω πρὸς τὸν Δία (303) οὐκέτι. A.

206: ἔτι πυραλλήλως (cf. ad N276) θερὸν καὶ χρόνον. A.

Ξ.

209: εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὁμωθῆναι οὐκ ἔστιν ὁμοιωθῆναι, ἀλλ' ὁμοίως ἐλθεῖν φιλότῃτι. Α.

οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

213 Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν λαύεις: ἀθετεῖται, ὅτι ἐκλύει τὴν χάριν, εἰ ἔνεκα τοῦ Διὸς δίδωσι καὶ οὐκ αὐτῆς. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

214 ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κροτὸν ἱμάντα: ἡ διπλῇ ὅτι κροτὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότῃτος καὶ ἱμέρου καὶ ὁαριστύος. καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει· ἄγχε δέ μιν πολὺ κροτος ἱμάς (Γ 371). Α. Αρ. 193.

218 τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ πιῶσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ταῖς (haec vox fortasse delenda) χερσίν. Α. Cf. p. 22.

219 τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κολπῷ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ κατὰ τὸ στήθος κόλπωμα τοῦ πέπλου κόλπον εἶπε (Αρ. 152), καὶ ὅτι τὸ τῇ λάβε ἐστίν. Α.

223 μειδῆσασα δ' ἔπειτα ἐῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῇ φήμῃ οἰωνισαμένη ἐμειδῆσε· προσέφη γὰρ ἡ οὐκ ἔση ἄπρακτος" (v. 221). καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (σ 112) τὸ ὁμοιον· Ζεὺς τοι δοίη ξεινε, ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις· ὡς ἄρ' ἔφη, χαίρειν δὲ κληθόνι διος Ὀδυσσεύς. Α.

225 Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥιον Οὐλύμποιο,

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίην ἐρατεινήν —

225: ἡ διπλῇ ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὸ γὰρ ῥιον ἰδίως ἐπ' ὄρους τάσσεται. ΑΒ. Αρ. 169.

226: ἡ διπλῇ ὅτι Μακεδονικὸς Ὀλυμπος θεῶν οἰκητήριον· ἡ γὰρ Πιερία τούτου ἀκρόρεια, καὶ Ἥμαθία τὸ πρότερον ἡ Μακεδονία ἐκαλεῖτο. παράκειται δὲ καὶ ἡ Θράκη. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ε 50) ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Α. Αρ. 170.

235 πεῖθευ· ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα: ἔδει ἥτοι εἰδείην, ἔν ἧ τὸ ῥῆμα ἡλλαγμένον, ἡ ἐκ περισοῦ νοουμένου τοῦ κέ ἐγὼ δὲ σοὶ εἶσομαι χάριν. Α. Verba Aristonici non sunt, de re v. p. 9.

Ξ.

239 Ἥφαιστος δὲ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
τεύξει — 239: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκκληγεῖται κατὰ συνα-
λοιφὴν τὸν καὶ ἀλλὰ τὸν κέ· ἔστι γὰρ Ἥφαιστος δ' ἐμὸς
παῖς τεύξει, ὥστε περισσὸν νοεῖσθαι τὸν κέ Ὀμηρικῶς. A.
Cf. p. 9.

242 προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος: ἡ διπλῇ ὅτι νή-
δυμος σὺν τῷ ᾤ. A. Propter eandem causam notaverat.

253 νήδυμος ἀμφιχυθείς: cf. ad B 2.

260 τὴν (νύκτα) ἰκόμην φεύγων: ἰκέεσσα. BL. ἰκό-
μην hoc loco pro ἰκέεσσα dictum esse, verisimile est notatum
fuisse: cf. ad X 123. L.

265 εὐρύοπα Ζῆ —

ν' ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο: Nota fuit propter hanc
rationem dirimendi: Ω 331.

267 Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων: ἡ διπλῇ ὅτι δύο
γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεται, πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας·
διὸ συγκριτικῶς λέγει ὀπλοτεράων (Ar. 183). A.

272 χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ δύο τῷ ἐτέρῳ
χρῆται. ABD.

274 μάρτυροι ὧς οἱ ἔνερθε θεοί: ἡ διπλῇ περιε-
στιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος μάρτυρες γράφει, ἀγνοῶν ὅτι μάρ-
τυροι λέγειν δεῖ ἀκολούθως τῷ μάρτυρος (cf. ad H 76). A.
Cod. μάρτυρος — μάρτυροι. Corr. L.

θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας

279 τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέον-
ται: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους
προσαγορεύει (Ar. 176). πρὸς τὸ ὀπότε μιν ξυνδῆσαι
Ὀλύμπιοι (A 399), ὅτι οὐ τοὺς περὶ Κρόνον λέγει Ὀλυμ-
πίους. A. Ar. 191 et Addenda.

283 Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,

Λεκτόν: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ Ἰδης εἰς
Λεκτόν· καὶ Ἰδην δ' ἱκανε πολυπίδακα Γάργαραν
(Θ 47) καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Θ 363) τὸ ὁμοιον· ἡ δ' ἄρα Κί-
προν ἱκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ εἰς Πάφον. A.
De accusativo pro genetivo v. p. 26., de omissa εἰς p. 26.

288 μακροτάτη πεφυυῖα (ἐλάτῃ) δι' ἡέρος αἰθέρ'
ἱκανεν: ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὀμηρον ἀῆρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι
νεφῶν τόπος· ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθέρ, καὶ ὁμωνύ-

μῶς τῷ στερεμνίῳ οὐρανός. διὸ τὰ νέφη λέγει πύλας οὐ-
ρανοῦ (Ar. 167). A.

301 sqq. ἔρχομαι ὁπομένη κτλ. (repetiti ex 200—202)
in BL. dicuntur ἀθετεῖσθαι. Quod si verum est, certe non
ob hanc causam rejecti fuerunt quam hi tradunt, ὡς ἀμβλύνον-
τες τὴν ἐπιθυμίαν Διός.

304 τοὺς εἰμ' ὁπομένη κτλ. 305. 306: ἀθετοῦνται
στίχοι γ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι πρὸς μὲν Ἀφρο-
δίτην δεόντως λέγονται (205—7), πρὸς δὲ τὸν Δία οὐκ ἐπι-
οὐ γὰρ προσεδείτο προφάσεως, ἔχουσα τὸν κιστὸν ἱμάντα.
καὶ τὰχ' ἂν συνεφώρμησεν αὐτῇ· οὐ δεῖ οὖν παρακινδυ-
νεύειν. A.

315 οὐ γὰρ πῶ ποτέ μ' ὦδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,

317 οὐδ' ὁπότ' ἤρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο κτλ.

327 οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.

315: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξαρκεῖ τὸ κεφαλαιωδᾶς εἰπεῖν· τὸ δὲ
ἐξ ὀνόματος ἐπιφέρειν ἐνέκοπτε μᾶλλον ἢ ἐπειθεν. A.

317: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρι-
κυδέος (327) ἀθετοῦνται στίχοι ἰα', ὅτι ἄκαιρος ἡ ἀπα-
ρίθμησις τῶν ὀνομάτων· μᾶλλον γὰρ ἀλλοτριοὶ τὴν Ἥραν
ἢ προσάγεται. καὶ ὁ ἐπειγόμενος συγκοιμηθῆναι διὰ τὴν τοῦ
κιστοῦ δύναμιν πολυλογεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης προηθῆται. A.

οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,

324 ἢ ῥ' Ἥρα κλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα: ὅτι
ἔχει τι Ὀμηρικόν· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε. A.

338 ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν

Ἥφαιστος — 338: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας
καθ' Ὀμηρον ὁ Ἥφαιστος. καὶ νῦν μὲν ἴσως τις ἐρεῖ ἀμ-
φιβολίαν εἶναι· ἐν Ὀδυσσειᾷ δὲ (θ 312) σαφῶς λέγει ὁ
Ἥφαιστος, ὁ δὲ Ἡσίοδος ἐκ μόνης Ἥρας. A. Ar. 186.

354 βῇ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος
ὑπνος: ἡ διπλῇ ὅτι σὺν τῶν νήδυμος. A. Cf. ad v. 242, 253.

366 ἀλλ' ὁ μὲν (Hector) οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται: ἡ
διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καὶ ἔλπεται. ἀρμόζει δὲ τῷ
προσώπῳ τὸ εὐχεται, καυχᾶται. A.

376 ὅς δ' ἐκ' ἀνῆρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμῳ
χείρῳ νι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μερίζονι δύτω.

Ξ.

376: οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθετοῦνται, ὅτι γελοῖον μὴ τὰ ἀρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ μείζονα εἰς ἐμπόρισμὸν τῆς χρήσεως. τό τε μενεχαρμός φησιν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής [τι οὖν ἐστὶ τὸ τοῦ δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης (N 396)];. Ζηνόδοτος δὲ προσηθέτει. (Cf. ad 382). A. Verba inclusa desunt apud Villoisonem.

τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ
380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.

379: συλληπτικῶς τὸ οὐτάμενοι· Διομήδης γὰρ βέβληται (Ar. 63). V.

382 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χεῖρονα δόσκειν· ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ στίχος τοὺς προκειμένους ἀναιρεῖ (376, 377)· βελτίονα μὲν γὰρ τῇ κατασκευῇ ἐνδέχεται ἀναλαμβάνειν, μείζονα δὲ οὐ. A.

δῆ ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.

ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

389: οὕτως διὰ τοῦ ᾱ γραπτέον τάνυσσαν. A. Aristonico hoc tribuimus propter γραπτέον. Et dixerat sine dubio cur haec lectio ab Aristarcho praelata esset.

391: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). A.

394 οὕτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶ ποτὶ χέρσον,

396 οὕτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

398: οὕτ' ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυοὶν ὑψικόμοισιν—

394: ἡ διπλῇ περισστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος τούτων τῶν ὁμοιώσεων τὴν πρώτην τρίτην τέταχεν. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτακτικώτερα ὕστερα λέγει· πάντων δὲ ἐπιτακτικώτερον ἀνέμου φορὰ, ἣτις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. A. ὕστερα inseruimus.

402 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ: ὅτι πρόθεσις παρῆται καὶ πτωσίς ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐπ' Αἴαντα. A. Cf. p. 24.

τῇ ῥα δ'ὡς τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,

405 ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου

τῷ οἱ ὕψασθην τέρενα χροᾶ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ.

405: ὅτι καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀνῆπτον· διὸ δ'ὺο. A. Ar. 194.

406: ἡ διπλῇ ὅτι χώσατο νῦν συνεχύθη (Αγ. 147), καὶ ὅτι οὐκ ἄτρωτος ὁ Αἴας καθ' Ὁμηρον· εἰ γὰρ μὴ οἱ τελαμῶνες ἐσκέπαζον, ἐτρώθη ἄν. Α. Cf. V. ad 404, Αγ. 180.

416 τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἀντιπείμενον δεῖ ὑπακούειν, ἀλλὰ δέος (Αγ. 14). Α.

418 ὡς ἔπασ' Ἑκτορος ὠκύ χαμαὶ μένος ἐν κοινήσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ὠκύ γραπτέον εἶτε ἐπιθετικῶς εἶτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς ὁξὺ δὲ κωκύσασα (Σ 71). Α. Cf. p. 29.

421 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰάχοντες ὡς ὀρέγοντες ὅθεν βαρυτοναῖν δεῖ ἰάχων ὡς ὀρέγων. Α. Αγ. 315.

424 οὐτάσσαι οὐδὲ βαλεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι διαστελλεῖ τὸ οὐτάσσαι καὶ βαλεῖν. Α. Αγ. 62.

ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἱξον ἐυρρεῖος ποταμοῖο

434 Ξάνθου δινήμεντος: ἡ διπλῇ ὅτι μὴ προσυστήσας εἰ ὁ Σκάμανδρος Ξάνθος καλεῖται, ὡς πρὸς εἰδότηας κέχρηται τῷ ὀνόματι. Α.

439 βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα: ὅτι βέλος τὸν βεβλημένον τόπον. Α. Αγ. 70.

442 ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τόποι ἐπλάνησαν τὸν Ζηνόδοτον, ὥστε δέξασθαι χωρὶς τοῦ Ὀϊλῆος. Α. Αγ. 180.

463 λικριφὺς αἶξας: ἡ διπλῇ ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (τ 451). σημαίνει δὲ πλάγιος ὀρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. Α.

477: ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (Α 37) ὅτι ἐστὶν ὑπερμαχίς. Α. ὅτι L. pro ὅ.

ἵνα μὴ τι κασιγνήτοιό γε ποινή

δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὖχεται ἀνήρ

485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπείφρακε τὸν γνωτὸν τῷ κασιγνήτῳ σαφῶς· ἐστὶ γὰρ ἀδελφός (Αγ. 152). Α.

ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών,

500 πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα: ἡ διπλῇ ὅτι ἀναγνόντες τινὲς φῆ κώδειαν ὑφ' ἐν, ἔν' ἢ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἡθεταιμένον. οὐδέποτε δὲ Ὀμη-

ρος τὸ $\overline{\phi\eta}$ ἀντὶ τοῦ ὡς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος ἐνταῦθεν ἐπλανήθη φη γέρων οἷσιν (γεράνοισιν? Bekk.) εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὡς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογία γὰρ περιέχει. Α. Et propter significationem verbi φράζειν cf. Apoll. lex 165 ubi l. 12 cum l. 10 conjungenda Ar. 93 L.

509 ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (?) ἅπαξ εἰρηκεν ἀνδράγρια. Α.

516 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ἐπερήνορα ποιμένα λαῶν οὕτα κατὰ λαπάρην — 516: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ἴσως ἐστὶν Ἐπερήνωρ, οὗ μέμνηται κατὰ τὴν πρὸς Εὐφορβον σύστασιν Μενέλαος· οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἐπερήνωρος ἵπποδάμοιο ἧς ἡβης ἀπόνηθ' ὅτε (P 24). ἀλλὰ νῦν τούτων τῶν λόγων οὐ μέμνηται, κατ' ἐπιδρομὴν ἐκφέρων τοὺς ἀνηρημένους. Α.

518 κατ' οὕτα μένην ὠτειλήν: ἡ διπλῇ ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ὠτειλήν ἀπὸ τοῦ οὕτασε. ABL. Ar. 69, 70.¹

522 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση: ὅτι οὐ λέγει τρεσσάντων δεισάντων, ἀλλὰ φυγόντων· τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες (N 515). Α. Ar. 91.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ο.

1 αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν: ἀντὶ τοῦ διὰ σκολόπων καὶ τάφρου, ὡς τὸ διὰ τ' ἐν-
τεα καὶ μέλαν αἶμα (K 298). AD. Cf. p. 21.

τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν

8 Ἀργεῖους, μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντησεν. ἔνεκα δὲ σαφηνείας ἐπανέλαβε τοὺς Ἀργεῖους. Α. Ar. 13.

10 ὁ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων
(Hector)

αἶμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

10: ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ πλήρες ἐκκληπτέον κῆρ, εἶτα ἀπινύσσω, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν. Α.

11 αἶμ' ἐμέων: ἡ διπλῇ — πρὸς τὸ αἶμ' ἀπέμασ-
σεν (Ξ 437) τοῦτο ἂν τις σημειώσαιτο. Α.

Ο.

οὐ μιν ἀφαιρότατος· ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακούσιόν, ἀλλ' ἰσχυρότατος (Αγ. 14)· οὐ γὰρ ἐκ πλήρους ἀποδεδωκεν, ὡς ἐπὶ τοῦ δὸς φίλος, οὐ γὰρ μοι δοκέεις ὁ κἀκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὤριστος (ρ 415). Α.

ἡ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,

15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

14 ἀμήχανε· ἡ διπλῇ ὅτι δύο σημαίνει ἡ λέξις, ἥτοι μὴ δυναμένη μηχανὴν εὐρεῖν, ἡ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι· ὅπερ καὶ θεοὶ εἰπεῖν. Α. Αγ. 149.

15· ἡ διπλῇ ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς δῖον τὸν Ἐκτορα καὶ ἐξῆς τὴν θάλασσαν ἡ εἰς ἄλλα θίαν (161), πρὸς τὸ μὴ ὑποπτεύειν τὰ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 65) πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Α.

σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν

21 ἐκρέμω. ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ δυεῖν τόπων, τούτου τε καὶ τοῦ κατὰ τὴν Ἀραφωδῖαν (587), ὁ ποιητὴς τῆς Ἡφαίστου ῥίψεως καὶ τῶν Ἥρας δεσμῶν πληροῦται μῦθον Α. Αγ. 168.

ἡ διπλῇ ὅτι μακρὸς ὁ Ὀλυμπος ὡς ὄρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν καλεῖ. Β (etiam Vill. — potius, opinor, Α. L.).

ὃν δὲ λάβοιμι

23 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ· ἡ διπλῇ ὅτι ταῖς αὐταῖς λέξεσι κέχρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τόπους (cl. Α 591). Α.

36 ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν

41 μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

42 πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.

41· ἡ διπλῇ ὅτι παρακέρουσαι τὸν ὄρκον· οὐ γὰρ διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν ὁ Ποσειδῶν τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖ (cf. V ad Ξ 241, BL ad Ξ 355 L.), αὐτὴ μέντοι συνεργεῖ κοιμήσασα τὸν Δία. καὶ ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἡ μὴ ἀντι ἀρνήσεως τῆς οὐ (cf. p. 35.). Α. καὶ ante κοιμήσασα delevi. L.

55 Ἰρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον, ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχίτωνων ἔλθῃ κτλ.

56· ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ λισσομένη τιμῆσαι (77) ἀθετοῦνται στίχοι κβ', ὅτι οὐκ ἀναγκαίως παλλιλλογείται περὶ τῶν ἐξῆς ἐπεισαχθισομένων, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰσιν

εὐτελείς· καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ, νῦν δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν ὁ φρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. (Ar. 13). ψεύδους δὲ καὶ τὸ φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλεΐδew Ἀχιλῆος (63)· οὔτε γὰρ παραγεγόνασιν ἕως τῶν Ἀχιλλέως νεῶν, οὔτε τὸν Πάτροκλον ἀνέστησεν ἐπὶ τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ τὸ πέσωσιν οὐχ Ὀμηρικόν· μᾶλλον γὰρ ἐκείνος (non ἐκείνοις ut edd. L.) τὸ ἐμπесεῖν ἐπὶ τοῦ ἐνσεῖσαι τίθησιν· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησι πεσέεσθαι (M 125 — cf. ad I 235 A 284 M 107 P 639 L.). ἡ δὲ παλίωξις οὐχ Ὀμηρικῶς παρείληπται· οὐ γὰρ λέγεται οὕτως ψιλῶς παρ' αὐτῷ ἡ φυγή, ἀλλ' ὅταν ἐκ μεταβολῆς οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσι· σαφῶς γὰρ ἐν ἄλλοις φησὶν εἰ δὲ χ' ὑποτρέψω καὶ (sic pro ὑποστρέψωσι) παλίωξις δὲ γένηται (ib. 71). ἀσύνηδες δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ Ἴλιον νῦν ῥηθὲν Ἴλιον αἰπὺ ἐλοισιν. (71)· πάντοτε γὰρ θηλυκῶς λέγει (Ar. 242). ἐν τε τῷ λισσομένη τιμῆσαι (77), φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐδαμῇ τὸν Ἀχιλλέα πτολίπορθον εἶρηκεν, ἀλλὰ ποδάρεκκα καὶ ποδῶκα. A. Vix videtur extricari posse ex his reliquiis, quid Aristarchus de πτολίπορθος Ἀχιλλεύς docuerit. Nunc πτ. Ἀχ. est Θ 372 O 77 Φ 550 Ω 108. Ex his locis duos Θ 372 et O 77 (utrobique est hic versus λισσομένη τιμῆσαι Ἀχ. πτ.) aliis accidentibus indiciis pro spuriis habuit. Restabant igitur duo. Quomodo igitur ad Φ 550 Aristonicus observat: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσεὺς τὸ πτολίπορθος (cf. ad B 278) — νῦν δὲ ἅπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως, et hic οὐδαμῇ, quod jam Eustathius hoc loco legit? Non poterit dubitari quin οὐδαμῇ falsum sit, per errorem ortum, eo opinor quod Aristarchus dixerat: οὐδ' Ὀμηρικόν ἔθος τὸ εἰπεῖν πτολίπορθον τὸν Ἀχιλλέα; quo non excludebatur semel vel iterum tamen inveniri. Praeterea autem suspicio oritur, Ω 108 secundam partem versus illa aetate aliter lectam esse; nam nota Φ 556 ita expressa videtur ut ad *semel* dictum πτολίπορθον Ἀχιλλέα. L.

63 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν

Πηλεΐδew Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνοστήσει ὃν ἐταῖρον.

63. 64: ἀδικοῦνται ὅτι ψεύδος. A. V. ad 56.

69 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν

O.

αὐτὸν ἐγὼ τεύχοιμι — 69: ἡ διπλὴ σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι οὐχ Ὀμηρικῶς ἡ παλιώξις. A. V. ad M 71. ἡ διπλὴ σὺν ἀστερίσκῳ falsum est. Aut ἡ διπλὴ σὺν ὀβελῳ (et haec signa textui apposita sunt) aut ἡ διπλὴ σὺν ὀβελῳ καὶ ἀστερίσκῳ, quod verisimile. Tum simul significatum erat, hunc versum expressum esse ex O 601, etiamsi non omnibus isdem verbis. Sed ea ratio inter alios etiam versus est asterisco et contra obelo et asterisco notatos. L.

71 Ἴλιον αἰπύ: σημείωσαι τοῦτο ὅτι οὐδετέρως τὸ Ἴλιον ἐνθάδε φησὶ μόνον. διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὐτος. D. Verba Aristonici paullulum mutata. L.

79 βῆ δ' ἐξ Ἰθαίων ὁρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον: Ζηνόδοτος βῆ δ' ἐξ Ἰθαίων· ἀπὸ ἴσου γὰρ ἐπὶ τὸ ἴσον ἡ διόδος. V. Sunt haec ex Aristarcheo fonte. Aristarchus, non Zenodotus, scripsit ἐξ: v. A 196 et O 169. L. Ceterum Juno (nam de ea sermo est) postea in Idam redit: quod non diserte dicitur, sed ex consequenti cognoscitur: Π 431 (Ar. 356 sq.).

80 ὥς δ' ὅτ' ἄν αἰξὴ νόος ἀνέρος —

83 ὥς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο πότνια Ἥρη.

80: ἡ διπλὴ ὅτι τὸ θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τῇ κατὰ διάνοιαν κινήσει ἀντιπαρέθηκεν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι τὸ παροιμιακόν, τὸ ἠδιέπτατο δ' ὥστε νόημα ἐκ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (η 36) σύγκειται· τῶν νέες ὠκεῖαι ὥσει πτερὸν ἢ νόημα, οὐκ ὄν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ. A. An noverat scut. Herculis 222? Cf. hymn. Apoll. 186, 448. L. Ceterum initium sic scriptum fuit: ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τὸ κατὰ κίνησιν ἀντιπαρέθηκεν κτλ. Corr. L.

86 πάντες ἀνῆξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν: Ἀρίσταρχος σημειοῦται ὅτι οὕτως μόνως γραπτέον δέπασσιν· φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐξῆς· Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας (87). ἐν ἐνίοις δὲ κάλεόν τέ μιν εἰς ἔσκατος, οὐκ εὖ· ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν· πῶς οὖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος ἀρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγονυίας (Ψ 203). ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐπέσσει γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἡ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον. ὁ δὲ Θρᾷς Διοτύσιος παρακείσθαι φησὶ τὸ σημεῖον ὅτι διὰ παντὸς τοὺς θεοὺς συνίστησι πίνοντας καὶ ταύτην ἀρίστην

Ο.

διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσειᾷ οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ (ι 5). — ταῦτ' αὖ Δίδυμος τῷ Ἀριστονίκῳ (Bekk. ταῦτα ὁ Δ. ὁ Ἀ.) λέγει περὶ τῆς γραφῆς δέπασσι (nam illud de causa diples et Dionysio Thrace Didymus ut decet non tangit L.) A. Hoc totum posuimus, quia quid utrique debeatur distinguere non potest.

87

Θέμισται δὲ καλλιπαρήφω

δέκτο δέπας 87: ὅτι πτώσις ἡλλακται καὶ πρόθεσις παρῖται, ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. A. Cf. p. 25.

94 οἶος ἐκείνου (Jovis) θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγνής: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑπερφίαλος νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, ὁ ὑπέροπονδος, βέλτιον δὲ ὁ ὑπέριμτρος· ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου· οὐκ ἀγαπᾷς ὁ ἔκκλητος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν (φ 289), ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῖς. A. Ar. 148.

119 ὥς φάτο (Mars) καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν — 119: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ Δεῖμω καὶ Φόβω (cf. p. 24), καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἡ πλάνη γέγονε τοῖς δεξιμένοις Δεῖμον καὶ Φόβον ἵππων ὀνόματα. εἰσὶ δὲ Ἀρεως υἱοί· ἐν ἄλλοις γὰρ ῥητῶς φησί, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός (N 299). — τὸ δὲ γένος τῆς ἀμφιβολίας ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἀλλαγῇ· τὸν δέ τ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ εἰς ὁρμὴν ἔγχρεος ἐλθεῖν (E 118)· καὶ ἐν Ὀδυσσειᾷ (γ 24) αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἔγραψαν νέω ἀνδρί. A. Ab τὸ δὲ γένος jam non videtur Aristonici cum propter colorem: quod redit fusius ad id quod intelligentibus significaverat, ὅτι ἀντὶ τοῦ Δεῖμω καὶ Φόβω; tum propter lectionem, nam pro Aristarchea lectione potius valebit δὸς δέ τ' ἔμ' ἄνδρα ἐλεῖν propter Apollonium constr. p. 243, cui major fides habenda quam scholio obscuro A ad E 118. L. — De Martis filiis v. Ar. 181 sq.

122 (ἔνθα κ' ἔτι μείζων —) χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ παραλλήλου (cf. ad N 276) ὥς ἰσοδυναμοῦντα τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν. A. Ar. 138.

123 εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν

124 ὦρτο δι' ἐκ προθύρου —

127 — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἀρκα: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὰ ἄρθρα λαμβάνει. ὁμοιον δὲ ἔστι

Ο.

τοῦτο τῷ αὐτὰρ Ἀθηναίῃ κούρῃ Διός, εἴτα, ἣ δὲ χι-
τῶν ἐνδύσα Διός (E 733, 736, ubi v.). A. Villois. ἐξ ἐπα-
ναλήψεως recte, Bekk. ἐξ ἀναλ.

138 τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον νίος
ἐῆος· ἣ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νίος ἐοῖο. τοῦτο δὲ
ἐν τῷ περὶ τινος λόγῳ τίθεται· νῦν δὲ πρὸς πρόσωπόν ἐστι,
καὶ δεῖ γράφειν ἐῆος. ἠγνόηκε δὲ τὴν λέξιν· ἔστι γὰρ ἐῆος
ἀγαθοῦ, καὶ δοτῆρες ἑάων (θ 325). A. Ar. 121.

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
147 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διός τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
ἔρδειν ὅτι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

147. 148: ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι ἀνηθοποιητοὶ εἰσι·
καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐνετείλατο ἡ Ἥρα, ὥφειλον ὑπακούειν τῷ
Διί. καὶ λόγον ἂν εἶχεν ἡ ἐντολή, εἰ κεχαρισμένον τι αὐτῇ
ἐπετίλουν καὶ μὴ ἐναντίον, ὥστ' ἔδει μᾶλλον παρακαλεῖν
εἰς τὸ παριδεῖν τι τῶν ὑπὸ Διὸς προστασσομένων. A.

153 ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο· ἣ διπλῇ
ὅτι — Quae sequuntur non sunt Aristonici. Diple fortasse
pertinebat ad ἐστεφάνωτο. Eustath.: ἰστέον δὲ ὅτι σημειοῦν-
ται οἱ παλαιοί, ὡς Ὅμηρος τῷ ἐκ μεταφορᾶς ὁμοιωματι ση-
μαινόμενος εἰδέναι τὸν στέφανον — affert κ 195 et N 736
ubi v. — ὅμως οὐδὲ τινος εἰσῆγαγεν ἐστεφανωμένους. L.

155 οὐδέ σφωιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ· ἣ διπλῇ
ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακούσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο. A. Ar. 14.

158 βᾶσ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα· ἣ διπλῇ ὅτι οὐκ ἔστιν
ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως. A. Cf. p. 29.

161 ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἣ εἰς ἄλλα διαν· ἣ
διπλῇ ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς τὴν θάλασσαν διαν εἴρηκεν.
A. Cf. ad v. 15.

ἐπεὶ ἐό φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι

166 καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὅθεται φίλον ἤτορ
ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τὸν τε συγέουσι καὶ ἄλλοι.

166: ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, καὶ ἀστερίσκοι παρᾶκεινται,
ὅτι τοὺς ὕστερον (182) λεγομένους ἐπὶ τῆς Ἰριδος δι' ἐπιεί-
κειαν ἐνθάδε τις μετενήνοχεν· ἀναρμόστως γὰρ ὁ Ζεὺς,
ὥσπερ δεδοικῶς καὶ συλλυθῆναι βουλόμενος, εἰξάτω μοι,
φησί, καθόσον εἰμὶ προγενέστερος· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν

O.

δοσμένων· καὶ μοι ὑποστήτω ὅσον βασιλεύτερός εἰμι
ἢ δ' ὅσον γενεῇ προγενέστερος. (I 160). A. Cf. ad 204.

169 βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὁρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν· ἡ
διπλῇ περιστοιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐξ Ἰθαίων.
ἀρμόζει δὲ μᾶλλον κατ' Ἰθαίων· κατὰβασιν γὰρ δηλοῖ (Cf.
ad A 196). A.

170 ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφέων πητῆται νιφὰς ἢ χά-
λαζα· ὅτι διέσταλκε νιφάδα καὶ χάλαζαν. A. Cf. ad K 6.

183 ἰσὸν οἱ φάσθαι τὸν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι·
ἡ διπλῇ ὅτι τὸ στυγέουσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ με-
τάγεται, νῦν μὲν δεδίασιν, ὅταν δὲ εἴπῃ σμερδαλὲ' εὐ-
ρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ (T 65) ἀντὶ τοῦ
μισοῦσιν· κατὰ δ' ἐστὺ γε μῦθον ἀκούσας (P 694) κα-
τεστύγνασεν [ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πρόσωπον στυγνότητος]. οἱ
δὲ ἄστερίσκοι ὅτι ἐντεῦθεν μετὰκινεῖται ἄνω (166) οὐχ ὑγιῶς.
A. ἐν διαφορᾷ μεταγεται est diversis rationibus flectitur in
varias significationes. Erunt fortasse qui malint ἐς διαφορὰν
sc. σημασίας. Verba ἀπὸ τῆς — στυγνότητος aliena sunt. L.

189 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται· ὅτι τὸ πάντα
κατὰ παρολκῆν, ὡς οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην (H 161).
A. Cf. ad Σ 373 Ω 232.

192 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νε-
φέλῃσιν.

γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.

192 εὐρὺν· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος αἰπύν. τοῦτο δὲ
ὄρεος ἐπίθετον. A. Ar. 168 not.

193· ἡ διπλῇ ὅτι συναφῆς τῇ γῇ ὁ Ὀλυμπος, ὡς ἂν
ὄρος (cf. ad T 58). τὸ δὲ ὁμοιον πεποίηκε καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ·
ναϊετᾶω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ (ι 21).
κεχάρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, οὐχ ὡς μὴ ὢν ἐπ' αὐτῆς,
καθάπερ καὶ τὸν Ὀλυμπον ἐπίγειον ὄντα τῆς γῆς· εἰ γὰρ
ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ ἢ μέρος ἐπουράνιον, οὐκ ἂν κοινὸς ἀλλ'
ἴδιος τοῦ Διός. AB. Ar. 169.

204 οἷσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν ἐρινύες αἰὲν ἐπον-
ται· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο παρ' ἑαυτῆς προσέειπεν ἡ Ἴρις.
καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπάνω οὖν οὐχ ὑπὸ τοῦ Διός εἰρηται καὶ
γενεῇ πρότερος (166). A.

212 ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.

Ο.

αἱ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἥφαίστοιο ἄνακτος
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

212: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἴστω τοῦθ' ὅθι νῶϊν (217)
 ἀθετοῦνται στίχοι ἔξ, ὅτι εὐτελῇ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ
 τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. προειπὼν γὰρ νεμεισσηθεὶς ὑπο-
 εἶξω οἷονεὶ μεταμειληθεὶς ἐπιφέρει ἀπειλήσω. ὃ τε Ποσει-
 δῶν ἐπίσταται ὅτι οὐκ εἰς τέλος φείσεται τῆς πόλεως, ἀλλ'
 ὅσον μόνον ἕνεκα τοῦ τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐπαμύνει τοῖς
 Τρωσίν. τὰ τε τῶν θεῶν ὀνόματα μετενῆνοχέ τις ἀπὸ τῆς
 θεομαχίας (Γ 33—36), συναθροίσας τῶν ἐναντιουμένων τοῖς
 βαρβάροις θεοῖς, οὐκέτι ἐπισιτήσας ὡς οὔτε τῷ Ἑρμῇ οὔτε
 τῷ Ἥφαίστῳ ἔμελεν ἰδίᾳ τὰ τῆς πορθήσεως, ἀλλ' ἕνεκα τῆς
 ἀντικαταστάσεως μόνον παρείληφεν αὐτούς. Α.

225 οἷπερ ἐνέρετροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς
 ἐόντες: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οἷπερ νέρετατοι. πρὸς οὐ-
 δὲν δὲ τὸ ὑπερθετικὸν μετακείται· τούτων γὰρ τῶν κατω-
 τέρων κατώτερος οὐδεὶς ἔστιν. ἐνεργέτους δὲ καλεῖ καὶ οὐ-
 ρανίωνας καὶ ὑποσταρταρίους καὶ Τιτᾶνας τοὺς περὶ Κρόνον
 θεοὺς. Α. τούτων γὰρ τῶν κατωτέρων scripsi pro eo quod
 erat: τοῦ γὰρ κατωτέρου. Ceterum etiam dii superi Οὐρα-
 νίωνες audiunt P 195. — Cf. Ar. 176, 191 et Add.

229 ἀλλὰ σύ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανό-
 εσσαν: ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγὶς ὄπλον· Ἀπόλλωνι γοῦν δίδω-
 σιν. Α. Ar. 192.

230 τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 σοὶ δ' αὐτῷ μαλέτω ἐκατηβόλε φαίδιμος Ἔκτωρ·
 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγχιρε μένος μέγα, τόφρ' ἂν
 Ἀχαιοί

φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
 καίθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 ὥς κε καὶ αὐθις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

230: ἥρωας καλεῖ, καὶ οὐ μόνον τοὺς βασιλέας, ὡς
 Ἰστρος. Α. Ar. 108.

231: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ (235) ὥς κε καὶ αὐτίς
 Ἀχαιοὶ ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι ἄκαιροι οἱ λόγοι, ἐπὶ

Ο.

τοσοῦτον ἔγειρε τὸν Ἑκτορα ἕως ἐπὶ τὰς ναῦς φύγωσι· μετὰ δὲ ταῦτα ἐγὼ βουλευσομαι ὡς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπνεῦσαι. καὶ ἄκαιρος ἡ πρόρρησις καὶ οὐ κεχαρισμένη τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡθετοῦντο. Α.

νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,

241 ἄμφι ἔ γινώσκων ἐτάρους· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ γινώσκων ἴσον ἐστὶ τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἐκάστου ὄψεως, οὐκ ἐκ προχίρου γινώσκων, ἀλλ' οἷον ἀναγνωρίζων. Α.

252 ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ· ἡ διπλῇ ὅτι ἄιον ἀντὶ τοῦ ἐπησθόμην, τοῦτο δὲ ἐστὶ, τῆς ψυχῆς μου ἦψατο. καὶ ἐν ἄλλοις (Α 532) τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες, ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· τῷ εἶδει τὸ γένος. Α. ΑΓ. 150.

259 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους· δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὡς τὸ ἐπ' ἄνθρωποις ἐλαρνοῖσιν (Β 89). L. Cf. p. 23.

ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κῆραίων,

265 εἰθὼς λούεσθαι ἐν ῥεῖοις ποταμοῖο,
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
ῥίμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃ πεποιθώς,
ῥίμφο ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νομὸν ἵππων·

ὡς Ἑκτορ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

265: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ῥίμφο ἐ γούνα φέρει (268) ἀθετοῦνται στίχοι δ', καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐπ' Ἀλεξάνδρου (Ζ 508)· καὶ τὸ τῆς καλλονῆς καὶ τὸ τῆς ὄλης μορφῆς καὶ τὸ τῆς στάσεως τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἐν θαλάμῳ διατετριφὸτα ἀντιπαράκειται, ἢ τε κατὰ τὴν αἰφνίδιον ἐξόρμησιν ὁμοιότης. καὶ τὸ κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει (266) ἐφ' Ἑκτορος τοῦ ἀρτίως ἐαυτὸν ἀνιστάντος ἐκ τῆς λιποθυμίας οὐχ ἀρμόζει. τοὺς μέντοι προκειμένους τῶν ἡθετημένων δύο στίχους δεῖ μένειν, πρὸς οὓς καὶ ἡ ἀνταπόδοσις γίνεται. Α.

288 ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου—: ὅτι τὸ θῆν ἀντὶ τοῦ ὄντως πον. Α. ? Diple est ad textum.

οὐ γὰρ ἄτερ γε

293 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται (Hector)

Ο.

ὥδε μενοιινῶν: ὅτι πρόμιος σαφῶς ὁ πρόμαχος. Α. Αρ. 109.

305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι πληθυντικῶς ἀπήντηκεν. Α. Cf. p. 16.

310 (αἰγίδα) Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς Διὶ ἐσκεύασται ἡ αἰγίς, καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηναῖς, καθὼς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λέγουσιν. Α. Αρ. 192.

316 πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ χροὸς λευκοῦ. Α. Cf. p. 21.

330 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε, τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν· ὁ γὰρ Ἀρκεσίλαός ἐστι Βοιωτός. Α. Αρ. 13.

Αἰνεῖας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.

333 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο ἔσκε Μέδων: ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ Οἰλεύς σὺν τῷ ο, καὶ ὅτι πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκε παρὰ τὸ ἔθος, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐπανέλαβεν. Α. Αρ. 180.

336 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος: ἡ διπλῇ ὅτι γνωτὸς ὁ ἀδελφός (Αρ. 152), καὶ Ἐριώπις ὄνομα κύριον. Α.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·

347 νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἢ ἂν δ' ἔναρα βροτόεντα: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπισσεύεσθον. συγχεῖται δὲ τὸ δυικὸν κατὰ πλειόνων τασσόμενον. Α. Cf. p. 15 not.

οὐδέ νυ τὸν γα

350 γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέριοι.

350 λελάχωσι: ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. ABV. V. ad E 37 Θ 328 K 343.

351: ἡ διπλῇ ὅτι ἐνεστώτι ἀντὶ μέλλοντος κέχρηται, ἐρύουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρύσουσιν. AB. Cf. p. 6.

προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων

356 ρεῖ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρεΐπων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χερσίν. εὐλογώτερον δὲ μὴ κατακύνειν τὸν θεόν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶ συγχεῖν. Α.

376 μῆδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς:

O.

ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἡλλακται καὶ πρόθεσις παρεῖται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. A. Cf. p. 24.

377 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μη-
τίετα Ζεύς: ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει μέγα δ' ἔκλυε. οἷχ' ὑπήκουσε δὲ αὐτοῖς ὥστε πεισθῆ-
ναι, ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐγένετο — A. Excidit ut videtur ἡ
βροντή vel τὸ τέρας.

385 ἱππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἱππων,
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινῶν ἐπιβάντες.

385: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μάχης ὅτι οἱ μὲν
ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀποστρέψαντες
τὰ ἄρματα ἐπὶ τῶν δίφρων, ἴν' ἢ ἀπ' ἴσου (v. ad 449). A.

393 ἥστο τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις: ἄπαξ ἐνταῦθα
ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ λόγοις. A. Sine dubio addiderat: καὶ ἄπαξ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (α 56).

403 τίς δ' οἷδ' εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω:
ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκεν, αὐτῷ τὸν θυμὸν ὀρίνω, ἀντὶ
τοῦ εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. A. ἱπαρέλκει δὲ ὁ κέν.
V. Cf. p. 12 et de dativo pro genitivo p. 22.

405 τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ
Ἀχαιοὶ

Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύ-
ναντο

πανροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

405: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς
τοὺς πόδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (Z511)
ρίμφ' εἰ γούνα φέρει. A.

407: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οἱ Τρῶες ἐλάττονες συνίσταν-
ται τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν ἐπικούρων ἐξηληλυθόντων. A.

414 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέε-
σιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου διεσκέυασται (Ar. 351) ὁ τῆς τει-
χομαχίας στίχος (M 175) ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην
ἐμάχοντο πύλῃσιν. A. Ar. 130 not.

416 τῷ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον — Et hinc
et ex v. 494 apparet, tenebris oculos pugnantium nequaquam
offusos esse: unde ii versus reiciendi (vss. 668 sqq.) quibus
Minerva dicitur caliginem remove.

Ο.

419 *ἐνθ' οὐα Κλυτίοιο Καλήτορα φαιδιμος Αἴας*: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριάμου· *Λαομέδων δ' ἄρα Τιθαυρόν τέκετο Πρίαμον Λάμπον τε Κλυτίον τε* (T 238). Α.

428 *νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα*: ἡ διπλῇ ὅτι ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, ὃ ἐστὶ τῷ ναυστάθμῳ (Αγ. 152). Α.

432 *ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν*: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ ἐν (cf. p. 25). ἔστι γὰρ ἐν Κυθήροις· καὶ ὅτι ἀπόδειξις τοῦ συνισταμένου ἐκφέρειν τὸ κατέκτα· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 409) ἔκτα σὺν οὐλομένην ἀλόχῳ. Α.

437 *Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶιν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθήρῳθεν ἔνδον ἰόντα ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν*.

437. 438: ἡ διπλῇ ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ διαφορὰ τοῦ νῶιν καὶ νῶι. Α. Cf. ad N 276.

439 *τοκεῦσιν*: ἡ διπλῇ περισετιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει *τέκεσσιν*, οὐχ ἀρμόζει δὲ τοὺς περὶ τὸν Αἴαντα νέους ὄντας λέγειν *τέκεσσιν*· πρὶν γὰρ παιδοποιῆσαι (cod. παιδοποιήσουσιν) ἐστρατεύσαντο. Α.

441 *τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων*: ἡ διπλῇ ὅτι τόξον λέγει οὐ τὸ σκεῦος τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. Α. Cf. ad B 827 A 110.

445 *καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν*,
448 *τῇ γὰρ ἔχ' ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες*,

Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
450 *ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐ τις ἐρύκακεν ἱεμένων περ·*
αὐχένη γὰρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.

449—451: ἀθετοῦνται στίχοι γ', καὶ ἀστερίσκοι παρὰ-
κινεῖται, ὅτι ἐπὶ Ἰηποδόου τοῦ ἐπικούρου ἀρμόζει ἐν τῇ
P (291) *Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος*, ἐπὶ δὲ τοῦ-
του καθύπερ νῦν, οὐχ ἀρμόζει· οὐ γὰρ *Ἐκτορι χαριζόμε-
νος* ἀλλ' *ἐαυτῷ καὶ πατρί*. καὶ τὰ τῆς πληγῆς ἀνακόλουθα·
πῶς γὰρ ὁ ἀντίον ἡνιοχῶν ἐπὶ τὰ ὀπισθε κατὰ τὸν αὐχένα
τύπτεται; — ὕστερον δὲ (ἐν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου)
ἀπολογεῖται (sc. Aristarchus)· τὸν γὰρ ἡνιοχόν φησιν (cod.
φασιν) ἀπεστράφθαι πρὸς τὸ πεδίον καὶ τοὺς ἵππους, τὸν
δὲ παραιβάτην πρὸς τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἵνα ἀπὸ τοῦ

Ο.

ἴσου γένηται ἡ μάχη (v. ad 385). ἔστι δὲ καὶ ἀλλαγὴν πτώσεως νοῆσαι, ἀντὶ τοῦ αὐχέρος ὀπισθεν (cf. p. 23). A. Ceterum duobus prioribus tantum (449, 450) recte appositi sunt asterisci, nam hi repetuntur P 291, 292, tertius non.

462 Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα· ἡ διπλῇ ὅτι ἐνῆλλακται ἡ πτώσις, Τεῦκρον ἀντὶ τοῦ Τεύκρου. A. Cf. p. 21.

463 ὅς οἱ ἐυστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· ὅτι πτώσεως γέγονεν ἐναλλαγῇ, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς, ἐρύοντι ἀντὶ τοῦ ἐρύοντος τὴν νευράν ἐπὶ τούτῳ. A. Cf. p. 22 et de τῷ pro τούτῳ p. 30.

νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
470 πρῶιον, ὃφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστούς· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρῶην· ἔμφασις δὲ γίνεται πλείονος χρόνου. τὸ δὲ πρῶιον ἐστὶ πρῶιας· καὶ γὰρ γέγονεν οὕτως· τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν, νάρκησε δέ (Θ 328, ubi v.) ὥστε εὐλογον τῇ ἐξῆς ἐκείνης πρῶιας (i. e. mane) ἐνῆφθαι. A. Ceterum Aristonicus l. l. citabat νεοστροφία. Et M. 692, 23: νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα πρῶιον· ἀντὶ τοῦ ἔωθεν, ὄρθρου· ἢ πρόσφατον, νιωστὶ ἱστραμμένην, καινὴν. L.

476 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, θαμιασσάμενοί περ, ἔλοιεν νῆας ἐυσσέλμους — 476: ἡ διπλῇ ὅτι ἀσπουδί χωρὶς κακοπαθείας. A. Ar. 122.

αὐτὰρ ὁ γ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον,

480 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν· ἡ διπλῇ ὅτι πρότερον τὴν ἀσπίδα εἴληφεν, εἶτα τὴν περιεφαιαίαν· ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνῆλλαχεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (Γ 334). καὶ ὅτι οὐκ εἶχον κόρυθας οἱ τοξόται. καὶ ἐπὶ τῶν Λοκρῶν οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας (N 714). A. Ar. 194 sq.

494 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Cf. ad v. 416. Et dixit de ἐπὶ pro παρὰ posito: X 97.

495 βλήμενος ῥέ τυπείς· ἡ διπλῇ ὅτι διαστέλλαι τὸ βαλεῖν καὶ τύπαι. AB. Ar. 62.

ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἑκτωρ,
505 ἐμβὰδὸν ἵξεσθαι ἣν πατριίδα γαίαν ἔκαστος· ἡ

Ο.

διπλῇ ὅτι ἤτοι ἡθικῶς λέγει ἐλπίζετε ἐμβήσεσθαι ἐπὶ τὰς καησομένας ναῦς, ἢ καὶ ἐλπίζετε ἐμβάντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀφίξεσθαι ἐπὶ τὰς πατρίδας, ὃ ἐστὶ βάδην ἐπὶ τῆς θαλάσσης πορευόμενοι. Α.

511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ βιῶναι ἢ θῆθ' ἀσχεύεσθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇτι ὥθ' αὐτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.

511: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐκληπτεόν τρεῖς διαστολάς, ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ βιῶναι περὶ ἕν μέρους, πρὸς ἕτερον δὲ τὸ ἢ θῆθ' ἀσχεύεσθαι. ὁ γὰρ λόγος, βέλτιον καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι· τὸ γὰρ σχεύεσθαι ἐστὶ σιταγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Α. Ita hoc restituit Lehrs. Herodian. p. 458. In cod. sic est: ἡ διπλῇ — διαστολάς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἢ αὐτοσχεδίῃ, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι καθ' ἕνα χρόνον περὶ ἕν μέρος, πρότερον δὲ τὸ ἢ βιῶναι. ὁ γὰρ λόγος κτλ.

513: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὥθ' ἀντὶ τοῦ οὕτως. Α. οὐ τοπικῶς. V. Ar. 84.

515 ἔνθ' Ἐκτωρ μὲν εἶπε Σχεδίον Περιμήθεος υἱόν, ἀρχὸν Φωκίων — 515: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτός ἐστι Σχεδῖος ὁμῶνυμος τῷ ἐν καταλόγῳ (B 518)· καὶ ἀμφοτέρω ὑφ' Ἐκτορος ἀνῆρηται· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν Ἰφίτου πατρός· οὗτος δὲ Περιμήδους. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους. Α.

518 Πουλυδάμας δ' Ὡτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν, φυλεῖδew ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.

518: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους, ἀλλ' ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη. οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἐπειοί. Α. cod. Ἠλείοι. Emend. L. Ar. 235.

525 — Δόλοψ —

Λαμπετιδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν,

Λαομεδοντιάδης — 525: ἡ διπλῇ ὅτι οὗτος Τρωικὸς Δόλοψ, Λάμπου υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ Πριάμου, ὁμῶνυμος τῷ ἐν τῇ Α (302) Δόλοπι· καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον. Α.

πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,

530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεύς

Ο.

531 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος —
534 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.

530: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώ-
ρακος γύαλα, οὐχ ὠρισμένος τόπος. A. Ag. 114.

531: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρας λέγει, οὐκ
ἐκ τῆς Κορίνθου. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Σελλήεντος, ἀφ' οὗ καὶ
Σελλοὶ οἱ περίοικοι. καὶ ὅτι ἕτερός ἐστι Σελλῆεις ποταμὸς
(B 839). A. Ag. 239.

534: περιττός ὁ στίχος· ἦδη γὰρ εἶπεν ἀνωτέρω (529)
πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. V.?

538 (λόφος) νέον φοῖνικι φαεινός: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ
σημαινόμενόν ἐστι νεωστὶ πεφοινιγμένος. A. Ag. 153.

τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
545 συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν.

544: ἐεισάσθην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολόν ἐστι πότερον
ἐφώρμησαν, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, ἢ ἔδοξαν, φαντασίαν ἔλαβον τοῦ
συλῆσαι τὸν νεκρόν. A. Ag. 150.

545: ἡ διπλῇ ὅτι κασιγνήτοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς.
AD. V. 2 47 et Ag. 152.

558 Ἴλιον αἰπεινήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

571 εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βά-
λοισθα: ὅτι τὸ βαλεῖν προέμενόν ἐστιν ἐπιτυχεῖν. A. Ag. 73.

582 ὥς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος με-
νεχάρμης: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

587 (θηρὶ) ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βούκολον ἀμφὶ βόεσσιν
φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀλλισθήμεναι ἀνδρῶν.

587: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀμφὶ οἱ αὐτῷ.
γίνεται δὲ τὸ ὑπερβατὸν σὺ καθ' Ὅμηρον, ὅσπερ κύνα κτεί-
νας ἢ βούκολον φεύγει πρὶν περ ὄμιλον ἀλλισθήμεναι ἀν-
δρῶν ἀμφὶ οἱ αὐτῷ. A.

601 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν

θησέμεναι Τρώων — 601: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς παλί-
ωξιν, πάλιν διώξιν, ὅταν ἐξ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ διω-
κόμενοι. καὶ πρὸς τὸ ἔμελλεν ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐώκει (Ag. 125). A.

603. V. ad 610.

609 (ἀμφί) κροτάφοισι τινάσσετο μαινομένοιο. Sic
scribendum esse, non μαρναμένοιο: Φ 5.

Ο.

610 Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ

Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μούνον
ἰόντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἐμελλεν
ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.

610: ἀδικοῦνται στίχοι ε'. ἐπιστάμεθα γὰρ ὅτι περὶ
Ἔκτορος ἐστὶν ὁ λόγος. καὶ τὴν ἐνθουν ὁρμὴν τοῦ Ἔκτο-
ρος ταῦτα παρεννευμένα ἐκλύει· συναπτόμενα γοῦν τὰ γνή-
σια τὴν δεινότητα σώζει. καὶ κυκλικῶς ταυτολογεῖται· προ-
εῖρηται γὰρ τὰ φρονέων νήσσειν ἐπὶ γλαφυρῇσιν
ἔχειρεν Ἔκτορα Πριαμίδην (603)· πρὸς τί οὖν παλιλ-
λογεῖται Ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦλθεν
ἀμύντωρ. A. κυκλικῶς est negligenter. Eodem sensu, quo
καταχρηστικῶς, usurpavit ad Z 325. Quod etiam luculentius
apparet collatis adn. ad I 222 et Ω 628, quae spectant ad
eundem versum utroque loco abusive positum. Illic dixit κυ-
κλικότερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ, hic nihil nisi κατακέχρηται
τῷ στίχῳ. Idem significat in sch. ad η 115. Sed in sch. Q ad
δ 248 pro οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτη ὀνομαστικῶς δ' ἀκούει scri-
bendum ὁ κυκλικός τὸ δέκτη ὀνόματικῶς ἀκούει, ut rectis-
sime Eustathius. Errat enim Prellerus (ad Polemon. 17), quem
sequuntur editores Stephani Paris.— Ceterum apud Eustathium
κυκλικὸν σχῆμα vel κύκλου σχῆμα vel oratio κυκλικῶς con-
formata ea est, quae eodem verbo terminatur a quo exorsa
est. V. Eustathium ad B 149 H 132 Θ 248 (unde hausit
Lips.) I 388 K 466 cett.

621 κύματά τε τροφόεντα, τὰ τε προσερεύγεται αὐ-
τὴν· (πέτραν)

ὥς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἐμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.

622: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντισι γράφεται ἐξ ἁλός, ὥς Δαναοί.
αἶρεται δὲ τὸ κινεῖν τὴν ἐμφασιν τῆς ἐμιμόνου στάσεως·
μέμον γὰρ ἐμπεδόν φησιν, ὥς πέτρα ἐναρρηγυῖα τῷ πεδίῳ. A.

ἡ δὲ τε πᾶσα (navis)

626 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη
ἰστίῳ ἐμβρέμεται.

626: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ἰ ἄχνη. A.

Ο.

ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης, ἀλλ' οὐ δεινὴ, ὡς κλυ-
τὸς Ἰπποδάμεια (B 742). ἐνιοὶ δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι
δεινὸς ἀήτης. A. Cf. p. 31.

ὃς Εὐρυσοθῆος ἄνακτος

640: ἀγγελίης οἶχνεσκε βίη Ἡρακλειῆη: ἡ διπλῇ
περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀγγελίην· γίνεται
δὲ τὸ οἶχνεσκε κρεμιάμενον. καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ
ἄγγελος. A. Cf. ad Γ 206.

646 (ἀσπίδος) τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ, ἐρ-
κος ἀκόντων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνδρομήκαις αἱ ἀσπίδες. A.
Ar. 194.

651 ἀχνύμενοί περ εἰταίρου: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει
ἡ περὶ, περὶ εἰταίρου (cf. p. 26). Fortasse etiam. sequentia
Aristonici sunt: Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πέρ
εἰρησθαι. A.

655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
τῶν πρώτων. Apparet plures navium ordines fuisse, non
duos: ͵31.

665 τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων
ἐστάμεναι κρατερῶς· μὴδὲ τρωπᾶσθαι φόβον δέ:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς φράσεως· εἶδει γάρ, μὴ
τρωπᾶσθαι (cod. τρωπᾶσθαι) δέ. καὶ ὅτι φόβον δέ εἰς φυγὴν
(Ar. 89). A.

668 τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὥσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέ-
ρωθεν,

ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Ἐκτορα δὲ φράσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ εἰταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθαι ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

668: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶν
(673) ἀθετοῦνται στίχοι 5', ὅτι οὐ προσυνηίσταται ἀχλύς, ἀλλὰ
συνεχῶς μάχονται. νῦν δὲ φησιν Ἐκτορα δὲ φράσαντο
βοὴν ἀγαθὸν καὶ εἰταίρους· πρότερον δὲ οὐ καθιέρων,
ὅτε ἔλεγε τῷ δὲ μίης περὶ νηὸς ἔχον πόνον (416) καὶ
ὅτε παρακάλει αὐτοὺς ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες
(494); πῶς δὲ καὶ ἔφυγον σκότους ὄντος; ἡ τε Ἀθηναῶ οὐ
πάρεστι διὰ τὴν τοῦ Διὸς ἀπειλήν. A.

Ο.

679 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἱπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς·
ἡ διπλῇ ὅτι κέλητα αὐτὸς μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς
ἥρωας οὐ συνίστησιν. A. Ag. 198 et 343.

697 φαιῖς κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ — 697: ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέ-
γεται. οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἔστι φαιή τις ἄν. A. Cf. p. 8.

ὁξέσει δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο

712 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

712: ἀθετεῖται ὅτι εὐτελὲς ὁ στίχος καὶ (ins. ἡ) ἰδιότης
τῆς μάχης οὐ σώζεται· ξίφεσι μὲν γὰρ καὶ ἔγχεσι πάντοτε
μάχονται, νῦν δὲ πελέκεσι καὶ ἀξίνοις. ὁ δὲ Διονύσιος, πῶς
οὖν ἐπιφέρει, πολλὰ δὲ φάσγανα — ἄλλα μὲν ἐκ χει-
ρῶν χαμάδις πέσον, εἰ μὴ εἶχον ξίφη; A. V. ad 714.

πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδεται κοπήεντα

714 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ'
ὤμων· ἡ διπλῇ ὅτι οὐ χρωμένων τοῖς ξίφεσι πρὸς μάχην
χαμάδις ἐπιπτον, ἀλλὰ τῶν ὤμων κοπτομένων τοῖς πελέ-
κεσι — καὶ τῶν καρπῶν σὺν τοῖς ξίφεσι. A. Extrema ob-
scura. Qui enim manus decisae cadere potuerunt una cum gla-
diis, qui e vaginis non erant educti?

716 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ
μεθίσει· ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὐκ
έμεθίσει. A. His continuaremus ea quae sunt in V: ὥστε
βαρβαρίζειν τὸν Ὅμηρον (ubi suppl. ποιεῖ) — nisi transitu
per particulam ὥστε facto offenderemur.

718 οἷσσετε πῦρ· ἡ διπλῇ ὅτι οἷσσετε ἀντὶ τοῦ φέρετε·
οὐ γὰρ τὸν μέλλοντα δηλοῖ τὸ οἷσσετε, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἷσε
θεεῖον (χ 481) ἐστὶν ἀνάλογον τῷ φέρε. A. Cf. p. 6.

722 οἷ μ' ἐθέλοντα· ἡ διπλῇ ὅτι δεῖ κατὰ τὸ τέλειον
προφέρεσθαι ἐθέλοντα. A.

730 ἔνθ' ἂρ' ὃ γ' ἐσθήκει δεδοκμημένος· ἡ διπλῇ
ὅτι παθητικῶς δεδοκμημένος ἀντὶ τοῦ δοκεῦν, ἐπιτηρῶν, ὡς
ῥάβδῳ πεπληγυῖα (κ 238). A. Cf. p. 3.

743 ὅς τις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο·
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ναῦς. V. Cf. p. 23.

(κούρη) ἡ θ' ἄμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
9 εἰανοῦ ἀπιτομένη: ἡ διπλῇ ὅτι ἐανὸς καὶ πέπλος
τὸ ἔνδυμα — A. Addendum γυναικῶν. Ἀpollon. in lex.
utrumque vocabulum explicat per ἔνδυμα γυναικεῖον. L. Ar. 193.

17 ἡ ἐ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλ-
λείπει ἡ περί, περί Ἀργείων. A. Cf. p. 26.

20 τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφησ Πατρόκλεις
ἱππεῦ: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν τοῦ λόγου ἀποστροφὴν. A. Cf. p. 16.

οἱ σοὶ πάρος ἦσαν ἄριστοι

24 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοι
εἰς: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν σύλληψιν· οἱ μὲν γὰρ βεβλημένοι
ἦσαν, οἱ δὲ οὐτάσμενοι. A. Ar. 63, 73.

28 τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέ-
νονται: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον οἱ περὶ Μαχάονα καὶ Πο-
δαλείριον συνεπεπλεύκεισαν ἱατροί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πλείονες. A.

29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ: ἡ διπλῇ ὅτι
νῦν ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, οὐκ αὐτὸς
μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι. A. Ar. 149.

30 μὴ ἔμεγ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυ-
λάσσεις

αἰναρέτη. τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὁψιγονός περ;

30: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετείληπται (Ar. 23), ὡς
ἰσοδυναμῶν τῇ μήνιδι (Ar. 138). A.

31: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσιν αἶν' ἀρετῆς, καὶ ἐκ-
φέρουσι κατὰ τὸ περισπώμενον, ἔν' ἡ πρότερον αἰνέ, εἴτα
πρὸς τὰ κάτω τὸ ἀρετῆς, ἀρετῆς τί σευ ἄλλος ὀνήσεται. πι-
θανώτερον δὲ συνθέτως αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν
ἔχων. A. Inserui τὸ ἀρετῆς.

34 γλαυκὴ δὲ σ' ἔτικτε θάλασσα: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν
ἄπαξ τὴν θάλασσαν ἐπιθετικῶς γλαυκὴν εἶπεν. A.

41 αἶ κ' ἐμὲ σοὶ εἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέ-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἴσκοντες (cod. ἴσκοντες) ἀνάλογόν
ἐστι τῷ κατὰ διαίρεσιν εἴσκοντες, ὁμοιοῦντες· εἰκτο δὲ
θῆσκελον αὐτῷ (Ψ107). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἀπεκ-
δεξαμένους τὸ ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν
(τ 203)· τὸ γὰρ ἴσκειν ὑπολάμβανουσι κείσθαι ἀντὶ τοῦ

Π.

ἔλεγεν οὐκ ὀρθῶς (Ar. 105). A. De ἀπεκδέχεσθαι dixi ad Nican. Ξ 500.

ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ

45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων· τοὶ ἄστεριόκοι, ὅτι ὑπὸ Νέστορος οὐκ ὀρθῶς λέγονται (A 801). A.

46 ὥς φάτο λισσόμενος, μέγα' νήπιος· ἡ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι

46: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν, ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐῷκει (Ar. 124). καὶ ὅτι διὰ μέσου ἀναπεφώνηται τὸ ἡ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (α 18) οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. A.

57: δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας· ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικόν, ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (β 102) πολλὰ κτεατίσσας ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. A. Cf. p. 2.

σημειωτέον τοῦτο πρὸς τὸ δῶσι πόλιν Τροίης εὐτείχεος (sic Bekk. — A 129) ὅτι οὐ μόνον Τροία εὐτειχῆς. A.

τὴν αὖψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων

59 Ἀτρεΐδης ὥς εἶπεν' ἀτίμητον μετανάστην· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτιμήτου μετανάστου, ὥς τὸ ἐπεὶ μὴ ἀφελέσθαι γε δόντες (A 299) ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. A. Cf. p. 21.

60 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πῶς ἦν

ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε οὐ πρὶν μνησιθμόν καταπαυσέμεν.

60: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάσομεν ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν. A. Cf. p. 13.

61: ὅτι τὸ ἔφην γε ἀντὶ τοῦ διανοήθην. A.

62: πρὸς τὸ μνησιθμόν, ὅτι παραλλήλως (cf. ad N 276) τέταχε τῷ χόλῳ (Ar. 138). A.

Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν

70 θάρσυνος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τεθαρονηυῖα. A. οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν

75 μαίνεται ἐγχείῃ Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.

74: ἡ διπλῇ ὅτι ἔοικεν ἀκηκοῦσι τὰ εἰρημμένα ὑπὸ Διομήδους μετὰ τὴν προσβείαν. A. Cf. ad I 709.

Π.

81 μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιοι

νῆας ἐνιπρήσωσι — 81: ἡ διπλῇ ὅτι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, αἰθομένοιοι ἀντὶ τοῦ αἰθοντος (cf. p. 3). καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐλλείπει, ὑπὸ πυρός. (Cf. p. 21). A.

μὴ σὺ γ' ἄνευθεν ἐμείο λιλαΐεσθαι πολεμίζειν

90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.

μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῇτι,

Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιόν ἡγεμονεύειν,

μὴ τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεργενετῶν κτλ.

89: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἤρκεν, πεποίηκε δὲ οὕτως μὴ σὺ γ' ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηιοτῇτι, ἵν' ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια, ἀναγκαιοὶ δὲ εἶσι· σκοπὸς γὰρ τῷ Ἀχιλλεὶ μὴ ἀτιμωθῆναι τοῦτον κατεψημερήσαντος (Ar. 354). A.

92: ὅτι Ζηνόδοτος προτὶ Ἴλιον αἰπὺ δίδεσθαι. A. Ar. 242.

93: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος κατὰ τὸ ἐξῆς τέσσαρας ἀπὸ τούτου ἤρκε, γράφει δὲ ἀντὶ αὐτῶν τοῦτον μὴ σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἑκτωρ. ἔστι δὲ εὐτελὴς καὶ τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ. A.

97 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων, μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν, μήτε τις Ἀργείων, νῶιν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον, ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

97—100: ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν (Ar. 349) ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπὸ τινος τῶν νομιζόντων ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλέα τοῦ Πατρόκλου· τοιοῦτοι γὰρ οἱ λόγοι, πάντες ἀπόλοιτο πλὴν ἡμῶν. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς οὐ (cod. ὁ, corr. Bekk.) τοιοῦτος, συμπαθὴς δέ. A. Ar. 188.

102 Αἴας δ' οὐκέν' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσιν· τρωτὸς ἦν ἄρα. καὶ ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια μὴ τι πάθῃσι (P242). V. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 180.

105 πῆλθε βαλλομένη καναχὴν ἔχε, βάλλετο δ' αἰεὶ καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'. ἰὸ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε.

105: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς γράφουσι τύπετο δ' αἰεὶ. προεΐρηκε δὲ βαλλομένην (sic) καὶ βάλλοντες (v. 104). τὸ

Π.

δὲ βαλεῖν ἐστὶ [πόρρωθεν, τὸ δέ] ἐκ χειρός, τύψαι. A. Verba inclusa addidit Lehrs. Ar. 65.

106: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τισι γράφεται καπφάλαρα. ὑπερβατὸν δὲ ἐστὶ· δαινὴν δὲ καναχὴν ἡ πηγήλῃ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα, ἐβάλλετο δὲ συνεχῶς. φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς περικεφαλαίας μικρὰ ἀσπιδίσκια, αἵτινα κόσμου χάριν ἐντίθεται. A. δὲ post ἐβάλλετο ins. L.

106 ὁ δέ: ὡς περὶ τέρου. ὅμοιον, δέ ἐστι τῷ ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων (ι 374). V.

116 (Hector Ajacis hastam cecidit) ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας

πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.

116: ἡ διπλῇ ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπήραξε κατὰ συμπίερασμα, ὃ ἐστὶν ἀπέθραυσεν, πῶς ἐπιφέρει, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις, ὡς πρότερον μὴ ἀποσκευασμένου, ἀλλ' ὅτε διέσεισεν ὁ Αἴας ἀποπειπωκός; ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος τὸ συμπίερασμα λέγει προειρηθῆναι, εἰτα κατὰ μέρος ἐπηκριβῶσθαι, ὡς εἴ τις λέγοι· ἥθδε τις τόνδε εἰς τὰ σπλάγχνα δόρατι παίσας ἀπέκτεινεν· ἐκοπασθέντος δὲ τοῦ δόρατος ἀπέθανεν^α, ὡς ἐγένετο ὕστερον ἐπιδηγούμενος. οὕτως ἀπάραξε καὶ κόλον δόρυ λέγει κατὰ συμπίερασμα· ὡς δὲ ἀπέπεισεν ὕστερον ἢ αἰχμὴ διακραδαθέντος τοῦ δόρατος, ἐπεξηγείται. φαίνεται γὰρ ὁ Αἴας μικροῦ τινοῦς εἶναι διακρατοῦντος τὴν ἐπιδορατίδα πειράζων κραδᾶναι, ἀποπειπούσης δὲ ταύτης παντελῶς ἀπεγνωκῆναι ὅτι ἡχρεῖωται τὸ δόρυ. διὸ καὶ τὸ αὖτως πρόσκειται, ὅτι κατὰ κενὸν ἐκράδανεν, οὐ δυνάμενος αὐτῷ χρῆσθαι. τινες δὲ καὶ τὸν δέ ἀντὶ τοῦ γὰρ λαμβάνουσιν· τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ (cf. p. 35). A. Cod. τὸν γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ.

123 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἵψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ· ἡ διπλῇ ὅτι ἐστὶ μὲν ἐκ πλήρους λαβεῖν κατὰ, εἰτα σβεστή τὸ συμβαῖνον ἐπιθετικῶς· ἐστὶ δὲ καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἀσβέστη, οἶον ἀκατάσβεστος, ὃ ἐστὶ δυσκόλως σβεστή· ὃ καὶ μᾶλλον· οὕτως γὰρ εἴωθε λέγειν· ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐν ὧρτο γέλως (A 599). τὸ δὲ σβεστή ἀνέμφατον. καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, ἀσβέστη, καθάπερ ἕλεια δ' ἀρίγνῳτῃ πέλεται (ζ 108) ἀντὶ τοῦ ἀρίγνωτος (cf. p. 32). A.

Π.

124 ὥς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπον· πρὸς τὴν φράσιν, ὅτι οὕτως εἶρηκε τὴν μὲν πρύμνην ἀντὶ τοῦ τῆς μὲν τὴν πρύμνην. A. Cf. p. 20.

128 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται· ῥ' διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε πληθυντικῶς πέλωνται καὶ οὐ πέλγεται, ὁμοίως τῷ σπάρτα λέλυνται (B 135). A. Cf. p. 15.

129 δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ὄγειρω· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγείραιμι. A. Cf. p. 9.

140 ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο· Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθετήσας τοὺς ἐξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραψεν. A. Sed h. l. recte habent hi versus, contra rejiciendi T 387, ubi v. Inde asterisci ad 141—144. L.

142 ἀλλὰ μιν (ἔγχος) οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύνάτο, μόνος ἐδύνάτο χρήσασθαι τῷ δόρατι (Ar. 150)· τὸ γὰρ πῆλαι ἐκ παρεπομένου (v. ad B 417) τὴν χρῆσιν σημαίνει. A.

144 (μελίην) Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Hanc fraxinum ideo in monte Pelio caesam dicit, quia mons ventosus est, arborum autem vento exercitarum ligna roborantur: v. ad A 256.

146 (Automedontem) τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα εἰς μάλιστα· ἡ διπλῇ ὅτι Πάτροκλος μὲν Ἀχιλλέως ἡνίοχος, Πατρόκλου δὲ Ἀυτομέδων. A.

150 τοὺς (Ξάνθον καὶ Βαλίον) ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ ἄρπυια Ποδάργη· ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἀρπυια πόδαργος, ὡς ἐπιθετικόν, ἢ ἡ ποδάκης. ἔστι δὲ τὸ κύριον ὄνομα Ποδάργη. σαφές δὲ καὶ ἐκ τούτων (T 400) Ξάνθε τε καὶ Βαλίας, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. A.

160 καὶ τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψοντες ἰγλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ῥῥωρ· ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει λάψαντες διὰ τοῦ α. ἔσονται δὲ ἤδη πεπωκότις, καὶ ἐκτέλειται ἡ ἐμφασίς· οἱ μὲν γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι καὶ διὰ διψῶν ὁρμῶντες ἐπὶ τὴν κρήνην σῶζουσι τὸ παράστημα. ἐπλάνησε δὲ τὸν Ζηνόδοτον τὸ ἐξῆς, δεξιόμενον ἀπὸ κρήνης ἴασιν· οὐκ ἔδει δέ, ἀλλ' εἰς κρήνην πιόμενοι πορεύονται. A.

163 περιστένεται δέ τε γαστήρ· ἡ διπλῇ ὅτι ἔστε

Π.

μὲν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ στενοχωρεῖται (στεινόμενος νέ-
κυσσιν Φ 220) ὥστε καταστρέφειν εἰς τὸ βαρύνεται· βέλ-
τιον δὲ παρεμπιπτεῖν τὸ ὅ ὡς ἐπὶ τῆς φρεσβίου, ὥστε
εἶναι καὶ τὸ περιστένεται ἀντὶ τοῦ περιτείνεται, διὰ τὸ ἐμ-
πλησθῆναι τοῦ αἵματος. A. „Quae Aristonicus scripsit com-
parans cum Apollon. lex. (145, 1) vix dubito, quia de suis
Aristonicus largilus sit magistro haud gratiam habituro. (Cf. ad
στεινόμενος Φ 220).“ Ar. 155. — καταστρέφειν εἰς — non
recte explicatur μεταλαμβάνειν Ar. 157 not. Significat (et
hic et A Ψ 531, cf. EQ δ 367 Vulg. μ 417): eo redire si-
gnificationem, ut vox idem valeat ac βαρύνεται. Sed hac de
re jam dixit Bekker. ad Apollon. de pronom. 44 B 9.

175 (Menesthius) ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ
Πολυδώρα· ἡ διπλῇ ὅτι Φερειῶδης τὴν Πολυδώραν φηοῖν
ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον διαβεβαιώ-
σασθαι. πιθανώτερον οὖν ὁμιωνυμίαν εἶναι, ὥσπερ καὶ ἐπ'
ἄλλων. A. Ar. 178.

178 ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια
ἔδνα· ὅτι ἔδνα τὰ ὑπὸ τῶν χαμούντων διδόμενα ταῖς χα-
μουμέναις. A.

180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη·
ἡ διπλῇ ὅτι παρθένιος λέγεται ὁ ἐξ ἑτὶ παρθένου νομιζο-
μένης γεννώμενος, σκότιος δὲ ὁ κατὰ λαθραίαν μίξιν καὶ
οὐκ ἀπὸ νομίμου γάμου (Ar. 136). καὶ ὅτι τὸ χορῶ καλὴ
πρὸς ἔν κληπτέον, καλλίχορος, διαπρίπουσα ἐν τῷ χορεύειν.
A. ἔν ins. L.

αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ ἀναβὰς παρελέξατο λάθρη
185 Ἑρμείας ἀνάκητα — 184· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ τῶν θη-
λειῶν θάλαμοι ὑπερῶσι, ἵνα μὴ εὐθίοπτοι ᾖσιν. A. Ar. 198.

185· ἡ διπλῇ ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς
κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀνακῆτης, ὡς κυανοχαίτα ἀντὶ τοῦ κυ-
ανοχαίτης, A. Cf. p. 18. et Ar. 186, 269.

188 (εἰλειθυία) ἐξάγαγεν φῶως δι· ἡ διπλῇ περισσι-
γμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πρὸ φῶως (i. e. πρὸ φόςως δέ·
v. Did.). ἄγνωσι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Εὐρυαθείως (T' 118) οὕτως
γράφειν ἐγχωρεῖ· πρὸ γὰρ τοῦ τεταγμένου ταῖς τικτούσαις
χρόνου ἐγεννήθη, διὸ καὶ ἡλιτόμηρος εἴρηται· ἐπὶ δὲ τῶν
ἄλλων οὐκέτι. A.

Π.

197 Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων· ὁμώνυμος αὐτῷ (sc. Λαέρκῃ) ὁ Πύλιος χρυσοχόος (γ 425). V. Hic Alcimedon postea Alcimus vocatur: T 392.

ἀπειλεῖτε Τρώεσσι

202 πάνθ' ὑπὸ μνηστρόν, καὶ μὴ ἥτιάσθε ἕκαστος
 ἡσχέλιε Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.^α

202 μὴ ἥτιάσθε: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνοδοῖτος ἐν ποιῶν γράφει χωρὶς τοῦ ἡμιτιάσθε, λαμβάνων ἀπὸ τῆς μήτιδος, οἷον ἐβουλεύεσθε. γίνεται δὲ ἀδιανόητον· διὸ δεῖ σὺν τῷ ἡμιτιάσθῃ γράφειν ἥτιάσθε. καὶ ὅτι πάνθ' ὑπὸ μνηστρόν ἦτοι μετὰ πάσης μνήτιδος καὶ χόλου, ἢ κατὰ πάντα τὸν τῆς μνήτιδος χρόνον. Α.

203: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διηγῆματι τοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν, καὶ ἐλλείπει τὸ τὰδε λέγων ἕκαστος ἐμὲ ἥτιάσθε (Cf. p. 17.). καὶ ὅτι χόλῳ ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ χολῆ. ὑπερβολικῶς οὐ γάλακτι, ἀλλὰ χολῇ. Α.

206 κακὸς χόλος ἔμπεισε θυμῷ: νῦν ὁμοίως ἡμῖν τὸ περὶ ψυχὴν πάθος φησὶν. V. Cf. ad 203.

222 (χηλοῦ) τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα

Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι — 222: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ δεκαταῖον ἀπέλιπε τὸν Ἀχιλλέα γεννήσασα ἡ Θέτις, καθάπερ οἱ νεώτεροι ποιηταί, ἀλλὰ συνεβίου Πηλεῖ. ἐκπέμπει γοῦν ἐπὶ τὸν πόλεμον Ἀχιλλέα, καὶ φησιν (Σ 59) τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς οἴκαδε νοστήσαντα δῶμοιο πηλ— (l. δόμον Πηλήιον εἶσω), ὥς ἂν ἐπὶ τοῦ οἴκου μένουσα. Α. Αρ. 190.

234 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοί: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον· οἱ μὲν γὰρ Σελλοὺς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστιν ἐκ πλήρους Σελλοί· καὶ γὰρ ὁ συνορίζων τοῖς τόποις ποταμὸς Σελλήεις, ἀφ' οὗ εἰκὸς τοὺς παροίκους Σελλοὺς καλεῖσθαι. Α. Αρ. 239.

236 ἡμὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 - τιμήσας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαιο λαὸν Ἀχαιῶν.

236: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ προσυνέσταται περὶ τῆς τῶν Ἀχαιῶν κακώσεως εὐχόμενος οὐδὲ κατ' εὐχὴν τετίμηται, ἀλλὰ διὰ τὰς τῆς Θέτιδος λιτάς. διὸ ἀθετητέον τὸν ἐξῆς

Π.

τεμήσας μὲν ἐμέ. καθολικῶς γὰρ λέγει, καὶ οὐκ (eis ins. L.) ἀφωρισμένον ἀναφέρει καιρὸν τὸν τῆς μῆνιδος. Α.

237: ὁ μὲν ὀβελὸς πρὸς τὴν προειρημένην (236) ἀθετησιν, ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Χρύσου εὐχῆς (A 454) μετενέχεται. Α. Cf. V. ad O 75.

239 μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι: ὅτι νηῶν ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι καὶ νανυστάθμῳ (Αγ. 152). Α.

243 εἴσεται ἢ ῥα καὶ ὁλος ἐπίστηται πολεμί-
ζειν: ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπιστέα-
ται. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ῥήματα πληθυντικά ἐστι,
καὶ νῦν ἀνάλογον ἔξει τὸ ἐπιστάται τῷ ἐπίστανται, ὅπερ
οὐ συμφωνεῖ. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπίστανται, καὶ μετέλλη-
πται τὸ αἰς τὸ ἦ. Α. Hic versus et sq. facere videbantur ad
firmandam athetesisin X 393 sq.

260 (σφῆκισσοι) εἰνοδίους οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν
ἔθοντες,

αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχοντας.

260: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν αὐτὴν διάνοιαν ἔχει τῷ ἐξῆς καὶ
ὕγιεστερον εἴρηται. Α.

261: ἀθετεῖται. τὸ κερτομεῖν οὐ τίθησιν ἐπὶ τοῦ δι-
ἔργων ἐρεθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων (Αγ. 120). καὶ ὅτι διὰ τοῦ
προειρημένου στίχου ταῦτόν εἴρηται· τὸ γὰρ εἰνοδίους ταῦ-
τόν ἐστι τῷ ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ἔχοντας, καὶ τὸ ἐριδμαίνουσιν τῷ
κερτομέοντες, καὶ τὸ αἰεὶ τῷ ἔθοντες, ἐξ ἔθους συνεχῶς ἐπι-
φοιτῶντες. ἡθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. Α.

οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

265 πρόσσω πᾶς πέτεται: ἡ διπλῇ ὅτι πληθυντικῶς
εἰπὼν οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες ἐνικὸν ἐπιφέρει πᾶς
πέτεται, διὰ τὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ πᾶς πληθυντικὴν εἶναι,
μόνον δὲ τὸ σχῆμα ἐνικόν, ὅμοιον τῷ ἀγρόμενοι πᾶς
δῆμος (Γ 166). Α. Cf. p. 16.

274 ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται· ἔστι γὰρ ὅτι τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν
οὐκ ἔτισεν (Αγ. 322). Α.

280 ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἑλπόμενοι: ἡ διπλῇ
ὅτι ἰδίως εἴρηκε φάλαγγες ἐλπόμενοι πρὸς τὸ νοητόν· σύ-
στημα γὰρ ἀνδρῶν εἰσὶν αἱ φάλαγγες. (Cf. p. 32). Fortasse

Π.

his continuanda sunt sequentia: ἥ δει τὴν πτωσιν μεταλαβεῖν, ἐλπομένοι — (ita Vill. Bekk. οἷς) A. — ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. V.

ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἔκ τ' ἔφανεन πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶονες ἄκροι
300 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπετος
αἰθήρ.

297. Ut hic nubila congesta de montis cacumine depelluntur, ita v. 364 ab Olympo dicitur nubes in coelum recedere; mons igitur Olympus.

299. 300: ὅτι ἐνταῦθα οἰκίως κείνται. ἐν δὲ τῇ Θ(557) κακῶς. V.

311 Μελέλαος ἀρήιος οὕτα θόαντα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι Τρωικὸς ὁ θόας οὗτος. A.

317 Νεστοριδαὶ δ' ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξείδουρι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν ὁ μὲν Ἀντίλοχος οὔτασεν Ἀτύμνιον, ὁ δὲ Θρασυμήδης Μάριν (319 sqq.). A. Cf. p. 19.

326 ὥς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοις δαμέντες: ἡ διπλῇ ὅτι πτώσις ἡλλακται, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις παρῆται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὥς τῷ μὲν ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων δαμέντε. A. Cf. p. 24.

333 πᾶν δ' ὑπεθερμιάσθη ξίφος αἷματι: ἀντὶ τοῦ ὅλον. A. Ar. 130.

336 μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω: ἡ διπλῇ ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαιῶς. καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται· οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος, καὶ ἡ συνήθεια. πρὸς οὓς (l. ὁ) καὶ ἡ σημείωσις. A. Ar. 103.

352 ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἡ ἐρίφοισιν σίνται, ὑπέκ μήλων αἰρεύμενοι, αἷ τ' ἐν ὄρεσσιν ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν.

353: μήλων: προβάτων καὶ αἰγῶν. ἐν ἄλλοις μὴλ', οἷς τε καὶ αἰγες (ι 184). AB. „Non puto Aristonicum scripsisse ἐν ἄλλοις: sed observatio Aristarchea est.“ Lehrs. Ar. 108.

354: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν ὥς

Π.

κόσμηθεν, ἴν' ἡ διετριάγησαν, παθητικῶς· τὸ γὰρ διέτριάγον ενεργητικὸν ἐστίν. Α. Cf. ad 507 et p. 3 not. 2.

358 Αἴας δ' ὁ μέγας· ἡ διπλῇ ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας, ὁ Τελαμώνιος, ἐπεὶ ἐκείνος μείων. Α. Αρ. 9. Cf. p. 30.

361 σκέπτετ' ὁιστῶν τε ῥοιζον καὶ δοῦπον ἀκόντων· ἡ διπλῇ ὅτι σκέπτετο ἴσον τῷ ὀλον ἀπεικόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι. Α.

ὥς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν
εἶσω

365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη.

364· ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐκ ἔστιν Ὀλυμπος καὶ οὐρανὸς ὁ αὐτός· ὥς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἑτέρον φησι τὸ νέφος ἔρχεσθαι. οὐδὲ μὴν τόπος ἐπουράνιος· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἀπὸ τῶν γινωσκομένων πᾶσι ποιεῖται τὰς ὁμοιώσεις. καταλείπεται τοίνυν τὸ ὄρος σημαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν λέγει τὰ συνεστῶτα νέφη μεταχωρεῖν· ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλῳ κινήσει πυκινὸν νέφος (297). τοιγαρὺν καὶ ὅταν λέγῃ ὥς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται, ἀπὸ ὄρους σημαίνει. Α. Αρ. 172 sq.

365. Aristarchus de hoc ex Lehrsii sententia tantum dixerat: τάχα οὖν συγχέεται ὁ ἀήρ πρὸς τὸν αἰθέρα. Αρ. 173.

371 (ἱπποὶ) ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄρκου, καὶ οὐχ ὥς δευτέρου ὄντος ῥυμοῦ· εἰς γὰρ ἐστι. πρώτῳ τῶν δὲ πύλῃσιν (Θ 411) ἀντὶ τοῦ ἄρκου. Α.

Praeterea in BL. adnotationis Aristarcheae haec sunt reliquiae: πρὸς τὰς συνωρίδας αἰς ἐχρῶντο Τρῶες (sic pro ἥρωες) τὸ δυνικόν. Cf. Αρ. p. 196 not.

387 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας· ὅτι θέμιστας ἀντὶ τοῦ δίκας. Α.

392 (χάραδραι — ῥέονσαι) ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ κάρ ἐστὶ κατ' ἀποκοπὴν. σημαίνει δὲ τὴν ἀνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. Α.

399 ἐνθ' ἦτοι (Patroclus) Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ
φαιινῷ —

401 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα Ἦνοπος υἱόν—:

Π.

ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἄλλου ἐπήνεγκεν ὁ δὲ Θεστορα, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ αὐτοῦ. Α. Cf. ad E 736.

403 ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐκ γὰρ πλήγῃ ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγῃ γάρ, κατὰ μετὰληψιν τοῦ ἡ εἰς τὸ α. Α. Cf. ad Γ 31.

406 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς πέτρῃ ἐπιπροβλήτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθύν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ.

407: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐπὶ τι εἶδος ἰχθύος φερόμενος εἶρκε ἱερὸν ἰχθύν, καθάπερ τινὲς ἀποδεδῶκασιν τὸν πομπίλον, οἱ δὲ τὸν κάλλιχθυν· ἀλλὰ κοινότερον τὸν ἀνετὸν καὶ εὐτραφῆ, ὡς ἱερὸν βοῦν λέγομεν τὸν ἀναιμένον. Α.

408 λινῷ: αἱ γὰρ ὀρμιαὶ λιναὶ περὶ αἷς ἤπτον συρίγ-για κεράτινα, ἵνα μὴ ἀποτρῶγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. Α. Cf. ad Ω 81.

432 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε (Jupiter): ἡ διπλῇ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος καθόλου περιγράφει τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, οὐκ αἰσθόμενος ὅτι πολλὰ κατὰ συμπίερασμα λέγει ὁ ποιητὴς σιωπημένως γεγονότα, καὶ οὐ δεόν ἐπιζητεῖν, πῶς ἡ μικρὸν ἔμ-προσθεν (Ο 79) ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἰδης ἐστίν. Α. Αρ. 356.

454 πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς νήδυμον μετὰ τοῦ ὕ. καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων ἄρα τόπων σὺν τῷ ὕ ἐκκληπτέον (ν. ad Β 2). καὶ ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ κέχρηται ἀντὶ προστακτικῆς τοῦ πέμπε (cf. p. 14). Α.

466 Σαρπηθῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φασινῷ δεύτερος ὀρμηθεῖς, ὁ δὲ Πήδασον οὐτάσεν ἵππον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληψε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἐτέρου λέγει, ἀντὶ τοῦ Πήδασον δὲ οὐτάσεν (ν. ad E 736). καὶ ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ οὐτάσεν· βεβλήκει γάρ τὸ δόρυ. Α. Αρ. 63.

481 ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἐρχαται ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς διὰ τοῦ ἔβαλε σημαίνει τὸ ἔτυχεν (Αρ. 73) εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ φρένες ἐγκαθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχὴν (καρδίαν? L.). Α.

491 κτεινόμενος μενέαινε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ μενέ-

Π.

αινεῖν ἐνθάδε μὲν ἐλιποθύμει, ἐν ἄλλοις δὲ προεθυμῖτο, ὡς τὸ μενέαινε κῦδος ἀρέσθαι (Φ 543). ἡ ἐθυμιοῦτο. Α. 405 πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας

πάντη ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἤτοι ἀπέστροφε τὸν λόγον, ὡς περὶ ἐτέρου λέγων Σαρπηδόνοσ ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ· ἡ ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται, ἔν' ἣ ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας τάδε λέγων, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι. Α. Cf. p. 17.

500 νεῶν ἐν ἀγῶνι: ἡ διπλῇ ὅτι νεῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον, καὶ ἐν ἄλλοις εἴ που δύσονται ἀγῶνα (H 298), τὴν συναγωγὴν τῶν θειῶν. Α. Αρ. 152.

507 (ἵππους) ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπεὶ λίπον, ἀγνοῶν ὅτι τὸ λίπεν νῦν οὐκ ἔστιν ἐνικόν, ἀλλὰ ἀνάλογον τῷ ἐλείφθησαν τὰ ἄρματα, ὥσπερ κόσμηθεν καὶ ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν (354) ἀντὶ τοῦ διετμάγησαν. εἶωθε γὰρ τοῖς οὐδετέροις πληθυντικοῖς πληθυντικὰ ῥήματα συντάσσειν, ὡς σπάρατα ἐλυνται (B 135). Α. Cf. p. 15.

515 δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶωθε λέγειν πάντοσε ἀκούειν, εἰς πάντα τόπον ἀκούειν ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων· πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος (A 21) εἰς Κύπρον ἠκούετο (cf. ad K 268). διὸ καὶ νῦν κατὰ συναλοιφὴν ἀκουστέον, ἔν' ἣ τὸ πλήρες πάντοσε ἀκούειν. Α. Αρ. 140.

522 ὁ δ' οὐδ' οὐ παιδὸς ἀμύνει: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ· ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὐ παιδὸς ἀμύνει (Eandem constructionem v. ad 561 et Σ 171 Didym. L.). οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει. Α. Cf. p. 26.

546 Λαναῶν κεχολωμένοι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις, περὶ Λαναῶν. Α. Cf. p. 26.

553 Ἐκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνοσ: ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ (p. 26), καὶ ὅτι τὸ χωόμενος ἀντὶ τοῦ συγχόμενος (Αρ. 147). Α.

559 ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες: ἡ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι· εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισσαίμεθα, καλῶς ἂν ἔχοι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ

Π.

ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντας (φ 260).

A. Cod. πελέκεα αἰεὶ κείωμεν.

560 καὶ τιν' ἐταίρων Ἀντοῦ ἀμυνομένων: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφίβολον εἰ λείπει ἡ περί, ἔν' ἡ περί αὐτοῦ (cf. ad 522), ἡ τοπικῶς ἐκληπτεόν τὸ αὐτοῦ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. A. Cf. p. 26.

574 ἐς Πηλῆ' ἐκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀπολελοίπει ἡ Θέτις τὸν Πηλείας οἶκον ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ συνῶκει αὐτῷ. A. Ar. 190.

ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόελλεις ἱπποκέλευθε

585 ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοι.

καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Πάτροκλον λόγου [καὶ] εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ· εἶρηκε γὰρ ἔβαλε καὶ οὐχὶ ἔβαλες ὡς Πάτροκλε (cf. p. 16). A. καὶ alienum est.

589 αἰγανέης — ταναοιοί: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ταναοιοί εἶρηκεν ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ ταναῆς (cf. p. 31). A.

τῶν δ' ὡς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει οὐρεος ἐν βήσσης· ἔκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή.

635 ὡς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιοητάων.

633: ἡ διπλῇ ὅτι ἀμφιβόλως κεῖται τὸ ὀρώρει, πότερον ἐπὶ τῶν μαχομένων λέγεται, τούτων ὀρώρει ὀρυμαγδὸς ὡς δρυτόμων, ἢ ἐπὶ τῶν δρυτόμων, ὡς δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς, οὕτως καὶ τῶν μαχομένων, ὅπερ καὶ βούλεται, ὥστε τὸ ὀρώρει (cod. ὄρωρε) τὸν ἐνεστώτα χρόνον σημαίνει. A.

636: ἡ διπλῇ ὅτι προσιπῶν ῥινοῦ τε, ὡς ἔτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τε· καὶ ἦτοι ἐξ ἐπαναλήψεως νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς πυκνοὶ καὶ θαμέες (μ 92) καὶ πόλεμόν τε μάχην τε (251)· ἡ τὸν τέ σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἔν' ἡ ῥινοῦ βοῶν, τουτέστι τῶν ἀσπίδων. A. Cf. p. 34 et Ar. 164, 376.

666 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς: ἡ διπλῇ περιστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διασκευάκε (Ar. 349) γράφων καὶ τότε ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν, ἔν' ἐκ τῆς Ἰδης προσφωνῇ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ Ἀπόλλωνα. γελοῖον δὲ τὸ κραυγάζειν ἀπὸ τῆς Ἰδης τὸν Δία. οὐ νενόηκεν οὖν ὅτι τὰ τοιαῦτα

Π.

κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα δεῖ παραδέχασθαι, καθά-
περ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω περὶ τῆς Ἥρας (v. 432). Α.

677 βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὁρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν
(Apollo): ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος καὶ τοῦτον
περιήρηκε, τηρῶν τὸ σύμφωνον ἐαυτῷ (666). Α.

688 Διὸς κρείσσω νόος: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς χωρὶς τοῦ
ᾧ γράφουσι κρείσσω. τὰ δὲ τριαυτὰ συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς
ὀρθῆς σὺν τῷ ᾧ λέγεται. καὶ τὸ κρείσσον ἐπὶ τοῦ κατὰ δύ-
ναμιν τίθῃσιν ὁ ποιητής (Αγ. 123). Α.

692 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,

693 Πατρόκλεις — —

694 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀυτόνοον καὶ Ἐχέκλον

697 τοὺς ἔλεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει τοὺς ἔλες. ἄγνοε δὲ ὅτι ἀπέστροφε (cod. εφε) τὸν λό-
γον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸν περὶ αὐτοῦ καὶ πολλάκις
ἀποστροφὰς ποιεῖται (cf. p. 16.). Α.

699 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ
θῦεν. Huic asteriscus videtur appositus fuisse propter Α180:
quod tamen nequaquam pro explorato habendum est. v. ibi.

702 τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο: ἡ
διπλῇ ὅτι ἀγκῶνος τῆς γωνίας λέγει. Α.

710 ὡς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν
ὀπίσσω: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει τυτ-
θόν. ὁ δὲ αὐτὸς στίχος καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους κεῖται (Ε443).
καὶ εὐλόγως ἐκεῖ μὲν γράφεται τυτθόν· συμπάρεστι γὰρ ἡ
Ἀθηνᾶ προτιρεπομένη θεομαχεῖν· ἐνθάδε δὲ πολλόν· προ-
εντέταλται γὰρ ὁ Ἀχιλλεύς μάλα τὸν γε (sic pro τοὺς γε)
φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων (94). Α.

718 αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
ὃς Φρυγίῃ ναίεισκε.

718: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος τὴν Ἐκάβην Δύμαντος, ὁ δὲ
Εὐριπίδης Κισσῶς (Αγ. 185). Α.

719: ἡ διπλῇ ὅτι Ὅμηρος ἑτέραν τὴν Φρυγίαν τῆς Τροίης
οἶδεν (Αγ. 238). Α.

747 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὃδε τήθεα διφῶν,
νῆος ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπένμελος εἴη.

747 τήθεα: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ εἴρηκε τήθεα (Αγ. 14).
ἔστι δὲ εἶδος θαλασσίων ὀστρέων. πρὸς τοὺς χωρίζοντας·

Π.

φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητῆς οὐ παρσισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας. φανερόν δὲ ὅτι εἰ καὶ μὴ παράγει χρωμένους, ἴσασιν, ἐκ τοῦ τὸν Πάτροκλον ὀνομάζειν τῆθεα. νοητέον δὲ τὸν ποιητὴν διὰ τὸ μικροπρεπὲς παρητησθαι. καὶ μὴν οὐδὲ λαχάνοις παρσισάγει χρωμένους· ἀλλ' ὅμως φησὶ δμῶες Ὀδυσσεύς τε μένος μέγα κοπρήσοντες (ρ 299). Α.

748: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἰ καὶ δυσπήμεφοι εἶεν, ὥστε ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι, ὅλον εἰ καὶ δυσάρεστοι εἶεν οἱ συνεσθιόντες, ὡς καὶ Ἡσίοδος πολυξείνου δαιτὸς δυσπήμεφος εἶναι (E. 720). βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰ καὶ δυσχεΐμερος· εἶη καὶ τραχεῖα· τὴν γὰρ τοῦ κολυμβητοῦ ἐντιρέχθειαν ἀντιπαράτιθῃσι τῷ ἀπὸ τοῦ δίφρου κεκυβιστηκότι. καὶ Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τέταχε καὶ τοῖς οἷ γλαυκὴν δυσπήμεφελον ἐργάζονται (Θ. 440). AV.

768 τανυήκεας ὄζους: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκὴ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους τανυήκες ἄορ (473) ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν τανυήκεας ὄζους, ὅλον ταναοὺς, ὡς κελαινεγὲς αἶμα. Α. Cf. X 319, Ar. p. 322.

776 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἐπὶ πνοῦν ἄνθρωπος: ὁ ἀστερίσκος ὅτι εἰς τὴν δευτέραν νέκυιαν (ω 40) μετὰκειται, οὐχ ὕγιως. καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, πρὸς τὸ ἐν καρὸς αἴσῃ (I 378), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς μοίρᾳ. Α.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος, 787 ἐνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ (cf. p. 16.). Α. Immo ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πρὸς αὐτόν.

793 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων. Notatus fuit quod videbatur discrepare a P 125.

801 πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πᾶν ἀντὶ τοῦ ὅλον (Ar. 130). Α.

807 σχεδόνθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὐτάσε Δάρδανος ἀνὴρ. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς δεικνύται ὡς τοι (sic) πρῶτος ἐφῆκε βέλος (812) cf. P 15. Α. p. 63 et de scholio quod est in V. ad hunc versum p. 71.

Π. Ρ.

810 καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας εἰκοσι βῆσεν ἀφ' ἱππων,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχρῳ, διδασκόμενος πολέμοιο
 ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεύ.

810: ἡ διπλῇ ὅτι σύνηδες ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρματομα-
 χεῖν, ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένους, καὶ ἀνατρέπαιν ἐκ
 τῶν ὀχημάτων. ὁ δὲ Διονύσιος οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι
 ἀνείλε πρῶτος εἰς πόλεμον παραγενόμενος. Α.

812: ὅτι βέβληται καὶ οὐκ οὐτάσται, ὡς Ζηνόδοτος
 (807). βέλος γοῦν κέκληκε διὰ τὸ βεβληθῆαι (Αγ. 65). καὶ
 πρὸς τὴν ἀποστροφὴν (p. 16). Α.

819 (Patroclum) βεβλημένον ὁξεὶ χαλκῷ: ὅτι ὁμολο-
 γον τῷ βεβληθῆαι αὐτόν (Αγ. 65). Α.

822 δοῦπησεν δὲ πεσών: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τῶν τοιού-
 των ἀπεδέξαντο οἱ γλωσσογράφοι (Αγ. 45) τὸ δουπῆσαι ἐν
 ἀνδ' ἐνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παν-
 τὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ
 πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὀπλων
 (Αγ. 110). Α.

828 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν
 ἀπηύρα: ὅτι οὗτος μὲν οὐτάσται, ὁ δὲ Εὐφορβος βέβληκεν
 (Αγ. 65). Α.

ἀλλὰ με μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν νιός,

850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος, σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρί-
 ζεις: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ (immo
 τρεῖς) προσιπῶν ἐπιφέρει σὺ δέ με τρίτος. τὴν δὲ κοινὴν
 πᾶσι παρεπομένην μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπι-
 νεγκόντας αὐτῷ χεῖρας. Α.

856 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων πταμένη: ἡ διπλῇ ὅτι πάντα
 τὰ μέλη ῥέσθη Ὀμηρος προσαγορεύει. οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον
 τὸ πρόσωπον. Α. Αγ. 153.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

1 οὐδ' ἔλαθ' Ἀιρέος νιὸν ἀρηίφιλον Μενέλαον

Πάτροκλος Τρώεσσι δαμῖς ἐν δημοτῇτι.

1 οὐδ' ἔλαθε: καθ' ὑπερβατόν, οὐκ ἔλαθε δέ. Α. Cf.
 ad X 91.

2 Τρώεσσι: ἀμφίβολον πότερον Τρώεσσι συνήθως κατὰ

P.

ἐναλλαγὴν πτώσεως παρείληπται, ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς Αἴαντι δὲ μάλιστα (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ ἔστι δαμείς ἐν Τρώων θηιοτήτι, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ (cf. p. 22) ἢ ἄς τὸ ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης Ἀχιλλεὶ δαμασθεῖς (X 55) οὕτως Τρώεσσι δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων (cf. p. 24). Α. ἢ ante ὡς τὸ inserui.

4 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὡς τις περὶ πόρτα κὶ μήτηρ: τὸ σημεῖον πρὸς τὸ ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας (A 37). V.

7 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὗ, ὃ ἔστιν αὐτοῦ. Ζηνόδοτος πρόσθε δέ οὐ, κακῶς. A. Cf. p. 23.

οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων

15 Πάτροκλον βάλε δουρὶ (Euphorbus loquitur): ἡ διπλὴ ὅτι βέβληται ὁ Πατροκλος ὑπὸ Εὐφόρβου καὶ οὐκ οὐτῆσται, καθάπερ Ζηνόδοτος γράφει σχεδὸν οὕτως Δάρδανος ἀνὴρ (Π 807). A. Cf. p. 65.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵπερηνόρος ἱπποδάμοιο

25 ἧς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ μ' ὑπέμεινεν.

24 (Menelaus loquitur): τὸ σημεῖον Διονύσιος διὰ τὸν Ἵπερηνόρα φησιν (Ag. 8): προσίρηται γὰρ Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἵπερηνόρα ποιμένα λαῶν οὕτως (Ξ 516). καὶ ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκτὶ αὐτὸν ὠνεΐδισεν. A.

30 ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα καλεῦω

ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμείο,

πρίν τι κακὸν παθῆιν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

30. 31. 32: ὁ ἀστερίσκος ὅτι ἄμεινον τὰ ἔπη ταῦτα λέγεται ὑπὸ Μενελάου, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀχιλλέως πρὸς Αἰνείαν ουστάσεως (T 196) οὐκέτι· ἐπεξεληλυθὼς γὰρ μόνον οὐχὶ συναρπάσαι αὖν τὴν πόλιν ἔνεκα τῆς Πατροκλου ἀναιρέσεως. A. ἂν ins. L.

ἡ μάλα τίσεις

35 γνωτὸν ἐμὸν ὃν ἔπεφνες: ἡ διπλὴ ὅτι ἰδίως ἐξενήνοχεν· ἔστι γὰρ μάλα τίσεις περὶ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ δίκας περὶ οὗ ἔπεφνες· τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. A. Scholion de-curatatum variis modis refingi potest, v. c.: περὶ τούτου ὃν ἔπεφνες, ἀνθ' οὗ εἶρηκε τίσεις μου τὸν ἀδελφόν. De accusativo pro περί cum genetivo v. p. 25.

P.

38 ἡ κέ σφιν (τοκεῦσι) δειλοῖσι γόου κατὰ παντα
γενοίμην: ἡ διπλῇ ὅτι δειλοῖσιν εἶπεν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις. A.

47 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρρισε.

47 στομ ἄχον θέμεθλα: οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοι-
λίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα
μῆρη τοῦ λαιμοῦ. ἐπιφέρει γοῦν ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι'
αὐχένος (49). A. Ag. 153.

48: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ αὐτός· οὐ γάρ ἐστι περὶ τέτρου ο
λόγος. A.

51 αἷματι οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχμοὶ θ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

51: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χαρί-
τεσσι μέλαιναι, ἀδιανόητον ποιῶν. A.

52. Adnotatio fuit de more barbarorum capillos aureis et
argenteis ornatibus innectendi: B 872, A 385.

70 ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
'Ατρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος 'Απόλλων.

70: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς χρόνους ἐνήλλαξε καὶ τὰ ῥήματα
ἔδει γὰρ φάναι, τότε δ' αὖν ῥαδίως ἔφερεν (cod. ὦν). A. Cf. p. 7.

71: τὸ ἀγάσσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφθόνησαν, οὐκ ἀντὶ
τοῦ ἐθαύμασεν. A. Ag. 150. οὐκ scripsi pro καί.

73 Κικόνων ἡγήτορι Μέντη: ὅτι τοῦτον τὸν Μέν-
την ἐν τῷ Τρωικῷ διακόσμῳ οὐ παραδίδωκαν, ἀλλὰ Εὐφη-
μονμόνον· Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν
(B 864), ὡς αὖν πλείοσιν ἡγεμόσι χρωμένων. A.

80 Πατρόκλῳ περιβάς Τρώων τὸν ἄριστον ἐπε-
φνεν (Euphorbum): πρὸς τὴν περιβάσιν (A 37). Τρῶς ἄρα
ὁ Εὐφορβος. ἀλλὰ καὶ Δάρδανος· οἱ ἄρα Δάρδανοι Τρῶες
(Ag. 235). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν ἄριστον·
οὐ γάρ ἐστιν ὡς Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον (Σ 10). A.
Cf. p. 31.

86 οὐταμένην ὠτειλήν: ἡ διπλῇ ὅτι παρητυμολό-
γησαν τὸ ὄνομα. A. Ag. 69.

92 καίται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς: ἡ διπλῇ ὅτι
ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς τιμωρίας καὶ νῦν (A 159) τέτακται· ἔνεκα
ἐμοῦ καίται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας (Ag. 153). A.

P.

93 μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται: ἀντί τοῦ νεμεσῆσεται. A. Cf. p. 13.

112 (cor leonis) παχνοῦται, ἄρκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο: ἡ διπλή ὅτι τὴν κατὰ ἄγρον ἔπαυλιν μέσσανλον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσαν τὴν τε γυναικωνίτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα (Ar. 153). τὸ δὲ παχνοῦται, πῆγνυται, φρίσσει, ἀπὸ τῆς μάχης διὰ τὴν αὐλήν (? ἀπὸ τῆς πάχνης διὰ τὴν λύπην? L.) A.

115 Αἶαντα μέγαν, Τελαμῶνιον υἱόν: ὅτι πάλιν μέγαν εἶπε τὸν Τελαμῶνος Αἶαντα κατὰ σύγκρισιν τοῦ Ὀϊλιάδου· ἐκεῖνος γὰρ μικρότερος· μείων οὐ τι τόσος γὰς ὅσος Τελαμῶνιος (B 528). A. Ar. 8 sq.

125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηγύρα, ἔλχ', ἔν' ἀπ' ὧμοισιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῷ.

Aristonicus sic fere scripsit: ἡ διπλή πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἐκτωρ ὁ σκυλεύσας τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ περιόντος ἀφείλετο τὰ ὄπλα πρῶτως Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν γυμνὸν ἔκρωσε· λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων (Π 793). ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημειῶν φησιν, ὅτι ἡλλακται πτωσίς Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηγύρα ἀντί τοῦ Πατρόκλου (cf. p. 21). A. In cod. hoc schol. sic incipit: ἡ διπλή ὅτι ἔοικε παρσιπιτιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὀμήρῳ· οὐ γάρ — de quo v. Ar. 17. Ego scripsi πρῶτως pro οὕτως: v. ad Π 810.

126: ἡ διπλή ὅτι νῦν (sed non Σ 155 L.) οἰκείως ἔχει τὴν ὄρεξιν ταύτην ὁ Ἐκτωρ ἔλκειν, ἵνα ἀφείληται τὴν κεφαλὴν, τὸ δὲ σῶμα τοῖς κυσὶ ῥίψῃ· οὐδέπω γὰρ ὁ Γλαῦκος ὠνειδίζειν αὐτὸν ὥς ἀμελοῦντα τῶν συμμάχων, ὅτι τὸ Σαρπηδόνης σῶμα ὑπὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφῆκε γενέσθαι· δεῖν οὖν πολεμήσαντα καὶ ἀνθελκύνσαντα τὸν Πάτροκλον ῥυσιάζσαι (163) μέχρι ἂν ἀποδῶσιν ἐκεῖνοι τὸν νεκρὸν τοῦ Σαρπηδόνης καὶ τὰ τεύχη, ἀντικομιζόμενοι τὸν Πάτροκλον· δοκοῦσι γὰρ τὸν Σαρπηδόνα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἤρθαι καὶ κείσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν, οὐκ εἰδότες ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Λυκίαν ἀναρπασθεὶς ἀποκεκόμισται. A.

(leo) ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ

135 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμεισάινει, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσος καλύπτων:

P.

134. 135. 136: παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ' στίχοι. ἴσως φαίνῃ ἐνίοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ σκυμναγωγοῦσιν, ἀλλὰ θήλειαί μόναι. κατὰ δὲ τὸ ἀρσενικὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτακται ὁ λέων, καὶ ἔστιν ἐπίκοινον. A. Hoc recepimus quamquam Didymi esse videtur: quoniam Aristonicum aut eadem aut similia adnotasse certum est.

151 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι τὰ ἐλώρια οὐκ ἔστι βρώματα, ὥς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀλλ' ἐλκύσματα (Ar. 110). A.

153 νῦν δ' οἷ οἱ (Sarpedoni) ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης: ἡ διπλῇ ὅτι ὑπόνοια τοῖς Τρωσὶν ἐγένετο ὥς κυνοβρώτου τοῦ σώματος ἐσομένου, εἰ μὴ τὸν Πάτροκλον ἀνθελκύσαιεν καὶ ὑφ' αὐτοὺς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν περὶ Σαρπηδόνα· ἄριστος γὰρ οὗτος, ὥστε μὴ ἀμεληθῆναι τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐξ οὗ συνέβαινεν ἀνταποδίδοσθαι τὸν Σαρπηδόνα. διὸ ἐπιφέρει τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ (164). A. τῶν περὶ Σαρπηδόνα scripsi pro τὴν περὶ. — συνέβαινεν est συνέβαινεν ἄν: v. ad B 328.

ἡ διπλῇ [περιεστιγμένη, quae apparet in textu L.] ὅτι Ζηνοδότος γράφει κύον ἔτλης. ἄλογον δὲ. A.

162 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνα ἔντεα καλά

λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἶπω: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον εἰ ἀποκεκόμισται ὁ Σαρπηδὼν εἰς Λυκίαν, ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ θανάτου· διὸ φησὶν ἀντιρρυσιάσαι τὸν Πάτροκλον, ὥς ἀνακομίσει τὸν Σαρπηδόνα. A. ὥς ἀνακομίσει scripsi pro ἔως ἂν κομίσει.

ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

172 τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·

νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔσιπες.

172: μεμείωκε τὴν ἔμφασιν καὶ τὰ τοιαῦτα εἰώθεν ἀθετεῖν ὁ Ἀρίσταρχος (Ar. 360). A.

173: ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει, ἐν δὲ τῇ Ξ (95) κακῶς ἐντεῦθεν μετενήκεται. A.

ἀφείλετο νίκηην

178 ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀκαταλλῆλως καὶ ἰδίως ἐπενήνοχε τὸ ὅτε

P.

δ' αὐτός· ἔδει γὰρ ἢ οὕτως εἰπεῖν, τότε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει, ἢ προσληπτίον ἔξωθεν τὸ ἔστιν, ὥστε γίνεσθαι τὸ πλήρες ἔστι δ' ἄτε καὶ αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι. A.

193 Ἴλιον ἱρήν· ὅτι θηλυκῶς εἶπε τὴν Ἴλιον. A.

197 γηράς· ἡ διπλῇ ὅτι [οὕτως εἰώθασι σχηματίζειν] ἀντὶ τοῦ γηράσας. A. Quae inclusimus, adscripsit aliquis admoniturus aut omnino tales syncopas usitatas esse, ut ἐπιπλώς et ὑποφθάς quae in B feruntur, aut in hoc ipso verbo cujus omnes casus in Etymol. feruntur. Aristonicus autem fortasse non tantum rariorem formam notavit, sed ex hoc versu ubi juncta sunt γηράς — ἐγήρα confirmari voluit, γηράς Homero ab γηράω duçi, ut paretymologias notare solet: v. c. Z 192 Ξ 518 P 86. L.

201 ἄ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὅς δὴ τοι σχεδὸν εἴσι.

201: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶρηκε καταθύμιος, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐστιν, οὐ μεριμνᾷς περὶ τοῦ θανάτου. ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καταθύμιον τὸ ἀρεστόν (Ar. 149). A.

202: οὐχ οὕτως παρείληπται ὥς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τάσσομεν διατακτικῶς τὸ σχεδόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγύς (Ar. 100). A.

211 (Ἄρης) δεινός· Ἐνυάλιος· ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς πολεμικῆς οὐσης ὁ Ἄρης Ἐνυάλιος, ὥς καὶ Ἀρήϊός τις ἀπὸ τοῦ Ἄρεως· οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι Ἐνυοῦς υἱόν, οὐδὲ ὥς Ἀττικοὶ διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεόν τινα. A. Cod. οὐδὲ Ἀττικοὶ ὥς διαφέροντα. Corr. L. Ar. 181.

218 Χρομίον τε καὶ Ἐννομιον οἰωνιστήν· ὅτι τὸν ἐν τῷ διακόσμῳ Χρόμιν εἰρημένον (Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε B 858) νῦν Χρομίον εἶρηκε διὰ τὸ μέτρον. ὁ δὲ Διονύσιος, εἴ τις ζητοίῃ φησὶ πότερον παραπειπύηται, εἰποιμεν ἂν τὸν Χρομίον· εὐλογον γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον — A. Addendum videtur: — εἰρημένον ὑγιὲς εἶναι. L.

καὶ ἕτερον παραδίδωσιν Ἐννομιον ὑπὸ Ὀδυσσεὺς ἀνηρημένον (A 422). A.

220 κέκλυτε μυρρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.

οὐ γὰρ ἐγώ —· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρξατο, ὥς καὶ ἐπ' ἐκείνου ὧ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος (κ 190). A.

P.

237 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέ-
λαον· ἡ διπλὴ ὅτι ἡ πρὸς ἐλλείπει, ἔν' ἡ προσεῖπε τὸν
Μενέλαον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ψ 191) ἦστο κάτω ὁρόων,
ποτιδέγγμενος εἰ τί μιν εἶποι, προσεῖποι. A. Cf. p. 26.

240 οὐ τι τόσον νέκυσος πέρι δειδία Πατρόκλοιοι·
ἡ διπλὴ ὅτι ἄθλον πότερον περὶ νέκυσος Πατρόκλου ἢ περὶ
Πατρόκλου τοῦ νέκυσος γεγονότος. ἀναστρεπτεῖον δὲ τὴν πρό-
θεσιν, ὅπως τὸ ἐξῆς γένηται περὶ νέκυσος. A.

242 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δειδία. Herodianus:
ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτεῖον τὴν πρόθεσιν, ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ
τῆς ὑπὲρ κείσθαι καὶ ἐνηλλάχθαι πτωῖς· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπὲρ
ἐμῆς κεφαλῆς. — διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. A. Scilicet
propter commutatum casum, non propter commutatam prae-
positionem. Lehrs qu. ep. 90, not. Cf. p. 23.

ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

οἷ τε παρ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

250 δῆμια πίνουσιν· πρὸς τὴν ἀποστροφὴν· οὐ γὰρ
εἶπε πίνετε (cf. p. 17). δῆμια δὲ τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαι-
ρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν. A.

260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

260: ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ
τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίασιν, ἀλλ'
αὖξουσιν τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. A.

272 μίσσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γε-
νέσθαι. μίσσησε: ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει, καὶ ἅπαξ γε νῦν
μόνον. λέγει δὲ μισητὸν ἡγήσατο ἐγκύρμα γενέσθαι κυσὶ
τὸν Πάτροκλον. A.

A versu 277 ad 577 eadem recentiori manu quae versus
trecentos et unum supplevit Iliados E, adjectis itidem sex mem-
branis, non sine mendis codex descriptus est. Villoiso. Unde
etiam hic omnia genuina Aristonici scholia perierunt.

291. 292. Hic recte leguntur, non O 449, ubi v. L.

306 Σχεδίων μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. De Sche-
dio homonymo v. B 517.

307 ἐν κλειτῷ Πανοπῇ. De forma nominis Πανο-
πέυς v. B 520.

διαστάντες τανύουσιν

P.

392 κυκλός, ἄφαρ δέ τε —: Ζηνόδοτος κύκλω, Ἀρίσταρχος κύκλος ὡς πληθὺς ἀπονέοντο (O 305)· καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ Δ 212 (ubi revera κύκλος ab eo scriptum esse testatur Herodianus). V. Haec fluxerunt ex Aristonico. Quae sequuntur in eodem cod. (οἱ δὲ ἄλλοι ἐπίρρημα, καὶ παροξύνοισιν) Herodiani videntur esse; ultima (ἀλλ' ἔδει κυκλόφ) de suo addidit.

404 τείχει ὑπο Τρώων: Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ τείχει ὑπο Τρώων ἕως τοῦ χάλκεον οὐρανόν (425) οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ ὥς δέ τις αὐτῶν (420). V.?

456 ὥς εἰπὼν ἱπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡΰ: οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε καὶ προστίθουσιν αὐτὸς δ' Οὐλύμπων δὲ μετ' ἀθανάτοισι (?) βεβήκει. V.?

545 (Minerva) οὐρανόθεν καταβάσα· προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς: Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι. πῶς γὰρ ἐν τῇ Ἰδῇ ὣν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει, ἡ δὲ οὐρανόθεν κάτεισιν; ἡ ὅτι οὐρανὸν τὸν ὑπερνέφιον ὀνομάζει τόπον (ut Idae quoque cacumina sicut Olympi ultra nubes extendantur in illas regiones, quas etiam οὐρανόν dicit, Ar. 171). V.?

582 Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἐκτορα δὲ φρένα διὸς Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. πόθεν δὲ οὕτως ὁ Ἄρης ἐξαίφνης πάρεστι; A.

(Apollo in Phaenopis persona loquitur:)

587 οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρειςας, ὅς τὸ πάρος περ μαλθακὸς αἰχμητῆς: τὸ σημεῖον ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μαλθακοῦ αἰχμητοῦ ὄντος τοῦ Μενελάου ληπτέον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πολέμιον ὃν εἰς διαβολὴν λέγει· ἀρηίφιλον γὰρ ὁ ποιητῆς αὐτὸν καλεῖ (Γ 52). AB. Hoc ideo videtur annotasse, quia mite et placabile Menelai ingenium multos sine dubio induxit interpretes, ut imbecillem eum vel inertem a poeta fingi opinarentur, locis quibusdam speciosis qualis hic est, utentes ad sententiam firmandam.

καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν μαρμαρέην, Ἰδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,

595 ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν.

594: ἡ διπλῇ ὅτι ἴδιον ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ

P.

ἀνέμων ποιεῖν ουστροφάς. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καταιγίδες αἱ πνοαὶ αἱ κάτω αἰσσοῦσαι. A. Post ουστροφάς excidit opinor ἀπὸ τοῦ αἰσσειν. Fortasse etiam scripsit deinde: αἰγίδες καὶ καταιγίδες, cf. ad B 148. L. Ceterum v. Ar. 192.

595: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει γῆν δ' ἐτίναξ· οὐκ εὖ· ταύτην γὰρ ἐπισείων ἀνέμους ποιεῖ. διὸ λέγει αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν (A167). A. οὐκ εὖ ins. L.

597 φόβοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ φυγῆς (Ar. 89). A.

599 (βλήτο γὰρ ὤμων) ἄκρον ἐπιλίγδην: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστιν. καὶ ὅτι νῦν ἄπαξ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (χ 278) λίγδην ἄκρον δέ (Ar. 14). A. Cf. Suid. sub ἄκρον L.

602 Ἀλεκτρύονος: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἶρηται παρὰ τὸν ἀλεκτρύονα τὸ ζῶον τὸ ὄνομα· οὐδέπω γὰρ ἐγνωστο. A.

608 Ἰδομενεὺς ἀκόντισε: τὸ σημεῖον ὅτι ἐπ' Ἰδομενέα (cf. p. 24). A.

628 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας: ὅτι ἐπὶ δύο τὸ τοῖσι. V. ad Φ287. Cf. Pal. ε202 η47.

632 Ζεὺς δ' ἔμπηξ πάντ' ἰθὺναι: τὸ ἔμπηξ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τέτακται (nquod videtur Aristonici esse" Ar. 145). A.

οὐδ' ἔτι φασίν

Ἔκτορος ἀνδροφόνιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
639 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι:
ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, αὐτοὺς ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσὶν ἢ τὸν Ἔκτορα. πιθανώτερον δὲ τὸν Ἔκτορα. ἐμπεσεῖσθαι ἐνσεῖσειν. A. Ita Pluyg. p. 1 in cod. legi dicit; editores: Ἔκτορα ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσὶ. Cf. ad I 235 A824 M 107 O 56.

644 ἡέρι γὰρ κατέχονται: ἡ διπλῇ ὅτι αἴερα τὴν σκοτίαν καλεῖ (v. ad 649, Ar. 109). A.

649 αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς τὴν σκοτίαν αἴερα λέγει· ἐστι γὰρ ταὐτὸν τῷ ὁμίχλῃ καὶ ἀπῶσε τὸν αἴερα, ὃ ἐστι ὁμίχλην (Ar. 109). A.

651 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἶπε βοὴν ἀγαθὴν Μενελάῳ ἀλλὰ

κατὰ παράλειψιν τῆς προθέσεως, πρὸς βοήν ἀγαθὸν *Μενέλαον*. A. Cf. p. 26.

657 βῆ δ' ἰέναι ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε πάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρε-
θίζων —

657: μεσσαύλοιο: τῆς ἐπ' ἀγρῷ ἐπαύλεως (Ar. 153). A.

658: ὅτι ὁ κέ περισσὸς ἢ ὑφ' ἐν κεκάμῃσι (cf. p. 11). A.

περὶ γὰρ δῖς, μή μιν Ἀχαιοὶ

667 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ θηίοιοι λίποιεν.

667 πρὸ φόβοιο: ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου, ὃ ἐστὶν
ὑπὸ φυγῆς (Ar. 89) καὶ ὅτι ἔλωρ ἔλεμα (Ar. 110). A.

ὥς τότε σοὶ *Μενέλαε* διοτρεφὲς ὅσσε φασινῶ

680 παντόσσε δινεῖσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
εἴ που *Νέστορος* υἱὸν ἐτι ζῶοντα ἴδοιτο.

681: οὕτως αἱ Ἀριστάρχειοι, ἴδοιτο. τίς; τὰ προκείμενα ὅσσε· διὸ καὶ τὸ σημεῖον. ἡ νοητέον ἀποστροφὴν λόγου ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν *Μενέλαον* εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον. A. Ita scripsi pro ἀποστρ. λ. πρὸς τὸν *Μενέλαον* ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου. Cf. p. 16. Ceterum non tantum Aristonici verba mutata, sed etiam illa prior explicatio an Aristarchea sit, non caret dubio.

694 Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας:
κατεστύγνασεν, ἡνιάθη (haec certe Aristonici explicatio: v. O 183). A.

700 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον: ἡ διπλῇ
ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν, οἱ πόδες ἔφερον, οὐχὶ τοὺς πόδας·
πρὸς *Ζηνόδοτον* μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμψ' ἐὰ γούνα
φέρει. A.

702 οὐδ' ἄρα σοὶ *Μενέλαε* διοτρεφὲς ἡ θελε θυμὸς

703 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν.

705 ἀλλ' ὃ γε τοῖσιν μὲν *Θρασυμήδεα* δῖον ἀνῆκεν.

702: ὅτι πάλιν (681) ἀπέστροφε (cod. εφε) τὸν λόγον.
A. Cf. p. 16.

705: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπέστροφεν (cod. εφεν) ἐκ τοῦ πρὸς
αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον. AB. Cf. p. 16.

714 *Τρώων* ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγω-
μεν: ὥσπερ βοῖν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, οὕ-
τως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν. A. Hoo

pro Aristarcheo attulit Lehrs. Ar. 152; quod tamen non exploratum est.

719 (Ajax ad Menelaum) νῶι μαχησόμεθα: ἡ διπλὴ ὅτι ἐντεῦθεν τοῖς νεωτέροις ὁ βασταζόμενος Ἀχιλλεὺς ὑπὲρ Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρήκται. εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλεὺς θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπὲρ Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι. A. Ar. 178.

756 (ψαῶν νέφος — ἥ ἐ κολοιῶν) ὀξέα κεκλήγοντες: πρὸς τὸ σημαινόμενον ὑπὲρ ἤνευ. A. Cf. p. 32.

EIS THN Σ.

7 ἀτυζόμενοι πεδίοιο: ἡ διπλὴ ὅτι λείπει ἡ διὰ, φεύγοντες διὰ τοῦ πεδίου (cf. p. 26). ABV.

Achilles loquitur: καὶ μοι εἰπεν (Thetis)

10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζῶντος ἐμεῖο
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.

10: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πῶς Μυρμιδόνων ἄριστον λέγει τὸν Πάτροκλον Λοκρὸν ὄντα. A. Cf. schol. ad v. 10, 11 in eodem cod. et ad P 80.

11 χερσὶν ὑπο Τρώων: ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων. A. Cf. p. 23.

23 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο καὶ κεφαλῆς — 23: ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει. διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει (Ar. 152). A.

28 δμῳαι δ', ὥς Ἀχιλλεὺς ληίσσαιο: ἐκ λαφυραγωγίας ἐκτίησατο. A. Ar. 198.

34 δαΐδιε γὰρ (Antilochus) μὴ λαιμὸν ἀπαμῆσειε σιδήρῳ: ἡ διπλὴ ὅτι ἀμφίβολον, μὴ τὸν δαυτοῦ λαιμὸν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἢ τὸν Ἀντιλόχου. A.

πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.

39 ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαυκὴ τε Θάλειά τε Κυμοδόκη
τε κτλ. — 49.

39: ὁ τῶν Νηρείδων χορὸς προηθέτῃται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα. γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πᾶσας, ὥσπερ ἀποκαμύοντα εἰπεῖν (potius ἐπαγαγεῖν, ut Eustathius vide-

Σ.

tur habuisse 1131. 23 L.) ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἁλός Νηρηίδες ἦσαν. A. Huic Aristonici adnotationi continuata sunt sequentia: ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησὶν αὐτοὺς φέρεσθαι. τό τε ἔνθα οὔτε χρόνον σημαίνει οὔτε τόπον. διακόπτεται τε ἡ λύπη τῷ καταλόγῳ. — De ἔνθα hoc puto vult. Neutri hic significationi locus: temporali neutiquam, sed nec locali. Nam si ἔνθα pertinet ad βένθος ἁλός v. 38, importunum hoc: κατὰ βένθος ἁλός ἦν, ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἁλός ἦσαν. Nec commode ἔνθα pertinere potest ad antrum, ubi ad lugentem Thetidem conveniebant; nam sic requiras potius: et reliquae Nereides quae in mari sunt, non quae erant. Illud autem artificium quod ex Eustathio cognovimus, hic scholiasta si noverat, contempsit jure. Videmus enim ex Eustath. 1130 init. quosdam sic interpretatos esse: omnes ad Thetidem congregabantur Nereides, quae tum in mari aderant nec forte aberant. L.

57 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῶ ἁλῆς νηυσὶν ἐπιπροῆκα — 57: ἡ διπλῇ ὅτι ἡ Θέτις οὐκ ἀπελείφθη τοῦ Πηλέως οἴκου, καθάπερ οἱ νεώτεροι, δωδεκαταῖον καταλιπούσα τὸν Ἀχιλλέα, ὁ δὲ Πηλεὺς Χείρωνι παραδίδωκεν, ἵνα τραφῇ (Ar. 190). A.

τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς

60 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλῆιον εἶσω: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀμηρος οὐκ οἶδεν, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταί, κευρισμένην τὴν Θέτιν ἀπὸ τοῦ Πηλέως ὑπὸ τὴν Ἀχιλλέως γένεσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον σύνησι, λέγει (Ar. 190). A.

71 ὁξὺ δὲ κωκύσασα. ὥκυ est pro ὠκείως: Ξ 418.

77 παθεῖν τ' ἀέκῃλια ἔργα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἀέκῃλια ἐκληπεῖον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκῃλου, ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. A.

παιδὸς ἀποφθιμένοιο τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς

90 οἴκαδε νοστήσαντα: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν συνοικεῖ τῷ Πηλεῖ ἡ Θέτις (Ar. 190). A.

93 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενοιτιάδῳ ἀποτίσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἔλωρα οὐ βρώματα ἀλλὰ ἐλκυσματα (Ar. 110). A.

103 οἱ δὲ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑφ' Ἑκτορος δίου (cf. p. 24). A.

Σ.

117 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἑρακλῆος φύγε κῆρα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ οἶδεν ἀθάνατον τὸν Ἑρακλέα. A. Cf. alterum schol. in eod. cod. Ar. 186.

(καὶ τινα Τρωιάδων-ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείη)

125 γνοῖεν δ' ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵνα γνῶσιν. A. Cf. p. 12 not. et p. 33.

130 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται: ἡ διπλῇ ὅτι ἔχονται καὶ οὐκ ἔχεται. A. Cf. p. 15.

136 ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἑφαιστόιο ἄνακτος.

136: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ νεῦμαί ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀντὶ τοῦ νέομαι· βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐλεύσομαι (cf. p. 6.). καὶ ὅτι ἐν μιᾷ νυκτὶ κατεσκευάσται τὰ ὅπλα. A.

140 ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον: ὅτι τὸν Ἑλλησποντον στενὸν ὄντα εὐρέα ἐκάλεσεν. A. Etiam hinc apparet epitheta perpetua interdum non significare (cf. Ar. 222 et ad Σ 416).

148 τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπον δὲ πόδες φέρον: πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (Z 511) ῥίμφ' ἐὰ γούνα φέρει. καὶ ὅτι λέγει πόδες αὐτὴν ἐφερον, οὐκ αὐτὴ τοὺς πόδας. A.

Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκὴν.

155 τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ

ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα.

155: ἡ διπλῇ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὕτως Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς (πάϊς deest) σὺν εἵκελος ἀλκὴν, ὅς μιν τρὶς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὐτεῖ, ἐλκόμεναι μεμαώς, κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι (cod. σκόλοπας οἱ) ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δαιρῆς, κυκῶς. οὐ γὰρ ὑπὸ τοῦτον τὸν καιρὸν ὃ Ἔκτωρ ἐλκύσαι τὸν Πάτροκλον ἐβούλετο, ἵνα αἰκίσσεται, ἀλλ' ἐμπροσθεν (P 125). ὅτε δὲ Γλαῦκος ὠνείδισε τῷ προλελοιπότι τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνος τοῖς Ἀχαιοῖς, τότε ἐλκύσαι φιλοτιμείται τὸν Πάτροκλον εἰς ἀντικατάλλαξιν τοῦ Σαρπηδόνος, οὐκ εἰς αἰκίαν. ὅταν μὲν οὖν ὕστερον (176) ἡ Ἴρις εἶπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ, ὅτι βούλεται ὃ Ἔκτωρ τὸν Πάτροκλον αἰκίσασθαι, νοητέον μὴ τὰλθῆς (ins. αὐτήν)

Σ

ὑποφαίνειν, ἀλλὰ παρορμήσαι αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῶν βαρβάρων ὁρμήν. Α.

160 (Hector) στάσκει μέγα ἰάχων· ἡ διπλῇ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μέγα ἰάχων. πρὸς τί δὲ λυπούμενος ἐστήκει, ἀλλ' οὐκ ἰάχων καὶ ἐπεγχελευόμενος τοῖς Τρωσὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸν νεκρόν; Α.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμιόεσαν

175 Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ ἐλκόμεναί μείμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

174: ἡ διπλῇ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Ἴλιον αἰπὺν θέλοντας, καὶ τοὺς ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἐλκόμεναί μείμονεν ἕως τοῦ πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ἄνω μετατέθεικεν (155). ὁ μὲν οὖν Ἔκτωρ οὐκ εἶται ταύτην ἔχει τὴν ὁρμήν, ὡς προεῖρηται· ἡ δὲ Ἴρις ὡς πρὸς τὸ διεγείρει τὸν Ἀχιλλεῖα ταῦτα κελεύει. καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ οὐδέτερον λέγει Ἴλιον. Α.

186 Ὀλυμπον ἀγάννιφον· ἡ διπλῇ ὅτι ὡς ὄρος τὸν Ὀλυμπον ἀγάννιφον λέγει (Αγ. 168). Α.

191 στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πᾶρ' οἰσέμεν ἔντεα καλὰ· ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ διαιρέσιν (sc. πᾶρ' οἰσέμεν). καὶ τὸ στεῦτο ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ στεῦτο δὲ διψάων ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (λ 583). ΑΒ. Αγ. 106.

219 ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ· ὅτι αὐτὸς οἶδε σάλπιγγας, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει (Αγ. 198, 348). ΑΒ.

222 ὅπα χάλκεον· ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος ὅπα χαλκήν (cf. ad Γ 484), οὐ συνίει ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ κλυτὸς Ἰπποδάμεια (Β 742) καὶ θερμὸς αὐτμῇ (h. in Merc. 110?). Α. Cf. p. 31.

230 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὅλοντο δυνάδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν.

230: ἡ διπλῇ περισστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐνθάδε κοῦροι ὅλοντο δυνάδεκα πάντες ἄριστοι οἴσιν ἐν βελέεσσιν. εἰσὶ δὲ οὔτε τῇ συνθήσει Ὀμηρικοί, οὔτε τὸ οἴσιν βελέεσσιν ὑγιῶς εἶρηται τοῖς ἑαυτῶν. ἔδει γὰρ τοῖς ἀλλήλων. Α.

236 κείμενον ἐν φέρετρω· ὅτι ἄπαξ τὸ φέρετρον· ἔσται δὲ φορεῖον (Αγ. 14). Α.

Σ.

247 πάντας γὰρ ἔχε φόβος: Ζηνόδοτος φόβος, κακῶς, ἀγνοῶν ὅτι φόβος ἐστὶ καθ' Ὁμηρον ἢ μετὰ δέους (cf. ad A 456) φυγή. διὸ ἡ διπλῇ (Ag. 89). A.

259 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων: ἐπαυλιζόμενος (Ag. 151). A.

265 ἀλλὰ περὶ πόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν: τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι (E 486) καὶ ὁάρων ἔνεκα σφετεράων (I 327) ὅτι κἀκεῖ γυναιεῖ λέγει. AV.

274 νύκτα μὲν εἶν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν: πρὸς τὸ σημαίνόμενον ὅτι ἐστὶ βουλευσομένη, τῇ βουλῇ κρατήσομεν. A. Schol. valde decurtatum est, certe ἐν excidit ante τῇ βουλῇ. Tantum apparet, duplicem vim vocabuli ἀγορῇ definitam fuisse quod non modo forum et concionem, sed etiam consilium significet. L.

283 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται: ἡ διπλῇ ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότερον αὐτὸν οἱ κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει. καὶ οὐκ ἐστὶν ἑλλιπής ὁ λόγος, ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (A 29). A.

287 ἡ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει κεκόρησθον, συγχείων τὸ δυνικόν (cf. p. 15). A.

291 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν κτήματα περνάμεν' ἵκει — 291: ἡ διπλῇ ὅτι ἑτέρα ἡ Φρυγία παρὰ τὴν Τροίαν. καὶ ὅτι ἑλλείπει ἡ εἰς, ἔν' ἢ εἰς Φρυγίαν (cf. p. 26). A. καὶ Λυδία οὐπω ἐκαλεῖτο. V. Ag. 237.

298 νῦν μὲν δόρπον ἔλασθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι: ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ λύσαντες τὰς τάξεις (Ag. 152). A.

317 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου: ἀμφίβολον πότερον τὰς ἑαυτοῦ ἀνδροφόνους χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιθεῖς τῷ τοῦ ἐταίρου στήθει ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. AD. Scholia Aristonici et Nicanoris coaluisse videntur: v. proll. ad Nican. p. 109.

319 (leo) ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως τοὺς κυνηγούς καταχρηστι-

Σ.

κῶς λέγουσιν οἱ ποιηταί (lege λέγει ὁ ποιητής, sc. ἐλαφηβό-
λος clare h. l. qui leonem petit L.). A.

οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα

331 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει· ἡ
διπλῇ ὅτι συνεβίω ἡ Θέτις τῷ Πηλεῖ (Ar. 190) καὶ ὅτι οὐκ
ἀπεκόμιζον τὰ ὅστα τῶν τετελευτηκότων ἐπὶ ξένης εἰς τὰς
πατρίδας. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἐκα-
στος οἶκαδ' ἄγῃ (H 334, Ar. 197).

339 ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθυκόλ-
ποι· οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους φησί. πῶς οὖν
Ζηνόδοτος γράφει ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι Ὀλυμπιάδες,
βαθυκόλποι; (B 484). V. Fluxit ex Aristonico. Ar. 119.

341 (mulieres Trojanae) τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα· ἐκ
παρεπομένου· οἱ γὰρ κτώμενοι κακοπαθοῦσιν. A. Recepi
quum propter rationem interpretandi ἐκ παρεπομένου (v. B 417),
tum quia vocabulo κακοπαθεῖν libenter utitur Aristonicus, v. c.
in explicando σπεύδειν et σπουδῇ Ar. 122.

351 ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος· ὅτι ὑπὸ μὲν
Εὐφόρβου βέβληται ὁ Πάτροκλος, ὑπὸ δὲ Ἑκτορος οὐιασται,
καὶ συλληπτικῶς εἴρηκε πάντα τὰ τραύματα ὠτειλᾶς (Ar. 70). A.

356 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε· ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὸ
σιωπώμενον ἐξ Ἰδης εἰς Ὀλύμπου παραγέγονεν (cod. γέγονεν)
ὁ Ζεὺς, καὶ οὐ ξενιστέον ὅταν λέγῃ κατὰ συμπίερασμα. AV.

368 ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
κυρίως τὸ ἐν πλήθει λέγειν ἀγορεύειν, καὶ τὸ ἀλλήλους ἐπὶ
πλήθους. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ δύο ἔταξε καταχρηστικῶς. A.
Cod. ταῦτα pro ἐνταῦθα. Corr. Lehrs. Ar. 151.

369 Ἥφαιστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα·
ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἥφαιστου. φησὶ γοῦν (148) τὴν
μὲν ἄρ' Οὐλύμπου δέ. V. Ar. 186. Cf. Q ad 274.

373 (εὖρε) σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἰκόσι πάν-
τας ἔεισευχε· ἡ διπλῇ ὅτι τὸ σπεύδοντα ἐνεργοῦντα (Ar. 122),
καὶ ὅτι τὸ πάντας παρέλκει. A.

376 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον θυσαίαν' ἀγῶνα· ἡ
διπλῇ ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον (sc. ὄφρα οἱ), ἵνα ἡ
ὄφρα αὐτῷ. καὶ ὅτι θεῖον ἀγῶνα λέγει τὴν συναγωγὴν τῶν
θεῶν (Ar. 152). A.

Σ.

378 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὕατα δ' οὐπω
 δαιδάλεα παρέκκειτο — 378: ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μι-
 κρὸν τετελειωμένων οὕτως λέγει. ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον
 φοῖνιξ ἦν (Ψ 504). τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε
 χρόα (X 322). Α. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα
 (Αγ. 44). V.

392 Ἵφαιστε, πρόμιολ' ὦδε: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὦδε
 οὕτως ὡς ἔχεις, οὐδὲν ὑπερθέμενος, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ζ 218)
 ἀμφίσταθ' οὕτως (leg. ἀμφίπολοι στήθ' οὕτω). Α. Αγ. 84.
 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμῃ ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
 ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει: πρὸς τὸ πρῶτον ὑπὴν-
 τησε. V. Αγ. 13.

ὅπλα τε πάντα

413 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, οἷς ἐπο-
 νείτο: ἡ διπλῇ ὅτι λάρνακα τὴν κιβωτόν· νεωτερικὸν γὰρ
 ὄνομα ἡ κιβωτός (Αγ. 152). καὶ ὅτι ἐπονείτο ἀντὶ τοῦ ἐνὴρ-
 γει (Αγ. 87). Α.

416 δὴ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ: ἡ διπλῇ
 ὅτι οὐ παρέλκει τὸ παχύ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπερεΐδειν χυλὸν
 ὄντα τὸν Ἵφαιστον, περὶ οὗ φηοὶ πέλωρ αἶητον ἀνέστη
 (410), ὡς καὶ τὸ στησαμένη μέγα νιστόν (β 94). Α. Hoc
 adnotare ideo non superfluum duxit, quia epithetorum signifi-
 cationem nonnumquam delitescere identidem observaverat. V.
 ad Γ 352 et Σ 136.

421 αὐτὰρ ὁ ἔρρων (Hephaestus): ὅτι ἔρρων οὐ ψιλῶς
 πορευόμενος, ἀλλὰ διὰ τὴν χωλότητα ἐπαχθῶς βαδίζων
 (Αγ. 109). Α.

438 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὥς γουνῶ
 ἀλώης (Thetis loquitur de Achille): ἡ διπλῇ ὅτι καθ' Ὀμηρον
 ἡ Θέτις ἐθρέψε τὸν Ἀχιλλέα, οὐ Χείρων ὡς οἱ νεώτεροι
 (Αγ. 190). Α.

κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἐξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν ἄψ ἐν χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἐφθισεν κτλ.

444—456: ἀθροῦνται στίχοι ιγ', ὅτι συνήγαγέ τις τὰ
 διὰ πολλῶν εἰρηγμένα εἰς ἓνα τόπον, ὡς ἐκείνα (Α 366) ὠρό-
 μεθ' ἐς Θήβας ἱερὴν πόλιν. διὰ δὲ τῶν ἐξῆς ἐπιδει-
 κνυσιν ὅτι τε ὁ Πάτροκλος τελευτήσας ἀπώλεσε τὰ ὅπλα (v.

Σ.

ad 461) καὶ πάρεστιν ἕτερα ληψομένη. διὰ μίνοι τοῦτων οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται· καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ ταῖς λιταῖς πεισθεῖς Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴαντος ἐξέπεμψε τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ὕστερον ἐκουσίως ὁ Πάτροκλος καταλείψας τὴν φθορὰν τῶν Ἑλλήνων ἰκέτευσε δοθῆναι αὐτῷ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὅπλα. Α.

ὕει ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημίδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,

460 καὶ θῶρηχ' ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχύνων.

460 ὃ γὰρ ἦν οἱ: ἡ διπλὴ ὅτι καταλλήλως εἰρηκεν, ὃ γὰρ ἦν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ὃν γὰρ εἶχεν· καὶ ὅτι οἱ ἡθετημένοι (444—456) περισσοί. Α. Utrum ὁ ad ἑταῖρος retulerit (quod maluit Apollonius) an ad θῶρηκα (quod verisimilius), hac brevitate obscurum est. Sin autem ad θῶρηκα retulit, accepit σύλληψιν quandam (ut praeter lorica[m] etiam cetera arma significantur) quo oratio mansit κατάλληλος. Quantae dubitationes fuerint de καταλληλίᾳ v. Apollon. constr. 90—92. L.

461: ἡ διπλὴ ὅτι εἰ προειρήκει ὅτι Πάτροκλος ἀνῆρηται, οὐκ ἂν ἐκ δευτέρου ἔλεγεν· καὶ ὅτι Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων (cf. p. 24). Α.

470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκόσει πᾶσαι ἐφύσων: ὅτι τὸ πᾶσαι παρέλκει· διὸ ἡ διπλὴ. Α.

483 ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν: ὅτι Ζηνόδοτος ἡθέτηκεν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου τὰ λοιπὰ, ἀρκεσθεῖς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει. Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προετραγώδησεν τὰ κατὰ τὰς φύσεις, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἐμελλε διατίθεσθαι. Α.

492 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων ἡγίνεον ἀνὰ ἄστει — 492: ἡ διπλὴ ὅτι ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, μετὰ δάδων· Ἀρχίλοχος ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος. καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ νυμφῖοι τὰς νύμφας μετὰ δάδων περιλαμβάνοντο. Α.

495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε: ὅτι ἐνθάδε μόνον καὶ ἐν τῇ K (12) μέμνηται αὐλῶν (Ar. 198). Α. μόνον scripsit Lehrs. Herod. 455 pro μέν.

496 (mulieres) ἰστάμεναι θαύμαζον: ἡ διπλὴ ὅτι θαύμαζον ἐθεῶντο, οὐκ ἐξεπλήττοντο (Ar. 149). Α.

Σ

505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώ-
νων (οἱ γέροντες): ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες καὶ οἱ δικά-
ζοντες σκῆπτρα ἐλάμβανον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β37) στή δὲ
μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ (Ar. 198). A.
510

δίχα δὲ σφισιν ἦν δυνε βουλὴ (urbem oppugnantes)

ἡ δὲ διαπραθῆειν ἢ ἀνδίχα πάντα δάσασθαι —
510: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι
ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα. A.

519 ἀμφὶς ἀριζήλω (deorum figurae): λαοὶ δ' ὑπ'
ὀλίζονες ἦσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπαξ κέχρηται τῇ λέξει, καὶ
σημαίνει ὀλίγοι. A.

531 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι: ὅτι εἰρας
λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. A.

540 νεκροὺς τ' ἀλλήλων ἔρυνον κατατεθνηῶτας:
ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44)
νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι. A.

550 ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον: ὅτι τὸν ἀπο-
τεμνημένον τόπον τέμενος λέγει. A.

560 (mulieres) δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφειτα
πολλὰ πάλυνον: ἡ διπλῇ ὅτι δεῖπνον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἀριστον
(Ar. 132), καὶ ὅτι ἔριθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος. A.

570 ἱμερόεν κιθάρειζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄει-
δεν: παρὰ Ζηνοδότῳ λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. ὁ δὲ
Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος
τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ εἰ ἔλεγε παιᾶνα ἦδεν ἢ τι τοι-
οῦτον. διὸ ἡ διπλῇ. A.

(duo leones taurum tenebant)

τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοεῖην
583 ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον: οἱ δὲ νομῆες
αὐτῶς ἐνδίσσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

583: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἡλλακται: τὸ γὰρ λαφύσσετον
λαφύσσουσιν, παρείληπται ἄριστον τῷ λαοῦ ἀποτεμνέξαντε
διώκετον (K 364). A. Cf. p. 4.

584: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνοδότος γράφει οὕτως, οὐ νοήσας
ὅτι τὸ αὐτῶς (edd. αὐτῶς) ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν, διὰ
τὸ εἶδωλα εἶναι. A.

590 ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφι-

Σ. Τ.

γυῆεις: τὸν τόπον χορὸν εἶρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων. Α.

593 ἡῖθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι —

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον —

597 καὶ ῥ' αἱ μὲν καλάς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας εἶατ' ἐνννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

593. Dixerat quare virgines dicantur ἀλφεισίβοιαι: A 244. Unde fluxerunt haec: ἐντιμοὶ καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὐρίσκουσαι ἔδνα· θρέμματα γὰρ τὸ παλαιὸν ἐδίδοτο πρὸ γάμων δῶρα. Α.

595: ἡ διπλῇ ὅτι συνήθως πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). Α.

597. 598: ἀθαιτοῦνται οἱ δύο, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρόπον χορεύοντας μαχαίρας ἔχειν (Ar. 98). οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Α. An παρὰ Ἀρ. οὐδὲ ἦσαν? Fortasse tamen excidit aliquid post οὗτοι δέ.

χορὸν περιίσταθ' ὄμιλος
τερπόμενοι· [μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός
605 φορμίζων]· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρες κατ' αὐτούς —

604: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπήντηκεν, ὄμιλος τερπόμενοι (cf. p. 16). Α. Verba inclusa delevit Aristarchus, (Athen. 181 C. Cf. ad A 474) et desunt in Veneto. Reposuit Wolfius, v. praef. ad Iliadem p. LXXXVII not.

614 αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφι-
γυῆεις: τὰ πολεμιστήρια ὅπλα ἐκάλεσεν ὁμοίως ἡμῖν νῦν (Ar. 152). BV.

616 παρ' Οὐλύμπου νιφόεντος. Diple fuit propter epitheton: N 745.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

8 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἔασομεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἔασομεν ἀντὶ τοῦ ἔασωμεν. Α. Cf. p. 13.

10 τῦνη — δέξο: σημειοῦνται τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τῦνη (v. Z 262). Α.

Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις
ἔτλη

15 ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν.

14: ἡ διπλῇ περισεισμιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἔλεν φόβος. καθ' Ὁμηρον δέ ἐστι φόβος ἡ φυγή (Ar. 89). A.

15 ἔτρεσαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλέγχεται Ζηνόδοτος γράφων ἔλεν φόβος. A. τὸ γὰρ τρέσαι ἀπὸ τοῦ τρόμου. Haec ultima Aristonici non sunt, cui τρέειν ex more Homérico est φυσῖν. Ille hoc voluerat, nunc demum per ἔτρεσαν fugam indicari, nondum antea sed ibi naturali ordine recte tremorem. L.

21 μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν οἱ' ἐπικεῖς: ὄπλα μὲν πάντα κοινῶς τὰ συντελοῦντα εἰς χρεῖαν τινά· νῦν δὲ τὰ πολεμικά φησιν. B. Fluxit ex Aristonico. Cf. Ar. 152.

25 μυῖαι καθδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς
(Patrocli)

εὐλάς ἐγγείνωνται.

25: συλληπτικῶς εἶπε πάσας ὠτειλάς (cf. ad Π 807). BV. Ar. 70.

26: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν τοῖς Ζηνοδότου ἐγγείνωνται διὰ τοῦ ἔ γράπται (i. e. ἐγγίνωνται). δεῖ δὲ σὺν τῷ ἔ· ἔστι γὰρ ἐγγενήσωσιν· οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὶ ἣν δὴ γείνεται αὐτός (v 202), ὃ ἐστι γεννήσης. A.

34 ἀλλὰ σὺ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρως Ἀχαιοὺς: ἡ διπλῇ ὅτι πάντες ἦρως ἐλέγοντο οὐχ οἱ βασιλεῖς, ὡς Ἰστρος. A. Ar. 108.

39 (ambrosiam et nectar) στάξε κατὰ ῥινῶν: συλληπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας (v. ad 347). V.

42 καὶ ῥ' οἱ περ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον: τὸ ἄθροισμα τοῦ ναυστάθμου (Ar. 152). A.

45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς ἐξεφάνη, θηρόν δὲ μύχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

45: ἡ διπλῇ ὅτι τῆς ὑπὸ Ἴλιον στρατιᾶς ἦγειτο ὁ Ἀχιλλεύς καὶ πρὸ τοῦ μηνῖσαι· διὰ νῦν πάλιν ἀποκαθίσταται ἡ ἡγεμονία. A. Lehrs. Ar. 178: „videtur pertinere ad A54 ubi physicorum somnia explodenda erant, cf. schol. BL. ad A53.“ Sed non debbat offendere Lehrsius in verbis τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς, cujus dux Achilles esse dicitur in BL A54. Signi-

T.

ficatur enim exercitus aperto Marte pugnans oppositus ei qui castris tenetur: v. Stephani Thes. ed. Paris. — V ad Ω 658: ἄρχει γὰρ (Achilles) τῆς ὑπαιθρου. Hoc explicat Eustath. 390, 19: Ἀχιλλεύς μὲν ἤρέθη πολέμαρχος, οἱ βασιλεῖς δὲ περὶ τὸν ναύσταθμον ἕμενον, ἵνα οἱ μὲν στενοχωρῶσι τοὺς Τρῶας. ὁ δὲ τὰ πέριξ ληίζηται. Cf. eundem 657, 36. 718, 51. 740, 62. 759, 55. 1459, 20.

48 Τυδεΐδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,·

49 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλπεα λυγρά· —

51 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

49: ἡ διπλῇ ὅτι συλληπτικῶς εἰρηκεν· ὁ γὰρ Διομήδης μόνος τὸν πᾶσα τετραμένος (A 376) ὑπέρισμα ἔχει τὸ δόρυ. ὁ δὲ Διονύσιος (Ar. 8) τὸ σημειὸν φησιν, ὅτι οἶον κτλ. A. Quae leguntur inde ab ὅτι οἶον neque intelligimus nec putamus Aristonici esse.

51: ἡ διπλῇ ὅτι δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι ὁ ἔσχατος· τὸ δὲ δεύεσθαι ἐνδεῖν ἐστί. προσυνήχθη δὲ τὸ πλήθος ἐπ' Ἀχιλλεύς. A. Cf. ad Ψ 248.

τῷ κ' οὐ τόσοι Ἀχαιοὶ ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας

62 δυσμενέων ὑπὸ χειρὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ χειρῶν (cf. p. 23). καὶ ὅτι περισσὴ ἡ ἀπὸ πρόθαισις, ἀντὶ τοῦ μηνίσαντος (p. 27). A.

67 νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.

67. 68: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ μήνιδι τὸν χόλον (Ar. 138). A.

68 μενεαινέμεν: ὅτι νῦν ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι. A.

71 (Τρῶων πειρήσασθαι) αἱ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἰαύειν οὐκ ἔστι νῦν κοιμᾶσθαι ἀλλ' ἐπαυλίζεσθαι· ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἰαυον (I 325 — Ar. 151). καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ αἱ κ' ἐθέλοιεν (cf. p. 12). A.

76 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.

77: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον μὲν οὐκ ἔγραφε, τὸν δὲ πρὸ αὐτοῦ μόνον οὕτως, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐκ ὀρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδόνα· διὰ ἐπι-

T.

φέρει ὑποτιμώμενος, καλὸν μὲν ἐστὶν ἐστῶτα δημηγορεῖν, ὡς δηλονότι καθήμενος. A.

ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

80 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἔοντι.

80: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ὑββάλλειν ἐστὶν ὑποβάλλειν· χαλεπὸν ἐστὶν ἐτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιστήμων τις ἢ (cod. ἐπιτιμῶν τις ἦν). A. Cf. Eustath. 1171, 62.

85 πολλάκι δὴ μοι τούτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον

καὶ τέ με νεικεῖσκον — 85: σημειοῦνται τινες (sc. ὅτι οὕτως ἐξηγήνοχεν) ὡς ἂν λεγόντων τινῶν ὅτι ἠδίκησεν ἀφελόμενος τὴν Βρισηίδα. A. Hic locus igitur ob eandem causam notatus ac ceteri quibus aliquid ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρέστησεν. Nam praeter Thersitem Agamemnoni hoc objicientem induxit neminem. Exemplis hujus rei allatis a Lehrs. Ar. 13 et 356 adde Ariston. ad B 553 K 216 571 A 506.

94 ἀλλ' ἄρα ἡ γε (Ale) κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε
πέδησεν.

95: ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνθετος· τί γὰρ ἄλλο δύναται ποιεῖν ἢ Ἀτη ἢ βλάπτειν; οὐχ ὕγιως δὲ οὐδὲ πρὸ ἑτερον τέτακται· ἔδει γὰρ ἄλλον. βιάζονται δὲ τινες τὸν Ἀγαμέμνονα λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως· καθολικὸς δὲ ἐστὶν ὁ λόγος. κοινότερον γοῦν εἰπὼν ἐπὶ τὸν ἡγεμονικώτατον Δία ἀνῆλθεν (v. 95). καὶ ὅλως παρωδῆται ἐκ τῶν Λιτῶν (I 507)· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· οἱ δ' ἐξακέονται ὁπίσω. A.

97 Ἡρῇ θήλυς ἐοῦσα· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως σχηματίζει θήλυς ὡς πῆχυν· ἀφ' οὗ πίπτει θήλεας ὡς πῆχας (cf. ad E 269). A.

100 ἦτοι ὁ (Jupiter) εἰχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν· ὅτι τὸ εὐχόμενος σαφῶς ἐστὶν αὐχόμενος. V. Ar. 150.

ὅς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,

105 τῶν ἀνδρῶν γένεθς, οἳ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.

105 τῶν· τούτων· λείπει δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, ὡς τὸ εἰνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαινόμεν (β 206) ἐν' ἡ τῆς γενεῆς τούτων τῶν ἀνδρῶν. B. Cf. p. 30. Hoc non integrum est.

T.

ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστίν, οἷς τὸ αἶμα ἐξ ἐμοῦ ἐστίν, οὐχὶ οἱ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσὶν· ἐπεὶ καὶ ἡ σύναρθρος ἔκειτο. A. Fortasse etiam sequentia ab Aristonico sunt: ὅθεν καὶ ἐξῆς φησὶ (111) τῶν ἀνδρῶν οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέ-
θλης. Sed ultima (οἷς τὸ αἶμά ἐστιν ἐκ σοῦ) huc non perti-
nent. Ceterum πρὸς ἐνίων καὶ τὸ οἷ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶ διὰ τοῦ ὃ ἐγράφετο, εἰ (l. ἵνα) μὴ δόξῃ τὸ αἷματος πλεονάζειν. Apollon. pron. 137. Sed ἐμεῦ recte habet, constr. 164, 21.

114 ῥίον Οὐλύμποιο: πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου. A. Ar. 169.

115 Ἄργος Ἀχαικόν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἄργος Ἀχαικόν λέγει, τὴν Θεσσαλίαν δὲ Ἄργος Πελασγι-
κόν. A. Ar. 233.

118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δὲ καὶ ἡλιτόμηνον ἐόντα,
Ἄλκυμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σκέθε δ' εἰλειθυίας.
αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα Δία Κρονίωνα προσηύδα.

118: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ὑγιῶς γράφεται σὺν τῇ προθέσει πρὸ φόως· πρὸ γὰρ τῶν μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη, διὸ ἡλιτόμηνος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γρά-
φει (Π 188 ubi v.). A.

119: ἡ διπλῇ ὅτι τὰς ὠδῖνας εἰλειθυίας ἔφη. A. Ar. 184.

120: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως ἀγγελεύουσα προσηύδα· ἐχρῆν γὰρ ἀγγελεύουσα ἦκε καὶ προσηύδα. A.

Eadem manu recentiori recentioribus itidem quatuor mem-
branis adjectis, Codex suppletus est a v. 126 usque ad v. 326. Vil-
loiso. Unde et hic scholia A desunt.

227 πότε κέν τις ἀναπνεύσεις πόνοιο: τοῦ ἐν πο-
λέμῳ ἔργου. B. Ar. 87.

239 Φυλείδην τε Μέγητα. Falso Zenodotus Φυλείδην
τε Μέγην τε. V. ad K 175 N 692. L.

246 ἔπει', ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηίδα καλλιπάρηον:
Ζηνόδοτος ἐξ, ἀτὰρ ἐβδομάτην, τοῦ ποιητοῦ λέγοντος,
δῶσω δ' ἐπὶ τὰ γυναικας Λεσβίδας (I 128 cf. ad I 638).
ἡ δὲ Βρισηὶς Λυρνησοῖς ἦν. V.

252 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεςσι μάχαιραν:
μάχαιραν τὴν παραξιφίδα (cod. περιξ.) BL. Ar. 98.

327 εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοσίδης.

T.

Hunc versum Aristarchus obelo notavit, qua de re v. schol. Didymi, cl. Ar. 358.

342 τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποιχεῖται ἀνδρὸς ἐῆος: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει εἶοιο. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστιν. A.

ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν
347 στάξον ἐνὶ στήθεσσι: ἡ διπλῇ ὅτι κατ' ἀμφοτέρων τὸ στάξον, τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος· ἡ γὰρ ἀμβροσία ἐστὶ ξηρὰ τροφή. A. Ar. 193.

361 θώρηκές τε κραταιγύαλοι: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύνη καὶ κοιλώματα. [ἀπὸ δὲ μέρους οἱ ὅλοι κραταιοί·] γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. A. καὶ significat id est. Inclusa aliena sunt. L. Cf. Ar. 114.

365 τοῦ καὶ ὁδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ ὅσσε λαμπέσθην ὡς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δὲ οἱ ἦτορ δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων δύσειτο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἑφαιστος κάμε τεύχων.

365—368: ἀθετεῦνται στίχοι τέσσαρες· γελοῖον γὰρ τὸ βρυχῶσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα, ἣ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. ὁ δὲ Σιδώνιος ἡθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτοὺς τὸν Ἀρίσταρχον (ita jam Bekk. pro αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς), ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντα (cod. ας) τὸ τοιοῦτο. ὁ μὲντοι Ἀμιμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. — διπλῇν δὲ προσθετέον τῷ δύν' ἄχος ἄτλητον, ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων, ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενος σημαίνει. A. Ar. 362. — Hoc totum posuimus, quamvis Didymi sit usque ad διπλῇν. Nam Aristonicus sine dubio eadem atheteseos causas attulit, quarum exscribendi compendium fecit epitomator.

380 (Cetera arma jam sumsit Achilles) περὶ δὲ τρυφάλειαν
ἀείρας

κ'ρατὶ θέτο βριαρῆν — 380: ὅτι ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι τὴν περικεφαλαίαν τίθειν. A. Ar. 195.

382 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεῖοντο δ' ἔθειραι
χρύσεαι — 382: ἵππουρις καταχρηστικῶς· οὐ γὰρ τοιαύτη ἦν (cf. Σ 612). B.

384 πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς:

T.

ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐοῦ αὐτοῦ. συγχει δὲ τὸ σὺναρθρον ἀντὶ ἀπολελυμένου λαμβάνων. Α.

387 (ἔγχος) βριθὺ μέγα στειβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν κτλ.: ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρόκλου ὀπλισμοῦ (Π 141) μετὰκίνται. ἡ δὲ περισιγμένη διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν αὐτοὺς Ζηνόδοτος καταλέλοιπεν, ἐπὶ δὲ Πατρόκλου ἡθέτηκεν. ἐκεῖ δὲ ἀναγκαιῶς λέγονται, ἵνα γνῶμεν διὰ τί οὐκ ἔλαβε τὴν μελίαν. Α.

392 Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸν Ἀλκιμέδοντα (Π 197) νῦν Ἀλκιμον λέγει. Α.

400 Ξάνθε τε καὶ Βαλῖς, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ (Αγ. 351) τοῦ τεθρίππου πεποιήται Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε (Θ 185). Α. Et quod hinc apparet Ποδάργην esse nomen proprium, unde refutatur lectio Zenodotea Ἀρηνια πόδαργος Π 150.

402 ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο: ὅτι δασυντέον τὸ ἐῷμεν· ἔστι γὰρ ἄδην ἐχῶμεν, κορυσθῶμεν. Α. Nisi potius Herodiani est (v. Lehrsii ed.). Apoll. lex. ἐῷμεν κορυσθῶμεν. Did. Ν 315 ἐάσουσι ὃ ἔστι κορέσουσι.

407 αὐδήεντα δ' ἔσθηκε (equum) θὰ λεικώλενος Ἥρη: ἀθιτεῖται ὡς περιττός καὶ ἐναντίον ἔχων· ἐπιφέρει γὰρ (418) ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδὴν, ὡς δηλονότι καὶ παρασχούσαι. τοιοῦτος γὰρ ὁ ποιητής· τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὥσπερ (sic) ἔφηνεν. (Β 318). Α.

415 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ μύρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι. ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδὴν.

416. 417: ἀθετοῦνται στίχοι καὶ οὗτοι οἱ δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι εἰσιν· οἶδαμεν γὰρ ὅτι ἡ πνοὴ ἐλαφροτάτη ἐστὶ. τὸ δὲ καὶ προσθεῖναι φασὶν ὡς ἀπὸ ἱστορίας ἐστὶ παρειληφὸτα ἀγνοοῦμενόν τι, καὶ ἀπίθανον ἔππον λέγειν φασὶν ὥσπερ ἄνδρα πολυῖστορα. Α.

418: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ αὐδήεντα δ' ἔσθηκεν· εἰ γὰρ ἡ Ἥρα παρέσχε, καὶ ἐπισχεῖν ὤφειλεν, οὐχ αἰ Ἑρινύες. Α.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ κα-
λέσσαι,

5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου.

4: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἀγγέλω (potius οὐχ ὡς ἀγγέλω) κε-
λεύει καθάπερ Ἴριδι, ἀλλὰ τῷ τὰς ἀγορὰς διαλύειν καὶ πάλιν
συνάπτειν. Et sine dubio citavit β 69, qui locus affertur
in BV. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι (cf. p. 24). A.

5: ἡ διπλῇ ὅτι Ὀλυμπος ὄρος· διὸ πολυπτύχος (Ar. 169). A.

7 οὐτε τις οὐν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανόιο:
ἡ διπλῇ ὅτι ποταμὸν, οὐ θάλασσαν τὸν Ὀκεανὸν
παραδίδωσι (qui ceterorum fluviorum fons est Φ 195). A. οὐ
scr. pro καὶ Ar. 176.

11 ξεστῆς αἰθιούσῃσιν ἐνίζανον (ita Ven.): ἡ διπλῇ
περιεσιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐφίζανον. αἱ δὲ αἰ-
θουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφίζανον, ἀλλὰ
στοαὶ καὶ στυλῳταὶ ἔδραι, ἣ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπό-
μενοι. AV.

13 ὥς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο: ἡ διπλῇ ὅτι
Διὸς ἔνδον εἶρηκε τοπικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως·
θέλει γὰρ εἰπεῖν ἐν Διός, ὥς εἶσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον
(Φ 125). A. Cf. p. 28.

33 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς
Ἀθήνη κτλ. Hinc deorum nomina mutuatus est is qui fecit
versus rejectos O 212 sqq.

40 Αἰτῶ τε Ξάνθου τε: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ προδιαου-
στήσας τὸν αὐτὸν ποταμὸν Ξάνθον καὶ Σιάμανδρον ὄντα
προκατακέχρηται τῇ τοῦ Ξάνθου ὀνομασίᾳ, ὥς παραδεδομέ-
νοις δηλονότι χρώμενος καὶ οὐκ αὐτὸς πλάσσων τὰ ὀνόματα. A.

αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀν-
δρῶν,

48 ὥρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖτε δ' Ἀθήνη:
ἡ διπλῇ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περισοῦς ἐστὶν ἐν τῷ αὖτε δ'
Ἀθήνη (cf. p. 33). A.

53 πὰρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ: ἡ
διπλῇ ὅτι τόπος οὕτως καλεῖται ἐπὶ τῆς Ἰδης, θεῶν Καλ-

Τ.

λικολώνη. οὐ δεόντως σὺν τινὲς ἀνέγνωσαν θεῶν ἀντὶ τοῦ τρέχων. Α.

58 γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέωντ' αἰπεινὰ κάρηνα· ἡ διπλῇ ὅτι διεστείλε τῆς γῆς τὰ ὄρη, ὡς ἐκεῖ γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος (Ο 193). Α. Αρ. 169.

65 σμερδαλέ' εὐρώεσσι (οἰκία Αἴδου) τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ. στυγέουσι hic significare μισοῦσι: Ο 183. L.

67 ἦτοι ὁ μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα, ἄντα δ' Ἐνναλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

68: ἡ διπλῇ ὅτι πυκνῶς κατὰ τὸν τόπον πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Αρ. 13). ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' Ἀχαιοῦ θεοῦ, καὶ ἀντιτάξας τούτῳ Τρωικὸν θεόν, πάλιν ἀπὸ Τρωικοῦ ἤρχεται κατὰ τὸ δεύτερον ζυγόν. Α.

69: Ἐνυάλιος ὁ Ἄρης ἐπιθετικῶς καὶ οὐχ ἔτερος θεός. Β. Αρ. 181.

74 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ διαφορούμενον τῆς ὀνομασίας νῦν συνέστησεν (cf. ad Θ 560). Α.

79 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ᾤρεσεν Ἀπόλλων: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καὶ κατ' ἐναντίον. Α. Αρ. 103.

84 (ἀπειλαι) ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων: ἡ διπλῇ ὅτι περὶ τὸν οἶνον αἱ καυχήσεις γίνονται, πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ ἔσθοντες κρέα πολλά (Θ 231). βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει· δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον (Θ 390). Α. Αρ. 121.

99 τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει. i. e. εἰς εὐθύ Φ 169.

107 ἡ μὲν γὰρ (Venus) Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος (Thetis): σεσημειώται πρὸς τοὺς ἐξῆς ἄκαιρον γεγεναλογίαν ἔχοντας (205)· καὶ ὅτι ἐκ Διός ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὀμηρον. (Αρ. 181). Α.

109 λευγαλέοις ἐπέεσσιν: ὅτι λευγαλέοις οὐ διύχοις ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀλεθρίοις, παρὰ τὸν λοιγόν. Α. Αρ. 113.

114 ἡ δ' ἄμυδις στήσασα θεοὺς μετὰ μῦθόν ἔειπεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει θεοὺς

Γ.

ῥεῖα ζῶοντας, ἐξ οὗ φανερός ἐστι κατὰ τὸ περισπῶμενον ἀνεγνωκῶς ἢ δ' ἄμυδις, ἢ ἡ ἔφη, ὡς, ἐκαὶ ἡ καὶ κυανέοισιν (A 528). ἠγγόηκε δὲ ὅτι ἐπὶ τισι προσηρημένοις τίθεται παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἦ, οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου. A. In iis quae disseruit Lehrsius de hac re Ar. 104. duos locos transmisit quos attulit postea qu. ep. 286, not. (J2 643 σ 356). Praeterea fugit eum ἦ cum participio conjunctum Ξ 475 ἦ ῥ' εὖ γινώσκων et cum substantivo X 77 ἦ ῥ' ὁ γέγων. Cf. Lachmann Betr. üb. die Ilias p. 81, 82.

125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
τῆσδε μάχης, ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα
γαινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

125: ἕως τοῦ γαινομένῳ ἐπένησε (128) ἀθετούνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι τουναντίον ὁ Ζεὺς λέγει, εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσιν (26), καὶ σῶζει μᾶλλον τὴν Ἀχιλλεύς ἀξίαν. ἡ δὲ Ἥρα φησὶ τοὺς θεοὺς κατακληυθέναι, ὅπως μὴ πάθῃ τι ὑπὸ τῶν Τρώων ὁ Ἀχιλλεύς. A. Et asteriscus fuit ad V. 128, qui suo loco positus est J2 210.

138 εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἡ Φοῖβος Ἀπολλων: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἄρχῃσι. ὁ δὲ Ὀμήρος τὸ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων τιθέμενον ῥῆμα εἰσθίε ποτε, τὸ ἕτερον προτάξας ὄνομα, μεταξὺ τάσσειν· ἡ γὰρ ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡ δὲ Σκάμανδρος (E744) καὶ ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν Κώκυτός τε (κ 513). καὶ τούτῳ πεπλεγμένον Ἀλκιάν, διὸ καὶ Ἀλκιμανικὸν καλεῖται, οὐχ ὅτι πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο. A.

147 (muris Herculis exstructus) ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείετο: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἴρηκε αὖν τῷ ἄρθρῳ τὸ κῆτος ὡς παραδεδομένης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ τοῦ κήτους. A.

166 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ δῆμος ἐννοίαν πληθυντικὴν ἔχει. A. Cf. p. 16.

ἡ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει

180 ἐλπόμενον Τρώεσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν

Τ.

τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
οὐ τοι τούνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσῃ·
εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀσειφρων.
ἢ νῦ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἐξοχον ἄλλων,
185 παλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι
αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
180: ἀθετοῦνται στίχοι ζ', ὅτι εὐτελεῖς εἰσὶ τῇ κατασκευῇ
καὶ τοῖς νοήμασι, καὶ οἱ λόγοι οὐ πρόποντες τῷ τοῦ Ἀχιλ-
λέως προσώπῳ. Α.

195 ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
εἰς πληθύν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμῖο,
πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω.

195: ἕως τοῦ πρίν τι κακὸν παθέειν (198) ἀθε-
τοῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι ἐπὶ τῆς Μενελάου πρὸς Εὐφορ-
βον συστάσεως (P 30) ὀρθῶς λέγονται· σκοπὸς γὰρ ἀμφοτέ-
ροις ἐστὶν ἀνελέσθαι τὸν νεκρὸν καὶ τὰ ὄπλα· νῦν δὲ παν-
τελῶς ἐκτελειμένος τις ὁ Ἀχιλλεὺς φαίνεται, τῷ πρώτῳ
συστάντι τοιαῦτα λέγων. Α.

205 ὄψει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδεις, οὐτ' ἄρ' ἐγὼ
σοὺς (parentes).

φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγάλῃτορος Ἀγχίσαιο
εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.

205: ἕως τοῦ εὐχομαι ἐκγεγάμεν (209) ἀθετοῦνται
στίχοι πέντε, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα τὰ δι' αὐτῶν λεγόμενα, κατὰ
τὴν γενεαλογίαν ἀμφοτέρων γινωσκομένων. Α. Cf. ad 107.

213 εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ ταῦτα θαήμεναι: ἡ διπλῇ
ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. Α. Cf. p. 14.

216 κτίσας δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐ πω Ἴλιος ἱρή:
ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον· καὶ ὅτι ἑτέρα τῆς Ἰλίου
ἡ Δαρδανία, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία. Α. Αρ. 235.

223 τῶν καὶ Βορέης ἡράσασατο (equarum): ἡ διπλῇ
ὅτι ἐλλείπει τὸ τινῶν, τοῦτων τινῶν· οὐ γὰρ πασῶν ἡράσθη.
AB. De τῶν pro τούτων v. p. 30, de supplendo τινῶν p. 7.

224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη:
ἡ διπλῇ ὅτι καταχρηστικῶς (sc. τὸ παρελέξατο)· ἵππος γὰρ

7.

οὐ παρακοιμᾶται ἀλλ' ἐπιβαίνει. τινὲς δὲ γράφουσιν ἱππῶ
δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Α.

229: σημειοῦνται τινες ὅτι ἄλως πολιοῖο ἔφη. Α.
Cf. p. 31.

232 Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τὸν καὶ ἀνῃρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν
κάλλεος εἶνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείῃ.

233: ἡ διπλὴ ὅτι ὡς ἂν ἀρμόζῃ πρὸς τὸ ἐγκώμιον τί-
θῃσι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει. καὶ
ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν (Ar. 13). Α.

234: ἡ διπλὴ ὅτι ἐναντιοῦται τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ
δεῖ ἔρωτα τὸν Γανυμήδην ὑπὸ Διὸς ἀνηρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ
θεῶν, ἵνα οἶνοχοῇ τῷ Διὶ διὰ τὸ κάλλος (Ar. 185). καὶ ὅτι
ὁ καὶ περισός (cf. p. 34). Α.

235: ὁ ἀστερίσκος ὅτι τοῦτον γράφουσι τὸν στίχον καὶ
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (ο 251), ἐπὶ τοῦ Κλείτου οὐ δεόντως. Α.

238 Λάμπον τε Κλυτίον τε. Priami fratres sunt. O 419.

244 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. Non po-
nuntur haec verba nisi ὅταν πολλὰ προειρημένα ᾖ; unde re-
futatur lectio Zenodotea B 435.

251 ἀλλὰ τί ἦ ἔριδας καὶ νεῖκεα νῶϊν ἀνάγκη
νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας,
αἷ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,

255 πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.

251: ἕως τοῦ πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί (255) ἀπετυν-
νται στίχοι πέντε, ὡς ἄκαυροι καὶ ὀχληροὶ προειρημένοι τοῦ
ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα (244). τοῦτο δὲ
παραγράφοντός ἐστι τὸν λόγον· πῶς οὖν καθάπερ ἄλλην ἀρ-
χὴν ποιούμενος ἐτι ἀναλαμβάνει ἀλλὰ τί ἦ ἔριδας; καὶ
τὰ λεγόμενα ἀνάξια τῶν προσώπων. Α. De verbo παραγρά-
φειν cf. quae adnotavi ad Nicanor. X 202.

260 σάκος μύκε δουρὸς ἀπωκῆ: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντι-
τοῦ ἤχησε καὶ (ὅτι?) οὐ διακόπη. Α. Invulnerabilia enim arma
a deo confecta: 269.

261 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο (ἔσχετο): ἡ διπλὴ
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀπὸ οὗ (de quo v. Apoll. constr. 163, 8). Α.

Τ.

265 ὥς οὐ ρηίδι ἐστὶ θιῶν ἐρικυδέα δῶρα

ἀνδράσι γε θνητοῖσι θαμῆμεναι οὐδ' ὑποσέειν·
πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ ἡφαι-
στότευκτα. A. Ar. 178.

269 ἀλλὰ δὴ μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασσε κυλλοποδίων,
τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
τὴν δὲ μίαν χρυσέην, τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

269: ἀθετοῦνται στίχοι δ' οἱ διεσκευασμένοι εἰσὶν (Ar.
350) ὑπὸ τινος τῶν βουλομένων πρόβλημα ποιεῖν (Ar. 210).
μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις· ἄτρωτα γὰρ τὰ ἡφαιστό-
τευκτα συνίσταται (Ar. 178, 186). ἵνα δὲ μὴ δοκῇ λύσεως
ἡπορηκέναι καὶ διὰ τοῦτο ἡθετηκέναι, φησὶν ὅτι τῆς χρυ-
σῆς πτυχῆς πρώτης κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κειμένης νοητέον
τὸ δόρυ τῆς πλείονος ὀρμῆς ἐγκοπὴν εἰληφέναι, διακεκοφθαι
μέντοι τὸ σάκος ἕως τῆς τρίτης πτυχῆς, ὃν τρόπον ἐπὶ τῆς
πτυχῆς Μενελάου λέγει, ἣ οἱ πλείστον ἔρυτο, διὰ πρὸ
δὲ εἶσατο καὶ τῆς (A 138). A. ἡπορηκέναι scr. L. pro τι
εἰρηκέναι Ar. 223.

273 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἰσὴν.

273: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος ἐποίησεν
οὕτως μελίην ἰθυπτεῖωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν
ἀμύμονος Αἰνείαο. οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ὥπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ·
διὸ καὶ ἐξῆς (283) αὐτὸ βέλος εἶρηκεν. A. Ar. 66.

276 ἡ δὲ διαπρό

Πηλιάς ἦϊξεν μελίη (per Aeneae scutum). Cum his
pugnant versus rejecti v. 323 sqq.

ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ

280 ἔσση ἰεμένη — 279: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς παρί-
στησιν ὅτι βέβληται (v. ad 273). A. Ar. 67.

283 (Aeneas) ταρβήσας ὃ οἱ ἄγχι πάγη βέλος: ἡ
διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ νένυχεν ἐκ χει-
ρὸς, ὥπερ Ζηνόδοτος πεποίηκεν (273)· τὸ γὰρ ἄγχι παρῆναι
οὐκ ἄλλως ἔστιν ἢ ἐκ προέσεως (ita emend. Bekk. pro προ-
θέσεως). A. Ar. 66.

290 τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν

Τ.

ἀπηύρα: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα· τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφεί-
λετο. A. Cf. p. 21.

σχεδόν: ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, καὶ οὐχ ὡς ἡμῖς. V. Ar. 100.
(Neptunus loquitur) ἀλλὰ τί ἰὴ νῦν οὗτος (Aeneas)

ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,

298 μάψ' ἔνεκ' ἄλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;

298: ἡ διπλῇ ὅτι Αἰνείας οὐ συνεπεγράφη τῷ τῶν Πρια-
μιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτόν, οὐχ
ὡς ἔνιοί φασιν ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ (Ar. 179). A. συν-
επεγράφη scripsimus pro συνεγράφη quod est in cod. Recte
hoc scriptum est apud Eustathium, e quo Aristonici scholion
emendandum esse viderunt editores Stephani Paris. Ceterum
hoc spectat ad athetesis versuum 180 sqq.

299: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὡς
οὐκ ὦν καὶ αὐτὸς θεός. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 66) περὶ δ'
ἰρὰ θεοῖσι. A.

307 νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει: ση-
μειοῦνται τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσι
τινες Αἰνείῳ γενεῇ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεσπίζον-
τος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. AB.

311 ἢ κέν μιν ἐρύσσαι ἢ ἐσώσεις: ἡ διπλῇ ὅτι
περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς, ἢ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἑάσεις.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις, ὅτι πρῶτον
μέν, ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται (Z 260) μάλιστα δὲ
κ' αὐτὸς ἀνέγνω (N 734). A. Cf. p. 9.

(illi caliginem offudit Neptunus)

323 Πηλεϊδῇ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγάλτορος Αἰνείας.

καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν.

323: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι οὐκ ἐνέσχηται τῇ
ἀσπίδι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλεύως, ἀλλὰ διὰ πρὸ Πηλιάς ἤτερον
μελίην (276) καὶ ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ (279).
πῶς οὖν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τῆς ἀσπίδος ἤρυσεν τὸ δόρυ; A.

346 (οὐδέ τι φῶτα) λεύσσω τῷ ἐφέηκα κατακτάμε-
ναι μενεαίνων: ἡ διπλῇ ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν
Αἰνείαν καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ὡς Ζηνόδοτος γράφει
(273). λέγει γοῦν ῥητῶς ἐφέηκα. A. Ar. 66.

Γ.

362 ἀλλὰ μάλα σιχὸς εἰμι διαμπερές· ἡ διπλῇ
πρὸς τὸ σημαίνονμενον ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορνώσασθαι
δὲ ἀνταίας (διανταίος vel ὡς?) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος
τῆς φάλαγγος. AB.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε
372 εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ·
πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, ἐν δὲ Ὀδυσ-
σειᾳ ἅπαξ. A.

375 Ἐκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἐκτορα. καί-
τοι παρὴν εἶπεν Ἐκτορι εἶπεν, ἀλλὰ ἀνυπόθετος παρέλιπε τὴν
πρόθεσιν· καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Με-
νέλαον (P237). A. Cf. p. 26.

378 μὴ πως σ' ἡὲ βάλῃ ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ· ἡ
διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι διδασκαλικῶς
προσθεῖς σχεδόν, οἷον σχέδην ἐκ τοῦ σύνεγγυς. A. Ar. 62, 100.

388 δοῦπῃσεν δὲ πεσών· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ παρα-
κολουθοῦντος ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. AB. Ar. 110.

389 κείσαι Ὀτρυντείδῃ (Achilles loquitur): ὅτι ὁ
Ἀχιλλεὺς γινώσκων αὐτὸν ἐξ ὀνόματος καλεῖ A. ὡς καὶ Δό-
λωνα οἱ περὶ Διομήδην (K 447). V.

404 αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἤρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
ἤρυγεν — 404: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ
ἤρυγεν. A. Hoc est etiam in V. πρ. τ. ἐπ. τοῦ ἤρ. τὸ ση-
μειον, quod Bekkerus non recte versui 406 apposuit.

ὅθι ζωστέρος ὀχῆες

415 χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ἦν τε το θώρηξ·
ἡ διπλῇ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν στα-
τὸν θώρακα, ὅπου διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ (Ar. 126). A. ὅπου
scripsit L. pro καὶ (Bekk.) vel καὶ ὅτι (Villois.).

(Minerva) πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἐτραπε κυδαλίμοιο,
440 ἡ κα μάλα ψύξασα· ἡ διπλῇ ὅτι ψύξασα, φροσῆσασα
τῷ ἑαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ. A.

451 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόν-
των· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ᾧ ἔοικας εὐχεσθαι παραγινόμε-
νος εἰς πόλεμον. AB. Ar. 125.

454 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κι-

Τ. Φ.

χείω: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἰδίως πληθυντικῶ ἐνι-
κὸν ἐπήνεγκεν, ὃν καὶ κίχαιω. Α. Cf. p. 16.

462 τὸν μὲν δοῦρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι
τύψας: ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν (378) ἀντιδιέστειλεν. Α. Αρ. 62.

464 εἴ πως ἐν πεφίδοιτο. Herodiani adnotatio quae
est de enclisi pronominis, his verbis terminatur: ὁ μέντοι
Ἀρίσταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προσωδίαν τοῦτο
μόνον ἀπεφάνετο, ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δασύνοντα
λέγειν τὴν τρίτην συλλαβὴν· σημαίνει γάρ εἰ πως αὐτοῦ·
διὸ καὶ ἡ διπλῇ. Α.

478 ἵνα τε ξυνέχουσιν τένοντες Ἀγκωνος: ἡ
διπλῇ ὅτι πάντα τὰ τεταμένα νεῦρα τένοντας Ὀμηρος λέ-
γει. Α. Αρ. 153.

484 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρως
υἱόν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει Πεί-
ρως υἱόν, ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον (cf. ad Σ 222) καὶ
παράλογον. ἔστι γὰρ Πείρως τὸ ὄνομα (B 844)· νῦν δὲ
ἐσχημάτισεν ἀπὸ τοῦ Πείρως, ὡς Μενέλεω. ἀθλον δὲ εἰ
τοῦ Θρακῶν ἡγουμένου ἢ ἑτέρου τινὸς ὁμωνύμου. Α.

494 ῥέε δ' αἷματι γαῖα: ἡ γῇ ὑπὸ τοῦ αἵματος (cf.
p. 24) ἔρρεῖτο (cf. p. 3). V.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

2 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς:
ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἀθάνατον,
ἵνα μὴ ὁ Ζεὺς ἀθάνατος λέγεται ἀλλ' ὁ Ξάνθος. καὶ ἐν
ἄλλοις (Π 353) δὲ εἶρηται υἱὸς Σπερχεῖοιο, ὃν ἀθάνα-
τος τέκετο Ζεὺς. καὶ καθόλου ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Α.
Aut lapsu memoriae scripsit Σπερχεῖοιο pro Πειριθόοιο (B 741,
ubi v.) aut citavit versum Π 174, quem nos hodie legimus:
υἱὸς Σπερχεῖοιο διπτεῖος ποταμοῖο.

4 ἡ περ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο

ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἐκτωρ.

4: ἡ διπλῇ ὅτι [φοβέοντο ἀντὶ τοῦ ἔφυγον]. Α. Verba
inclusa addidit L.

5: τοῦτο ἂν τις σημειώσαιο πρὸς τὸ τινάσσειτο μαι-
νομένοιο (O 609)· γράφουσι γάρ τινες μαρναμένοιο. Α.

Φ.

17 αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀποτίθεται μὲν τὸ δόρυ ῥητῶς, ἀναλαμβάνει δὲ οὐ κατὰ τὸ ῥητόν, ἀλλ' ὕστερον (67) αὐτῷ φαίνεται χρώμενος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον, ἀγνοοῦντα ὅτι πολλὰ δεῖ προσδέχεσθαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα. Α. Αρ. 357.

31 ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν: ἡ διπλῇ ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστὺς· ὑποδύτας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἕνεκα· αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος (Ε 113). Α.

33 αὐτὰρ ὁ ἄψ ἀπόρουσε δαΐζέμεναι μενεαίωνων: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐξαι προθυμούμενος κατὰ τὸ συντελικόν (cf. p. 5). Α. (Lycanem Achilles).

36 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρηκας.

36: ἡ διπλῇ ὅτι ἄλωῆν τὴν δενδροφόρον γῆν νῦν λέγει· ἐπιφέρει γὰρ ὁ δ' ἐρινεόν. Α. Αρ. 153.

37: ἡ διπλῇ ὅτι πτωσίς ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐρινεοῦ νέους ὄρηκας. Α. Cf. p. 20.

40 καὶ τότε μὲν μιν Αἴμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, εἰς Αἴμνον. Α. Cf. p. 26.

43 Ἴμβριος Ἡετίων: πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. V.

67 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρόν ἀνέσχετο διος Ἀχιλλεύς: ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀνέλαβε τὸ δόρυ V. Cf. ad v. 17. Αρ. 357.

75 ἀντὶ τοῖ εἰμί· ἰκέταο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἴσος ἰκίτη εἰμί· ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος (Θ 546) ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτω. Α. Αρ. 120.

83 μέλλω που ἀπέχθесθαι Διὶ πατρί: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶκα ἀπεχθάνεσθαι. Α. Αρ. 125.

Θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,

86 Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει: ἡ διπλῇ ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν τῷ καταλόγῳ παρῆκεν, καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος. Α.

95 μή με κτεῖν' ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἐκτορός

Φ.

εἰμι: ἡ διπλῇ περιστοιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐπαι
οὐκ ἰογάστριος, παρόσον ἐν ἄλλοις ἔφη ἰῆς ἐκ νηδύος
Ω 496. A. Quae deinde sequuntur, Aristonici esse non pos-
sunt: ἴα δὲ ἐστὶν ἡ μία· καὶ οὐ τίθησιν "Ομηρος τὸ μία
ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ, οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει· τῆς μὲν ἰῆς
σειχὸς ἦρχεν (Π 173). A. Nam (ut taceam de versu Ho-
merico inepte adscripto) non potest dubitari quin revera ἴα
adhibitum sit ad significandam rem quae pluribus communis est
(Δ 437). Sed id fortasse negavit Aristarchus, componi hanc
vocem apud Homerum: οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει. Tan-
tum certum, non omissum esse in hoc scholio alterum lo-
cum ubi ὁμογάστριος legitur Ω 47, quem non videtur ten-
tasse Zenodotus.

106 ἀλλὰ φίλος, θάναε καὶ σὺ. Nominativus pro vo-
cativo. v. Γ 277. Cf. p. 18.

111 ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δαίλη ἡ μέσον ἡμαρ: ἡ
διπλῇ ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ἡὼ τὴν πρωΐαν,
μεσημβρίαν πᾶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, δαίλην ὅτε ἐνδεῖ ἡ
τοῦ ἡλίου ἔλη τουτέστιν ἡ αὐγή, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς
τρία, ἐσπέραν, ἀμολγόν, ἑῴαν. A.

125 εἶσω ἄλὸς εὐρέα κόλπον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ εἶσω
ἰσοδυναμει τῷ εἶς, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλός. A. Cf. p. 28.

126 θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαῖξει
ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

126: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον. Φιλητᾶς γὰρ καὶ
Καλλίστρατος γράφουσι φρεῖχ' ὑπαλύξει, λέγοντες ὅτι οἱ
πίονες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψῦχος ὑπομένουσι καὶ
οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε γρίκην τὸ ψῦχος εἴ-
ρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κύμα,
ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἶονεῖ ἐπιστίζοντα
τὴν θάλασσαν· οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι
φρεῖξ (H 63) καὶ ὡς δ' ὑπὸ φρεϊκὸς Βορέω (cod. Βορέης —
Ψ 692). [ἡμεῖς δὲ λέγομεν ψῦχος κρύος καὶ πάχνην]. ἐστὶν
οὖν τὸ λεγόμενον, μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαῖξει, τὸ μέλαν κύμα
ὑποτροχάσεται ἰχθύς ὃς (cod. ὡς) φάγοι ἂν τοῦ Λυκάονος
τὸν δημόν, πλοάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νε-
κροῦ· τὸ γὰρ ὃς κε φάγησι ὃς φάγοι ἂν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα

Φ.

(α 396) τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσι. A. *Inclusa aliena sunt.*
L. Cf. Ar. 98 sq. et de conjunctivo pro optativo p. 9.

127 ὅς κε φάγησιν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι
ἄν. A.

128 Ἰλίου ἱρῆς· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

146 κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζήων· ἡ διπλῇ ὅτι
λείπει ἡ περὶ πρόθεσις. A. Cf. p. 26.

155 (Asteropaeus) Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγ-
χέας· ἡ διπλῇ ὅτι ἑταρος οὗτος Παϊόνων ἡγεμίων, ὃν οὐ
κατείλοχε διὰ τοῦ καταλόγου. A.

165 (οὐδὲ διαπρό) ῥῆξε σάκος· χρυσοὺς γὰρ ἐρύκακε
δῶρα θεοῖο· ἡ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστοτέκνυτα ὄπλα.
ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἡθετημένους ἐν τῇ πρὸ ταύτης
ῥαψωδίᾳ (Γ 268)· ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας.
A. Ar. 178, 186.

166 τῷ δ' ἐτέρῳ (δουρὶ) μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε
χειρὸς
δεξιτερῆς, σίτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ
αὐτοῦ

γαίῃ ἐνεστήρικτο.

166: ὅτι ἀρχαικῶς πάλιν τὸν πῆχυν αὐτὸν ἔβαλεν, οὐχὶ
τὸν πῆχυν αὐτοῦ. A. Cf. p. 20.

167: ὅτι τῷ ἐτέρῳ εἰρηκῶς ἐπήγαγεν, ἡ δ' ὑπὲρ αὐ-
τοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο. A. Cf. p. 32.

169 μελίην ἰθυπτίωνα· ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γρά-
φει ἰθυπτίωνα διὰ τὸ κτεδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς
γραμματοειδεῖς διαφύσεις. παρέλκει δὲ νῦν τὸ περὶ τῆς τοῦ
ξύλου φύσεως εἰπεῖν. τὸ μέντοι ἰθυπτίωνα εἰς ἰθὺ φερο-
μένην, ἀναφερομένου τοῦ ἰεπαίνου εἰς τὸν ἀκοντίζοντα.
καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' (cod. δ') ἰθὺ βέλος πέτεται [οὐδ'
ἀπολήγει] (Γ 99). A.

172 μεσσοπαγές δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον
ἔγχος (Achilles).

Πηλείδης δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ—

172: ἡ διπλῇ ὅτι ἦν νῦν ὄχθην εἴρηκεν, ἐξῆς κρημνόν·
οὐ δύναται ἐκ κρημνοῖο (175). πάντα γὰρ τὰ ὑψηλὰ
ἔχθαι λέγονται. A. Ar. 129.

Φ.

173: ἡ διπλὴ ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου λέγει, προσιπὼν δεύ-
τερος αὐτ' Ἀχιλεὺς. (169). Α.

183 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα:
ἡ διπλὴ ὅτι εὐχόμενος ἀντὶ τοῦ καυχώμενος (Αγ. 150). Α.

χαλεπὸν τοι ἐριθθενέος Κρονίωνος

185 παισὶν ἐριζέμεναι ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι:
ἡ διπλὴ ὅτι περισσὸς ὁ πέρ, ὡς ἐκεῖ φυγόντι περ αἰπὺν
ὄλεθρον (ρ 47). Α. Cf. p. 35.

τῷ (Jovi) οὔτε κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει

195 οὔτε βαθυρρεῖταιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο

ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.

195: ἡ διπλὴ περιστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν οὐκ
ἔγραψε. γίνεται δὲ ὁ Ἀχελῷος πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων.
ἔστι δὲ κατ' Ὀμηρον ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιδιδούς πᾶσι τὰ ῥέυ-
ματα· διὸ καὶ κατὰ τιμὴν φησιν οὔτε τις οὐν ποταμῶν
ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο (Υ 7). Α. Αγ. 177.

200 ἡ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον
ἔγχος: ἡ διπλὴ ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ ὄχθῃ (172) τὸν κρημνόν.
Α. Αγ. 129.

203 τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφε-
πένοντο: ὅτι Ὀμηρος διαστέλλει τὰς ἐγγέλους ἀπὸ τῶν
ἰχθύων· καὶ ἐξῆς (353) τείροντ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες. Α.

218 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα:
ἡ διπλὴ ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθεται· πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ
αἵματος. ὁμοιον οὖν τῷ ἐσθῆτα φαινήν (ζ 74) καὶ
ἄσπερα φαινήν ἀμφὶ σελήνην (Θ 555). Α. Cf. ad Γ 352.

220 (Scamander) στεινόμενος νεκύεσσιν: ἡ διπλὴ
ὅτι ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν,
οὐ στενάζων. Α. Cf. ad Π 163.

232 δαίελος ὀψὲ δύνων: ἡ διπλὴ ὅτι ἀρσενικῶς τὴν
δαίλην δαίελον (Cf. ad Β 634). Α.

ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας

147 ἤϊεν πεδίῳ ποσὶ κραιπνοῖσι πετέσθαι.

246: ἡ διπλὴ ὅτι διχῶς γράφεται ἐκ λίμνης καὶ ἐκ
δίνης, τὸ μὲν οὖν ἐκ δίνης, ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ ῥοῦ, τὸ
δὲ ἐκ λίμνης ἐκ τοῦ καθ' ὕδατος τόπου, διὸ καὶ τὸν Ὠκεα-
νὸν λίμνην καλεῖ. Α.

247: ὅτι ἐλλείπει ἡ διά. Α. Cf. p. 26.

Φ.

249 ἵνα μιν παύσεις πόνοιο (Scamander Achillem):
ἡ διπλῇ ὅτι τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. A. Ar. 87.

252 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων scribendum esse non ὀρματ'
ἔχων ut Philetas: X 308. L.

ὑπαιθα δὲ τοιοῦτο λιασθεῖς

256 φεῦγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπειτο — 255: ἡ διπλῇ
ὅτι τὸ ὑπαιθα εἰς τοῦ ὑμπεροσθεν σημαίνει. A. Ar. 123.

τὸ δέ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει

262 χώρη ἐνιπροαλεί, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγονται:
'Αρίσταρχος ἐξέτεινε τὸ ἄ διὰ τὸ μέτρον. Ζηνόδοτος φθα-
νέει ὡς νοσέει. V. Cf. ad I 506.

281 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶ-
ναι: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγα-
λέον τὸν δῖυγον. ἔστι δὲ κατὰ κοινωνίαν στοιχείων λευγα-
λέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 61)
λευγαλέοι τ' ἐσόμμεσθα. A. Ar. 113.

282 ἐρχθέντα: σημειοῦνται τινες ὡς (l. ὅτι) ἄπαξ
εἴρηκεν. A.? An pertinet ad συφορβόν, ὅτι ἄπαξ ἐν Πριάδι?

283 ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶνται:
ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ χειμῶνος διαπερῶντα. Hoc oblitus sum
afferre p. 23, ubi de dativo cum genetivo mutato dixi. ἐναύ-
λους δὲ τοὺς ποταμούς τοὺς ἐπιμήκεις (Apoll. 68, 25. Ar. 152). A.

287 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσί-
χθων: ἡ διπλῇ ὅτι δυεῖν ὄντων πληθυντικῶς εἴρηκε τοῖσι
δὲ μύθων ἤρχε. A. Cf. Pal. s 202. η 47.

τοίῳ γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν

290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη:
ἀθετεῖται ὅτι ἀπίθανον εἰς ἀνδρὸς μορφὴν ὠμοιωμένον
(Neptunum) λέγειν ἡ ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. τίς γάρ ἐστιν,
οὐ μὲν νοήσῃ. A.

295 πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι

Τρωικόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν
ἀπούρας —: ἡ διπλῇ ὅτι Ἐκτορι ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος (cf.
p. 22) καὶ φύγησιν ὅς ἂν φύγοι (cf. p. 10). AB.

313 πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε Φιτρῶν καὶ λάων.
Hic versus facit ad explicationem vocis semel dictae χέραδος 319.

317 τὰ τεύχεα καλὰ: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ

Φ.

τεύχεα, ὡς οὐνεκα τὸν Χρύσην ἡτίμησ' (sic) ἀρητιήρα (A 11 ubi v.). A.

319 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλῃς χέραδος περιχεύας· ἡ διπλῇ ὅτι ἄπαξ τὸ χέραδος. ἔστι δὲ τὸ συναγαιρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πληθὺς ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. φησὶ γοῦν πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λαῶν (313). A.

320 οὐδέ οἱ ὅσπερ ἐπιστήσονται Ἀχαιοί

ἀλλέξαι — 320: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιστήσονται ἀντὶ τοῦ δυνήσονται. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (v 207) νῦν δ' οὐτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. A. Ar. 150.

οὐδέ τί μιν χρεώ

323 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί· ὅτι τὸ πληρές ἐστι τυμβοχοῆσαι· διὸ σημειοῦνται τινες. A.

331 ὄρσοο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα βέθεν γάρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἡῖσκομεν εἶναι.

331: ἀθετεῖται ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· ἡ γὰρ φιλανθρωπευομένη καὶ λέγουσα ἐμὸν τέκος οὐκ ὠφείλει ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος προσφωνεῖν. A. Nescimus autem quomodo legerit versum sequentem.

334 ἀργεστιάο Νότοιο· τοῦ λεγομένου λευκονότου (cf. ad A 306). A.

335 εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλιπὴν ὄρσουσα θύελλαν ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆμαι, φλέγμα κακὸν φορέουσα.

335: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ὄρσασα· ἐκ δὲ τούτου φανερός ἐστι δεδεγμένος τὸ εἶσομαι γνῶσομαι, καὶ τὸ ἢ κεν ἀπὸ Τρώων ψιλῶς ἀνεγνησκώς. οὐ βούλεται δὲ γινῶναι ἀλλὰ πορευθῆναι κατασκευάσουσα. A. Ar. 150.

337: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον. A.

343 ὡς φάτο, Ἥφαιστος δὲ τιτύσκειτο θεσπιδαῖς πῦρ· ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον πῶς οὐ κατακαίεται ὁ Ἀχιλλεὺς ἀναζέοντος τοῦ ὕδατος. λέγει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι πρῶτον τὸ πεδῖον ἀνεξήρανται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἦδη ἐν τῷ πεδίῳ ἐγεγόνει. A.

345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδῖον· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ

Φ.

ὅλον (Αγ. 130) καὶ ὅτι πρότερον ἀνεξηγήθη τὸ πεδίον. Α. τὸ ante πρότερον del. L.

καὶ δ' ἄρ' αὖ νεκρούς

349 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψα φλόγα παμ-
φανώσαν· ὅτι πάλιν ἐπανέλαβεν (sc. διὰ τοῦ ἄρθρου). Α.
Cf. ad E 734.

353 τείροντ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες· ὅτι διέστειλε
τὰς ἐγγέλεις ἀπὸ τῶν ἰχθύων. Α. Cf. ad 203.

362 ὥς δὲ λέβητος ζεῖ ἐνθον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ
κνίσην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο.

362: ἡ διπλῇ ὅτι οἶδεν ἔψησιν κρεῶν, χρωμένους δὲ τοὺς
ἥρωας οὐ παρσισάγει. Α. Αγ. 348.

363 μελδόμενος· ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων τὰ
κνίσην, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Α. cf. p. 2.

366 οὐδ' ἔθ' ελε προρέειν· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ
ἡδύνατο. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 121) ἡ θ' ελ', ἐπεὶ μάλα πολ-
λὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεύς Α. Αγ. 151.

388 ἄμφι δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἡ διπλῇ
ὅτι αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ
εἰσάγει. Α. Αγ. 198, 348.

394 κυνάμυια· ἡ διπλῇ ὅτι αὐτὸς ἐαχημάτισε τὸ ὄνομα
ἀπὸ τοῦ κυνός καὶ τῆς μυίας· ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ
δὲ μυία θρασεία. Α.

397 πανόψιον ἔγχοι· ὅτι πανόψιον τὸ λαμπρὸν καὶ
ἐπιφανές. Α.

401 (αἰγίδα) ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός· ἡ
διπλῇ ὅτι ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦτό φησιν, ἦν Διὸς ὄπλον
παραδίδωσιν. Α. Αγ. 192.

416 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφρο-
δίτη· ἡ διπλῇ ὅτι οἱ χωρίζοντες φασὶ τὸν τῆς Ἰλιάδος ποιη-
τὴν εἰδέναι συνοῦσαν τῷ Ἀρεΐ τὴν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ τῆς
Ὀδυσσεΐας διαφώνως Ἡφαίστῳ. λέγειν δὲ δεῖ ὅτι οὐχ οἱ
αὐτοὶ χρεῖνοι ἦσαν τῆς συμβιώσεως. Α.

424 καὶ ῥ' ἐπεισσαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ

ἦλασε — 424: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπεισσαμένη ἐστὶν ἐπελ-
θοῦσα, ἐφορμήσασα, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ὥς τὸ ἡ τὰ χα καὶ δαλῶ
βεβλημένος εἶσθα θύραζε (τ 69). Α. Αγ. 150.

ψ.

430 ὥδ' εἰ θεοὶ θάρσαλοί τε καὶ τλήμονες· ὅτι ὑπομνη-
τικοὶ οἱ τλήμονες, καὶ οὐκ ἀτυχεῖς, ὡς οἱ νεώτεροι. Α. Αρ. 100.

ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι

444 πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν·
ἡ διπλὴ ὅτι "Ομηρος οὐ παραδίδωσιν αἰτίαν δι' ἣν ἐθήτευ-
σαν οὗτοι οἱ θεοὶ Λαομέδοντι. Α. Αρ. 181.

446 ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδαιμα·
ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐπάνω ἀθήτησιν, ὅτι διαφωνεῖ
ταῦτα (ἐκείνοις?) ἐν οἷς φησί (H 452) τότ' ἐγὼ καὶ Φοί-
βος Ἀπόλλων ἤρω Λαομέδοντι. Α.

455 στεῦτο δ' ὃ γ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὐατα
χαλκῷ· ἡ διπλὴ ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, διε-
βεβαιούτο, πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκρίᾳ (λ 583) ἀθετούμενα (Αρ. 107)·
καὶ ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν. Α.

470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείον φάτο μῦθον·
ἀθετεῖται ὅτι περισσός. τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεί-
κεσε πότνια θηρῶν. τίς δὲ κυνηγετικὴ θεὸς εἰ μὴ ἡ
Ἄρτεμις; Α. Cf. ad 511.

475 μὴ σε νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

475: ἀπὸ τούτου ἀθετοῦνται στίχοι γ'. οὐ δύναται γὰρ
ὁ αἰδούμενος (Apollo) πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν
παλάμῃσιν (469) αἰεὶ προκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα ἐν τῷ
Ὀλύμπῳ πρὸς μάχην. ἄλλως τε οὐδὲ πολεμικός ἐστιν, ἀλλὰ
χοροῖς καὶ φόρμιγγι τέρπεται. Α.

478 ὡς φάτο· τὴν δ' οὐ τι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων,
479 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις· ἡ δι-
πλὴ ὅτι κοινὸν δαὶ δέξασθαι τὸ προσέφη· ἀλλὰ χολωσαμένη
Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις προσέφη. οὕτως οὖν καὶ παῖδα
τέ σοι ἀγέμεν Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἐκατόμβην (Α 443)·
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀγέμεν, καὶ περιττός ὁ ἐξῆς ῥέξαι ὑπὲρ
Δαναῶν. Α. „Ergo videmus Aristonicum illum versum νεί-
κεσεν ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν (480) ne nosse quidem.“
L. Αρ. 365. Nec Eustathius eum novit v. p. 1247, 40.

485 κατ' οὐρεα θῆρας ἐναίρειν· ὅτι ἐναίρειν κατα-

Φ.

χρηστικῶς· θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευ-
θῆναι. Α. Αρ. 148.

487 εἰ δ' ἐθέλεις, πολέμοιο δάήμεναι: ὅτι ἀντὶ τοῦ
δάθημι προστακτικοῦ. Α. Cf. p. 14.

ἡ ῥά θ' ὑπ' ἱρηνος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην
495 χηραμόν: ἡ διπλῇ ὅτι αὐτός ἐξηγείται τί ἐστι χηρα-
μός, ὅτι κοίλῃ πέτρα. Α.

499 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός: μάχεσθαι. τῶν
ἄπαξ δὲ εἰρημένων ἡ λέξις. Β.

501 εὖχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι: ἡ διπλῇ ὅτι εὖχεσθαι
ἀντὶ τοῦ εὖχου, καυχῶ. Α. Αρ. 150.

502 ὥς ἄρ' ἔφη, Ἀητιῶ δὲ συναίνυτο κάμπυλα τόξα
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κόνιης:
ὅτι μέμιχε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν·
καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, πεπτεῶτα δ' ἄλλυδις ἄλλῃ τὰ
βέλη· ὥς χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, καὶ κοτύλη,
οὕτως καὶ τὰ βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα τόξα. Α. Αρ. 71.

511 τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐυστέφανος κελαι-
δεινῆ: ἡ διπλῇ ὅτι ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις, περιτιτός οὖν
κάκει τὸ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα (471). Α.

515 Ἴλιον ἱρήν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. Α.

519: οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες:
ὅτι σαφῶς χωόμενοι συγγεόμενοι. Α. Αρ. 147.

523 θεῶν δὲ ἐμῆνις ἀνῆκεν (καπνὸν ἄστεος αἰθο-
μέναιο): ἀντὶ τοῦ ἐφήκε. Α. Αρ. 151.

538 αἱ δὲ (πύλαι) πετασθῆσαι τεύξαν φάος. αὐ-
τὰρ Ἀπόλλων —: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνίδοτος τοὺς στίχους
(hunc et sequentem) ἠθέτηκε, γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης
φωτίζεσθαι τὴν πόλιν τοῦ παντός τόπου ἐναιθρίου ὄντος.
λέγει δὲ τεύξαν φάος ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φείγουσιν
ἐποίησαν, ὥς ἐν τῷ φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρα
βαλῶν (Ζ 6). Α. Αρ. 55, 364.

541 δίψῃ καρχαλέοι: ἡ διπλῇ ὅτι πιῶσις ἥλλακται,
καὶ ὅτι παρείται ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δίψης. Α.
Hoc schol. apud Bekkerum in duas particulas discerptum, quas
conjunxi inserto καί. Cf. p. 25.

542 ὁ δὲ σφεδανῶν ἔφεπ' ἔγχει: ἡ διπλῇ ὅτι σφε-
δανῶν σφοδρῶς διώκων. [Ἀτρεΐδης δ' ἐπώχετο Δυναοῖσι σπεν-

ψ.

δανόν — sic pro 'Ατρ. δ' ἐπετο σφεδανόν Δ. κελεύων Α 165]. τῷ δὲ τόνῳ ὥσπερ ἐνοχλῶν· προκυτάρχει γὰρ τοῦ (τεύιον τό?) σφεδανός, παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν — Α. Versum Α 165 ab aliena manu illatum censet L. nam eo loco σφεδανόν lectio Aristarchea fuisse videtur, non σφεδανών: v. Ar. 146. Sed fortasse in fine scholii hunc versum attulit Aristonicus: παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν, σφεδανόν Δυναοῖσι κελεύων. Praeter hos duos locos non legitur haec vox apud Homerum nisi Π 372.

543 μενέαινε δὲ κῦδος ἄρέσθαι. μενέαινε cupiebat: Π 491. L.

544 ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν: ἡ διπλῇ ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίαν εἴρηκει. Α. Ar. 240.

550 αὐτὰρ ὃ γ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον: ἡ διπλῇ ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσεως τὸ πτολίπορθος διὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, νῦν δὲ ἄπαξ (v. ad O 56) ἐπ' Ἀχιλλεύως, πρὸς τοὺς χωρίζοντας· τούτοις γὰρ χρῶνται. τινες δὲ Ἀχιλλέα Πηλεΐωνα ποιοῦσι, ξενισθέντες πρὸς τὸ ἐπίθαιον. Α. ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα (I 328). V. (cf. ad O 77). Quid sibi vulerint Chhorizontes, quid iis responsum sit, hac brevitate obscurum. Fortasse illi dixerunt in Odyssea solum Ulixem πτολίπορθον dici, in Iliade etiam alios. Immo, relatum, ita dicendum est: in Ulixee omnino saepe hoc epitheto utitur Homerus, ut quod ille κατ' ἐξοχὴν gerat quod ipsam Trojam everterit. Attamen raro quidem etiam unus et alter reliquorum heroum idem fert epitheton, sed propter aliam causam, ut Achilles ὅτι δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξεν. L.

Θνητὸν δὲ ἔφασ' ἄνθρωποι

570 ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει: ἀθαιτεῖται ὅτι ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἐνέταξέ τις αὐτόν. δεῖ δὲ τῷ Θνητὸν δὲ ἔφασ' ἄνθρωποι προσυπακούειν τὸ εἶναι. καὶ ὅτι ἐπιφερόμενον τὸ αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει ἐναντίον ἐστὶ τῷ προτρέποντι τὸν Ἀγήνορα ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ. Α. Ar. 360.

575 (πάρδαλις — οὐδέ τι θυμῷ) ταρβεί οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ φοβεῖ-

Φ. Χ.

ται ἀντὶ τοῦ φεύγει (Αγ. 89). καὶ ὅτι ἐν τισι γράφεται κυ-
νυλαγμόν. οὐκ ἀνάγκη δὲ ἔστιν· ὁ γὰρ ὑλαγμός ἴδιος
κυνῶν. σύνδεσμος δὲ ἔστιν ὁ κέν, εἰτα ὑλαγμόν. Α.

576 εἴ περ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἢ βά-
λῃσιν· ἢ διπλῇ πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ οὐτάσαι καὶ
βαλεῖν (Αγ. 62). Α.

594 οὐδ' ἐπέρησε (χαλκός), θεοῦ δ' ἡρύκακε δῶρα·
ἢ διπλῇ ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότευντα ὅπλα, πρὸς τοὺς
ἡθετημένους (Τ' 269). Α. Αγ. 178.

606 τὸ φρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἤλθον
ὁμίλῳ· ἢ διπλῇ ὅτι πεφοβημένοι ἀντὶ τοῦ φεύγοντες. ΑΒ.
Αγ. 89.

ΕΙΣ ΤΗΝ Χ.

6 Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων· ἐν
ἀριστερᾷ τοῦ τείχους αἱ πύλαι ἔκειντο, αἱ ἐκαλοῦντο Δαρ-
δανίαι. ἢ διπλῇ πρὸς τὰς Σκαιάς. Α. Αγ. 232.

11 ἢ νῦν τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνοσ οὖς ἐφό-
βησας· ἢ διπλῇ ὅτι σαφῶς ὁ πόνοσ οὐκ ἔστιν ἀλγηδών·
ἀλλ' οὕτως εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρῶας
πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν (Αγ. 87). καὶ ὅτι ἐφόβησας εἰς φηγὴν
ἔτρεψας (Αγ. 89). Α.

23 (ἵππος) ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιτανόμενος πε-
δίοιο· ὁ διπλῇ ὅτι θέησιν ἀντὶ τοῦ θέη. πλεονάζει δὲ τῷ
τοιούτῳ σχήματι Ἰβυκος. καὶ ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ, διὰ πε-
δίοιο (cf. p. 26). Α.

26 (Achilleus) παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' — ὅς ῥά τ'
ὁπώρης εἴσι. Ut hic caniculae Achilles comparatur, ita idem
sidus significatur in similitudine Α 62.

29 ὃν τε κύν' Ὀρῳωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν· ἢ
διπλῇ ὅτι περισσός ὁ τέ σύνδεσμος. Α. Cf. p. 34.

31 καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖ-
σιν· ἢ διπλῇ ὅτι ἀπαξ ἐνταῦθα ὁ πυρετός, καὶ ὅτι πυρετὸν
κυρίως λέγει, οὐχ ὥς τινες δέχονται τὴν διάκνουσιν τοῦ ἀέ-
ρος· πρὸς γὰρ τὸ φθοροποιὸν ἢ παραβολή (Αγ. 154). καὶ
ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις (Αγ. 122). Α.

X.

32 ὡς τοῦ χαλκός ἐλαμπε: χαλκόν intelligendum esse hastae acumen: A 44. L.

40 Πηλείωνι δαμῖεις: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα. A. Cf. p. 24.

41 αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσπον ἐμοί — 41: σημειοῦνται τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν. AB. Ar. 14.

ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσιν μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ξυεῖται

50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον.

49: ἡ διπλῇ ὅτι περισσὸς ὁ ἂν σύνδεσμος· εἰ γὰρ ἐνετέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἂν ἀπολυσάμεθα (cod. ομεθα). A. Cf. p. 9.

51 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρον ὀνομάκλυτος Ἀλκίης: ὅτι οἱ πατέρες ταῖς θυγατράσι γαμιουμέναις δῶρα παρεῖχον· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω (I 147). A. Ar. 198.

53 ἄλλος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα: ὁμοίως τῷ Δάρδανον αὐτῷ πρῶτον τέκετο (T 215) ἐπὶ ἄρσενικῷ. A. „Pro certo dici nequit Aristonici verba esse, quamquam videntur esse“ L. Ar. 158.

55 Ἀχιλῇ δαμασθεῖς: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Ἀχιλλέως, ὡς Τρωσὶ δαμῖεις (Σ 461). A. Cf. p. 24.

66 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησι θύρῃσιν ὠμησται ἐρύουσιν, ἐπεὶ καὶ τις ὄξεϊ χαλκῷ τύψας ἦε βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλγεται.!

66: ἡ διπλῇ ὅτι πρῶτησι ἀντὶ τοῦ ἄκραις. πρῶτησι δὲ πύλῃσι πρὸς τὸ ἄξαντ' ἐν πρῶτῳ ῥυμῷ (Z 40). A. Ar. 149.

67 ἐρύουσιν: ἡ διπλῇ ὅτι χρόνος ἥλλαπται ἀντὶ τοῦ ἐρύουσιν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (Ψ 97) νευρὴν δ' ἐντανύειν ἀντὶ τοῦ ἐντανύσειν. A. Cf. p. 6.

68: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαστολὴν τοῦ βαλεῖν καὶ τύψαι (Ar. 62)· καὶ ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ πρόσωπον. A. Ar. 153.

80 κόλπον ἀνιεμένη: ὅτι ἀντὶ τοῦ χαλῶσα, ἀναστῆλ-λουσα· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (β 300) αἶγας ἀνιεμένους ἀναδέρνοντας. ἔστιν οὖν ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. A. Cf. de κόλπος ad Z 400, Ar. 152.

84 τῶν μνηῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δῆιον ἄν-

X.

δρα: ἡ διπλῇ ὅτι ἰδίως φίλα τέκνον ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον (cf. p. 32). καὶ ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνου (cf. p. 3). A.

85 μῆδὲ πρόμος ἴστατο τούτῳ: ὅτι σαφῶς πρόμος ὁ πρόμαχος, οὐχ ὁ βασιλεύς. A. Ar. 109.

88 ἄλοχος πολύδωρος: ἡ διπλῇ ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ παλαιοὶ ταῖς θυγατράσι· καὶ πολύδωρον λέγει τὴν πολύνεδρον. A. Cf. Z 394, Ar. 198.

91 πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἐπειθον: ὅτι ὑπερβίβασται ἡ δέ· ἔκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἐπειθον, πρὸς τὸ οὐδ' ἔκτεο γήραος οὐδόν (σ 246). A.

93 ὥς δὲ θράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν τῶν ὄψεων κατάδυσιν χεῖρ ἀντὶ εἰρήκεν, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἐστι χωρῆσαι· εἰς αὐτὸ γὰρ μηχανῶνται οἱ ὄφεις εἰς τὸ χωρῆσαι (hoccurret: εἰς ἄντρον γὰρ μυχεύονται οἱ ὄφεις ὥστε χωρῆσαι L. Ar. 146) τὸ σῶμα ὥσπερ ἔλυτρον· οὐδὲ δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται (σ 17). A. Sed fortasse nil mutandum.

97 πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας: ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, ὥς ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλάλες (O 494). A. Cf. qu. ep. 87.

110 ἡ ἐκὼν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐν κλειῶς πρὸ πόλης: ἡ διπλῇ ὅτι ὁ κέν περισσός (cf. p. 13). καὶ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἐμοὶ αὐτῷ ὀλέσθαι, ἢ καθ' Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀλέσθαι (cf. p. 24). A.

118 ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσα τε πτόλις ἦδε κέκευθεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀμφιδάσσεσθαι, δίχα μερίσσεσθαι. πάλιν δέ (idem ab eo notatum fuerit v. 115) ὁ τέ (cod. δέ) σύνδεσμος περισσός (cf. p. 34). A. Bekker in utroque infinitivo ἀσθαι, Vill. in altero εσθαι. Corr. L. coll. Didymi sch.: Ἀριστάρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ἔ.

120 ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Annotavit sine dubio ut Σ 510, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα.

123 μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει: ὅτι τὸ ἴκωμαι ἀντὶ τοῦ ἰκτεύσω (cf. Apoll. lex.). παράκειται οὖν τὸ ἰών, ἐπεὶ προσεγγιζόμεθα οἷς ἂν (cod. προσεγγιζόμενοι vel οἷς ἂν) προσφέρωμεν ἰκτείαν. A. Haec ultima a παράκειται si Aristonici sunt, significare videntur, hoc

X.

ἰών h. l. appositum ad *ικέσθαι* διδασκαλικῶς ut alibi dicere solet, ostendere quo jure *ικέσθαι* significationem supplicandi induerit. L.

124 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται: ὅτι αἰδέσεται ὡς *ικέτην* προσδέξεται· αἰδέσθαι θ' ἰερῆα (A23). A. Cf. ad Ω 208. Ar. 150.

τῷ ὀαριζέμεναι ἄ τε παρθένος ἡίθεός τε
128 πάρθενος ἡίθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πυκνῶς ἐν Ἰλιάδι. ὀαρισμὸς δέ ἐστιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλία· ὄαρες γὰρ αἱ γυναῖκες. A. Quatuor ultima verba non videntur Aristonici esse: v. ad 1327.

137 βῆ δὲ φοβηθεῖς: ἀντὶ τοῦ φεύγων ἀπέβη. A. Cf. ad 141.

141 ἡ δὲ θ' ὕπαιθα φοβεῖται: ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν φεύγει. A. Ar. 89, 123.

143 τρέσας δ' Ἐκτωρ Τεῖχος ὕπο Τρώων: ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ συνήθως φεύγειν. ἐπήνεγκε γοῦν τεῖχος ὕπο Τρώων. A. Cod. σὺν τῷ προ συνήθως. Corr. L. Ar. 91.

148 (πηγαί) δοιαὶ ἀναῖσσουνσι Σκαμάνδρου δι-
νήεντος: ὅτι λείπει πρόθεις ἡ ἐκ ἡ ἀπό· ἐκ Σκαμάνδρου γὰρ ἡ ἀπό (cf. p. 25). A.

149 ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει —

151 ἡ δ' ἐτέρη θέρεϊ προρέει ἐικυῖα χαλάζῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφές ὅτι ἡ ἐτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει κατὰ χειμῶνα. A.

153 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυς
ἔασιν: ὅτι πρόθεις ἡλλαπται καὶ πτώσις, ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς. A. Cf. p. 28.

φεύγων, ὁ δ' ὀπιόθε διώκων,

158 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ'
ἀμείνων: ἡ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς διώκεσθαι λέγει τὸν φεύγοντα. A. Ar. 150. ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ὑπὲνιγχε. V.

161 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν Ἐκτορος ἱπποδά-
μοιο: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς περὶ ἐτέρων λέγει τρεχόντων περὶ
τῆς Ἐκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἐκτορος ἐνὸς ὄντος τούτων. A.

162 ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μῶνυ-

χερς ἵπποι κτλ. Hi versus faciunt ad athetesis versum 199—
201 firmandam.

τὸ δὲ μέγα κείται αἶθλον

164 ἡ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος· ἡ
διπλὴ ὅτι ἀμφίβολον πότερον ἀνδρὸς τεθνηῶτος γυνή ἢ ἐπὶ
τεθνηῶτι ἀνδρὶ, ὃ καὶ ὑγιές· οὐκ οἶδε γὰρ ἄλλους ἢ τοῦς
ἐπιταφίους ἀγῶνας Ὁμηρος (Ar. 199). A.

170 (ὀλοφύρεται ἥτορ) Ἐκτορος· ὅτι ἐλλείπει ἡ περί.,
περὶ Ἐκτορος. AB. Cf. p. 26.

172 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ τοῦ
ἀκροπόλει. A. Cf. ad Z 257, 317 H 345.

183 θάρσει τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι

183. 184: ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγονται, κατὰ δὲ τὴν
πρὸ τῆς κόλου μάχης ἀγορὰν τῶν θεῶν (Θ 39) οὐκέτι. A.

190 διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσας· ὅτι ἀντὶ τοῦ δι'
ἀγκέων καὶ βησσῶν. A. Cf. p. 21.

194 ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Λαρδανιῶν

ἀντίον αἰξασθαι — 194: ὅτι ἄς ἄνω Σκαιάς (6), νῦν
Λαρδανίας. A. cod. Λαρδανίους. A. Ar. 232.

197 τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε πα-
ραφθάς· ἡ διπλὴ ὅτι τοπικῶς τὸ προπάροιθε δυνατόν
ἀκούειν, δυνατόν δὲ καὶ χρονικῶς, πρότερον φθάσας ἀπέ-
τρεπεν αὐτὸν εἰς τὸ πεδίον· ὃ καὶ ὑγιές (Ar. 121). καὶ πρὸς
τὸ παραφθάς ὅτι Ἰακῶς (ita emend. Bekk. pro κακῶς) ἀντὶ
τοῦ παραφθάσας. A. Cf. ad H 144 P 197.

ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

200 οὐ τ' ἄρ' ὅτ' οὐ δύναται ὑποφύγειν οὐδ' ὁ διώκειν·
ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσί, οὐδ' ὅς ἀλύξαι.

199. 200. 201: ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι καὶ τῇ κα-
τασκευῇ καὶ τῷ νοήματι εὐτελεῖς· καὶ γὰρ ἀπραξίαν δρόμου
καὶ τὸ ἀπαράβατον σημαίνουσιν, ἐναντίως τῷ ὥς δ' εἰ
ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι (162). A.

201: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξεν. V.

202 πῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦν τετ' Ἀπόλλων.

202: ἡ διπλὴ πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ ποδώκης οὐ

X.

καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα· λείλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐβροθηετο. A.

208 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο, καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίττειν τάλαντα.

208: σημειοῦνται τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι, μετὰ μικρὸν τούτων λεγομένων· τρεῖς (cod. τρεῖς) περὶ ἅστυ μέγα Πριάμοιο δῖον (251). A.

209: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν ἡ ψυχαστασία Αἰσχύλου πέπλασται, ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἰστάντος, οὐ θανατηφόρους μοίρας. A. Et hic suo loco positus hic versus, non Θ73.

216 νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα — (οἷσασθαι μέγα κῦδος): ἡ διπλῇ περισιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει νῶϊν· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡμῖν ἢ ἡμῶν, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ. τὸ δὲ νῶϊ χωρὶς τοῦ ν σημαίνει ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς, ὅπερ νῦν λέγει· ἡμᾶς ἔολπα οἷσασθαι μέγα κῦδος. A.

229: ἡ διπλῇ ὅτι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον σεπτική προσφώνησις ἐστὶ τὸ ἡθεῖε. A. Ar. 154.

250 οὐ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς φεύξομαι. A. Ar. 89. Vill.: ἡ δ. ὅτι σαφῶς τὸ φοβ. ἐστὶ φεύξομαι.

251 τρεῖς περὶ ἅστυ μέγα Πριάμου δῖον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δῖον ἐδιώχθη. οὐ μάχεται δὲ τῷ ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον (208)· τρεῖς μὲν γὰρ τελείους κύκλους περιέδραμον, τὸ δὲ τέταρτον ἕως τῶν κρουνῶν ἐλθόντες οὐκέτι περιῆλθον τὴν πόλιν. A.

254 ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροί ἐσσονται — 254 ἐπιδώμεθα: ὅτι ἐπιμαρτυρώμεθα. A.

255: ἡ διπλῇ ὅτι μάρτυροί οὐ μάρτυρες· καὶ γὰρ τὸ ἐνικόν Ζεὺς δ' ἄμμι' ἐπιμάρτυρος ἔστω (H 76). A.

257 (αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς) δώη καμμονίην: ἡ διπλῇ ὅτι καμμονίη νίκη οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς. διὸ ἐπὶ τῶν μονομαχοῦντων καὶ πνυκτενόντων τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. A. Ar. 112.

259 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέξειν: ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέξε. A. Cf. p. 14.

266 (οὔτε τι νῶϊν) ὄρκια ἔσσονται: ὅτι τὰ ὄρκια ἔσσονται, οὐκ ἔσσεται. A. Cf. p. 15.

X.

281 ἀλλά τις ἀρτισπής καὶ ἐπὶ κλοπὸς ἐπλεο
μύθων· ὅτι οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ὁ ἀρτισπής, κατὰ τοῦναντίον
τῷ ἀμετροσπεί, ἀλλὰ ὁ λάλος καὶ ὁ ἀπηρτισμεινον (l. ὡς L.)
παραλογιζόμενος. [τὸ δόρυ]. A. Cf. V. τὸ δόρυ videtur perti-
nere ad v. 283.

286 ὡς δὴ μιν σῶ ἐνὶ χροῖτ' πᾶν κομίσαιο· ὅτι
ἀντὶ τοῦ ὅλου. A. Ar. 130.

291 χώσατο δ' Ἐκτωρ

ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χεῖρός —

291 χώσατο· ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεχύθη. A. Ar. 147.

294 Δηίφοβον δ' ἐκάλεε λευκάσπιδα· ἡ διπλὴ
ὅτι ἄπαξ εἶρηκε λευκάσπιδα. A.

304 μὴ μὰν ἀσπονδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην·
ἡ διπλὴ ὅτι ἀσπονδί χωρὶς μόγου καὶ κακοπαθείας. A. Ar. 122.

308 οἴμνησεν δὲ αἰεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής·
ὅτι κακεῖ (Φ 252) γραπτέον αἰετοῦ οἶματ' ἔχων, οὐχ ὡς
Φιλητᾶς ὄρματα. A.

315 καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι Χρύσηαι· νῦν
καταχρηστικῶς αἱ χαῖται τῆς κόρυθος. V. Ar. 121.

318 ἔσπερος, ὅς κάλλιστος ἐν οὐρον ᾧ ἴσταται
ἀστήρ· ἡ διπλὴ ὅτι νῦν τὸν ἔσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλ-
λοις δὲ (ν 93) τὸν ἑωσφόρον φαάντατον· καὶ οὐ δεῖ ὡς μα-
χόμενον λαμβάνειν. ἔτερον δὲ τὸν ἔσπερον, ὡς ἂν παλαιός,
οἶδε τοῦ ἑωσφόρου. A.

319 ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος· ὅτι ἐπὶ τῶν
αἰχμᾶς ἐχόντων εὐήκεος λέγει καὶ τανυήκεος· τὴν γὰρ αἰ-
χμὴν ἀκὴν λέγει. καὶ ὅτι κυρίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐπιδορα-
τίδος τῆς εὐ ἡκονημένης, ἐκεῖ δὲ παρῆνται τὸ τανυήκεας
ὄζους (Π 768). A. Ar. 322.

322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα
τεύχεα· οὕτως εἶωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴ ἀπο-
λείπη τι τοῦ ὅλου μικρὸν μέρος (cod. τέλος)· οἱ δὲ τοι
τόσον μὲν ἔχον τέλος (Σ 378 ubi v). καὶ ἐνθάδε οὖν
τὸ μὲν ἄλλο σῶμα καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαί-
νετο (ins. τὸ) ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. A. οἱ δὲ γλωσ-
σογράφοι (Ar. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. V.

οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
329 ὄφρα τί μιν προτείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν·

X.

ἀθετείται ὅτι γελοῖος, εἰ ἡ μελία ἐπετῆδεναι μὴ ἀποτιμῆναι τὸν ἀσφάραγον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν Ἀχιλλέα. ἀπολογούμενοι δὲ φασιν ὅτι τὸ ἐκ τύχης συμβεβηκός (cf. ad Ψ 857) αἰτιατικῶς ἐξενήνοχεν. (cf. Harl. ad ε 154). Incerta sunt sequentia: διὰ τὸ ὁμοίον ἀθετείται κάπεινο (ρ 359) εὖ θ' ὁ δειπνήκει, ὁ δὲ παύσατο θείος ἀοιδός. A.

442 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχῃσι θανόντα.

342: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος τελευτῶντες, διὰ πυρός ἐθάπτοντο. A. Ag. 198.

343: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν. A. Cf. ad E 37.

349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα: σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα, εἰκοσαπλᾶ. A. 351 οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι

Δαρδανίδης Πρίαμος — 351: ἡ διπλῇ ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας (cf. B 124) ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἔκτορος σῶμα ἐν Φρυγίᾳ. A. 356 ἡ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν — 356: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὁσων ἡ μεταφορά (Ag. 97). προβλέπω τῷ νῶ, ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἡλλακται γὰρ ὁ χρόνος (cf. p. 4). καὶ πρὸς τὸ οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰκός ἦν με πείσειν (Ag. 125). A.

362 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθίων πταμένη Ἀιδόσδε βεβήκει: σημειοῦνται τινες ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Αἴδου ἡ ψυχὴ, καὶ οὐ δέεται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς. A. Ag. 186.

375 ὥς ἄρα τις εἶπεναι καὶ οὐτήσασκε παραστάς: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως πρότερον ἔλεγον, ἀλλ' ἅμα παίοντες ἐπεφώνουν, ὥστ' εἶναι, ὥς ἄρα τις ἔλεγε καὶ οὐτήσασκε. A.

378 ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος ἀντὶ τούτου πεποίηκεν Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν. οὐ πάρεστι δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ ταύτης τῆς μάχης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐτι τραυματίας ὢν. A.

379 ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν —

381 εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν κτλ.

379: ὅτι τὴν αἰτίαν προτέταχεν ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοί. ἔδει δὲ οὕτως εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύ-

X.

χεσι πειρηθῶμεν, ὄφρα κ' ἐτι γινῶμεν Τρώων νόον, ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, ἥ εἰ μένειν μεμιάσιν, ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Hanc notam non credo ex Aristarchi mente illustratam esse ab Aristonico, qua de re dixi in proll. ad Nicanorem p. 74. ὁ δὲ Διονύσιος διστάζει μὴ πρὸς τὴν ἀπολειψιν τοῦ χρόνου· παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο (Ψ 2) καὶ ἐπίστονος βέλγητο (μ 423)· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. A. De his extremis v. Ar. 16 sq.

393 ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἑκτορα διον, ὃ Τρῶες κατὰ ἄστρ' ὡς εὐχετόωντο.

393. 394: ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι παρὰ τὴν ἀξίαν Ἀχιλλέως οἱ λόγοι· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ λέγων (Π 243) ὄφρα καὶ Ἑκτωρ εἴσεται ἡ ῥα καὶ ὁλος ἐπίσθηται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων. A.

396 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντες· ἡ διπλῇ ὅτι νῦν τένοντας εἶπε τὰ διατεταμένα τῶν σφυρῶν νεῦρα ὀπισθεν τῆς κνήμης. A. Ar. 153.

411 Ἴλιος ὀφρυόεσσα· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἴλιος. A. (καὶ μ' οἶον ἑάσατε — ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν)

418 λίσσωμι' ἀνέρα τοῦτον· λείπει ὁ ἴνα, ἴνα λίσσωμαι. V. Cf. p. 33.

440 ἀλλ' ἡ γ' ἰστὸν ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο (Andromache): ἡ διπλῇ ὅτι ἀσυμπαθῆς ἡ Ἀνδρομάχη ἐν τοσούτῳ θορόβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμοῦσα, καὶ ταῦτα τὴν Ἀχιλλέως ἔφοδον οὐκ ἀγνοοῦσα. εἰσὶν οὖν, φηοῖν ὁ Ἀρίσταρχος, προκαταχρησάμενος ὁ ποιητὴς τῷ τῆς Ἀνδρομάχης προσώπῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἑκτορος κοινολογίαν (Z 394), ἀπεσχῆσθαι νῦν τοῦ προσώπου. A.

468 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλόεντα: ὅτι βελτίων (cod. βέλτιον) ἂν ἦν ἡ διάθεσις, εἰ μὴ ἐκπεπληγμένη τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπέβαλεν, ἀλλ' ὕστερον (476) ὅτε ἀναπινύσκειται τε καὶ ἐαυτὴν ἀναλαμβάνει, ἢ οὕτως ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγέρθη ἀμβλήθην γοόωσα — τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς

χέε δέσματα. A. βάλε fuit lectio Aristarchea, χέε est in textu Veneto. Ceterum cf. Ψ 857.

οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσειαι Ἔκτορ ὄνειρα, ἐπεὶ θῆνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 487 ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολὺ δακρυὴν Ἀχαιῶν
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ νείκε' ὀπίσω
 ἔσσοντ'. ἄλλοι γὰρ μιν ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 490 ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν·
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἔπесχεν,
 495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς, καὶ ὀνειδεῖοισιν ἐνίσσων·
 ἡἶρε' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πα-
 τρός κτλ.

487: ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ δακρυόεις δὲ τ' ἄνεισι (499) ἀθετοῦνται στίχοι ιγ', ὅτι ἀδιάθετοι· τὸ γὰρ περιέρχεται τὸν Ἀστυάνακτα, καὶ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς τὸν μὲν χλαίνης ἐρύειν τὸν δὲ χιτῶνος, ἵνα βρόγχον πῖη, Πριάμου περιόντος καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκτορος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀνδρομάχης, αἰτοπον. διὰ τί δὲ ἔμελλον ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἀποτετιμημένας ἀρούρας, κατὰ τὸ βασιλικὸν γένος κληρονόμου τοῦ υἱοῦ Ἀστυάνακτος ὄντος; ὅλως δὲ οὐδ' ἐστὶν ἴδιον τοῦ περὶ τὸν Ἀστυάνακτα οἴκτου, ἀλλὰ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ὄρφανου ἀρμόζει τὰ λεγόμενα. βέλτιον οὖν οὕτως ἐπιβαλεῖν· οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσειαι Ἔκτορ ὄνειρα, ἐπεὶ θῆνες, οὔτε σοὶ οὔτος Ἀστυάναξ ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ.

492 ἐς πατρός ἐταίρους: ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς πατρός ἐταίρους, ὡς εἰς Ἀγαμέμνονα διον (H 312). A. qu. ep. 88.

494: ὅτι εἶδος ποτηρίου ἢ κοτύλη. [καὶ λέγεται ἀρσενικῶς κότυλος.] καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ρ 12) πύρρον καὶ κοτύλῃν ὁμωνύμως τὸ ἀγγεῖον τῷ ὕγρῳ. A. Ar. 155. Inclusa aliena sunt, certe hodie κότυλος apud Homerum non legitur.

X. Ψ.

495. Lehrs. Ar. 358 hunc versum etiam propter charactera Hesiodeum suspectum fuisse existimat.

497 ἐνίσσων: ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσω. A.

505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτῶν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ πάθοι ἂν. πρὸς τὸ ἰχθὺς ὅς κε φάγῃσι (Φ 127). A. Cf. p. 9.

EIS THN Ψ.

1 ὡς οἱ μὲν στενᾶχοντο: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ ἦν στεναχῶν ὡς φρονῶν, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγεν στενᾶχοντο· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρων φέροντο, οὕτως ἀπὸ τοῦ στενᾶχων στενᾶχοντο λέγει. A. Ar. 315.

7 μὴ δὴ πω ὑπ' ὅχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους, ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες

Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

7 μὴ δὴ πω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μηδέ πω. A. Hoc recte habere vix potest: nec scimus quid eo faciamus.

8 αὐτοῖς ἵπποισι: ὅτι λείπει ἡ σύν. B. Cf. p. 26 (ubi l. Ψ 8 pro Τ 8).

9 ὁ γὰρ γέρας: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ γέρας. ἡ περισσὸς ὁ γάρ. A. Cf. p. 34.

δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν

16 δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο.

15: ἡ διπλῇ ὅτι ὡς σπάρτα λέλυνται (B 135). AB. Cf. p. 15.

16: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνέητικῶς τὸ τοῖον, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44) ἀξιοῦσιν, ἀγαθόν. A.

18 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἐταίρου: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας εἰς τὰ τοῦ Πατρόκλου στήθη ἢ τὰς τοῦ Πατρόκλου εἰς τὰ ἑαυτοῦ. A. Cf. ad Σ 317.

29 αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ: ἡ διπλῇ ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον. A. Ar. 153.

34: ἡ διπλῇ ὅτι ψιλῶς προενεκτίον κοτυλήρυσον· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι. A. Ar. 321.

36 εἰς Ἀγαμέμνονα: [σημειῶσαι] ὅτι τῇ εἰς ἐπ' ἐμψύχων· ὥφειλε γὰρ τὴν πρὸς. A. qu. ep. 88.

ψ.

37 σπουδῇ παρπεπιθόντες, εταίρου χωόμενον κῆρ: ἡ διπλῇ ὅτι σπουδῇ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας (Αγ. 122). καὶ ἐλλείπει ἡ πρόθεσις· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ περὶ εταίρου (p. 26). καὶ τὸ χωόμενον ἀντὶ τοῦ συγχόμενον (Αγ. 147). Α.

58 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίην δὲ ἕκαστος: ὅτι σύνηδες ἦν ἀναλύειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων (α 424). Α. Cf. ad A 606.

63 νήδυμος ἀμφιχυθείς: ἡ διπλῇ ὅτι σαφῶς ἀπὸ τοῦ ν̄ ἄρχεται τὸ ὄνομα Α. Cf. ad B 2.

64 Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. Α.

65 ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Πατροκλῆς. καὶ τὸ δειλοῖο δειλαίου (Αγ. 122). Α.

71 θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἶδαο περήσω: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. Α. Cf. p. 33.

τῆλές με εἰργουσιν ψυχαί, εἶδωλα καμόντων

73 οὐδέ με πω μίσγασθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχάς, καὶ μὴ ἐπιμισγομένας ταῖς ἐν τῷ ἔρρει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ νεκυΐᾳ (Αγ. 176). Α.

75 καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι: ὅτι τὸ ἵνα λείπει (cf. p. 33) καὶ συνέσταλκεν, ἀντὶ τοῦ ἵνα ὀλοφύρωμαι (cf. p. 13). Α.

88 ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς: ὅτι ἅπαξ τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς μέμνηται. Α. Cf. ad Γ 54.

91 ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφοφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

91: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ ἡ σορὸς. Α.

92: ἀθετεῖται ὅτι εἰ σορὸν δέδωκεν, ἦν ἐν ἄλλοις λάρνακα καλεῖ (καὶ τὰ γε χρυσεΐην ἐς λάρνακα θῆκε Ω 795), πρὸς τί καὶ ἀμφοφορῆα; μετενήνεκται οὖν ἐκ τῆς δευτέρας νεκυΐας (ω 74). τὸ γὰρ οἰκόθεν ἐπάγεσθαι δυσοιώνιστον. Α.

94 (Achilles loquitur): τίπτε μοι ἡθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας;

ἡθείη κεφαλῇ: προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύτερον. δηλὸν ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλεύς ὁ Πάτροκλος. Χαμαιλέων γράφει ὦ θείη κεφαλῇ. γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ θείη· διὸ ἡ διπλῇ. Α. Αγ. 154, 187.

ψ.

96 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντις
ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γοοῖο· καὶ ἐν-
ταῦθα ὡς εἶρηται (75), λείπει δ' ἵνα. A. Cf. p. 33.

103 ὦ πόποι, ἣ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν
ψυχὴ καὶ εἶδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν·
ἣ διπλῇ ὅτι τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς Ὅμηρος ἔτι σωζούσας
τὴν φρόνησιν ὑποτίθεται. A. Schol. non integrum esse vi-
detur. Nam sine dubio hac diplex cavere voluit Aristarchus, ne
quis verbis ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν deciperetur.

107 ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Hic locus facit ad
stabiliendam explicationem verbi εἴσκειν· Π 41.

111 οὐρῆας τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην· ἣ
διπλῇ ὅτι σαφῶς οὐρῆες οἱ ἡμίονοι, πρὸς τὸ οὐρῆας μὲν
πρῶτον ἐπώχετο (A 50). A.

καὶ δὲ (δρῦς) μεγάλα κυτπέουσιν

120 πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί—

119· ἣ διπλῇ ὅτι τὸ ἐναντίον ἔφη· πίπτουσαι γὰρ κύ-
πον παρείχον. A.

120· οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ ἡ αἰ Ἀριστάρχου,
ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες. ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ
ῖ. παρασημειώσαιτο δ' ἂν τις τοῦτο πρὸς τὸ ἐν τῇ Ὀδυσ-
σεΐα (κ 440) τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
κόψας. A. Compositum est ex Didymo et Aristonico.

132 ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίο-
χοί τε· ὅτι νῦν παραιβάτας εἶρηκε [τοὺς ὀπλίτας]. A. τοὺς
ὀπλίτας irrepsit. Fortasse sic fuit· ὅτι νῦν παραιβάτας εἶ-
ρηκε· διὸ ἣ διπλῇ. Nam hic solum substantivo usus est. Cf.
A 104. L.

135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνυσαν· ἣ διπλῇ
ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλον, πρὸς τὸ πᾶσαι δ' ὠίγνυντο
πύλαι (B 809 Θ 58) A. Ar. 130.

139 μενοεικέα νήσον ὕλην· ἣ διπλῇ ὅτι τινὲς τὸ με-
νοεικές πολὺ ἀπέδωσαν. ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει ἐοικός, οἷον
τὸ ἀρεστόν, ἐξ οὗ τὴν ἱκανὴν βούλεται σημαίνει. A.

155 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἰψ' Ἀγαμέμνονα εἶπε πα-
ραστάς· ἣ διπλῇ ὅτι ἔξωθεν τὴν πρὸς ληπτέον· ἔστι γὰρ
πρὸς Ἀγαμέμνονα. A. Cf. p. 26.

ψ.

157 λαὸς Ἀχαιῶν Πείσονται μύθοισιν: ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήντηκεν, ὁ λαὸς πείσονται. A. Cf. p. 16.

160 (οἷσι μάλιστα) κηδεος ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ τ' ἄγοι ἄμμι μενόντων: ἡ διπλῇ ὅτι — Sequuntur Herodia-
nea. Non dubium quin diplex pertinet ad κηδεος ἐστι. Pro
genetivo habuisse Aristarchum non absimile vero, quod ita ac-
cepit τιμῆς ἔσσαι I 605. Fortasse etiam ἡ διπλῇ ὅτι φρόν-
τιδος ἄξιος (quod est in initio scholii). L. τὸ δὲ μενόντων
ἀντὶ τοῦ μενέτωσαν. A. Cf. B 438.

169 δρατὰ σώματα: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν μετάθεσιν, ὅτι
ἀντὶ τοῦ δαρτά. A.

183 (Ἐκτορα δ' οὐ τι) δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέ-
μεν, ἀλλὰ κύνεσσι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. A.

186 ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἔλαιω: ἡ διπλῇ ὅτι μύρου τὴν
μὲν ὀνομασίαν ἀγνοεῖ, τὴν δὲ σκευασίαν οἶδεν· τὸ γὰρ ῥό-
δινον οὕτως νῦν εἶπεν ἔλαιον ῥοδόεν. A. Cf. Ξ 172, Ag.
199, 348.

188 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλ-
λων. Nube Hectoris cadaver tegit Apollo, non aegide; reji-
ciendi igitur versus Ω 20 sq.

203 πάντες ἀνῆξαν, κάλεον τέ μιν εἰς ἔκαστος.
Aristarcheis notatus, quoniam alterum hemistichium hoc loco
apte positum, non O 86.

221 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοιο: ἡ δι-
πλῇ ὅτι δωδεκασύλλαβος καὶ ἐκ σπονδαίων. A. Cf. ad Α 130.

226 ἦμος δ' ἑσπφόρος εἰσι φόως ἑρέων ἐπὶ γαῖαν:
ἡ διπλῇ ὅτι μεταφορικῶς ἑρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν. τοῦτο
δὲ ἐστι προσημαίνων· οὐ γὰρ διὰ λόγου τοῦτο ποιεῖ ἀλλὰ
δι' ἐπιτολῆς. A.

228 τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο: καὶ ἐκεῖ οὖν φλόξ
ἐμαράνθη (I 262) γραπτέον. V.

καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
θεῖομεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀιδι κλεύθωμαι·
245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα.

243 δίπλακι: ὅτι ἀρσενικῶς. V. Facile potest originem
habere ex Aristonico: v. ad Γ 126. L.

244 θεῖομεν: ἡ διπλῇ ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ θείω-

ψ.

μιεν (cf. p. 13)· και ὅτι κατὰ συγκαπηὴν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κλεύθωμαι οἷον πορεύομαι. Α.

245: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ πονέεσθαι ἐστὶν ἐνεργεῖν. Α. Αρ. 87.

248 (οὗ κεν ἐμεῖο) δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυπλήσιι λίπησθε: ὕστεροι. και δεύτερατος ἤλθεν (T 51) ἀντὶ τοῦ ἔσχατος. Α.

256 εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάσα ἡ γῆ χυτή, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη. Α. Αρ. 109.

263 θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργα ἰδυῖαν και τρίποδ' ὠτῶεντα θυγκαιεικοσίμετρον.

263: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἀμύμονα γυναῖκα ἢ ἀμύμονα ἔργα. και ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ και τρίποδ' ὠτῶεντα τὸ φέρεσθαι· ἀκριβὴς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ και φορητὰ (Αρ. 143). Α.

267 αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ τρίτῳ, και ὅτι ἄπυρον τὸν ἀναθηματικόν, ἕτερον τοῦ ἐμπυριβήτου. Α.

268 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανθότα: ὅτι ὥριστο τὸ μέτρον. V. Recepimus hoc et sch. V. ad 741, quia Aristarcheam observandi rationem referre videtur.

269 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς ταλάντῳ τὸ (cod. και) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἦσσαν τοῦ τρίποδος και τοῦ ἵππου και τοῦ λέβητος τίθεται. Α.

270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην: ἡ διπλῇ ὅτι φιάλην οὐ· τὸ παρ' ἡμῶν ποτήριον, ἀλλὰ γένος τι λέβητος ἐκπέταλον ἐκ παντὸς μέρους θυνάμενον ἔχειν· διὸ ἀμφίθετον. Α. Cf. B ad 243. Pro ἔχειν scribendum ἐρείδεσθαι (cf. ψ 616) vel τίθεσθαι (Apollon. lex. 163, 12 et Eustath.). L.

273 ἱππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδαγμένα κείτ' ἐν ἀγῶνι: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δεδαγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων. τινες δὲ γράφουσιν ἱππεῦσιν τὰδ' ἄεθλα. Α.

276 ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι: ὅτι θυνικῶς περιβάλλετον· συνωρίδι γὰρ ἐχρῶντο. Α. Αρ. 196.

280 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιό-

Ψ.

χοιο (Achillis equi): ὅτι ἡνίοχος Πάτριος Ἀχιλλέως. V. Cf. ad Π 146.

287 ὡς φάτο Πηλεΐδης, ταχέες δ' ἵππῃς ἔγεθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως οὐ κατὰ τῶν ἵππων. A. Cf. p. 29.

295 Αἶθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τε Πόδαργον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν παρῴδεται τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκτορος ἵππων, Αἶθων καὶ Πόδαργος (Θ 185). οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρῳ χρωμένους. A. Ar. 197.

296 Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος: ἡ διπλῇ ὅτι ἄθλων πότερον (cod. ποιον) τὸ κύριον ὄνομα, μᾶλλον δὲ τὸ Ἐχέπωλος. A.

297 Ἴλιον ἡνεμόεσσαν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν (cod. τό) Ἴλιον. A.

304 (Antilocho equi) ὠκύποδες φέρον ἄρμα: ἡ διπλῇ ὅτι κοινότερον κατακέχρηται τῷ ἐπιθίτῳ· ἐπιφέρει γοῦν βάρδιστοι θεῖειν (310). A. Cf. ad Γ 351.

306 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν.

307: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐδίδαξαν, Ἀρίσταρχος δὲ ἐδίδαξεν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἵππειος γάρ. A.

310: (ἀλλά τοι ἵπποι) βάρδιστοι θεῖειν. Cf. ad 304.

311 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕασιν ἀφάρτεροι: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀφάρτεροι, ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα. A.

337 (τὸν δεξιὸν ἵππον) κένσαι ὁμοκλήσας, εἰξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν: ἡ διπλῇ ὅτι εἶξαι ἀντὶ τοῦ χαλάσαι. A.

345 οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῃσι: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν ἔλοι σε (cod. ἔλῃ σε). A. Cf. p. 10.

358 στὰν δὲ μεταστοιχί: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στίχου· οὐ γὰρ ἀπὸ ταυτοῦ τέρματος ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρομέων ἡ ἄφροισι γίνεται· διὸ καὶ κληροῦνται περὶ τῆς στάσεως. οὐ δεόντως οὖν ἐπὶ τῶν δρομέων μετάνειται ὁ στίχος ἐντεῦθεν (757). A. Apud Eustathium in his στοιχοις et στίχοις scriptum promiscue. L.

364 οἱ δ' ὥκα διέπρησσαν πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου. A. Cf. p. 26.

372 οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίοιο. A. Cf. p. 26.

382 καὶ νύ κεν ἡ παρέλασ' ἡ ἀμφήριστον ἔθῃ-

κην. Hic recte scribi ἢ ἀμφήριστον, contra 572 οὐδ ἀμφήριστον.

385 τοιοῦτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιοι: ἢ διπλῇ ὅτι χωμένοιοι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένου. Α. Αρ. 147.

403 ἔμβητον καὶ σφῶι: ἢ διπλῇ ὅτι ὑγιῶς κεῖται ἢ ἀντωνυμία χωρὶς τοῦ ᾤ. Α.

404 ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὐ τι κελεύω
Τυδεΐδew ἱπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
νῦν ὤρεξε τάχος καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

405. 406: ἀθετοῦνται οἱ δύο· πῶς γὰρ τὸ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς (cod. Ἀθήνης) γενόμενον οἶδεν ὁ Ἀντίλοχος; καὶ τὸ τοῦ Τυδεΐδew ἱπποισι [περισσόν· καὶ γὰρ ἄνευ τούτου] δηλον ὅτι περὶ [τῶν ἱππῶν] τοῦ Διομήδους ἐστὶν ὁ λόγος. Α. Verba inclusa inserui, tale quid enim excidisse apparet.

408 μὴ σφῶιν ἐλεγχεῖν καταχεύη Αἶθρῃ: ἢ διπλῇ ὅτι σφῶιν ὑμῖν ἢ ὑμῶν. ἄνω δὲ (403) ἔμβητον καὶ σφῶι· τιταίνετον ἀντὶ τοῦ ἔμβητε ὑμεῖς. Α.

411 οὐ σφῶιν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται — 411: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σφῶι ὅτι οὐχ ὑμῖν. Α. Si hoc recte habet, spectat ad v. 403. Fortasse autem fuit: πρὸς τὸ σφῶιν, ὅτι ὑμῖν.

413 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον: ἢ διπλῇ ὅτι ἔδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν. Α. Cf. p. 19.

431 ὅσσα δὲ δίσκου οὔρα κατωμαδίοιο πέλονται: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι οὔρα πέλονται καὶ οὐ πέλεται. Α. Cf. p. 15.

454 ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν: οὕτως εἴωθε λέγειν τὸ παρὰ μικρὸν (ins. videtur τετελειωμένον vel τέλειον cf. ad Σ 378), ἀντὶ τοῦ ὅς μὲν τὸ λοιπὸν σῶμα. Α. οἱ δὲ γλωσσογράφοι (Αρ. 44) τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. Β.

459 ἄλλοι μὲν δοκέουσι παρούτεροι ἔμμεναι ἱπποῖ: ἢ διπλῇ πρὸς τὸ παρούτεροι, ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον. Α.

δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ

471 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὸς ἱπποδάμου υἱός — 471: ἀθετεῖται ὅτι τὸ ἐπεξηγεῖσθαι ποιητικόν, οὐχ ἡρωικοῦ προσώπου. Α.

ψ.

475 ἵπποι ἀρσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου. Α. Cf. p. 26.

478 ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύσαι. οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες
ἄλλοι.

478 οὐδέ τί σε χρὴ· ἀπὸ κοινοῦ τὸ λαβρεύεσθαι· ὃ
μὴ νοήσας τις προσέθηκε τὸν ἐξῆς στίχον. V.

479: ἀθετεῖται ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· πρόκειται γὰρ τὸ
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύσαι. καὶ τὸ πάρα γὰρ καὶ
ἀμείνονες ἄλλοι οὐ δεόντως ἐπιλέγεται· οὐ γὰρ ἀμεινό-
νων ἔργον τὸ λαβρεύεσθαι. Α.

481 εὐληρα· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ τὰς ἡνίας οὕτως κέ-
κληκεν ἐνταῦθα. Α.

485 δεῦρό νυν, ἡ τρίποδος περιδόμεθον ἢ λέ-
βητος· ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρο. Α.

486 ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν
ἄμφω· ἡ διπλῇ ὅτι ἴστορα ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, ὅλον συν-
θηκοφύλακα. Α.

504 (ἄρματα) ἵπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· ὅτι
τὰ ἄρματα ἐπέτρεχον καὶ οὐκ ἐπέτρεχεν. Α. Cf. p. 15.

509 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανό-
ωντος· ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο διακρίνει τὴν ἐν ἄλλοις ἀμφι-
βολίαν. πρὸς τὸ ἐνώπια παμφανόωντα (Θ435)· δείκνυ-
ται γὰρ τὰ ἄρματα παμφανόωντα. Α.

512 δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα
καὶ τρίποδ' ὠτῶνεντα φέρειν· αἱ διπλαὶ πρὸς τὴν
διαφορὰν τοῦ ἄγειν καὶ φέρειν. Α. ΑΓ. 143.

514 Ἀντίλοχος Νηλήιος· ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
προπάτορος ὁ Ἀντίλοχος Νηλήιος. Α.

518 (ἵππος — ὅς ῥα ἄνακτα) ἔλκησιν πεδίοιο τι-
ταινόμενος σὺν ὄχεσφιν· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πεδίου. Α.
Cf. p. 26.

521 πολέος πεδίοιο θέοντος· ἡ διπλῇ ὅτι διὰ πε-
δίου. Α. p. 26.

523 δίσκουρα· σημειοῦνται τινες (ΑΓ. 13) ὅτι ἃ ἄνω
εἶπε δίσκου οὔρα, νῦν δὲ συνθέτως δίσκουρα. Α. Aut ἃ de-
lendum aut δέ.

527 τῷ κέν μιν παρέλασσε· οὐδ' ἀμφήριστον

ψ.

ἔθηκεν: ἡ διπλῇ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἡ ἀμφήριστον ἔθηκεν, οὐκ εὖ· πῦν γὰρ οὐχ ἀρμόζει, ἐπὶ Διομήδους δὲ τοῦ σύνεγγυς τρέχοντος (382). διὰ δὲ τούτου βούλεται λέγειν οὐδ' ὅλως ἀμφήριστον. Α.

531: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἡκιστος τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἔστιν. Α.

533 ἔλκων ἄρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἐλαύνων ἀκέας ἵππους, ὡς ἡνιοχοῦντος αὐτοῦ· σπντετριμμένου δὲ τοῦ ἄρματος ἔμπροσθεν γανόμενος ἐλαύνει, τὰς πλευράς τῶν ἵππων τύπτων. Α.

538 δεύτερ' ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεΐος υἱός: ὅτι ἐν τισιν ὑποτάσσονται τούτῳ τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος, πέμπτα δὲ Μηριόνης Θεράπων ἐνὸς Ἰδομενῆος. χωρὶς δὲ τοῦ μηδὲ τὸν χαρακτήρα ἔχειν Ὀμηρικόν, ἐτι καὶ πρὸς οὐδὲν γίνεται ἡ ἐξαρίθμησης τῆς τάξεως. Α.

543 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἶψα τελέσεως: σημειοῦνται τινες ὅτι ἀντὶ τοῦ μηνίσου. Α. ΑΓ. 137.

544 μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικας. Α. ΑΓ. 125.

551 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιδέσονται γοῦν τὸ αὐτίκα (552). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας (I 169). Α. ΑΓ. 154.

568 (ἐν δ' ἄρα κῆρυξ) χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς δημηγοροῦντας, ὅτι σκῆπτρα ἔλαβον. Α. ΑΓ. 198.

574 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ: ἡ διπλῇ ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσατε, μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί. διὸ ἐπιφέρει μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ. Α.

581 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφές, ἡ θέμις ἔστιν: ἀθετεῖται ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφές, ὀργιζόμενος αὐτῷ. Α. Cf. ad Γ 352.

νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποεῖξομαι αὐτός

603 χῳόμενος, ἐπεὶ οὐ τι παρήγορος οὐδ' ἀσιφρων ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

ψ.

603: ἡ διπλῇ ὅτι παρήγορος ὁ παρηρηγμένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρώς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς (Αγ. 149). καὶ ὅτι χαώμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος (Αγ. 147). Α.

604: ἡ διπλῇ ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ νεότητος. Α.

616 ἀμφίθετος φιάλη: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἀμφίθετον, ὅτι ἡ πανταχόθεν ὑπέριστιν ἔχουσα (v. ad 270)· καὶ ὅτι οἰκονομικῶς ὑπολείπεται ἐπαθλον, ἵνα μὴ ὁ Νέστωρ ἄτιμος γένηται ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνι. Α.

621 οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται οὐδὲ παλαίσεις: ἡ διπλῇ ὅτι προτάσσει τὴν πυγμὴν, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσειᾷ (θ 246) οὐ γὰρ πύγμαχοι εἶμεν. ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. Α. Αγ. 199.

627 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα φίλος πῶδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρκεται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας· καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἔμπεδα γυῖα λέξιν. Α. Αγ. 119.

630 ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἑπειοί: ἡ διπλῇ ὅτι τῶν ἐπιταφίων ἀγῶνων μέμνηται, ἰσρῶν δὲ οὐ. Α. Pro ἐπιταφίων cod. ἀναξίων. Corr. L. Cf. ad X 164. Cf. Αγ. 199.

πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἥνοπος νιόν

635 Ἀγκαῖον δὲ πάλην Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη.

634: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν ὁμοίαν τάξιν καὶ ὁ Νέστωρ τηρεῖ τῶν ἀγωνισμάτων (sc. primum ponens pugilatum cf. ad 621). Α.

635: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὅς μοι ἀνέστη· δεῖ γὰρ αὐτὸν ὑποστήσασθαι καθήμενον, τοῦ δὲ κήρυκος παλαιστὰς καλέσαντος ἀνιστάμενον. Α.

638 οἷοισιν μ' ἔπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε

πλήθει πρὸς θε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης.

638. 639: σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν Μολιονιδῶν ζητούμενα. Α.

641 οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι πυκνῶς μὲν ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσειᾷ. Α.

ἄνδρε δὺν περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὦ περ ἀρίστῳ,

660 πύξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν — 659: ἡ διπλῇ ὅτι ἰσαριθμούς τοις ἐπάθλοις ἀγωνιστὰς καλεῖ (cf. ad 707) καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τάττει (ποισί? L) Α. Αγ. 199.

ψ.

661 (ὥ δέ κ' Ἀπόλλων) δώη καμμονίην: ὅτι οὐκ ἔστιν ἔν ἀνθ' ἐνός καμμονίη νίκη, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Αγ. 45) ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς: διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτενόντων καὶ μονομαχοῦντων· μετὰ γὰρ καταμονῆς. Α. Cod. ἡ ἐκ πολλῶν προ ἡ ἐκ καταμονῆς ei μία γὰρ καταμ. pro μετά. Corr. L. Αγ. 112.

(Εὐρύαλος) Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος, ὃς ποτε Θήβας ἤλθε, δεδουπότος Οἰδιπόδαο

680 ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.

679: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ Μηκιστέως ἀκουστέον ὅς ποτε Θήβας ἤλθεν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Εὐρύαλου, ὡς ὁ Κράτης. καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπουν φασὶν ἑαυτὸν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν καὶ ἐκεῖ τελευτῆσαι· νῦν δὲ ὁμόλογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν (Αγ. 187). καὶ πρὸς τὸ δεδουπότος· οἱ γλωσσογράφοι (Αγ. 45) γὰρ ἔν ἀνθ' ἐνός τεθνηκός ἐξεδέξαντο. ἐκ παρεπομένου δὲ νοητέον ὅτι ἦτοι ἐν πολέμῳ τετελεύτημα· ψοφοῦσι γὰρ οἱ πίπτοντες· δοῦπησεν δὲ πεσών (Α 504)· ἡ κατεκρήμνισεν ἑαυτὸν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ θάνατος μετὰ ψόφου. Α. Hoc totum scholion fuse explicatum Αγ. 110.

683 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν: ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παλαιὸν ἔθος, ὅτι ἐν ἐνὶ περιζώματι ἡγωνίζοντο. Α. Αγ. 199.

692 ὡς δ' ὕθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς. Vocabulo φρίξ exorientem procellam significari: Φ 126, Αγ. 99.

707 ὄρνυσθ' οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσειςθον: ἡ διπλῇ ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις δύο καλεῖ. Α. V. ad 659.

721 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνίαν ἦγον καὶ ἐχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες μετέγραψαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί. Α.

725 δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δόλιον τοῦ ἥρωος καὶ διὰ τούτων δείκνυται, καὶ ὅτι οὐδέπω τέχνην ἤδεσαν ἐν τῷ παλαίῳ. Α. Αγ. 199.

726 κόψ' ὅπιθεν κώληπα: σημειοῦνται τινες καὶ τὸ κόψ' ὅπιθεν κώληπα, ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν. Α.

741 ἔξ δ' ἄρα μέτρα Χάνθανεν: ὠρισμένον [ἴσως] ἦν τὸ μέτρον. V. Cf. ad 268.

ψ.

753 ὄρνυσθ' οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθαι·
ἡ διπλὴ περιεστιγμένη ὅτι Ζηνόδοτος γράφει πειρήσεσθον,
τριῶν ὄντων τῶν κεκλημένων πρὸς τὸν δρόμον. Α.

757 στὰν δὲ μεταστοιχί, σήμηνε δὲ τέρματ'
'Αχιλλεύς· ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ὅτι μετενήνεκται ἐνθάδε
ἀπὸ τῆς ἀρματοδρομίας (358). Α. Αr. 199.

772 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας
ὑπερθεῖν· ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ ὅτι ἐπὶ Διομήδους ὀρθῶς
ἐτάκτο (E 122 — item de Ajacibus N 61 L.). ἐνταῦθα δὲ
ὀλίγῳ λείπεται τοῦ Αἴαντος· εἰ οὖν τὰ γυῖα ἐλαφρά ἐποίη-
σεν, ἐνίκα ἂν πάντως. πρὸς τί οὖν εἶτι τὸν Αἴαντα κα-
τέβαλεν; Α.

791: ἡ διπλὴ ὅτι ἄπαξ ἐνταῦθα ὁμογέροντα εἶπεν. ΑΒ.

795 'Αντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶ-
νος· ἡ διπλὴ ὅτι μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν· οἱ δὲ νεώτεροι
τὸν ταλαίπωρον μέλεον (Αr. 103). Α.

800 Σαρπηθόντος· ἡ διπλὴ ὅτι ἀπ' εὐθείας βαρυντό-
νου (cod. ως), ὡς Χαλκῶδων. Α. Cf. Herod. M 379.

805 ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλόν,

ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
ἀθετεῖται ὅτι ἐνδίνων θέλει λέγειν τῶν ἐντοσθίων, σπλάγ-
χων, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει· ἕως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν
χρωτὰ μονομαχοῦσι. καὶ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα
ἐκ τῆς Δολωνείας (K 298) μετράκεται. Α. ὅπερ οὐχ ἀρμόζει
ins. L. Idem haec adnotavit: Aristarcheam explicationem ha-
bemus ut patet, apud Apollon. lex. H. ἐνδίνων τῶν ἐντοστι-
δίων, οἶον τοῦ (l. τῶν) ἐντὸς χρωτός. τῶν ἄπαξ εἰρημμένων.
Orion p. 52 ἐνδὶνα τὰ ἔντερα. "Ομηρός φησι ψαύει δ' ἐν-
δίνων. ὁ δὲ 'Αρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἔνια (l. ἐντινα) τινα
ὄντα τὰ (hoc τὰ del.) ἐντὸς τῶν ἰνῶν (hoc certe summa suspi-
cio est affinxisse hunc auctorem Aristarcho) ἢ ἀπλῶς τῶν με-
λῶν. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὀπλων. οὕτως εὖρον ἐν
ὑπομνήματι τῆς 'Ιλιάδος.

τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ἐξυνήια ταῦτα φερέσθων

810 καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθήν παραθήσομεν ἐν κλισίῃ-
σιν· ἀθετεῖται ὅτι ἔδει καὶ πᾶσιν, ἀλλ' οὐχὶ τούτοις μόνον·
τί γὰρ τούτοις πέπρακται πλέον; Α.

822 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες 'Αχαιοὶ

ψ.

πανσαμένους ἐπέλευσαν ἀέθλια ἰσ' ἀνελεῖσθαι.
αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐντεμῆφ τελαμῶνι.

822: ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων φαίνεται
καθ' Ὁμηρον μὴ ὦν ἄτρωτος ὁ Αἴας. Α. Αρ. 180.

824, 825: ἡθέτηνται· συλλύσεως γὰρ γενομένης ἔδει
κοινῇ διελεῖσθαι τὰ ἔπαθλα· καὶ γὰρ προσιῖρηται ἀέθλια ἰσ'
ἀνελεῖσθαι (823). προηθετοῦντο δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει. Α.

826 αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον:
σημαιοῦνται τινες ὅτι σόλον τὸν δίσκον εἶπεν. AD. Cf. Αρ. 199.

843 (Tertius jecit Ajax) χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ
ὑπέρβαλε σήματα πάντων: ἀθετεῖται ὅτι *δυεῖν* προ-
δεδισκευκότων ἔδει εἰπεῖν ἀμφοτέρων. μετενήνεκται δὲ ἐκ
τῆς Ὀδυσσεΐας (θ 192)· καὶ ἐκεί ἐυλόγως ἔστιν ὑπέρβαλε
σήματα πάντων, πλείονες γὰρ δισκεύουσιν. Α.

845 ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
ἡ δέ θ' ἐλίσσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιῆς.

845: ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ καλαύροπα. σημαίνει δὲ τὸ ῥό-
παλον, ἀπὸ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ῥέπειν. Α.

846 διὰ βοῦς: διὰ βοῶν, ὡς τὸ διὰ τ' ἔντεα (806).
Α. Cf. p. 21.

850 αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει λόεντα σίδηρον,
καὶ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεις, δέκα δ' ἡμι-
πέλεκκα.

850: ἡ διπλῇ ὅτι τινὲς λόεντα τὸν μέλανα, ὡς ἰοσιδέα
πόντον (λ 107)· βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα· οἰ-
κίον γὰρ τὸ ἔπαθλον τοξόταις. Α.

851: ἡ διπλῇ ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ε 572, φ 120) ὁ αὐ-
τὸς τρόπος· πελέκεις γὰρ τίθησι δι' ὧν παρακαλεῦει (sic)
τοξεύειν τοὺς μνηστῆρας· καὶ νῦν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπαθλον
γίνεται. Α.

855 (τερήρωνα — ἥς ἄρ' ἀνώγει) τοξεύειν. πῶς μὲν
καὶ βάλῃ τερήρωνα πέλειαν^u —: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ
διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέλθεν. Α. Cf. p. 17.

857 ὅς δέ καὶ μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἀμαρ-
τῶν: ἡ διπλῇ ὅτι βέλτιον ἦν τοῦτο μὴ προλέγεσθαι ὑπὸ
Ἀχιλλέως, ὥσπερ προγινώσκοντος τὸ ἀπὸ τύχης συμβησό-
μινον. Α. Αρ. 376.

Ψ. Ω.

863 οὐδ' ἠπειλήσεν ἄνακτι (ῥέξειν ἐκατόμβην): ἡ διπλῇ ὅτι νῦν ἠπειλήσεν ἀντὶ τοῦ ἠῤῥατο. A. Ag. 150.

880 ὥκῦς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο: ἡ διπλῇ ὅτι ὥκῦς ἀντὶ τοῦ ὥκέως, ὃ ἔστιν εὐθέως. A. Cf. p. 30.

882 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν: ἡ διπλῇ ὅτι παρέλκει τὸ πάντας. A. Cf. ad H 161.

886 καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν: ἡ διπλῇ ὅτι ἤμονες οἱ ἀκοντισταὶ ἀπὸ τοῦ ἰέναι. τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν ῥήμονες, οἰόμενοι τοὺς ῥήτορας· οὐκ ἔστι δὲ λογιστικὸς ὁ ἄγων. A.

891 δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεν ἄριστος: ἡ διπλῇ ὅτι ἡμασιν ὁμοίως ἀκοντίσματος. A.

EIS THN Ω.

ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα

6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἡν ἡδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε 6: ἕως τοῦ τῶν μιμνησκόμενος (9) ἀθειοῦνται στίχοι δ', οὐκ εὐτελεῖς εἰσίν, ἀρθέντων δὲ αὐτῶν καὶ ἐμφαντικώτερον δηλοῦται ἡ τοῦ Ἀχιλλέως λύπη· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς. [καὶ τοῖς αὐτοῖς καταγίνεται ἀνδροτῆτα, μένος· οὐδὲν γὰρ διαφέρει]. καὶ οὐδέποτε ἀνδροτῆτα εἶρηκε τὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἠγορέαν. ἔχει δὲ καὶ τὸ (l. τι L.) δυσεξείληπτον τῶν μιμνησκόμενος· καὶ γὰρ ἄνω εἶρηκεν ἐτάρου μιμνημένος (4). προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A. Verba καὶ τοῖς — οὐδὲν γὰρ διαφέρει aliena esse videntur, certe corrupta. Aristarchus enim ἀνδροτῆτα explicuisse videtur τὴν ἀνδρὸς φύσιν, si quidem ex ejus explicationibus derivata sunt haec in scholl. BM. ad h. l.: ἀθειοῦνται δέ, ὅτι ἀνδροτῆς ἔστιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς φύσις, et in scholl. BL. ad Π 857: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν. Non putabat igitur bis idem dici ἀνδροτῆτα, μένος; sed

eo offendebar quod hic usus vocabuli ἀνδροτής ab Homero abhorrebat.

ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξεσθαι ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
15 Ἐκταρα δ' ἔλκεσθαι δησάσκειτο δίφρου ὀπισθεν,
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανάωντος
αὐτίς ἐπὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸν δὲ δ' ἔασκεν.

ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· τοιο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικαίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλσαίρων

20 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδα πάντα κά-
λυπτεν

χρυσείην, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυσπιάζων.

15: περισσός ὁ δέ. A. Cf. p. 33.

17: ἡ διπλῇ ὅτι παρεῖται ἡ ἀνά, καὶ ἔστιν ἀναπαυέσκετο
(cf. p. 27). ἡ (l. καὶ L.) ὅτι ὁ δὲ πάλιν περισσός· οὐ γὰρ
ἔστι λέγειν ὅτι (cod. ὄν) ἐδέσμευεν (sc. ut δέασκεν legatur)
ἀλλὰ χωρὶς ὁ δέ, εἴτα ἔασκεν ἀντὶ τοῦ εἶα. A. Cf. p. 33.

18 προπρηνέα: ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ προηνέα. A. Cf. p. 27.

20. 21: ἀθετοῦνται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ προειρηθῆαι πᾶσαν
ἀεικαίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλσαίρων. A.

τὸν δ' ἐλσαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον ἀργεῖφόντην.

25 ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνθανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ
οὐδὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρῃ,
ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή
καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης,
ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἱκοντο,

30 τήν δ' ἦνθ' ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

25: ἕως τοῦ τήν δ' ἦνθ' ἢ οἱ πόρε μαχλασύνην
(30) ἀθετοῦνται στίχοι 6' (hos sex qui obelis notati sunt in
Ven. pro spurjiis habuit Aristarchus, non octo 23—30, ut ex
scholl. BMV. ad v, 23 referens dixit Lehrs. Ar. 187)· γέλοιον
γὰρ τὸ οὐδέ ποθ' Ἥρῃ οὐδὲ Ποσειδάωνι οὐδὲ γλαυ-
κῶπιδι κούρῃ· τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν
σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; τήν τε
περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν οὐκ οἶδεν (v. A 52)· πολλαχῇ γὰρ
αὖ ἐμνήσθη. καὶ τὸ νείκεσσε, οὐκ ἔστι κρίναι (Ar. 155),
ἀλλ' ἐπιπληξῆαι ἢ διαφέρεισθαι· νεικείων Ἐλενόων τε Πά-
ριν (249) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσων· δύο δ' ἄνδρες, ἐνείκεον

Ω.

εἶνεκα ποινῆς (Σ 498), διεφέροντο. καὶ ἡ μαχλοσύνη
κοινῶς ἐπὶ γυναικὸς μανία· δέδωκε δ' αὐτῷ οὐ ταύτην, ἀλλὰ
τὴν καλλίστην τῶν τότε Ἑλένην. Ἡσιόδοτος δ' ἐστὶν ἡλέϊς·
ἐκείνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων. A.
Bekkerus ἐπὶ γυναικὶ μανία, Vill. ἐπὶ γυναικὸς μανία, Es-
tath. ἡ ἐν γυναιξὶ μανία. De ἐπί cum dativo v. Herod. 452. L.

28 ἔνεκ' αἵτης: οὕτως Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ ἔνεκα τοῦ
ἀπολογουμένου ἐστίν. V. Fortasse sic fuit: ἀδετει Ἀρίσταρ-
χος· τὸ γὰρ ἔνεκ' αἵτης ἀπολογουμένου ἐστίν: v. Γ 100. L.

38 (τοὶ τέ μιν ὤκα) ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέ-
ρεα κτερίσαιεν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ μόνον πᾶ ἐπὶ ξένης τε-
λευτώντες ἐκαίοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος. A.
Ar. 198.

ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς

45 γίγνεται, ἡ τ' ἄνδρας μέγα σίναται ἡδ' ὀνίνησιν:
ἀθετεῖται, ὅτι ἐκ τῶν Ἡσιόδου (s. 316) μετανήσκειται ὑπό-
τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον (Ar. 358 sq.)· καὶ γὰρ
τοῖς ὑποκαιμένοις ἐναντίον τι πεποίηκεν· εἰ γὰρ βλύπτει
ἡ αἰδώς, εὐλογονεῖ Ἀχιλλεὺς ἀναιδέστατος βούλοιο εἶναι. A.
Alterum εἰ ins. L.

46 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
ἢ κασίγνητον ὁμογάστριον ἢ καὶ υἱόν.

46 μέλλει: ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. AB. Ar. 125.

47: ἡ διπλῇ ὅτι τοῦτο προσέθηκεν, ἐπεὶ κασιγνήτους
τοὺς ἀντιπύτους πού λέγει (O 545 Ar. 152). πάλιν δὲ ὁμο-
γάστριος λέγει, καὶ οὐχ ὥς Ζηνόδοτος ἔγραψεν ἐκεῖ (Φ 95)
μή με κτεῖν' ἐπεὶ οὐκ ἰογάστριος Ἐκτορος. A.

54 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίωνων: ἀντὶ
τοῦ ἀναίσθητον (Ar. 124). κέρχεται δὲ τῷ εἰδικῷ ἀντὶ γε-
νικοῦ (cf. ad A 343 A 532 O 252). AM.

58 γυναικὰ τε θήσατο μαζόν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ
γυναικὸς μαζόν. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος· ὥς τὴν μὲν πρυ-
μνὴν ἄμφεπε (Π 124). A. Cf. p. 20.

71 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἐκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰεί
μῆτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.

71. 72. 73: ἀθετοῦνται στίχοι γ', ὅτι ψεῦδος περιέχου-
σιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις· τὸ δὲ

Ω.

ἐάσομεν νῦν ἀντὶ τοῦ παρῶμεν, οἷον μὴδὲ λέγωμεν· ὅπερ ἀγνοήσαντες οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐποίησαν κλέψαι μὲν ἀμύχανον (v. ad 109). Α.

74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο —

77 ὥς ἔφατ', ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα· ἡ διπλὴ ὅτι ἐξ ὀνόματος μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς τοῦτο τεταγμένη Ἴρις ὑπακούει, ὥστε καὶ ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς λέγῃ κοινότερον ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν (Α 62), εὐλόγως οὖν πάλιν ἐρεῖ ὁ Κάλχας (ib. 78) ὃ Ἀχιλεὺς κέλεται με. Α.

78 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου· ἡ διπλὴ ὅτι τὴν Σαμοθράκην οὕτως εἶπεν. Α. Αρ. 239.

81 (μολυβδαίνῃ) ἡ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα· ἡ διπλὴ ὅτι οὐ λέγει βοὸς κέρας βοὸς τριχὰ διὰ τὸ τριχίνην εἶναι τὴν ὀρμιά· λιναῖς γὰρ ἐχρῶντο· ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ ἐπὶ ἥνοπι χαλκῷ (Π 408). οἱ δὲ νῦν οὐδὲ βοεῖαις χρῶνται, ἀλλ' ἱππεῖαις. λέγοι ἂν οὖν βοὸς κέρας κυρίως· κατεσκευάζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν παρετίθεσαν τῇ ὀρμιᾷ ὑπὲρ τὸ ἀγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἐχθροὶ ἀπωτρῶνται τὸν λίνον. Α.

85 (Thetis) κλαίει μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ
ἐμελλεν

φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης· ἀθετεῖται ὅτι περισσός ἐστι· τὸ γὰρ οἱ ἐστὶν αὐτῷ, καὶ τὸ ἐμελλεν ἀντὶ τοῦ ἐώκει συνήθως Ὀμήρῳ· οὐχὶ τῇ Θέτιδι ἐμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσεσθαι. Α. Hoc emendavi inserto συν- ἥθως et mutata interpunctione. Nam apud Bekk. et Vill. sic est: ἀντὶ τοῦ ἐώκει. Ὀμήρῳ οὐχὶ τῇ Θέτιδι κτλ. Ceterum cf. Αρ. 125.

97 ἀκτὴν δ' ἐξαναβάσαι ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην· πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου· οὐρανὸν γὰρ νῦν εἰπὼν, ὑποβάς φησιν (104) ἡλυθες Οὐλυμπον δέ. παρ' ὅσον ἐπουράνιά τινα μέρη ἐστὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὑπὲρ τὰ νέφη διήκοντα. Α. Pro περί cod. πέρατα. Emend. L. Αρ. 171.

100 ἡ δ' ἄρα (Thetis) παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ'
Ἀθήνη.

Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν
καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιούσα.

100· ἡ διπλὴ πρὸς τὴν καθέδραν Ἀθηναῖς καὶ Ἥρας,

Ω.

ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ Διός. καὶ ὅταν λέγῃ αἱ δ' οἶαι Διὸς ἄμφις (Θ 444 — edd. αἰδοῖται), τὸ αὐτὸ σημαίνει, Διὸς ἐκατέρωθεν, οὐχ ὥς τινες δέχονται, χωρίς. Α.

102: ἀντὶ τοῦ ὀρέξασα ἔπιεν. M. Cf. ad Ψ 119.

104 ἡλυθες Οὐλύμπον δὲ θεὰ Θέτι· ὅτι ἄνω εἶπεν εἰς οὐρανὸν ἡιχθήτην, νῦν δὲ εἰς Ὀλύμπον παραγεγονέναι· αἱ γὰρ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιοι. Α. Αρ. 171.

108 Ἔκτορος ἄμφι νέκυι· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως λέγει Ἔκτορος νέκυι, οὐχ Ἔκτορι (cod. Ἔκτορα). Α. Cf. ad P 240.

109 κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν ἐύσκοπον ἀργεσιφόντην· ἐντεῦθεν γέγονεν ἡ προδιασκευή (Αρ. 351) ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. Α.

110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προῖάπτω· ἡ διπλῇ ὅτι προῖάπτω Ἀρίσταρχος. καὶ ταυτόν ἐστι τῷ προῖάλλω. Α.

121 βῆ δὲ (Thetis) κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα· ἡ διπλῇ ὅτι πάλιν ἐξ Ὀλύμπου λέγει κατιέναι· ἄνω δὲ (97) οὐρανὸν ἀΐχθήτην. Α. Αρ. 171.

124 ἐντεύνοντο ἄριστον· ἡ διπλῇ ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (π 2) τὸ ἄριστον. ἔστι δὲ τὸ πρῶτον ἐμβρομα· τρις γὰρ τροφὰς ἐράμβανον οἱ ἥρωες. Α. Αρ. 132.

σὴν ἔδαι κραιδίην μεμνημένος οὔτε τι σίτου

130 οὔτ' εὐνήης· ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ μίσγασθ'· οὐ γὰρ μοι θηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

130. 131. 132: ἀθετούνται στίχοι γ', ὅτι ἀπρεπὲς μῆτέρα νιῶ λέγειν ἀγαθὸν ἐστὶ γυναικί μίσγασθαι. [ἔτι δὲ καὶ ἀπάντων ἀσυμφωρώτατόν ἐστι, καὶ μάλιστα τοῖς εἰς πόλεμον ἐξιούσι· χρεῖα γὰρ εὐτονίας καὶ πνεύματος]. καὶ τὸ λέγειν ὅτι ὁ θάνατός σου ἐγγύς ἐστιν ἄκαιρον. δισκαύακε (Αρ. 349) δὲ τις αὐτοὺς οἰήθεις ἀποκρέμασθαι οὐδέ τι σίτου. Α. Inclusa aliena sunt. L.

134 σκύζεσθαι σοί φησι θεοὺς, ἐξ ἑξοχᾶ πάντων· ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, ἐέ. Α.

143 Ἴλιον ἱρήν· ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. Α.

144 βάσ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα· ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ ταχέως. AB. Cf. p. 29.

Ω.

145 ἄγγελον Πριάμῳ μεγάλῃτορι Ἴλιον εἶσω

λύσασθαι φίλον υἱόν — 145: ἡ διπλῇ ὅτι τοπικῶς ἀντὶ προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν εἰς Ἴλιον. A. Cf. p. 28 et Ar. 142.

151 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἴρηκεν, νεκρὸν ὃν ἔκτεινεν, ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάανδαρος ἰῶ (E795). A. Cf. ad 180.

155 ἔσω κλισίην: εἰς κλισίην. V. Cf. ad 184.

163 ἐντυπᾶς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦ γέροντος.

163: ἡ διπλῇ ὅτι ἐν ἰσῷ τῷ ἐντυπαδίῳ, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι (Ar. 155). A.

164: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ τοιοῦ οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ (Ar. 44) ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλὰ θαυμαστικῶς τοιούτου. καὶ ὅτι κόπρος ἡ τέφρα. A. Cod. τὰ κόπρια πρὸ ἡ τέφρα. Corr. L. Cf. ad Σ 23.

172 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὁσσομένην τόδ' ἱκάνω: ἡ διπλῇ ὅτι ἀπὸ τῶν ὁσων προορωμένην (Ar. 97), καὶ τὸ τότε τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. A.

174 (Διὸς) ὃς σευ ἄνευσθεν ἐὼν μέγα κήδεσαι ἡ δ' ἐλεαίρει: ἀστερίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὕγιως λέγεται, ἐκεί δὲ (B 27) κακῶς ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. A.

180 (iteratur versus 151): ἡ διπλῇ ὅτι νεκρὸν ὃν ἔκτανε. A.

184 ἔσω κλισίην: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς κλισίην. A. Cf. p. 28 et Ar. 142.

199 ἔσω στρατόν: ἀντὶ τοῦ εἰς στρατόν. B. V. ibidem.

205 σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ: ἡ διπλῇ ὅτι ὑποτάσσουσι στίχον ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἀθάνατοι προήσαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν V). πλείων δὲ ἔστιν ἔμφασις μὴ προσκειμένου αὐτοῦ. A.

208 (οὐ σ' ἐλεήσει) οὐδέ τί σ' αἰδέσεται: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ προσδέσσεται ὡς ἰκέτην· μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών (X 123). A. Ar. 150.

210 (τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιή) γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή: [ἡ διπλῇ] ὅτι ἐνταῦθα καλῶς κεῖται, ἐπὶ δὲ Ἀχιλλέως ἐν τῇ Γ (128) οὐκέτι. A.

215 Τρωιάδων βαθυκόλπων: ἡ διπλῇ πρὸς τοὺς

Ω.

γράφοντας (B 484) ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμ-
πιάδες βαθυκόλποι, ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τὸ ἐπιθέτον τι-
θῇσιν. A. Ag. 119.

222 ψευδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφίζοίμεθα μάλ-
λον· ὁ ἀσταρίσκος ὅτι ἐνταῦθα ἀρμοζόντως λέγεται ὁ στί-
χος, ὑπὸ δὲ Νέστωρος ἐν τῇ B (81) οὐκ ἔτι. A.

228 ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα καλ' ἀνέφγεν,

ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.

228: ἡ διπλῇ ὅτι ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα,
καταχρηστικῶς δὲ πύθων καὶ τῶν ὁμοίων. A. Nec omiserit
ὅτι νῦν ἅπαξ εἴρηκεν.

229: ἡ διπλῇ ὅτι διέσταλκε τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαι-
νῶν, καὶ τὰ φάρη ὡς διαπρέποντα τὸν πέπλον οὕτως προς-
ηγόρευσε. A. Ag. 193. Haec sic emendanda esse videntur:
καὶ τὰ φάρη ὡς διαφέροντα (v. Sch. ABM ad h. v.), εἰ καὶ
ἀλλαχοῦ τὸν πέπλον οὕτως προσηγόρευσε, ut s 230, ubi Sch.
Palat.: ὅτι κοινότερον νῦν τὸν πέπλον φᾶρος εἴρηκεν.

232 δέκα πάντα τάλαντα· ἡ διπλῇ ὅτι παρέλκει τὸ
πάντα. A. Cf. ad H 161.

241 ἡ οὖνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδω-
κεν· ἡ διπλῇ ὅτι οὖνεσθε ἐκφανλίζετε καὶ οὐθενός ἄξιον
ἡγείσθε. A.

249 νεικείων Ἐλενον τε Πάριν τε. νεικεῖν est in-
crepare, v. ad 25.

251 Διήφοβόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Δίον
ἀγαυόν· ἡ διπλῇ ὅτι ὁμῶνυμος ὁ Ἴππόθοος τῷ Πελασγῷ·
Ἴππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν (B 840). καὶ ὅτι
ἄθλων πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ Δίος ἢ ὁ Ἀγαυός. A.

257 Τρωῖλον ἱππιοχάρμην· ἡ διπλῇ ὅτι ἐκ τοῦ
εἰρησθαι ἱππιοχάρμην τὸν Τρωῖλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου
διωκόμενον αὐτὸν ἐποίησαν. καὶ οἱ μὲν παῖδα αὐτὸν ὑπο-
τίθενται, Ὅμηρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλειον ἄνδρα ἐμ-
φαίνει· οὐ γὰρ ἄλλος ἱππόμαχος λέγεται. A. Ag. 190.

259 (οὐδὲ ἔφκει Hector) ἀνδρός γε θνητοῦ πάεις ἔμ-
μεναι ἀλλὰ θεοιοῖο· Σησίχορος Ἀπόλλωνος αὐτὸν φησιν,
οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. V. Fluxit certe ex Aristonico. L.

Ω.

272 πέσῃ ἐπὶ πρώτῃ: ἡ διπλῇ ὅτι πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ (Z 40). A. Ag. 149.

281 τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν

κῆρυξ καὶ Πρίαμος πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες: ἡ διπλῇ ὅτι εἰ μὴ προσέσθηνε τὸν στίχον, οἱ θέλοντες συγχεῖσθαι τὰ θνικὰ παρ' Ὀμήρῳ, Ἑρατοσθένους καὶ Κράτης ἔλεγον ἂν ἐπὶ τῶν ἐννέα Πριαμιδῶν τετάχθαι τὼ μὲν ζευγνύσθην. A. Cf. p. 15, 2.

293 καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον: ἡ διπλῇ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει καὶ οὐ. A.

304 (ἡ δὲ παρέστη) χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα: ἀσπεύεται ὅτι παρὰ τὸ σύνθηδες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς· τοῦτο δὲ αὐτὸς εἶωθε καλεῖν λέβητα, τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. ἐνιοὶ δὲ διπλῇ σημειοῦνται ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα εἰρημένον. A.

305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἔδεξατο ἥς ἀλόχοιο: λείπει ἡ παρὰ. A. Cf. p. 26.

306 εὐχετ' ἐπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει: ἡ διπλῇ ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ ἔρκει στὰς εὐχετο. A. Cf. p. 25.

315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ τὸν τῷ σώματι τέλειον, ἀλλὰ τὸν ἐπιτελεστικώτατον. A.

318 (θύρῃ) ἐυκλήεις ἀραρυῖα: ἡ διπλῇ ὅτι δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν ἐυκλήεις, εὐεπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα· δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν, εὐ ταῖς κλεισίῃ ἀραρυῖα. A.

330 τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ-

ν' ἐς πεδῖον προφανέντες: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν συναλοιφήν, ὅτι ἐν δύο στίχοις· τὸ γὰρ πληρὲς ἐστὶ Ζῆνα ἐς πεδῖον φανέντες. A.

337 ὡς μῆτε' ἄρ τις ἴδῃ μῆτε' ἄρ τε νοήσῃ: ἡ διπλῇ ὅτι ἴδῃ καὶ νοήσῃ παραλλήλως (cf. ad N 276) καὶ οὐ ταυτὸν ἐστὶν. AB. καὶ οὐ ins. L.

338 Πηλείωνα δ' ἰκέσθαι: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως εἴρηκε Πηλείωνα δέ, εἰς Πηλείωνα, ἀντὶ τοῦ πρὸς Πηλείωνα

Ω.

ἢ ἐπὶ Πηλείωνα. AB. ὁμοίως τῷ εἰς Ἀγαμέμνονα διον ἄγον (H 312). V. Cf. qu. ep. p. 88.

341 (καλὰ πέδιλα) ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον
ἡμὲν ἐφ' ὕγρην

ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοίῃς ἀνέμοιο

341. 342: ὁ ἀστρίσκος ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖνται, καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς Καλυψὶ διαπεραιουμένου Ἑρμοῦ (ε 44), ἐν δὲ τῇ Α ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσεύς (97) οὐκέτι. A.

367 (εἰ τίς σε ἴδοιτο) τοσσαῖ' ὄνειάτ' ἄγοντα: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ πάντως βρώματα τὰ ὄνειατα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι (Ar. 44), ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιν τινα περιποιούντα, ὡς νῦν τὰ δῶρα. καὶ ὅτι ἄγοντα εἴρηκεν, οὐ φέροντα· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν. A. Ar. 143.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακὰ: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ δὲν παρέλκεται. A. Ar. 322.

383 Ἴλιον ἱρὴν: ἡ διπλῇ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. A.

394 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν: ἡ διπλῇ ὅτι ἀντὶ τοῦ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα. ABM. Ar. 149.

395 (Achilles) κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι: ὅτι τὴν μῆνιν διὰ τοῦ χόλου (Bekk. χόλος) ἀντέφρασεν. V. Ar. 137.

A versu 405 usque ad 504 eadem recentiori manu qua codex alias suppletus — non sine mendis descriptus est. Vil-loiso. Unde et hic scholia A desunt. In codd. B et V. nonnulla sunt ex Aristonico derivata, velut ad 409, 444, 462, 471, 474, 487, fortasse etiam ad 476 qui rejectus esse dicitur in cod. V. Cf. Athen. p. 12.

νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς

476 ἐσθων καὶ πίνων· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.

Versu 475 docemur Achillem cum maxime recentem esse a coena; abusive igitur positus vs. 628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδηνύος.

495 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱὸς Ἀχαιῶν. Ut Priamus hos quinquaginta filios ex pluribus uxoribus sustulit, ita fortasse etiam Neleus duodecim illos quos habuisse dicitur A 692. Nam e Chloride tres tantum genuit λ 286. πρὸς τοὺς χαρίζοντας.

496 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Hinc Zenodotus scripsit ἰογάστριος pro ὁμογάστριος Φ 95.

Ω.

512 τῶν δὲ στοναχῇ κατὰ δώματ' ὀρώρει: ἡ διπλῇ ὅτι καταχρηστικῶς τὰς σκηναὺς οὕτως εἶπεν. Α.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διος Ἀχιλλεύς,

514 καὶ οἱ ἀπὸ κραπίδων ἤλθ' Ἴμερος ἡδ' ἀπὸ γυίων: ἀθροίζεται· προσιρῆται γὰρ ἱκανῶς διὰ τοῦ αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο, καὶ ἀκύρως τέθεται τὸ γυίων· σὸ γὰρ οὕτως λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Α. Αρ. 119.

522 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον, ἄλγεα δ' ἔμπεης ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν— 522: ὅτι τὸ ἀπλοῦν ἔστιν ἔξεν· τούτῳ δὲ ἀνάλογον τὸ σύνθετον κατ' ἄρ' ἔξεν, οὐχὶ ἴζον (Legitane ἔξεν etiam Γ 162 H 115?). καὶ ὅτι τὸ ἔμπεης ἀντὶ τοῦ ὁμως. ἔσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· ἔμπεης μοι δοκέει δαΐδων σέλας (σ 353 Αρ. 145). Α.

527 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.

527: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν Ἑοιάδῳ (ἔ. 94) τὸ περὶ τοῦ πίθου μύθευμα, καὶ ὅτι δύο τοὺς πάντας λέγει πίθους. τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἕνα μὲν τῶν ἀγαθῶν, δύο δὲ τῶν κακῶν ἐδέξαντο Α. Αρ. 191.

528: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἐάων ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν· καὶ τὸ σίος ἐήος (550) ἀγαθοῦ. διὰ δὲ ἄγνοίαν ὁ Ζηηνόδοτος γράφει εἰοτο (Αρ. 121). καὶ ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο. Α.

544 ὁσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντεὺς ἐέργει: ἡ διπλῇ ὅτι τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά, καὶ πρὸς τὸ ἐέργει, ἔν' ἣ ἀνείργει καὶ περιορίζει. Α. Cf. p. 28.

545 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε: ἡ διπλῇ ὅτι ἑτέρα καθ' Ὁμηρον ἡ Φρυγία τῆς Τροίας. οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν. Α. Verba τῆς Τροίας inseruit L. Cf. Αρ. 238.

550 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀναχήμενος υἱὸς ἐήος, οὐδέ μιν ἀναστήσεις, πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

550: ἡ διπλῇ περιστεγμένη ὅτι Ζηηνόδοτος γράφει εἰοτο (cf. ad 528). καὶ ὅτι λείπει ἡ περὶ (p. 26). Α.

551: ἡ διπλῇ ὅτι οὐ λέγει, οὐκ ἀναστήσεις αὐτόν, ἀν μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς, ἀλλὰ πρότερον κακὸν πείσῃ ἡ ἀναστήσεις αὐτόν. τοιοῦτο δὲ ἔστι καὶ τὸ τῇν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (Α 29). Α.

Ω.

556 (σὺ δὲ δέξαι ἄποινα) πολλά τὰ τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναισ καὶ ἔλθοις

σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.

556. 557: ἀθετοῦνται ὅτι ἀνάρμοστοι τῷ προσώπῳ αἱ εὐχαὶ καὶ ἐπαυτόφωρος ἡ ὑπόκρισις. A. Versum sequentem αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὁρᾶν φάος ἡλίοιο — Alexandrinis ignotum ne Eustathius quidem novit, qui p. 1364 fin. ὅρα inquit ὅτι τὸ ἔασας ἔλλαιψιν ἔχει μυστικωτέραν.

566: οὐδὲ γὰρ ἂν φυλακοὺς λάθοι: ἡ διπλῇ ὅτι οὕτως ἐαχμηάτισε τοὺς φύλακας.

572 Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὥς ἄλτο θύραζε: καταχρηστικῶς τὴν κλισίαν δῶμα (512) οἶκον δόμον (673) εἶπεν. V. Ar. 152.

574 Αὐτομέδων καὶ Ἀλκιμος: ἡ διπλῇ ὅτι ἀνγκέκοφε τὸν Ἀλκιμέδοντα Ἀλκιμον εἰπών. A.

577 ἐς δ' ἄγαθον κήρυκα καλήτορα τοῖα γέροντος: ἡ διπλῇ ὅτι τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς καλήτορα, εἶπεν. A. Cf. ad 701.

594 (Ἐκταρα διον ἔλυσα) πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὐ μοι ἄεικέα δῶκεν ἄποινα.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέαικην.

594: ἀθετοῦνται, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἔνεκα δῶρων λέγει ἀπολειυέναι τὸν νεκρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ Διὸς ἡνναγμάσθη, ἐπεὶ οὐκ ἂν τὴν ὑπὲρ Πατρόκλου τιμωρίαν δῶρων ἡλλάξατο. A.

604 (Νιόβης) ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβῶντες τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

604: ἡ διπλῇ ὅτι οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσι περὶ τοῦ Ἄρθμοῦ τῶν Νιόβης παιδων· οἱ μὲν γὰρ δεκατέσσαρας οἱ δὲ εἴκοσι τοὺς Νιοβίδας λέγουσιν. A. Ar. 187.

605: ἡ διπλῇ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηκεν. A.

613 ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα. νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὐρεσιν οἰοπόλοισιν, ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς νυμφάων, αἳ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

613: ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφωνίαν τῶν νεωτέρων· φασὶ γὰρ καὶ αὐτὴν ἀπολελειθῶσθαι, Ὅμηρος δὲ οὐ. A. Ar. 187.

614—617: ἀθετοῦνται στίχοι δ', ὅτι οὐκ ἀκόλουθοι τῷ

Ω.

ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσας· εἰ γὰρ ἀπελιθώθη, πῶς σιτία
προσηνέγκατο; καὶ ἡ παραμυθία γελοία· φαγέ, ἐπεὶ καὶ ἡ
Νιόβη ἔφαγε καὶ ἀπελιθώθη. ἔστι δὲ Ἑοιοδεία τῷ χαρα-
κτῆρι, καὶ μᾶλλον γε τὸ ἀμφ' Ἀχελώιον ἐρρώσαντο.
(Cf. Theog. 8). καὶ τοῖς κατὰ τὸ συνεχὲς τὸ ἐν. πῶς δὲ καὶ
λίθος γενομένη θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει; προηθετοῦντο δὲ καὶ
παρ' Ἀριστοφάνει. A. Ar. 358.

624 ὥπτησαν δὲ περιφραδέως ἐρύσαντό τε
πάντα: σημειοῦνται τινες ὅτι Ἑοιοδὸς ἐποίησεν ὥπτησαν
μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο. οὐδεὶς δὲ περι-
φραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὄπιτᾶ. A.

628 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου
ἔντο: ἡ διπλῇ ὅτι κατακέχρηται τῷ στίχῳ. ὁ γὰρ Ἀχιλ-
λεὺς ἤδη νεκóρεσται· λέγει γὰρ νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
(475). A. Cf. ad I 222.

665 τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτοιμεν δαινυτό τε λαός:
ὅτι μετὰ τοσαύτας ἡμέρας ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν περι-
δαιπνον ἐποιοῦν. A. Apud Bekkerum sic est: ὅτι μετὰ τού-
των τῶν ἡμερῶν ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν τὸν δειπνον
ἐποιοῦν. A. Corr. L. Cf. ad Ψ 29.

701 κήρυκά τε ἀστυβοώτην: ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα,
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄσκει βοᾶν. A. Cf. ad 577.

735 (Astyanactem aliquis Graecorum) ῥίψει χειρὸς ἐλάν
ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον: ἡ διπλῇ ὅτι ἐντεῦθεν
κινηθέντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ
τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα. AD.
Ar. 180.

795 καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόν-
τες: ἡ διπλῇ ὅτι τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν (Ar. 152). A.
Cf. ad Ψ 92.

INDEX AUCTORUM.

- Aeschylus β 862 θ 70 ι 593 χ 209 χ 351 (*ἰν Φρυγίῳ*).
 Alcman ε 774 ν 138.
 Ammonius ὁ Ἀριστάρχειος κ 398 τ 365 (*ἰν τῷ περὶ τῆς ἐπειθοθείσης διαρθρώσεως*).
 Anacreon γ 219.
 Antimachus β 2 δ 439 ξ 500 ω 71 (*οἱ περὶ Ἀ.*).
 Apollodorus θ 221.
 Apollonius λ 97.
 Archilochus ζ 507 λ 786.
 Aristarchus α 5, 323, 434 β 347 (*αἱ Ἀριστάρχου*), 837 δ 400 ζ 4 (*αἱ Ἀριστάρχειοι*). η 127 θ 97, 209, 493, 535 ι 169, 225, 242, 297, 401 κ 53, 398 λ 72 μ 128 ν 617 (*αἱ Ἀριστάρχου*) 691. ο 56, 86 π 116 ρ 125, 172, 392, 404, 456, 681 (*αἱ Ἀριστάρχειοι*). σ 171 (*ἡ Ἀριστάρχου*), 570 φ 262, 343 χ 440 ψ 120 (*αἱ Ἀριστάρχου*). 307 ω 28, 110.
 — *ἰν τοῖς ὑπομνήμασι* ζ 4 μ 258.
 — *ἰν τοῖς περὶ τοῦ ναυστάθμου* μ 258 ο 449.
 Aristonicus δ 22 η 256 θ 535 κ 398 ο 86.
 Aristophanes Byzantinus θ 284, 385, 557 κ 51, 253, 387 λ 13, 180, 515, 767 μ 22, 175, 350, 450 ξ 95, 114, 213, 317 ο 231 σ 597 ψ 824 ω 6, 614.
 Astydamas tragicus ζ 472.
 Callimachus γ 371 λ 62 σ 39.
 Callistratus φ 126.
 Chamaeleo ψ 94.
 Crates ι 169 ξ 31 ψ 679 ω 282.
 Didymus θ 535 ο 86.
 Dionysius θ 221 μ 300 ο 712 π 810 ρ 24, 125, 218 τ 49 χ 379.
 — ὁ Θραξ ο 86.
 — ὁ Σιδώνιος μ 36 τ 365.
 Eratosthenes κ 364 ω 282.
 Euphorio ι 206.
 Euripides β 45 (Phoeniss. 26, 812) β 353 (*ἰν Παλαμήδει*). π 718.
 Hellanicus (*οἱ περὶ Ἑλλ.*) ε 269 ο 651.
 Hesiodus β 507 ε 269 θ 455 ι 246 λ 155, 601, 750 ξ 119, 124, 338 π 748 ω 25, 45, 527, 624.
 Ibycus ε 5 θ 491 χ 23.

Ister β 110 κ 199, 298 ρ 629 ο 230 τ 34.

Nemesio κ 398.

Pheresydes π 175.

Philetas β 269 ζ 459 η 171 φ 126 χ 308.

Philoxenus ι 219.

Pindarus β 670.

Posidonius ὁ ἀναγνώστης Ἀριστάρχου ζ 511.

Simonides β 2, 871.

Sophocles β 649 ι 575 (ἐν τῷ Μιλεσίγῳ).

Sophron λ 385.

Stesichorus ε 31.

Thucydides β 867.

Timotheus ι 219.

Zenodotus α 4, 5, 8, 24, 34, 42, 46, 56, 60, 62, 68, 69, 73, 80, 83, 86, 100, 117, 129, 143, 158, 163, 198, 204, 208 212, 216, 218, 225, 249, 251, 260, 271, 329, 336, 351, 393, 396, 400, 404, 434, 446, 488, 530, 559, 566, 609, 611 β 1, 4, 11, 55. 56, 60, 111, 156, 161, 187, 196, 220, 226, 227, 231, 239, 297, 299, 302, 314, 318, 435, 448, 484, 502, 507, 520, 528, 532, 553, 571, 579, 612, 616, 626, 634, 641, 658, 667, 673, 681, 686, 690, 694, 697, 718, 724, 726, 741, 852 γ 27, 56, 71, 73, 92, 98, 100, 152, 155, 206, 211, 243, 273, 279, 280, 334, 339, 361, 364, 423, 453, 458 δ 88, 123, 160, 282, 339, 478 ε 31, 53, 128, 146, 156, 161, 187, 194, 249, 263, 323, 329, 638, 708, 734, 807, 898 ζ 34, 112, 135, 266, 511, 514 η 9, 114, 127, 153, 256, 390, 482 θ 1, 25, 28, 53, 55, 128, 139, 207, 284, 312, 349, 371, 377, 385, 447, 470, 493, 501, 503, 526, 528, 535, 557, 562 ι 3, 14, 23, 36, 131, 270, 404, 405, 447, 506, 537, 594, 612, 616, 638, 641, 664 κ 1, 10, 25, 45, 98, 127, 175, 240, 253, 317, 515, 520, 545, 546 λ 13, 27, 32, 86, 104, 106, 111, 142, 179, 368, 413, 480, 492, 515, 528, 548, 589, 705, 730, 795 μ 34, 175, 230, 295, 340, 342, 346, 348, 359, 365, 366, 368, 444, 450, 463 ν 68, 148, 171, 203, 222, 315, 423, 610, 627, 692, 694, 712, 808 ξ 37, 95, 114, 135, 136, 162, 169, 274, 366, 376, 394, 442 ο 138, 169, 192, 225, 347, 356, 377, 405, 439, 470, 480, 587, 625, 640, 716 π 89, 93, 140, 150, 161, 188, 202, 243, 432, 507, 666, 677, 697, 710, 748, 807, 812 ρ 7, 15, 51, 134, 153, 260, 392, 404, 456, 545, 582, 595, 700 σ 39, 148, 155, 160, 174, 222, 230, 247, 287, 339, 483, 570 τ 14, 15, 26, 77, 246, 342, 384, 387 υ 11, 114, 138, 261, 273, 283, 484 φ 2, 17, 95, 169, 195, 262, 335, 538 χ 216, 378 ψ 307, 527, 533, 753 ω 47, 293, 528, 550.

ERRATA QUAEDAM GRAVIORA ET ADDENDA.

p. 9 l. 9 pro *A* 137 l. *A* 324.

p. 23 l. 25. pro videtur l. videbatur.

p. 132 l. 1. pro προήκατο l. προήκοντο.

p. 133 l. 8. pro ἔρχου l. ἔρχον.

p. 173 omissum est schol. ad *K* 68 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον: ὅτι ἀρχαίῃ ἢ συνήθειᾳ, ὅσπερ εἴ που τοιοῦτον εὐρίσκομεν, εἰδέναι δεῖ ὅτι οὐκ ἐπιθίκεται ἔχει χώραν. A. Hoc cur adnotaverit Aristarchus, vix potest explicari, nisi fuerunt, qui patronymica quaedam pro epithetis haberent, qualia sunt Ἀρμονίδης *E* 60 Ὀνητορίδης γ *282* Τερπιάδης γ *330*. L.

p. 273. l. 5 pro στομάχον l. στομάχου.

Ibid. l. 32. Hoc scholion fortasse non recte explicui p. 31. Nam inter duos locos *P* 80 et *Σ* 10 non id tantum interest quod tetigi, sed etiam hoc. Cur Euphorbus qui Dardanus est Τρώων ὁ ἄριστος dicatur, facile apparet, Dardani enim Troes sunt; non autem cur Patroclus qui Locrus est, Μυρμιδόνων ὁ ἄριστος.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT OFFICINA ACADEMICA DIETERICHIANA.

GUIL. FR. KAESTNER.

3 9015 01341 8721

BOUND

SEP 19 1940

**DO NOT REMOVE
OR
MUTILATE C**

